

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

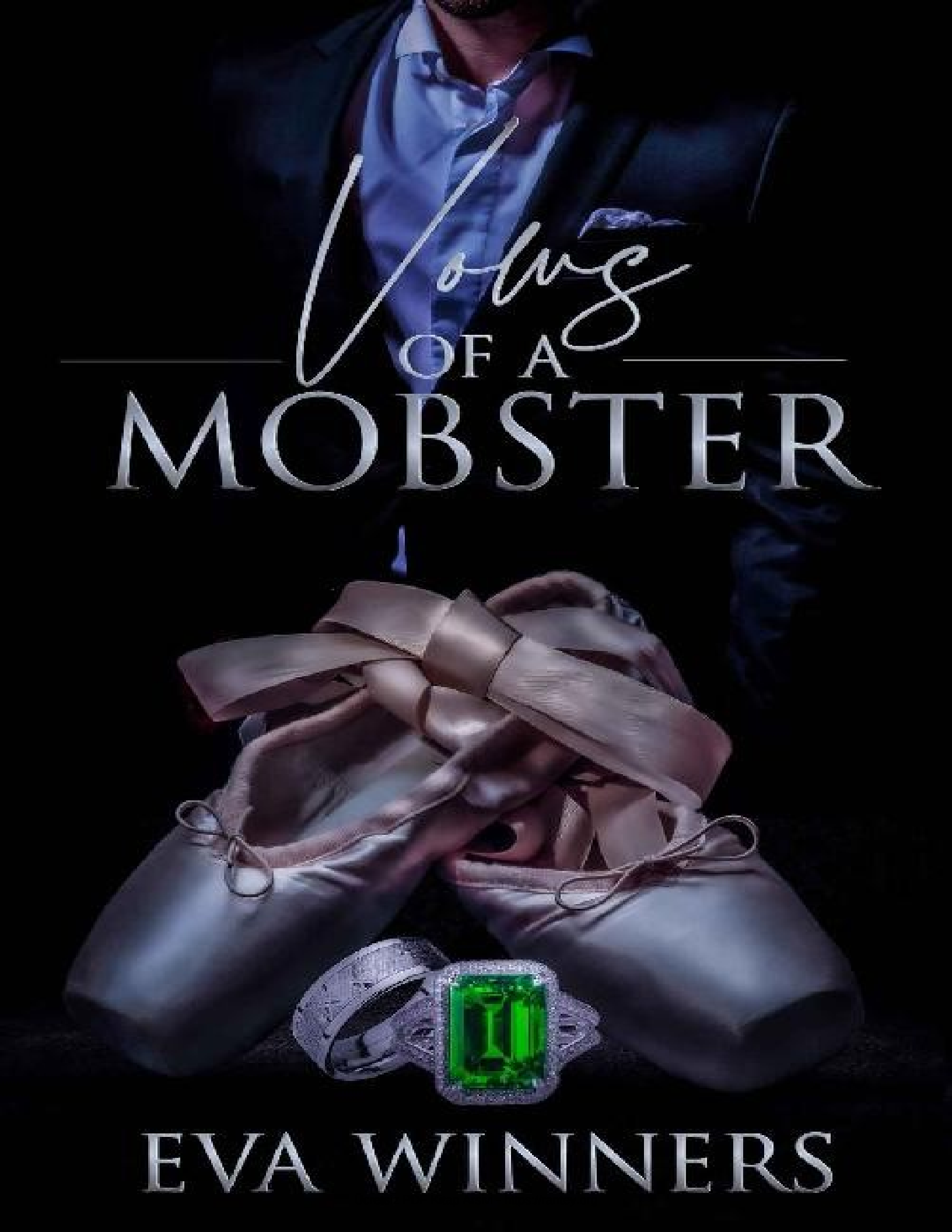
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A composite image featuring a man in a dark suit and light blue shirt in the background. In the foreground, a pair of light-colored ballet slippers with pink ribbons is shown, with a large, ornate ring featuring a rectangular emerald gemstone resting on them.

Young OF A MOBSTER

EVA WINNERS

BİR GANGSTERİN YEMİNLERİ

EVA KAZANANLARI

İçindekiler

Önsöz

1. Mateo
2. Brianna
3. Mateo
4. Brianna
5. Mateo
6. Brianna
7. Mateo
8. Brianna
9. Mateo
10. Brianna
11. Mateo
12. Brianna
13. Mateo
14. Brianna
15. Mateo
16. Brianna
17. Mateo
18. Brianna
19. Mateo
20. Brianna
21. Mateo
22. Brianna
23. Mateo
24. Brianna
25. Mateo
26. Brianna
27. Mateo
28. Brianna
29. Declan
30. Brianna
31. Mateo
32. Brianna
33. Brianna
34. Mateo
35. Declan
36. Brianna

37. [Mateo](#)
38. [Marissa](#)
39. [Declan](#)
40. [Daphne](#)
41. [Brianna](#)
42. [Mateo](#)
43. [Brianna](#)
44. [Marissa](#)
45. [Declan](#)
46. [Mateo](#)
47. [Brianna](#)
48. [Brianna](#)
49. [Mateo](#)
50. [Brianna](#)
51. [Mateo](#)
52. [Brianna](#)
53. [Mateo](#)
54. [Declan](#)
55. [Mateo](#)
56. [Marissa](#)
57. [Brianna](#)
58. [Mateo](#)
59. [Brianna](#)
60. [Mateo](#)
61. [Brianna](#)
62. [Mateo](#)
63. [Brianna](#)
64. [Mateo](#)
65. [Brianna](#)
66. [Mateo](#)
67. [Declan](#)
68. [Brianna](#)
69. [Mateo](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür](#)

Telif Hakkı © 2021 Eva Winners tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan kişiler, yerler ve durumlar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hiçbir şekilde gerçek veya doğru olayları yansıtmamaktadır.

En son haberleri ilk öğrenen olmak ister misiniz?

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

Beni sosyal medyada TAKİP EDİN.

FB grubu: <https://www.facebook.com/groups/581607146052327/?ref=share>

FB sayfası: <https://www.facebook.com/Eva-Winners-252208619061200/>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

*Kızlarıma:
Seni her zaman seviyorum.
Eğer bu kitabı elinize alırsanız, bırakın ve uzaklaşın. Tüm
aileme ve arkadaşlarıma: tüm desteğiniz için teşekkür
ederim.*

Umudumu kaybettiğimde benimle konuşan iki hanımefendiye çok teşekkürler.

*Kanser savaşçısı Opal Hale'e teşekkür
ederiz.
Survivor.*

*Dışarıdaki tüm hayatta kalanlara.
Bu senin için.*

Önsöz

S *Vurulursak öleceğiz.*

Bu yelken gezisinden canlı dönmeyeceğimizden oldukça emindim. Ha! Yelken gezisi. Daha çok bir görev gibiydi. Biri birden fazla şekilde yaşayıp yaşamadığımızı belirler.

Dalgalar yelkenliye çarparak teknenin önce sola sonra sağa doğru çılgınca sallanmasına ve tehlikeli bir şekilde devrilmesine neden oldu. Teknede olmayı severdim ama alabora olmaktan çok korkardım. Bu beni her zaman rahatsız eden bir korkuydu. Teknede deneyimli başka bir tekneçi olmadan asla denize açılmadığımdan bahsetmiyorum bile.

Şu anda şiddetli, uğuldayan rüzgârların, yağmurun ve huzursuz okyanusun merhametine kalmıştık. Deniz suyu teknenin içine doluyor, güverte kayganlaşıyordu. Teknenin dümenini elimden geldiğince sıkı kavradım, eklemlerim bembeyaz ve kaskatı kesilmişti. Böyle fırtınalarda kimse dışarı çıkmazdı; tehlikeliydi. Aptalcaydı.

Ekim ayının başlarıydı ama okyanus havası olduğundan çok daha soğuk hissettiriyordu. Yağmur ve denizin şırıltısı beni derime kadar ıslattı, kemiklerim dondu. Umutsuzca soğuğu görmezden gelmeye çalıştım, denize ve karanlık gece gökyüzüne odaklandım. Bir sonraki yelken maceramın böyle olacağını hayal etmemiştim. Sağanak yağmura rağmen, dolunaydan gelen ışığın bir kısmı kızgın hava ve denize karşı bize rehberlik edebildiği için yeterince şanslıydık. Babam hiçbir zaman akşam karanlığından sonra ya da tek başıma denize açılmama izin vermezdi, bu yüzden bu benim için yeni bir bölgeydi.

En iyi arkadaşıma baktım. Denize açıldığımız anda deniz tutması onu da vurmuştu. Dayanmaya çalışıyordu ama ben emin değildim.

daha ne kadar kaldırabileceğinden emin değildim. Doğrusu ben de daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Yorgunluk çökmeye başlamıştı ve gözlerimi her kapattığımda, kulübenin zemininde yatan adamın soğuk, ölü gözleri beliriyor ve beni rahatsız ediyordu.

Dün yola çıkmıştık ve yirmi dört saati aşkın bir süredir yelken açmıştık. Limandan ayrıldığımızda hava sakin ve gece gökyüzü açıktı. Talihsiz maceramızın ilk altı saatinde bu durum değişti.

"Sence yeterince uzaklaştık mı?" Ona doğru bağırdım, rüzgâr etrafımızda uğulduyordu. Sırılsıklam olmuştu, küpeşteye tutunmuş, dengesini korumaya çalışıyordu.

"Ne kadar uzaktayız?" diye bağırdı.

"Kıyı şeridinin yaklaşık yetmiş mil açığında," diye bağırmaya çalıştım rüzgâra karşı.

Başıyla onayladı ve ben de alabora olmamamız için yelkenleri sabitledim. İhtiyacımız olan son şey ikimizin de boğulmasıydı.

Korkuluklara tutunarak, ona ulaşmaya çalışırken deniz bacaklarımın üzerinde yalpaladım. Ona ulaşmak sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu ama sadece birkaç dakikaydı. Dişlerim takırdıyor, bacaklarım korkudan, soğuktan ya da yorgunluktan titriyordu. Hangisi olduğundan emin değildim. İkimiz de bir yelken yolculuğu planlamamıştık ve buna uygun giyinmemiştik. Ama o zaman hiçbirimiz olanları planlayamazdık. Ben kesinlikle böyle olacağını tahmin etmemiştim.

"Şimdi ne olacak?" Yükselen bir sesle sordum. Rüzgârın etkisiyle konuşmak zordu.

"Kulübede," diye bağırdı. Her an yeniden kusmaya hazır, yeşil görünüyordu. "Ağırlıklarla bağlanmış durumda. Tek yapmamız gereken onu denize atmak ve dibe batacak."

Ağırlıkları nereden bildiğini bilmek bile istemiyordum. Son yirmi dört saat içinde en iyi arkadaşım hakkında son dört yılda öğrendiğimden daha fazlasını öğrenmiştim. Onu almaktan korkuyordum. Kirli beyaz çarşafa sarılmış bok gibi ağırdı.

Sertçe yutkundum. *O!* Ondan sürekli "*o*" diye bahsediyorduk. Belki de bu bizim başa çıkma mekanizmamızdı, bedeni bir insandan ayırmak.

"Bunu yapabiliriz," diye mırıldandı ama beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından emin değildim.

Her seferinde bir adım atarak kamaraya doğru ilerlerken tutunabildiğimiz her yere tutunduk. Yelkenli dalgalarla birlikte hareket ediyor, dik durmayı zorlaştırıyordu.

"Neredeyse geldik," diye dişlerimi sıktım. Kemiklerim donuyordu ve ikimiz de buna daha fazla dayanamayacaktık. Tam bunu düşünürken ayağı kaydı ve elleri bir şeylere uzandı. Hızla uzanıp elini sıkıca kavradım.

"Sakın bırakma," diye bağırdım son gücümü kullanarak onu yukarı çekerken, kaslarım şikâyet ediyordu. Bale dansı yaptığım onca yıl vücudumu ve kaslarımı güçlendirmişti ama şu anda acı içinde çığlık atıyor ve yorgunluktan titriyorlardı. "Tuttum seni. Tırabzanı tut," diye bağırdım. Sürünerek yukarı çıktı ve yanımdaki korkuluğa ulaştı.

Gözlerimiz buluştu. Benimkilerin de onunkilerle aynı duyguyu yansıttığından emindim... dehşet. Burada öleceğimiz korkusu.

"Önce sen gir," dedim ona. Daha önce hiç böyle şiddetli bir fırtına sırasında denizde bulunmamıştım ama deniz bacakları konusunda en iyi arkadaşımın daha fazla deneyimim vardı.

Başını salladı ve ilerledi, kamara kapısından sadece birkaç metre uzakta olmamıza rağmen yolunu bulmaya çalışıyordu. Onu izlerken küpeştedeki tutuşum sıkılaştı. Tutunmak zordu, raylar yağmur ve deniz suyundan kayganlaşmıştı.

O biner binmez ben de peşinden gittim, Converse'im güvertenin pürüzsüz yüzeyinde kayıyordu.

Bir topun içine kıvrılmak ve her şey düzeline kadar ağlamak istedim. Beni devam etmeye iten tek şey bana ihtiyaç duyulduğu bilgisiydi. Artık pes edemezdim. Dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçtı ya da belki de benimle birlikte ağlayan rüzgârdı. Emin değildim. Yanaklarımdan aşağı su süzülüyordu ama bunun yağmur mu yoksa gözyaşlarım mı olduğundan emin değildim.

Bir el uzandı, ödüm bokuma karıştı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Arkadaşımin eli parmaklarımı sıkıca, neredeyse acıyla kavradı. Şu anda acı iyi gelmişti. Hayatta olduğumuz anlamına geliyordu.

"Neredeyse bitti," diye fısıldadı en iyi arkadaşım. Hâlâ yeşildi ama yüzünde kararlılık vardı.

Başımı salladım. "Evet," diye fısıldadım. "Bunu yapabiliriz," diye tekrarlardım daha önceki sözlerini.

Gözlerim önce beyaz çarşafa sarılı bedene, sonra tekrar arkadaşımın kaydı.

"Belki de onu tekneyle birlikte batırmalıyız?" Alçak bir sesle önerdim. Neden fısıldaştığımızdan emin değildim. Kilometrelerce ötede kimse yoktu. Kim böyle bir fırtınaya yakalanacak kadar çılgın olabilirdi ki?

"Hayır, en iyisi onu denize atalım ve sonra tekneyi başka bir yerde batıralım." Mantığını anlamamıştım ama yine de başımı salladım. Onun bu konuda benden daha bilgili olduğunu çabucak öğrenmiştim. Ve hiç de filmlerdeki gibi değildi.

Soğuktan dişlerim takırdıyor, yüz kaslarım ağrıyordu. Bu boktan karmaşa başladığından beri içimde kaynayan umutsuzluk dökülmekle tehdit ediyordu. Delirmenin eşiğindeymişim gibi hissediyordum ama umutsuzca akıl sağlığımı korumaya çalışıyordum. İçimden saçlarımı yoluyor, kendimi bu karmaşanın içinde nasıl bulduğumu düşünüyordum ama dışarıya hiçbir şey yansımiyordu. Sadece soğuktan sürekli titriyordum.

Yakında bitecek. Yakında bitecek.

Ayaklarımın dibinde yatan cesede bakarken dudağımı ısırdım. Eğer bu bir düşüş değilse, neyin düşüş olduğundan emin değildim. Polisin kızından, politikacının üvey kızına ve önümde uzanan cesede kadar.

"Hazır mısınız?" Cesedi burada bırakıp tekneyle birlikte batmasına izin vermeyi tercih etmeme rağmen ona sordum.

Onu nasıl taşıyacaktık ve kaygan güvertede denize düşmeden nasıl yürüyecektik?

"Evet, biz hallederiz." Ben öyle düşünmüyordum ama şimdi onunla bu konuda tartışmazdım.

"Küpeşteye sıkıca tutun," dedim ona. "Dengeni kaybedersen vücudu bırak. Tutuşunu kaybetme. Seni denize düşmekten koruyacak tek şey bu."

"Teknelerden nefret ediyorum," diye mırıldandı. Komikti, çünkü cesetlerden nefret ettiğini söyleyeceğini sanmıştım. Ceset düşüncesinin onu nasıl rahatsız etmediğini anlayamıyordum. Onu tekrar elime almayı her düşündüğümde midem bulanıyordu.

Bunların hiçbirinin benim gibi birinin başına gelmemesi gerekiyordu.

Ama yine de buradaydık. Ben buradaydım.

İkimiz de eğildik ve beyaz çarşafa sarılı cesedi kaldırdık. Bu sefer daha ağırdı, bacaklarına ve vücudunun üst kısmına ağırlıklar sarılmıştı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ve onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece devam ettim, güverteye geri dönmek için kamaranın güvenliğini terk ettim, fırtınanın içine geri döndüm, böylece cesedi denize atabilirdik.

İkimiz de ağırlıkla homurdandık, raylara garip açılarla tutunuyorduk.

"Sorun yok, ağlama," diye homurdandı, bir yandan cesedin kendi tarafını taşıırken, bir yandan da parmaklığı tutunmaya çalışıyordu.

"Küpeşteyi bırakma," diye hıçkırıklar arasında inledim. O benden daha güçlüydü. Deniz onu yeşillendirmeye yetmişti ama bir ceset görmek onun için önemli değildi.

Bu çok boktan bir durumdu. Kendimi çoktan parmaklıkların ardında, hiç de hoş olmayan tulumlar giyerken hayal edebiliyordum. *Orange is the New Black* dizisini hiç izlememiştim ama belki de izlemeliydim, böylece ne beklemem gerektiğini bilirdim.

Güverteye kadar mücadele ettik, cesedi birkaç kez düşürdük. Gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlanırken rüzgar uğulduyordu. Sanki Tanrı bizi azarlıyor, cezalandırmaya hazırlanıyor gibiydi. Tekne dalgalarla birlikte sallanıyordu ve biz de onunla birlikte sallanıyorduk. Teknenin yanına yaklaştığım her adımda daha çok titriyordum ve bu sefer bunun soğukla hiçbir ilgisi yoktu.

"Hazır mısın?" diye sordu ve bakışlarımız kilitlendi.

Hayır, hazır değildim.

Onun yerine başımı salladım ve cesedi denize ittik. Rüzgâr o kadar gürültülü esiyordu ki, cesedin okyanusun yüzeyine çarparken çıkardığı sesi bile duymadım.

İkimiz de tek kelime etmeden okyanus dalgalarının cesedi derinliklerine çekişini izledik. Bu sırada sanki gökyüzü ağlıyormuş gibi yağmur yağıyordu.

BİR

Mateo

"T

Bu çok eğlenceli olacak, Mateo," Angelica'nın sesi bugün bana ters geliyordu. Onu sadece iki haftadır görüyordum ve şimdiden bana yapışmaya başlamıştı.

yapıştırıcı gibi. İki eliyle pazuma sarılmış, kendini her tarafıma sürtmeye çalışıyordu. Elini tutmamı istedi ama bu ben değildim. Aslında bale gösterisini izlemeye gelen de ben değildim.

Boston Opera Binası'ndaydık. Babam ve amcamın ikisi de bağışçıydı, bu yüzden buraya ilk kez gelmiyordum ama burası kesinlikle rahatlamak için seçtiğim bir yer değildi. Amacım Angelica'yı yemeğe götürmek, onunla sevişmek ve sonra onu terk etmektir. Benim mükemmel ilişki anlayışım buydu.

Yaşlandıkça daha da huysuzlaşıyor olmalıyım.

"Hiç burada bir kızla çıktın mı?" Işıl ışıl parlayarak beni sorguladı. Çıkmadığımı biliyordu ve aslında bunu ayarlayan oydu, yani teknik olarak onu bir randevuya götürmüyordum. O beni götürüyordu ama parasını ben ödüyordum. Bale biletleri ya da akşam yemeği için astronomik bir miktar ödemeyi umursadığımdan değil, ama önce akşam yemeği yemeyi tercih ederdim.

Lanet olsun. Uzun bir gündü ve sahnede dönen insanları izlemek şu anda yapmak istediğim bir şey değildi.

"Hayır," diye sertçe cevap verdim.

Neyse ki Angelica en azından özel locayı ayırtacak kadar akıllıydı. Oraya doğru ilerledik, iki adamım da arkamızdan geliyordu. Eminim Antonio altına işiyor, kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu.

"Merhaba," diye yanımızdaki çifti coşkuyla selamlıyordu Angelica. Benimle birlikte görünmek için yanıp tutuşuyordu. Neden lanet olası

Kadınlar hep daha fazlasını mı isterdi?

Angelica'yı duymazdan gelerek ve merakla bana bakan yandaki çifti görmezden gelerek yerime oturdum. Önümde duran broşüre bir göz atıp bu gece ne çaldığına baktım. Umarım o lanet olası filmin en kısa versiyonudur.

Romantik bir bale olan Giselle, hilekâr ve kılık değiştirmiş bir asilzadenin flörtlerine kanan genç ve güzel bir köylü kızının trajik aşk hikâyesidir. Her şey ortaya çıktığında, kırılgan Giselle kalp kırıklığından ölür.

İçimden inledim. *Kahretsin!* Ve iki lanet eylemden oluşuyordu.

Angelica'yı ve diğer herkesi yerlerine oturmaya zorlayan ışıklar söndü. Sahne aydınlanmıştı ve aklım buradan başka bir yerde olmasına rağmen gözlerimi sahneye odakladım.

Sahneye genç bir kadın çıktı, vücudu inceydi, neredeyse çelimsiz görünüyordu. Ama bunun aldatıcı olduğunu biliyordum. Balerinlerin vücutları güçlü ve inceydi, dengeleri ve zarafetleri benzersizdi. Buradan yüzünü görmek imkânsızdı ama onda beni büyüleyen bir şey vardı. Belirgin olan tek özelliği sıkı bir balerin topuzu yaptığı siyah saçlarıydı.

Beyaz balerin elbisesi vücudunun üst kısmını sımsıkı sarıyor ve başladığında hareket etmesini sağlayacak ipeksi iplerle belinden aşağıya doğru sarkıyordu.

Müzik başladı ve o dans etmeye başladığında her şey ve herkes kayboldu. Müziği duymuyordum, hiçbir şey hissetmiyordum, sadece bu genç kadın sahnede zarifçe hareket ediyordu. Nefesimi kesmişti. Dans ediyordu... hayır, daha iyi bir tabirle süzülüyordu, kolları ve bacakları mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Yüzündeki ifade dingindi, coşku ve mutluluğun ifadesiydi. Dudaklarındaki gülümsemeyi gördüğümde daha çok hissettim. Kimse için değildi. Bir insanın yaptığı işi sevdiğinde ya da aşık olduğunda takındığı türden bir gülümsemeydi. Gerçek, derin bir aşk.

Üzerimde bir büyü vardı çünkü bakışlarımı onun formundan ayıramıyordum. O sadece benim için dans ediyordu, bu süslü tiyatrodaki diğer herkes

unutulmuş.

Işıklar yandı ve gözümü kırptım. *Kahretsin, şimdiden bitti mi?*

"Hoşuna gitti mi?" Angelica oturduğu yerden mırıldanarak bacağını okşadı.

Ayağa kalktım, gözlerim sahnedeki kadını arıyordu. Ama o çoktan gitmişti. Diğer dansçılar eğiliyordu ama o yoktu. Neden orada değildi? O gösterinin yıldızıydı. Dürüst olmak gerekirse, o ana kadar sahnedeki diğer dansçıların hiçbirini fark etmemiştim bile. Onların bu işte bir rolü var mıydı?

"Gidelim," diye bağırdım, aniden ilk geldiğimizden daha tedirgin olmuşum.

Mermer merdivenlerden inerken kuzenim Giovanni'yi gördüm. Aynı anda benim de gözüme çarptı.

"Mateo mu?" Şaşırmış, hatta şok olmuş gibiydi. Onu suçlamadım.

Bu düzenli olarak benim tarzım bir sahne değildi. Ama Giovanni'nin de değildi. "Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum.

Gözleri Antonio'ya kaydı, sonra Angelica'yı görünce kaşlarını çatı. Angelica ona çapkınca gülümsedi. Beni kıskandırmaya çalışıyordu ama işe yaramadı. Asla işe yaramayacaktı. Olsa olsa, anlaşmamızın çok uzun sürmeyeceğini onaylamış olurum.

"Bir arkadaşımı alacağım," diye kısa cevap verdi. Bu arkadaşının kim olduğunu bilmemizi istemediği anlamına geliyordu, ama bir kız olduğuna bahse girerim.

"Giovanni, buradasın," diye bağırdı yumuşak bir kadın sesi alt katta, altımızda bir yerden.

Giovanni'nin yüzü hemen aydınlandı ve gözleri kadını ararken grubumuzu unuttu. Sesin kime ait olduğunu göremiyordum, figür görüş alanımın dışındaydı ama bir şey ilgimi çekmişti.

"Elbette," diye genişçe gülümsedi Giovanni. "Hiç özler miydim?"

"Belki," diye şakayla karışık takıldı ona. Bunu yumuşak bir kıkırdama izledi ve lanet olsun, genç kuzenimi kıskandım. Arkadaşı her kimse, en azından herhangi bir beklentisi yokmuş gibi görünüyordu. "Hadi, sana bir şeyler göstermek istiyorum."

Giovanni başını kaldırdı. "Görüşmek üzere," dedi bize o genç haliyle ve arkadaşının peşinden gitti.

"O çocuk birine abayı yakmış," diye alay etti Angelica, sesi züppe ve soğuktu.

Lanet olsun, Angelica'dan kurtulmalıyım.

Bir hafta sonra

iki

Brianna

Aoston şehir merkezindeki Quincy Market'e giden binadan çıkar çıkmaz hafif bir esinti sıcak tenimi yatıştırdı. Hayal kırıklığı yüzünden yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum. Bana iş teklif edilmeyeceğini biliyordum.

Şimdiye kadar tüm işaretleri biliyordum. Bu son bir ay içinde yaptığım otuzuncu ya da kırkıncı mülakattı. Kendim ve becerilerim hakkında konuşmaktan bıkmıştım. Kendimi satma konusunda berbattım. Ve eğer belirli bir şirketin neden çalışmak için ideal olduğunu açıklamak için saçmalamak zorunda kalırsam, kendimi kaybedeceğimden emindim. Hepsine sadece bir iş istediğimi, herhangi bir iş istediğimi, böylece çocuğum için sağlık sigortası yaptırabileceğimi haykırmak istiyordum.

Gözlerim her yerde dükkânların ve lokantaların bulunduğu renkli pazar yerini ıslattı. Daha iyi bir ruh halinde olsaydım, Boston'un kalabalığını içime çekecek, sıcak havanın ve atmosferin tadını çıkaracak bir yer bulurdum. Ama şu anda midem kaldırmıyordu, neşeli manzara ruh halime çok ters düşüyordu.

Daha fazla reddedilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Olumlu bir tutum sergilemeye çalışıyordum ama reddedilmeyi ancak sınırlı sayıda kaldırabilirdim. Acaba bende insanları geri çeviren tamamen cazip olmayan bir şey mi var diye düşünmeye başlamıştım. Özgeçmişimin pek parlak olmadığını biliyordum ama henüz gerçek bir işim olmadı.

Üniversitenin son yılında kendimi hamile bulduğumda, büyükannemin ve en iyi arkadaşlarımın yardımıyla yetişkinliğe adım attım. Serbest yazarlık yaparak ve bale dersleri vererek kendimi geçindiriyordum ki bu da bizi zar zor geçindirmeye yetiyordu.

Geçen hafta Boston Opera Binası'ndaki bale gösterisini düşündüm. Tanrım, kendimi canlı hissediyordum ve tekrar sahnede olmak çok güzeldi. Gösterinin yıldızı sahneye çıkamayacak durumdaydı ve bale yönetmeni beni üniversite yıllarımdan tanıdığı ve performansımı izlediği için bu görevi üstlenmemi istedi. Tesadüfe bakın ki, ikimiz de Boston'a gitmiştik ve onun kızı da benim sınıfımdaydı. Baleyi her düşündüğümde kalbim küt küt atıyordu. Neredeyse acı-tatlı bir şeydi. Onu çok özlemiştim, DNA'mın bir parçasıydı, soluduğum havanın bir parçasıydı. Annem balenin hayattaki tek amacım olduğunu kafama kaktığında buna içlerimden. Şimdi ise dans etmediğimde sanki bir uzvum eksikmiş gibi hissediyordum. Hala ara sıra dans etme şansım olduğu ve kendi kızım da dahil olmak üzere küçüklere öğretebildiğim için minnettardım.

Ama şimdi Emma'nın hastalığı nüksettiğinden, her şeyin nasıl yürüyeceğinden emin değildim. Gerçek bir işe ihtiyacım vardı; aksi takdirde her şeyi kaybedecektik. Tıbbi faturalarını ödemeye yardımcı olmak için sigortalı gerçek bir iş bulmalıydım.

"Nasıl geçti?" Bir ses beni irkiltti ve başım sola döndü. En iyi iki arkadaşım Marissa ve Daphne yüzlerinde umutlu ifadelerle orada duruyordu. Söze gerek yoktu. "O kadar kötü, ha," diye mırıldandı Marissa.

Arkamı döndüm ve binanın yansıtıcı camında görüntümü yakaladım. Evet, genç görünüyordum ama profesyonel görünüyordum. Dizlerimin hemen altına kadar gelen siyah bir kalem etek, ona uygun bir blazer ceket ve beyaz bir bluz giymiştim. Saçlarımı topuz yaparak yüksek elmacık kemiklerimi ve gözlerimi ön plana çıkarmıştım. Genel olarak, iyi görünüyordum... normal.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım ikisine de. "Sanki hep aynı şey oluyormuş gibi hissediyorum. İçeri girer girmez beni kovuyorlar. Yani, evet deneyimim yok ama kimse bana bir şans vermek istemezse nasıl deneyim kazanabilirim ki?" Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Sinirlenmenin bana bir faydası olmayacaktı. "Sana söylüyorum, daha ben ağzımı açmadan kararlarını veriyorlar."

"Belki de çok güzelsindir?" Daphne sordu. Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. Ben öyle düşünmüyordum.

Gözlerim tekrar pencere yansımasına kayd, kendimi inceledim. Kendime çok güzel diyemezdim. Daha çok ortalama görünümlüydüm. Kuzguni siyah saçları ve yeşil gözleriyle Marissa çok hoş, çok güzel sayılırdı. Bal rengi saçları ve mavi gözleriyle Daphne çok güzeldi.

Koyu kahverengi, kıvrırcık saçları ve koyu kahverengi gözleri olan sıradan bir kızdım. Benimle ilgili olağanüstü hiçbir şey yoktu.

"Güzel ya da değil, bunun iş bulmakla bir ilgisi yok. Olmamalı da," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Belki de bir şekilde müstehcen yazdığımı öğrenmişlerdir ve korkmuşlardır."

Üçümüz de kıkırdadık ama benim gülmem için bir neden yoktu. Çaresizlik yavaş yavaş içime sızıyordu. Sağlık sigortası yaptırmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Düşünüyordum da," Marissa alt dudağını çiğnedi, bu da çok da iyi olmayan bir fikri olduğu anlamına geliyordu. "Belki kuzenimin şirketinde işe girmen için sana bir şeyler söyleyebilirim. Sekreter ya da onun gibi bir şey."

İlk tercihim değildi ama başka kimse beni işe almak istemiyordu, bu yüzden bu noktada tek seçeneğim olabilirdi. Karşılığını veremeyeceğim iyiliklerden nefret ederdim ama dilenciler de seçici olamazdı. Öyle değil mi?

"Şirket yasal mı?" Ona kısık bir sesle sordum. Marissa'nın ailesinin bazı tuhaf ve pek de meşru olmayan bağlantıları vardı. Bu işe bulaşmayı göze alamazdım. Bunu ilk öğrendiğimde, bu bilgi beni korkutmuştu. Ve içinde bulunduğumuz durum, ailesinin Mafya ile bağlantılarını öğrenmek için ideal bir ortam değildi.

"Evet," diye beni temin etti. "Harika yan hakları var ve sigorta işe başladığın ilk gün devreye giriyor." Elimi tuttu ve beni son görüşmemin ters gittiği binadan uzaklaştırdı.

"Evet, çalışmak için oldukça prestijli bir şirket," diye ekledi Daphne diğer tarafımdan takip ederken ve bana karşı birleşiyorlarmış gibi hissettim.

İkisine de şüpheyile baktım. "Bunun adı ne?" Zihnim bana dilencilerin seçici olamayacağını fısıldayıp duruyordu ve şu anda dilenci bendim.

"Agosti Enterprise," diye yanıtladı Marissa. "Son beş yıldır çalışılabilecek en iyi yüz şirketten biri olarak seçildi."

Agosti Enterprise. Bu ismi bir yerlerde gördüğümü hatırlıyor gibiydim ama tam olarak çıkaramıyordum. Son otuz gün içinde o kadar çok şirkete baktım ki, hepsi birbirine karışıyordu. Hiçbir zaman kurumsal dünyada çalışmayı arzulamadım; bu dünyada bir iş bulmaya zorlanacağımı hiç düşünmemiştim. Dans ve Dünya Edebiyatı okudum; kesinlikle soğuk kurumsal atmosfere hazırlıklı değildim. Yine de buradaydım, bir iş bulmak için çaresizdim. Her zaman bir dansçı ya da öğretmen olacağımı düşünmüştüm ama artık ikisi de değildim. Okulda öğretmenlik yapabilmek için okula geri dönmem ve öğretmenlik lisansım üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Sertifika. Bu benim için bir seçenek değildi. Yazarlık gelirimle bunu karşılayamazdım ve şu anda böyle bir isteğim de yoktu.

Üçümüz de geniş meydana, etrafımızdaki insanların sohbetleri arasında yürüdük. Kadınların kaldırıma vuran topuk sesleri, telefonla konuşan, işlerini halletmeye çalışan erkeklerin sesleri ve çeşme başında çocukları eğlendiren dadılar etrafımızdaydı.

"Nereye gidiyoruz?" İsteksizce sordum. Emma'yı kreşten almaya gitmek ve güneşli bir öğleden sonrayı onunla arka bahçemizde geçirmek istiyordum.

Marissa, "Yiyecek bir şeyler alıp seni Agosti Enterprise'a nasıl sokacağımızı düşünüyoruz," diye cevap verdi ve bir plan hazırlarken tekerleklerinin döndüğünü görebiliyordum.

"Eğer çalışmak için bu kadar prestijli bir şirket iseler," diye alaycı bir şekilde ekledim, "beni neden işe alsınlar ki? Kesinlikle hiç deneyimim yok."

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşımın," diye karşılık verdi Marissa göz kırparak. "Genellikle sadece aileden ya da aile tarafından tavsiye edilen kişileri işe alırlar. Yani bu ben oluyorum."

"Doğru," diye araya girdi Daphne. "Sadece al, Brie. Babam orada çalışıyor ve sigortası harika. Annem kemoterapiye girdiğinde tüm masrafları karşılamıştı."

Ona şüpheyle baktım. "Hepsini mi?"

"Evet, hepsi," diye onayladı. Daphne'nin babası Marissa'nın babasıyla uzaktan akrabaydı, yani bu onları sekiz kez çıkarılmış kuzen yapıyordu. Ya da buna benzer bir şey. "Annemin bunu birkaç kez söylediğini duydum." Şimdi bir bistronun önündeydik ve o heyecanla ellerini çırpı. "Hadi dışarıda oturalım."

Etrafıma bakındım ve boş masayı işaret ettim. Oraya doğru yöneldik ve oturduk, sonunda cevap verdim.

"Eğer beni içeri sokabilirsen, Marissa, kabul edeceğim ve sana sonsuza dek borçlu kalacağım. Ne kadar çabuk sigorta yaptırırsam, Emma'nın tedavisine o kadar çabuk başlayacaklar ve onu kemik iliği uyumu için bekleme listesine alacaklar." Teşhis konulduğundan beri endişelenmekten kendimi alamıyordum. Olumlu olmaya çalışıyordum ama yeni bir tedavi turundan ve bunun Emma'nın küçük bedeni üzerindeki etkilerinden korkmamak elde değildi. "Ama beni reddederlerse anlarım."

Marissa kendinden emin bir şekilde, "Yapmazlar; güven bana," diye cevap verdi. "Marcus sekreterleri iç çamaşırı gibi gözden geçirir."

Kaşlarımı çatarak ona bir bakış attım. "Bu konuda bilmem gereken bir şey var mı?"

Gözlerini devirdi. "Her eteğin peşinden koşuyor. Ne yazık ki her sekreter sonunda onunla yatıyor, bu yüzden bir sonraki kadına geçtiğinde, kalpleri kırılıyor ve ayrılıyorlar."

Daphne parmaklarını garsona doğru şıklatırken, "Evet, tam bir erkek fahişesi," diye cevap verdi.

Davranışları karşısında dehşete kapılarak ona ters ters baktım, o da mahcup bir şekilde gülümsedi. Onları neredeyse altı yıldır tanıyorum ama yine de bazen beni şok etmeyi başarıyorlar. İnsanların her isteklerinin üzerine atlamasına o kadar alışmışlardı ki.

Ayrıcalıklı ve varlıklı bir ailede ve elit siyasi çevrelerde büyüdüm ama görgü kuralları ve alçakgönüllülük bana aşılardı. Bunu babamın mı yoksa üvey babamın mı yaptığından emin değildim, ya da muhtemelen bir kombinasyondur, ama bunun için minnettardım. Annemin yapmadığı kesindi; verdiği örnek ne olursa olsun sadece mükemmellik bekliyordu.

"Hanımlar," diye karşıladı bizi garson, İrlanda aksanı ağırdı. "Sizi bir içkiyle başlatabilir miyim?"

Marissa sırtarak, "Kesinlikle yapabilirsin," diye cevap verdi. İrlandalı erkeklere karşı gerçekten bir şeyler hissediyordu. Gözleri garsonun vücudunda gezindi, sanki o lezzetli bir şeker parçasıydı. Evet, yakışıklıydı, siyah saçları ve mavi gözleri vardı, vücudu uzun ve güçlüydü ama ona son şeker parçasıymış gibi aval aval bakacak kadar yakışıklı değildi.

"Ben maden suyu alayım lütfen," diye söze başladım ve ikisinin birbirlerine bakarak geçirdikleri anı bozdum.

"Bana kola," diye ekledi Daphne.

Marissa dudaklarını yalayarak, "Benim için vişneli kola," diye cevap verdi. İçkilerimizi almak için ayrılırken gülümsemesi ukalacaydı.

"Zavallı adamı biraz rahat bırakmalısın," diye azarladım onu usulca. "Vardiyasını bitirmesi gerekiyor ve sen onu daha da kızdıracaksın."

Marissa gözlerini devirdi. "Bekâr olmaktan bıktım usandım," diye dudak büktü. "Buna nasıl dayanıyorsun bilmiyorum, Brie."

Gülümsedim. Sanki en kötü cezaymış gibi konuşmuştu. "Her gün bir gün, Mar," diye cevap verdim yumuşak bir kıkırdamayla. "Ne kadar hızlı geçtiğini bilersen şaşarsın."

"Tamam, her neyse. Ben bir aziz olamam," diye mırıldandı. "Her neyse, yemekten sonra Marcus'u arayıp seni hemen işe alması için ikna edeceğim."

Pazartesi iyi bir başlangıç günü gibi geliyor mu?"

Şaşkınlıkla onu izledim. "Mülakat ya da başka bir şey olmadan mı? Öylece."

"Evet," diye cevap verdi, sanki bu tamamen normalmiş gibi. "Sadece Marcus'un cazibesine kapılma."

Alay ettim. Henüz cazibesi olan bir erkekle tanışmamıştım. "Asla," diye yemin ettim ona.

Marissa düşünceli bir şekilde beni izledi. "Biliyorsun Brie, bir gün bir erkek gelecek ve ayaklarını yerden kesecek. Kendini sonsuza kadar koruyamazsın."

"Kendimi korumaya çalışmıyorum," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Sadece kitaplarımdaki erkek arkadaşlarımla kıyaslanabilecek bir erkekle tanışmadım."

Alay etme sırası ondaydı. "Bir gün, onu görmek için burada olacağım," diye alay etti.

Gözlerimi devirdim ama dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Hayatım boyunca pek çok erkekle tanıştım ve hiçbirisi kalbimi hızlandırmadı bile. Kitaptaki erkek arkadaşlarımla boy ölçüşemezlerdi.

Sonra ciddileştim. "Kuzeninle denediğin için teşekkürler Mar. Eğer kabul ederse, sana sonsuza dek borçlu kalacağım."

Daphne güldü. "Her şeyden sonra," dedi, "hepimiz birbirimize borçluyuz."

Başka bir şey söylemeden bakışlarımızı paylaştık. Üçümüz de sonsuza dek birbirimize bağlı olduğumuzu biliyorduk. İyi ya da kötü.

Tanrım, kulağa evlilik gibi geliyordu.

"Buyurun hanımlar," diyen garsonun sesi üçümüzü de irkiltti ve yerimizden sıçramamıza neden oldu. "Vay canına, sizi korkutmak istememiştim," diye kıkırdayarak ekledi.

Marissa kendini çabucak toparladı ve ona gülümsedi. "Bunu telafi edebilirsin," diye baştan çıkarıcı bir şekilde konuşurken Daphne ve ben aynı anda gözlerimizi devirerek birbirimize baktık. "Siz de benim için telafi edebilirsiniz. Biz dörtlü seks olaylarına girmiyoruz."

Köpüklü su boğazıma kaçtı ve neredeyse her yere tükürecektim. Neyse ki kendimi bu utançtan kurtardım.

"Bu çok kötü," diye mırıldandı, gözleri üzerimdeydi.

Daphne, Marissa ve benim okuduğumuz saçmalıklar düşünüldüğünde bu ona haksızlık olsa da, kendi kendime alaycı bir şekilde "*sapık*" diye düşündüm. Bir erkeğin değerli mücevheri üzerindeki Prens Albert ile ilgili son eğlence konumuz hala aklımdaydı. Bir kadının zevki söz konusu olduğunda bunun gerçekten büyük bir fark yaratıp yaratmadığını merak

ediyordum.

Kaşlarımı kaldırarak gözlerimi Daphne ve Marissa'ya çevirdim. İkisinin de yüzünde o aptal, hiçbir işe yaramayan gülümsemeler vardı. Gerçekten de büyümemiz gerekiyordu, daha doğrusu o ikisinin büyümesi gerekiyordu. Muhtemelen koşulların zorlamasıyla kendimi üçümüz arasında en sorumlu ve olgun kişi olarak görüyordum.

Bakışlarımı garsona çevirdim ve gülümseyerek "İçkiler için teşekkür ederim" dedim. İpucunu anlamasını umuyordum.

"Ne zaman istersen, güzelim," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi ve bana yarım bir gülümseme verdi. Benim tipim olmasa da yakışıklıydı. Üçümüz de onun masamızdan ayrılışını izlerken, dışarıda benim tipimde bir erkek olup olmadığını ya da sonsuza kadar yalnız kalmaya mahkûm olup olmadığını düşündüm. Belki de yaşadığım tek kötü deneyim beni sonsuza dek mahvetmişti.

"Evet, kesinlikle çok güzelsin," diye kıkırdadı Daphne ve üçümüz de kahkahalara boğulduk.

"Bu çok tuhaftı," diye mırıldandım.

"Neden?" Marissa meydan okudu. "Seni çekici bulduğu için mi? Brie, sen çok güzelsin. Erkeklerin sana attığı bakışları görmüyorsun bile. O yatak odası gözlerin, yemyeşil ağzın ve yansıttığın masumiyet havası... Erkekleri dize getirebilirsin."

"Dizlerinin üzerine çökerse ne kadar çaresiz kalacaklarını hayal edebiliyor musun?" Daphne alay etti. "Tıpkı o kadın kahramanın adamın sikini aldığı zamanki gibi-"

"Şşşt," diye susturdum onu, etrafıma bakındım.

"Senin yazdıklarını bilseler erkeklerin nasıl kaybolacağını hayal edebiliyor musun?" Marissa şakayla karışık ekledi.

"Daha çok bana kötü bir isim takmak gibi," diye cevap verdim. Daphne ve Mar hep bir ağızdan, "Sadece kıskanç olanlar," diye cevap verdiler. Gözlerimi devirdim. "Tamam, elimizdeki göreve geri dönelim."

"Tamam, tamam. Ciddi olalım," diye konuştu Marissa. "Seni evine kadar takip edeceğim ve yolda Marcus'u arayacağım."

Onun sinsiliğine gülümsedim. "Az önce kendini benim evime mi davet ettirdin?" Alay ettim. Doğrusu, en iyi iki arkadaşımı da istediğim zaman ağırlamayı severdim. Sanki orada yaşıyorlarmış gibi gelip gidiyorlardı.

"Hoşuna gitti mi, ha?" diye cevapladı kendini beğenmiş bir şekilde.

Her zaman arkayı kollayan kız arkadaşlarla hayat çok daha güzeldi.

İki saat sonra, ön bahçemde oturmuş, Emma'nın küçük çocuk havuzunda su sıçratmasını izliyorduk. Küçük tütü mayosunun içinde çok sevimli görünüyordu.

Güneş şapkası ve güneş kreminin beyaz kalıntılarıyla kaplı teni. Mutlu bir şekilde ciyaklamaya devam etti; gözleri sık sık bizi arıyordu.

Onu öyle izlerken kanserin geri geldiğine inanmadım. Hasta görünmüyordu. Evet, son zamanlarda daha çok uyuyordu. Teşhisi duyduğumda testleri tekrar yaptırđım. Hayatın ona bunu tekrar yaşatacak kadar acımasız olabileceğine inanamıyordum. Bu bir hata olmalıydı. Ama değildi.

Çocuk doktoru Dr. Guzman, lösemiye tedavi etme şansını artırmak için kemik iliğı nakli yapmak istedi.

"Brianna, bu onun hayatta kalmak için tek şansı olabilir," sesi acıma doluydu. "Kemoterapi ile başlamamız gerekecek. Lösemi hastalığı nüksettiğı için kemik iliğı naklinden de faydalanabilir."

İki yıl önce tedaviye başladığıında çok genç ve hazırlıksızdım. Emma ile her tedavi beni ikiye böldü. Bu sefer daha güçlü olmam gerekiyordu. Emma çevresini iyi tanıyordu ve çok dikkatliydi. Dağılmayı göze alamazdım. Bana ihtiyacı vardı ama vücuduna pompalanan ilaçlar yüzünden acı çektiğini görme düşüncesi bile ağlama isteğı uyandırıyordu. Bu adil değildi! Acı çeken ben olmalıydım, bebeğim değil. Onu bu acıdan kurtarmak istiyordum. Boğazım daralıyor, gözlerim yanıyor ve kendimi tutmaya çalışıyordum. Bazı günler, akıl sağlığımın sınırında durduğumu, derin karanlık çukura düşmeye hazır olduğumu hissediyordum. Beni tutan tek şey Emma'ydı.

Tanrıya şükür Marissa ve Daphne yanımdaydı ama bazen bu bile yeterli olmuyordu. Bazen her şeyi içime atıyor ve dışarıdan normal ve toparlanmış görünürken kafamın içinde çığlık atıyordum. İnsanların benimle ilgili hiçbir şeyin yolunda gitmediğini fark etmeleri ne kadar zaman alacaktı?

Daphne ve Marissa ön verandanın basamaklarında iki yanımda oturuyorlardı. Güneş parlıyordu ama hissettiğim tek şey ruhumun içindeki ürperti oldu. Dehşete kapılmış bir korku içimi titretiyordu, bunun intikamım olmasından korkuyordum.

Bir hayat için hayat. Bu muydu o?

"Brie, dinliyor musun?" Marissa haykırdı ve gözlerimi kırıştıtararak iç karartıcı düşüncelerimden arındım ve arkadaşlarıma odaklandım.

"Özür dilerim, ne dediniz?" Zorla gülümsedim, korkuyu kafamdan ve kalbimden uzaklaştırdım. Her şeyi yeniden yapardım... kızım için dünyanın öbür ucuna bile giderdim. O benim her şeyimdi.

"Sana bahsettiğim kuzenim Marcus ile temasa geçtim. Her şey yolunda gitti. Sekreterlerinden biri işten ayrılmış. Seni işe başlatacağını söyledi.

Pazartesi. Marcus sekreterleriyle yatmadığı zamanlarda oldukça rahat ve düşünceli biri."

İyi şansın ilk işareti. Tanrı'ya şükür! Onunla yatmak konusunda hiç endişelenmiyordum; hiçbir erkek için işimi tehlikeye atmazdım.

Rahatlamış bir şekilde nefes verdim. "Çok teşekkür ederim Mar," diye mırıldandım. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu sigortaya sahip olmak-" Kelimeler boğazımda düğümlendi ama cümleyi bitiremedim. Bunu düşünemedim bile.

Daphne elimi tuttu ve "Bunu atlatacaktır," diyerek sıktı.

"Evet, yapacak. Başka seçeneği olmayacak," dedi Marissa kararlı sesiyle. "O da annesi ve teyzeleri gibi güçlü. Hepimiz onu bu durumdan kurtaracağız ve tüm bunlar yakında uzak bir anı olacak."

Gözlerim akmayan yaşlarla yandı ve birkaç kez gözlerimi kırpma zorunda kaldım. Genç bir yetişkin olarak hayattaki bazı şeylerin ne kadar zor olduğunu hiç düşünmemiştim. Ve bazı temel yaşam gereksinimlerinin ne kadar önemli olduğunu... sağlık sigortasına sahip olmak gibi. İyi bir sağlık sigortası. İki yıl önce, bu tedaviler için ödeme yaparken neredeyse iflas ediyordum ve neredeyse başımızın üzerindeki çatıyı kaybediyordum. Neyse ki büyükannemin evini elimde tutabildim. Ancak ipotek kredileri maksimum seviyedeydi ve bu sefer satacak ya da ipotek ettirecek hiçbir şeyim yoktu. O sigortaya ihtiyacım vardı.

Yetişkin olmak ve sorumluluk almak dedikleri bu şeyler bazen berbattı. Tek sorunumun annemden nasıl kaçacağım ya da başımı belaya sokmadan bale derslerini nasıl atlayacağım olduğu günleri ve geceleri özlüyordum.

"Anne, bak! Bu bir kurbağa," diye ciyakladı Emma, havuzuna atlayan kurbağayı yakalamaya çalışarak yüksek sesle güldü ve kalbim anında eridi. Hayır, bunların hiçbirini bir dakikalığına bile değiştirmezdim. O her şeye değerdi. Her şeyi olduğu gibi bunu da atlatacaktık.

Ben güldüm, Daphne ve Marissa da bana katıldı. Sonra ayağa kalktık ve üçümüz de kıkırdayarak Emma'nın kurbağayı yakalamasına yardım etmeye çalıştık.

"Yakala onu," diye bağırdı Marissa gülerek ve kurbağayı Daphne ile bana doğru itti.

"Ona dokunmak istemiyorum," diye haykırdım kahkahalarım arasında.

"Sümüksü bir şey." "Siz ikiniz bebezsiniz," diye duyurdu Daphne. "Onu en sevdiğim için yakalayacağım. yeğenim."

"Yaşasın, Daphne Teyze." Emma heyecanla zıplamaya devam etti, gözleri yıldızlar gibi parlıyordu ve sarı bukleleri aşağı yukarı zıplıyordu. Yavaşça elini tuttum ve kayıp düşmemesini sağladım.

Bunlar önemli olan ve atlatmama yardımcı olacak anlardı. Başıma ne gelirse gelsin, buna katlanacaktım. Bunun için! Kızımın büyüdüğünü ve güzel bir genç kadına dönüştüğünü görmek için. Anneme ya da önüme çıkan engellere rağmen.

ÜÇ

Mateo

İTALYA

I masanın başına oturdum; Antonio arkamdaydı. Üç parçalı takım elbisemin orta düğmesini açtım; altından silah kılıfım görünüyordu. Ne zaman ortalığın karışacağını asla bilemezsiniz. hayranıyım ve her zaman hazırlıklıyım.

Bu yolculuk çok uzundu, hem de çok. Bir ülkeden diğerine atlamakla geçen dört lanet hafta. İngiltere'de halletmem gereken bir iş vardı, ardından Fransa'ya, oradan da İspanya'ya geçmem gerekti ve tam beni Amerika'ya geri götürecek özel uçağıma binmeye hazırlanırken, bu lanet olası sorunla ilgili bir telefon aldım. Şu anda Boston'da olmalıyım, bana ihanet etmeye çalışan bir köstebekle uğraşmamalıyım.

Bana rapor veren diğer beş aile reisi ile toplantı kaçınılmazdı ama yine de beni rahatsız ediyordu. Her zaman işi ele alış şeklimle oynamak isteyen birileri vardı. Aileyi ele geçirmeyi planlamamıştım ama yine de buradayım. Ancak genellikle kimse benim ya da korumam altındakilerin peşine düşecek kadar aptal değildi.

Ya aptaldılar, ya güce açıldılar ya da sadece kıskanıyorlardı. Kendim için biriktirdiğim servetten ve emrimde çalışanlardan hoşlanmayan ya da işlerimi ve insanlarımı kontrol altında tutmamdan nefret eden düşmanlarım vardı. Acımasızca ve sert bir el ile yönettim. Ama herkes için getirisi fazlasıyla adil oldu. Daha zengindiler, İtalyan mafyasının başına geçmeden önce olduklarından çok daha zengindiler. Ama ihanete tahammül edemezdim. Ve ortaya çıkardığım şey de tam olarak buydu. Benim kitabımda ikinci şans yoktu. İkinci şanslar zayıflar içindi.

Telefonum çaldı. Çevirip mesaja baktım. Kardeşimden geliyordu. Şu anda ne tür aptalca şeyler yaptığını hayal bile edemiyordum. İdeal olan, onun burada yanımda olması, bana hükmetmesi ve birbirimizin arkasını kollamamızdı. Ama Marcus aynı kumaştan kesilmemişti. Kahretsin, hangi kumaştan yapıldığından emin değildim ama görünüşe göre iyi olduğu tek şey etek kovalamaktı. E-posta mesajını kaydırarak açtım ve okudum.

Mateo,

Talebiniz üzerine, bugünden itibaren bir hafta sonra Perşembe günü emlak acentesi ile randevunuz alınmıştır. Lütfen ekteki adresi, saati ve acentenin adını görün. En azından siz dönene kadar mülkü açık tutacaklardır.

Bölge için karşılaştırılabilir fiyatlar ekte. Aralıklar, dönüm ve su manzarasına bağlı olarak 10 milyon ila 15 milyon dolar arasında değişmektedir. Sanat sergisi eve dahildir.

Başka bir şey olursa, lütfen bana bildirmekten çekinmeyin. Marcus

Mesajı görünce kaşlarımı çattım. Tam olarak istediğim bilgilerdi; ancak e-posta Marcus'a hiç benzemiyordu. Aslında, mülk hakkında bilgi almayı başarmış olmasına bile şaşırmıştım. Emlakçı münzevi biriydi, mülkü sadece muhtemelen ona daha fazla komisyon ödeyecek arkadaşlarına göstermeye açıktı. Bir yatırım olarak satın almakla ilgileniyordum. Bölge ve fiyat uygundu. Belki de sonunda yola geliyordu ama buna inanmakta zorlanıyordum.

Dikkatimi masada toplanan adamlara verdim ve sahneyi inceledim. Beş aile reisi de tartışıyor ve sızdırılan bilgiler için birbirlerini suçluyorlardı ama tek bir suçlu vardı. Bana neredeyse yirmi milyon dolara mal olan, tüm mal sevkiyatını ve ailemi tehlikeye atan açgözlü bir pislik.

"Yeter," diye seslendim. Sesimi yükseltmeme gerek yoktu çünkü herkes hemen durdu ve gözlerini bana çevirdi.

"Francesco, söyle bize, eğer başarılı olsaydın malları nereye satacaktın?" Gözleri büyüdü, içlerinde korku ve gerçek vardı. Bundan kaçış yoktu, suçlu olanın kendisi olduğunu bildiğimin farkına varmasıyla birlikte yüzünün her yerinde yazıyordu. Sağ kolum Antonio, adamlarımıza etrafı koklatıyordu ve bu Francesco'nun ekibinden birini korkutmaya yetmişti.

Aile. Kuzenini ispiyonladı. İleride yakından izlenecek olmasına rağmen kendi hayatını kurtardı.

Odağım bana ihanet eden adama döndü. Francesco'ya bu bilgiyi açıklayarak canının bağışlanabileceğini söyleyerek yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Hiç kimseyi bağışlamadım ve şimdi de bağışlamayacaktım. Yönetmek ve kazık yememek ya da sırtından bıçaklanmamak için tek yol buydu.

Sandalyemde arkama yaslandım, boğazını kesmek ve bu saçmalığı bitirmek isterken rahatlamış görünüyordum. Bana ihanet etmeye çalıştığı için daha iyisini hak etmiyordu. Savaşı kapıma kadar getirmişti.

"M-Mateo, benim açımdan kötü bir karardı," diyerek kendini haklı çıkarmaya çalıştı.

Senin açımdan kötü bir karar... haklısın! Kendi kendime düşündüm ama bir şey söylemedim.

Tehditlere gerek yoktu. Sadece benim adım ve ilgim bile onun için bir tehditti. Koltuğunda kıpırdandı, her şeye rağmen bundan kurtulabileceğini umuyordu. İki adamımın çoktan sandalyesinin arkasında, işaretimi beklediğini fark etmedi bile.

"Bağlayın onu," dedim ve Francesco gözünü bile kırpamadan bağlandı. Kaçabileceğinden değil. Onu bulamayacağım hiçbir yere gidemezdi.

Yavaşça ayağa kalktım, ceketimi çıkarıp yeleğimi giydim, kılıfımı da sabitledim. Rahatça ona doğru yürürken, "Söyle bana, bu işin içinde kim vardı ve malları nereye satacaktın?" diye konuştum. Sandalyeye bağlı bir şekilde ondan birkaç adım ötede durdum. "Bunu acı verici bir şekilde uzun ya da hızlı yapabilirim. Seçim senin."

Piç kurusu ona bir seçenek sunduğum için şanslıydı. Hiçbir çıkış yolu yoktu; alabileceği tek kurtuluş hızlı bir ölümdü.

Genç adamı izledim ve düşünmesi için ona bir şans vererek bekledim. Fazladan iki dakika benim için bir fark yaratmayacak. Açgözlülük yapmakla aptallık etti. Akıllı olsaydı on yıl, hatta daha az bekler, sonra da varisim olarak atanabilirdi. Francesco ve Giovanni, ben kenara çekildikten sonra ailenin başına geçecek varislerim için en iyi olasılıklardı.

Kardeşim asla bu yaşam tarzına girmeyecekti ve benim çocuğum yoktu. Evlenmeye ya da çocuk sahibi olmaya hiç niyetim yoktu. Bu piçlerden biri liderlik edecekti ama bu aptal piç açgözlü olmak zorundaydı.

"Sadece ben yaptım," diyerek çabucak ölmeye karar verdi. Onu herhangi bir yalan iması var mı diye gözlemledim ama yoktu.

"Ve?" Arkamdan kimin mal almaya istekli olduğunu ortaya çıkarması için onu zorladım.

"Ruslar satın alacaktı," diye kelimeleri tükürdü.

Lanet olası Ruslar, her zaman daha ucuz bir fiyat hedefliyorlar. Tutumlu aptallar!

Silahı çıkardım ve genç adamın kafasına doğrulttum. *Ne büyük bir kayıp!* Ama herhangi bir merhamet göstermenin zayıflık olarak algılanacağını biliyordum.

Başka bir şey düşünmeden tetiği çektim. Vücudu yere yığıldı, gözlerindeki hayat söndü.

Ne büyük bir kayıp, diye düşündüm yine.

Adamlarıma "Şunu temizleyin" diye emrettim, sonra masaya doğru döndüm ve silahımı kılıfına geri koydum. "Dikkatimi çekmek istediğiniz başka bir şey var mı?" Diğer aile reislerine sordum. Başlarını sallayarak olumsuz cevaplarını mırıldandılar. "O halde bu toplantı sona ermiştir."

Ceketimi kaptım ve hepsini arkamda bıraktım, Antonio da beni takip ediyordu. Villadan çıktık, arabam girişin önünde bekliyordu. Şoför beni görür görmez kapıyı açmak için acele etti.

Koltuğa kaydım; Antonio da beni takip etti. Kapı arkasından kapandı ve kısa süre sonra şoför direksiyona geçti.

"Aeroporto," diye emrettim ve hemen bölmeyi kaldırarak onu bizden uzak tuttum.

Boynumdaki kravatı gevşettim, kendime bir bardak aldım ve viski doldurdum.

"Biraz ister misin?" Antonio'ya teklif ettim. "Hayır, böyle iyiyim."

Yuttum, acı sıvı boğazımı yaktı. Tıpkı bu lanet ihanet gibi.

Antonio alçak sesle, "Doğru olanı yaptın Mateo," dedi.

Kendime biraz daha viski doldurdum. Bu berbat durumu zihnimden ve vicdanımdan temizlemek için lanet olası bir şişeye ihtiyacım olacaktı.

"Eğer bekleseydi-" diye kestirip attım. Pişmanlık duymanın bir anlamı yoktu. Zaman ve enerji kaybı.

Telefonum bip sesi çıkararak bir mesaj geldiğini işaret etti. Cebimden telefonumu çıkardım ve metresim Angelica'dan bir mesaj gördüm. Onu metresim olarak görüyordum çünkü kesinlikle *kız arkadaşım* ya da flörtüm yoktu. Mesajı açtım

ve lanet olsun ki bu ruh halimi daha da kötüleştirmede. Son on dakika içinde on mesaj geldi.

İlk mesaj bana gelip gelmeyeceğimi soruyordu. ****Seni azgın bir şekilde bekliyorum. Neredesin?***

Onu tamamen unuttum ve Boston'a dönüş yolculuğumun ertelendiğini ona hiç söylemedim.

****Mateo, ara beni. Sana ihtiyacım var.****

****Neredesin? ****

****Asshole.****

****Beni aldatıyorsun, değil mi? Pislik.***

Mesajları okumayı bıraktım. Gitmesi gerekiyordu. Bu ilişki, eğer buna ilişki denebilirse, sona ermişti. Tanrım, ne kadar sürdü? Üç hafta, zar zor. Onu yatağıma davet ettiğim andan itibaren açık sözlüydüm. Beklenti yok, talep yok, tiyatro yok. Benim işim her zaman önce gelirdi. Ona sadık kalacağıma dair söz verdim ve ondan da aynısını bekledim. Sözlerimi tutmama gibi bir alışkanlığım yoktu. Ama görünüşe göre, o bu basit kurallara bile uyamıyordu... yine de şaşırdığımı söyleyemem.

Her kadınla hep aynıydı. Kıskançlık, nöbetler, çılgınlıklar, gözyaşları, suçlamalar. Kendi annem bile yaptı.

Buna sabrım yoktu ve babam gibi tahammül edemezdim.

DÖRT

Brianna

Daphne çok haklıydı. Marcus bir erkek fahişeydi. Yorucu, inatçı bir erkek fahişesi. Ona bir daha asla birlikte olamayacağımı söylediğimde daha açık konuşamazdım.

Onu. O benim tipim değildi ve asla da olmayacaktı. Ne yazık ki, beni aksi yönde ikna etmeyi kişisel bir meydan okuma olarak algıladı.

Çok büyük bir tahriktten bahsediyorum. Sandalyesine yaslanmış, gördüğü en iyi oyuncakmışım gibi beni izlediğini gözlemledim. Fena görünmüyordu ama ne yazık ki umursadığım biri değildi. Tavırlarından, etek kovalama alışkanlığına, her türlü sorumluluktan kaçma eğilimine kadar.

Uzun boyluydu, yaklaşık 1.80 boylarında ve kaslıydı. Kahverengi gözleri yaramazca parıltıyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi, karşı konulmaz bir kötü çocuk rolü oynamaya çalıştığında. Ama benim için tamamen karşı konulmazdı. Eğer pantolonuma girmek için bu kadar uğraşmasaydı, onu bir arkadaş olarak bile severdim. Ama o beni kendine aşık etmeyi hayatının misyonu haline getirmişti.

Ben ona aşık olmadan önce cehennem donar.

Kahverengi saçları gelişigüzel alına dökülüyordu ve bu onu otuz beş yaşından daha genç gösteriyordu. Muhtemelen bu yüzden kadınların çoğu ona aşık oluyordu. Ama benim için hiçbir şey yapmadı. Gerçekten büyümeli ve reddedilmenin sağlıklı olduğunu öğrenmeliydi.

"Gel yanıma otur, Brianna," diye önerdi. "Böylece bana hangi kısımlara dikkat etmem gerektiğini gösterebilirsin."

"Ben burada iyiyim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Beşinci, sekizinci ve on ikinci bölümlere dikkat edin."

Ona *kazara* bana sürtünme ya da buna benzer bir saçmalık yapma fırsatı vermem mümkün değildi. Marcus için dört hafta çalıştıktan sonra, onun tüm numaralarını öğrenmiştim. Kadınların gerçekten böyle şeylere kandiğine inanamıyordum.

"Tüm yazışmalarım ve araştırmalarım ile ilgilendiğin için sana ne kadar minnettar olduğumu söylemiş miydim?" Marcus'un bakışları üzerimdeydi, tembelce vücudumda geziniyordu. Daha fazlasını denemediği sürece bakması umurumda değildi. Yine de, ısrarı takdire şayandı... eğer sadece bana odaklanmasaydı.

"Teşekkür ederim," dedim ona, ses tonumu nötr tutarak. "Bu arada, bugün erken çıkmam gerekiyor. Sorun olur mu? Bugün sekizde geldim, yarın da sekizde gelebilirim."

"Erken gelmene gerek yok," diye cevap verdi, sevimli bir şekilde gülümseyerek. "Yeterince çalıştın. Eğlenceli bir şey yapıyor musun?"

Bilgi almaya çalışacağını biliyordum. Sürekli erkek arkadaşım olup olmadığını, biriyle çıkıp çıkmadığını ya da görüşüp görüşmediğini öğrenmeye çalışıyordu. Şimdiye kadar sorularından başarıyla kaçmışım.

"Hayır, sadece doktor randevum var," dedim ona sertçe.

Kaşlarını çattı, gözlerinde endişe parladı. "Sen iyi misin?"

"Evet," diye cevap verdim çabucak. "Sadece rutin bir muayene."

Emma'nın lösemisinin nüksettiğini Marissa ve Daphne dışında kimse bilmiyordu. Bu şekilde kalmasını istedim. Geçen sefer pek fazla kişi farkında değildi. Büyükanнем tedavisinin ilk haftasında vefat etmişti ve Marissa'nın kardeşi Giovanni'ye söylemiştik. Ve tabii ki Emma'nın babasına da. Gerçi onun pek yardımı olmadı.

Emma'nın kemik iliği nakli için uygun olup olmadığını bugün öğrenmem gerekiyordu. Dr. Guzman benim en iyi eşleşme olacağıma dair büyük umutlar besliyordu. İşler hem çok yavaş hem de çok hızlı ilerliyordu; hangisini seçeceğime bir türlü karar veremiyordum. Bir yandan her şeyin bir an önce olup bitmesini istiyor, diğer yandan da tedavilerin başlamasından korkuyordum. Emma'nın acı çektiğini görmek istemiyordum. Neşe ve mutluluktan başka bir şey yaşamamalıydı, acı değil. Neler olduğunu anlamak için bile çok küçüktü.

"Brianna," Marcus'un sesi beni düşüncelerimden geri çekti.

"Evet?"

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmadığına emin misin?" diye sordu. Aslında bana bir iş vererek ve sağlığımın yerinde olmasını sağlayarak zaten yardımcı olmuştu.

onun için sigorta. Bilmemesine rağmen.

"Teşekkür ederim Marcus; bir şey yok," dedim gülümseyerek. Gözleri yumuşadı ve onu bu haliyle daha çok sevdiğimi fark ettim. Sadece nazik ve baştan çıkarıcı olmaya gerek duymadan. Ama bunu düşündüğüm anda, "Biliyorsun, senin için her şeyi yaparım," diye ekledi.

Ve o an ve hoşlanma yok oldu.

"Teşekkürler. E-postalarını bitireceğim," diyerek konuyu değiştirdim, "sonra da yola çıkacağım."

"Mateo'dan başka bir şey duydun mu?" diye sordu kardeşi hakkında. En başından beri iki kardeşin iyi geçinemediğini hissediyordum. Bunu söylemek için içgüdülerim dışında hiçbir dayanağım yoktu.

Marcus'un yanında çalışan pek çok kadın vardı. Bazen hepimize ihtiyaç olup olmadığını merak ediyordum ama bu soruyu sormayı reddediyordum. Bu işe ihtiyacım vardı. Gerçekten hoşlandığım tek kadın beni kanatları altına alan Lavinia'ydı. Marcus beni ne zaman ofisine çağırırsa, beş dakika içinde çıkmazsam, beni aramak için bir bahane bulurdu. Bunu ne kadar takdir ettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Daphne ve Marissa'nın beni uyardığı şeylerin hemen hemen aynısını söyledi. Marcus'a bulaşmak kötü bir fikirdi ve bundan kaçınabilirsem daha iyi olacaktı. Ona, Marcus'la ilişkiye girmeye niyetim olmadığına dair yemin ettim. Marcus ne kadar rahatsa, kardeşi Mateo Agosti'nin tam tersi olduğunu bana söyleyen oydu. O yoğun, korkutucu ve ateşliydi. Bunu onun ağzından duyunca kıkırdamadan edemedim. Annemin birine seksi demesi gibi bir şeydi.

Evet, o kelimeyi asla kullanmazdı. Ona yakışmazdı.

"Brianna," diye tekrar seslendi Marcus bana ve sorusuna hiç cevap vermediğimi fark ettim.

"Özür dilerim Marcus," diye çabucak özür diledim. Dikkatimi toplamam gerekiyordu. Düşüncelerimle dikkatim çok kolay dağılıyordu. Sanırım tek çocuk olmanın ve çok fazla yalnız zaman geçirmenin bir sonucuydu bu. "Hayır, kardeşinden ajansla randevu talep eden e-posta dışında başka bir e-posta gelmedi."

"Harika," diye memnuniyetle ellerini ovuşturdu. "Mateo için onu tutmayı ve ellerindeki teklifleri bekleterek mülkü satmamalarını sağlamayı nasıl başardığını hâlâ bilmiyorum. Sana sonsuza dek borçlu kalacağım."

"Sorun değil," diye cevap verdim, onu ofisinde bırakırken övgüyü aldığım için biraz suçlu hissediyordum. "Eğer gitmeden önce seni göremezsem, iyi eğlenceler."

Akşam."

Aslında mülk konusunda şanslıydım. Acente, büyükannemin eski bir arkadaşının oğluydu. Büyükannemin anısına bu iyiliği yapmaktan mutluluk duydum.

Evin resimleri muhteşemdi, okyanusun üzerinde kilometrelerce uzanan manzarası vardı. Ev şehrin dışında, Kuzey Scituate'deydi. Yirmi dönümlük bir arazi üzerinde yer alan bu büyük ev, neredeyse her açıdan inanılmaz okyanus manzaralarına sahipti. Tüm mülk, lüks bir otelde kaldığınıza inanmanızı sağlayan olanaklarla kaplıydı.

Hiç düşünmeden böyle mülkler alabilecek insanlar vardı, bir de benim gibiler. Gerçi annem üvey babamla evlendiğinde bana maddi olarak çok iyi bakılıyordu. Ama yine de böyle bir mülk üvey babamın bile ulaşamayacağı bir yerdeydi.

O öldükten sonra, annemin yeniden bağlantı kurmak isteyeceğini düşünmüştüm. Bazen hâlâ bana ulaşip benim ve Emma'nın hayatının bir parçası olmayı isteyeceğini umuyordum. Ya da Emma'nın tıbbi masrafları için yardım teklif etmesini. Beni neden bu kadar hor gördüğünü anlayamıyordum.

Masamın arkasına oturup Marcus'un mesajlarına tekrar göz attım. Benim ilgilendiğim birkaç kişisel mesajı vardı. Adam tam bir karmaşa içindeydi, aynı gece birden fazla kadınla randevu ayarlıyordu.

Manwhore, diye fısıldadım içimden.

Her ikisini de açtım ve her ikisiyle de *randevularını* teyit ettim. Onları uyarmanın benim görevim olduğunu düşündüm ama ben kimdim ki?

Bu işe ihtiyacım vardı. Şu anda vicdan azabını kaldıramazdım. Elizabeth'le randevuyu onayladıktan kısa bir süre sonra cevap geldi. Onu bekliyor olmalıydı. İçimdeki hisler yapmamamı söylese de e-postayı açtım.

Prens Albert'inizle bir başka seans için sabırsızlanıyorum. Xoxo

Elizabeth

Ağzım neredeyse yere düşecekti. Bu da ne böyle? Marcus'un piercingi vardı... ummm, aşağıda. Aman Tanrım! Sadece ona bakarak asla tahmin edemeyeceğim bir şeydi. Bırakın orayı, herhangi bir yerine piercing taktıracak kadar cesur görünmüyordu. Başımı kaldırıp ofisine doğru bir bakış attım. Bir ileri bir geri sallanıyor, bir yandan dergi okurken bir yandan da canı sıkılmış gibi görünüyordu. Bir playboy görünümü vardı.

ama daha çok hanım evladı bir playboy gibi. Penisine piercing taktıracak kadar sert, maço bir playboy değil.

Daphne ve Marissa'ya söyleyene kadar bekleyin, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde.

Başka bir e-posta daha geldi ve yemin ettim, eğer başka bir kadın olsaydı, bu günü bitirirdim.

Mateo Agosti. *Ah, kardeş!*

E-postayı tıklayıp açtım ve okudum.

Marcus,

Bir sonraki metresine alacağın daire senin maaşından kesilecek. Bu şirketin kârı, birden fazla metresinizi desteklemek ve onlara hediyeler vermek için değildir. Bunu kendi paranızla yapın, şirket kartıyla değil.

Mateo

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ağabeyi de babası gibi davranıyordu. Yine de itiraz etmekte haklıydı. Vay canına, Marcus cömert bir erkek arkadaş olmalı. Mesajı tekrar okudum ve cevap verip vermemem gerektiğini düşündüm. Marcus tüm e-postalarını yanıtlamamı söylemişti ve bunu birkaç kez vurgulamıştı. İlk haftamda, e-postalarını ve hazırladığım yanıt taslaklarını ona gönderdim, ancak beni yarıda kesip ilgilenmediğini söyledi. İşte şimdi, bir ay sonra, o gelen kutusuna hiç bakmadan her şeyi hallediyordum.

Sevgili Mateo,

Tabii ki haklısınız. Bu bir daha olmayacak.

Marcus

Bu kulağa çok aptalca geliyordu ama ne cevap yazmam gerekiyordu ki? Anladığım kadarıyla bu şirket ağabeyine aitti ve Marcus ona iş verdiği için şanslıydı. Gerçi bugüne kadar Marcus'un işinin tam olarak ne olduğundan ya da unvanından emin olamamıştım. Herkes ona Mateo'nun kardeşi derdi. Derin bir nefes alarak gönder tuşuna bastım ve giden kutumdan çıkar çıkmaz bilgisayarımı kapattım.

Aceleyle kapıdan çıktım ve asansöre binerek garaja gittim. Asansöre biner binmez hemen topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve çantamdaki bir çift babeti giydim. Şimdiye kadarki en iyi icat, şu paketlenmiş, katlanmış düz ayakkabılar. Saçlarımı at kuyruğu yaptım ve kendimi daha şimdiden kendim gibi hissetmeye başladım.

Asansörün kapısı açıldığında neredeyse yaşlı bir beyefendiye çarpıyordum. "Ah, pardon," diye mırıldandım.

"Endişelenme, bambina," diye karşılık verdi. Ona şaşkınlıkla baktım. Kelimeyi söyleyiş şekli bana İtalyanca'nın ana dili olduğunu düşündürdü. Daha yaşlıydı, gözlerinin etrafında hafif kırışıklıklar vardı. Yaşlı olabilirdi ama güçlü görünüyordu. Yakışıklı, yaşlı bir adamdı. Saçları gümüş-gri karışımı koyu renkti. Koyu ve delici gözleri keskin, zeki ve gözlemciydi. Yaşına rağmen uzun boylu ve kaslıydı. İnsanların yaşını tahmin etmekte hiç iyi değildim ama tahminim ellili yaşlarda olduğu yönündeydi. Gözlerim yan tarafına doğru kaydı, silahı kılıfından dışarı bakıyordu.

Belki de gardiyandı.

Başımı salladım ve hızla yanından geçtim. Silahları sevmezdim, aslında onlardan nefret ederdim. Babam polisti ve poligona gidip atış talimi yapardık. Ama şiddet hiçbir zaman bana göre değildi ve beni geriordu.

Anıları zihnimden uzaklaştırarak çantamı yolcu koltuğuna attım ve direksiyona geçtim. Şu anda doktor randevularını ve tedavileri atlatmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Ne?" Anlayamadım. "Bu nasıl olabilir? Ben onun annesiyim, bunun için en uygun kişi ben olmalıyım."

Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Tüm araştırmalar, akrabaların mümkün olan en iyi kemik iliği donörleri olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Dr. Guzman son derece sabırlı davranıyor ve yatıştırıcı bir tonda konuşuyordu: "Brianna, sana annelerin genellikle en yakın eş olduğunu söylemiştim. Fakat

Beni sakinleştirmek yerine tam tersi bir etki yarattı. "Ancak bunun her zaman böyle olmadığı konusunda sizi uyarmıştım. Bazen ailenin sadece bir ya da diğer tarafı eşleşir. Emma'nın durumunda bu kişi babası ya da onun ailesi gibi görünüyor. Onlarla temasa geçebilir misiniz?"

Aman Tanrım! Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Hayır, sanmıyorum," diye zorlukla yutkundum, delici gözlerine dayanmaya çalışıyordum.

Seçenekleri düşünürken arkasına yaslandı. Kafası beyaz saçlarla doluydu ve bunun emekli olmadan önceki son vakası olacağını biliyordum. Eğer Emma'nın teşhisi bu şekilde çıkmasaydı, çoktan emekli olmuş olacaktı. Bu vakanın kapanışını ve mutlu sonunu görmek istiyordu. Hastalarının iyiliğini çok önemsiyordu. Ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

"Hmmm," diye mırıldandı. "Sizin tarafınızdaki ebeveynleri deneyebiliriz," diye önerdi. "Ya da kardeşlerini, kuzenlerini."

Yüzümü cesur tutmaya çalıştım ama dudağım titredi. İnsanların listesi o kadar kısaydı ki, bu gerçekten üzücüydü.

"Babam öldü. Ben tek çocuktum." Ama bunu söylerken bile ne yapmam gerektiğini biliyordum. Benimle tüm bağlarını kopardığı o günden beri annemle hiç konuşmadım. Sanki farklı bir hayat ve farklı bir benmişim gibi geliyordu ama aradan sadece beş yıl geçmişti. "Akraba olmayan birinin potansiyel bir eşleşme olma ihtimali nedir?"

"Denemeye değer," diye cevap verdi. Yağmur yağarken bardaktan boşanırcasına yağmak deyimi çok doğruduydu! Çünkü bu noktada sıırılsıklam olma yolunda ilerlediğimi hissediyordum.

"Dr. Guzman, şansınız nedir-" kelimeler boğazımda düğümlendi ve ellerim kucağımda titrerken dudağım da titredi. Titremelerini engellemek için ellerimi birbirine bastırdım. Bu şekilde düşünemezdim.

Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak sıcak elini omzuma koydu. Tuhaf bir teselliydi ama şu anda başka birinin gücüne ihtiyacım vardı. Korkmuştum ve yorgundum. Sadece umuda ihtiyacım vardı, her şeyin yoluna gireceğine dair bir umuda. Bebeğimin iyi olacağına dair.

"Bir yolunu bulacağız, Brianna," sesi alçaktı. Başımı kaldırdım, gözyaşlarımı tutamadığım için görüntüsü sulanmıştı. Sertçe yutkundum, boğazımdaki yumru nefes almamı zorlaştırıyordu. "Kim test etmek istiyorsa getirsin. Gerekirse milyonları test ederiz. Dışarıda bir eşleşme var, bundan eminim. O zamana kadar tedaviye devam edeceğiz. Gelecek Çarşamba."

Bu bir intikam mı? Tanrı'nın beni cezalandırma şekli mi?

Ama Emma'yı olabilecek en kötü şekilde cezalandırıyordu. Beni hasta etmeliydi, bebeğimi değil.

Ayağa kalktım ve yaşlı adam beni kucağına aldı. "Büyyüünce harika ve güçlü bir genç kadın olacak," dedi bana usulca. Onu Boston'a geri taşıdığımdan beri tanıyordum. Çocukken onunla yollarımız sık sık kesişirdi. Babam ve büyükannemin birçok tanıdığı vardı. Ama büyükannem beni yanına alıp Emma'nın doktoru olarak onu seçene kadar onun ne kadar harika bir insan olduğunu öğrenmemiştim. "O da senin gibi güçlü olacak, Brianna. Gücünü unutma."

Başımı onaylarcasına salladım, şu anda zayıf hissettiğimi kabul etmek istemiyordum. Korkmuş ve zayıftım, kızımı koruyamıyordum. O benden daha iyisini ve daha fazlasını hak ediyordu.

Eve dönüş yolum bulanıktı. Işıklardan geçip geçmediğimden ya da herhangi bir işarette durup durmadığımdan bile emin değildim. Doğrusu, eve nasıl döndüğümden bile emin değildim; beynim karmakarışıktı. Park ettikten sonra büyükannemin bana bıraktığı eve baktım. Küçük kulübe büyüleyiciydi, büyükannemin hayatı boyunca bakımını yaptığı bahçe ve çiçek tarhlarıyla çevriliydi. Burası çocukluğuma dair pek çok mutlu anı barındırıyordu. Annem babamı bir Kaliforniya senatörü için terk ettiğinde bile en güzel anılarım babamı ve büyükannemi ziyaret ettiğim günlerdi. Her ziyaretimde kendimi evimde gibi hissederdim. Büyükannem bana yemek yaptırdı, babam beni tekneye, balığa ya da poligona götürürdü.

Kaliforniya'da bir senatörün kızı olarak tanınıyordum ve günlerimi çoğunlukla odamda tek başıma, annem ve üvey babam etkinliklere katılırken bale yaparak ya da kütüphanede kitap okuyarak geçiriyordum. Yaşım ilerledikçe varlığım gerekliydi ama bunlar daha da kötüydü. Ne söylediğinize, ne yediğinize, nasıl hareket ettiğinize veya nefes aldığınıza dikkat etmeniz gerekiyordu.

Annem şimdi ne yapıyordu? Merak ettim. Saate baktım, öğleden sonra üç olduğunu fark ettim. *Muhtemelen siyasi çevrenin diğer seçkin hanımlarıyla çay içiyordu.*

Onu aramak için kesinlikle iyi bir zaman değil. Üvey babam öldükten sonra bile sosyal çevresini koruduğunu duydum. *Görünüş her şeydir Brianna*, sesini şimdi bile duyuyorum.

Belki de onu aramak için en iyi zaman gece ondan sonraydı, böylece belki bütün gece uyumaz, bir değişiklik olsun diye başka bir insan için uykusuz kalırdı. *Pek olası değil*, diye kendi kendime alay ettim.

Kulübenin kapısı açıldı, Emma arkasında Marissa ve Daphne ile kapıdan dışarı koştu. İkisi de bitkin görünüyordu ve kıkırdamadan edemedim.

"Anne," diye bağırarak çitlere doğru koştu. Hızla cipimden indim ve onu çitin üzerinden kaldırarak etrafında döndürdüm.

"Merhaba prenses," diyerek onu selamladım ve alnından öptüm. Tombul küçük kolları boynuma dolandı ve kalbim kabardı. Rahmimde hareket ettiğini hissettiğim andan itibaren o benim her şeyimdi.

Kızımın sarı saçlarının üzerinde Marissa ve Daphne'nin gözleriyle karşılaştım. Söze gerek yoktu, haberlerin iyi olmadığını biliyorlardı. Ama Dr. Guzman'ın dediği gibi, bir eşleşme bulana kadar test yapacaktık.

"Aşağı," diye bağırdı Emma. Her zaman huzursuz küçük bir şeydi. Onu yere indirdim ve o da evin içine doğru kaçtı.

"Ne kadar kötü?" Marissa sordu.

Beyaz çitlere yaslandım, gözlerim küçük bahçede geziniyordu. Etrafımdaki pitoresk manzara şu anda hissettiklerimi tam olarak yansıtmıyordu ama ihtiyacım olan ruh halimi düzeltiyordu. Gerekirse herkesi test yaptırmak için Dr. Guzman'ın ofisine sürüklerdim. Gerekirse kaçıtır ve öldürürdüm.

"Ben bir eşleşme değilim," diye sessizce konuştum.

"Ne?" Marissa'nın yüzü şok olmuştu.

"Ama sen onun annesinin," diye anlamaya çalıştı Daphne. Onun kafa karışıklığını suçlayamazdım. Ben de Emma'nın mükemmel eşi olacağımdan çok emindim.

"Bir çocuğun ya annesinin ya da babasının ailesinin soyundan geldiği nadir durumlar vardır," diye açıklamaya çalıştım. Gerçi hiçbirimiz onu düşünmek ya da hatırlamak istemiyorduk. "Dr. Guzman test yaptırmak isteyen herkesi getirmemizi söyledi. Eninde sonunda bir eşleşme bulacağız."

"Bir yabancı eşleşebilir mi?" Daphne kaşlarını çatarak sordu.

Başımı salladım. "O zaman ben test yaptıracam," diye açıkladı Marissa.

"Ben de," diye ekledi Daphne.

Bu kadınların benim en iyi arkadaşlarım olmasının nedeni buydu. Benden bir iyilik ya da yardım istememi asla beklemediler. Ben istesem de istemesem de her zaman yanımdaydılar. İkisine de sarıldım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"O bizim de kızımız," diye fısıldadı ikisi de. "Bu işte beraberiz."

"Giovanni de test yaptırmak isteyecektir," diye mırıldandı Marissa.

"Öyle mi?"

Tamam mı?"

Normalde, geçen sefer başına gelenlerden sonra onu bu işe bulaştırmak istemezdim ama aresizdim. Emma için taş üstünde taş bırakamazdım. Emma'nın babasının onunla son konuştuğunda bahsettiği aileyi bulmanın bir yolunu bulmalıydım. Dşncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu ama hiçbir şeyi şansa bırakamazdım. Annemle başlayıp listeyi aşağıya doğru indirecektim.

İşte böyle anlarda sırtımı birine yaslayabilmeyi diliyordum. Kendimi oldukça bağımsız biri olarak görüyordum ama arada bir de olsa bir ortağa yaslanmak ve her şeyi onun halletmesine izin vermek güzel olurdu. Bir erkeğe kayıtsız şartsız güvenmeyi ve tam destek için ona yaslanmayı hayal bile edemezdim. Yine de bunu arzuluyordum... bana sarılacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek birini. Eğer her şey darmadağın olursa, ayağa kalkmama yardım edecekti ve ben de aynısını onun için yapacaktım.

Bunun aptalca bir duygu olduğunu biliyordum. Annemin evliliklerinin ne kadar kötü olduğunu ve aşkın sizi nereye götürdüğünü gördüm. Ama aşk hikayeleri yazmak ve pek çoğunu okumak bana mutlu sonlar için tehlikeli bir umut verdi.

Aptalca konuşuyorsun, diye kendimi azarladım.

Sonunda Marissa'ya, "Uygun olup olmadıklarını kontrol etmek için gönüllü olan herkesi kabul edeceğim," diye cevap verdim.

Tanrım, kendimi çok yorgun ve yaşlı hissediyordum. Neredeyse yirmi beş yaşındaydım ve sanki iki hayat yaşamış gibi hissediyordum.

BEŞ

Mateo

M

Telefonum bir e-posta sinyali vererek çaldı. Kardeşimden geldiğini görünce şaşırdım ve açtım.

Mateo,

Bugün üç saat sonra emlak serginizin olduğunu hatırlatmanız.

Xoxo

Marcus

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında. Her şeyi unutmuştum.

En azından Marcus hatırladı. Sonra kaşlarımı çattım. Kardeşim e-postayı gerçekten X'ler ve O'larla mı imzalamıştı? Bu da neydi böyle?

"Ne oldu?" Giovanni sordu. Hâlâ gençti ve meraklı olmaya meyilliydi. Antonio sandalyeye rahatça oturdu, daha iyisini bilmeme rağmen yüzünde ilgisizlik vardı. O da meraklıydı.

Giovanni'nin benim ve Marissa'nınkine çok benzeyen berrak yeşil bakışlarıyla karşılaştım. Öz kardeşimden çok küçük kardeşime benziyordu. Ve kesinlikle öyle de davranıyordu. Marcus'ta eksik olan karakter ve disiplin Giovanni'de yoktu. İki yıl önce olanlara ve yaşananlara rağmen hâlâ ailesinin yanında dimdik duruyordu.

"Bir randevuyu unutmuşum," dedim, ona herhangi bir açıklama borcum olmamasına rağmen. "Giovanni, birisi e-postasını X ve O ile imzaladığında bu ne anlama geliyor?"

Tanrım, yaşıım belli oluyordu. Yirmi sekiz yaşıındaki kuzenime bunun ne anlama geldiğini sormak zorunda kaldım.

Giovanni kıkırdadı. "Öpücükler ve sarılmalar demek. Kim e-postasını böyle imzalar ki?"

"Kardeşim," diye karşılık verdim ve hem Antonio hem de Giovanni kahkahalara boğuldu.

"Belki de seni çok seviyordur," diye önerdi Giovanni, gözleri parlayarak. "Pek olası değil," dedim ona. "Daha çok e-postayı başka biri yazmış gibi.

Her neyse, Giovanni, satın almak istediğim yeni bir mülk için güvenlik detaylarını kontrol etmeni istiyorum."

"Bugün mü?"

"Evet, üç saat içinde."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu akşam gidebilir miyim? Gidip kan aldırmam gerekiyor."

Beklenmedik mazeret karşısında kaşlarını kaldırdım. "Hasta mısın oğlum?" Antonio sordu.

"Hayır, bir at kadar sağlıklıyım," diye cevap verdi hemen. "Bir kız arkadaşına yardım ediyorum."

Antonio kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek, "Aferin sana," diye cevap verdi. "Hepimiz kız arkadaşları hak ediyoruz ama doktor ziyaretlerinden kaçınmak için bu işi bitirdiğinden emin ol."

Giovanni gözlerini devirdi. "O iyi bir arkadaş olan bir kız. Başka bir şey değil."

Antonio'nun ifadesinden ona inanmadığı anlaşılyordu. İtiraf etmeliyim ki Giovanni merakımı uyandırmıştı. Ama bunun aileyle bir ilgisi olmadığı konusunda ona güveniyordum. Aileyi ve işi etkilemediğı sürece hepimizin özel yaşam hakkı vardı. Ne yazık ki bunu acımasız bir şekilde öğrenmek zorunda kaldı. Gözü hala o lanet olaydan yara almıştı ve ona her baktığımda bana bunu hatırlatıyordu.

"Bu akşam iyi, Giovanni," dedim ona. Ayağa kalktım ve sandalyemden takım elbise ceketimi aldım ve silah kılıfımı örterek üzerime geçirdim. "Sana adresi göndereceğim."

Antonio da beni takip etti. Asansöre bindiğimde sağ koluma döndüm.

"İrlandalılarından başka sorun var mı?"

Lanet olası Declan ve grubu bizim bölgemizde kaçak avlanıyorlardı. Bir santim bile kazanmalarına izin vereceğimi düşünselerdi başlarına bir şey gelirdi. Rıhtımları istediklerini biliyordum ama ben yaşadığım sürece alamayacaklardı. Eğer iyi davranırlarsa, kaçak mallarını bir ücret karşılığında taşımalarına izin verebilirim.

Antonio, "Hayır, o aptalı yakaladıktan sonra hiçbir şey olmadı," diye cevap verdi. "Aptal çocuk, körfeze atlayarak kendini öldürdü. Ailesi başlangıçta intikam almak istiyordu ve Declan da tam destek veriyordu. Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Onlara görüntüleri gösterdim ki aptalın suya atlayışını görsünler. Yüzme bilmediği halde neden suya atladığını asla anlayamayacağım."

"Aptal çocuk," diye karşılık verdim. Hayatların boşa gittiğini görmekten nefret ediyordum. Çocuk daha yirmi yaşındaydı. Aptalca bir nedenden ötürü, rıhtımda silah sallayarak bölgeyi ele geçireceğini sanıyordu.

Asansörün sesi zemin kata indiğimizi işaret ediyordu, kapı garaja açılıyordu. İkimiz de asansörden çıkıp doğrudan araca yöneldiğimizde, hoparlörlerinden müzik sesi gelen kırmızı bir Jeep Sahara yanımızdan geçti.

Antonio telaşla doğruldu ve silahına uzandı.

"Sorun yok Antonio," diye onu sakinleştirdim, ikimiz de içinde genç bir kadın olan kırmızı cipi izliyor ve gözlerimizi ondan ayırmıyorduk.

Araç gıcırdayarak durduğunda, frenleri ani hakareti protesto ediyordu, ikimiz de dikkatle izledik. Bizden yaklaşık otuz metre uzakta durdu. Müzik çılgın aşk hakkında bangır bangır çalmaya devam ediyordu, sözler kaba ama kesinlikle genç neslin dinlemeyi tercih ettiği türdendi. Saniyeler geçmesine rağmen sürücüden bir hareket gelmedi. Silahımı çıkardım ve Antonio hareketleri takip etti, ikimiz de herhangi bir tehdit için aracı izliyorduk.

Cipin üstü açıktı ve bu saldırmak için aptalca bir yol olurdu ama son zamanlarda pek çok aptalca hareket gördük. Genç bir kadın sürücü kapısını ardına kadar açık bırakarak araçtan indi. Müzik çalmaya devam etti, garajda yankılandı, sözler belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Küçük bedenini vurgulayan siyah, kolsuz bir iş elbisesi giymiş ve ayağında parlak pembe parmak arası terlikler vardı. Koyu renk saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, üniversiteyi yeni bitirmiş bir çocuğa benziyordu. Yüzünün güneş gözlüklerinin arkasında saklı olmamasını dilerdim.

Bize doğru bakmadı bile, doğruca cipinin arkasına gitti. Küçük bedeni parmak uçlarında bir şeylere uzanıyor, eğiliyordu. Dikkatli olmazsa, kafasının üzerine doğru devrilirdi.

Kahretsin, güzel bir poposu vardı. Eğilirken yuvarlak poposu elbisesinin üzerinde iz bırakıyor ve bana mükemmel bir görüntü veriyordu. Bu bana röntgenciliğe oldukça yakın hissettirdi ama yine de bir tehdit olabilirdi, yine de ben öyle düşünmüyordum. Etrafının çok farkında değildi.

"Ne diye kazıyor ki?" Antonio nefesinin altında mırıldandı. Ve tam o anda elinde parmak arası terlikleriyle tesadüfen eşleşen pembe bir beyzbol şapkasıyla doğruldu. Başımı salladım ve silahımı kılıfına geri soktum. *Kahrolası beyzbol şapkası.*

Genç kızın atkuyruğunu beyzbol şapkasının ilmeğinden geçirip tekrar koltuğuna oturmasını izlerken Antonio'ya "Silahı yerine koy," dedim. Son iki dakikadır parmakları silahın tetiğinde iki adamın kendisini izlediğinden tamamen habersiz bir şekilde arabasını vitesine taktı ve yola çıktı.

"Çocuklar," diye mırıldandı.

Garaj sessizliğine döner dönmez şarkıyı hatırladım. Birkaç yıl önce tüm kadınların deli olduğu *Grinin 50 Tonu* filmindeki "Crazy In Love" şarkısıydı. Bunu bilmem bir mucizeydi ama bundan kaçınmak mümkün değildi. Sahip olduğum her metres, filmi bana izletecek kadar orijinal olduklarını düşünüyordu.

Jeep'in kaybolduğu yöne doğru baktım. Sürücü kesinlikle birkaç yıl önce o filmi izlemiş olamayacak kadar gençti.

ALTI

Brianna

T Bekleyişi beni öldürüyordu. Daphne, Marissa ve tüm kardeşleri kemik iliği eşleşmesi için test edilmek üzere kan aldirmaya gittiler. Kendimi umutlu hissediyordum. Eğer işe yaramazsa

aramaya devam edecektik. Bu terk edilmiş Dünya'nın her köşesini aramam gerekse bile, kızımın kemik iliği nakli için mükemmel uyumu sağlayabilecek birini bulacaktık. Anneme ihtiyacım yoktu. Bu onu son arayışım olacaktı.

Beş yılı aşkın bir süredir onu ilk kez aradıktan ve torununu kurtarabilecek bir iyilik istedikten sonra sözümü kesti ve bizimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi. Bana bir dakikadan az zaman ayırdı. Annem benim için ölmüştü. Bu onu asla affedemeyeceğim bir şeydi.

Emma ve ben bundan daha güçlü çıkacaktık. Önümüzde koca bir hayat olacaktı, önemli ve Emma için canını verecek insanlarla mutlu bir hayat.

Agosti Enterprise'da çalışmaya başladığımdan beri bir rutine oturdum ve bu beni memnun etti. Yerel çocuk dans okulunda bale dersi vermeye devam ettim. Dans etmeyi seviyordum. Emma da baleyi en az benim kadar seviyordu. Ne zaman ve ne dans etmek istediğini seçmesine izin vermeye dikkat ediyordum. Ama o hep baleyi seçti. Kızımla dans etmek, dans pistinde ilerlemek, ikimizin de aynı hizada hareket etmesi fiziksel yorgunluğa rağmen çok rahatlatıcı geliyordu.

Eğer annem tüm enerjimi dansa vermem için beni bu kadar zorlamasaydı, bundan vazgeçmeyeceğimden oldukça emindim. Ama düşündüm ki

O zamanlar her şeyi biliyordum. Yaptıklarımın hiçbirinin ciddi sonuçları olacağını düşünmemiştim.

Çok yanılmışım.

İşe giderken durdum ve kendime bir cappuccino aldım. Marcus'a sekizde ofiste olacağımı söyledim, böylece üçte çıkabilecektim. Emma'nın ilaçlarına başlayabilmesi için doktorun ofisine uğrayıp reçeteleri almam gerekiyordu. Bir hafta!

Tam bir hafta içinde tedaviler başlayacaktı. Kyle'ın ailesini araştırıyordum ama sürekli çıkmaz sokaklara giriyordum. Marissa ya da Daphne'yi telaşlandırmak istemediğim için bunu kendime sakladım. Kyle'ın özellikle ailesinin bu bölgede olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Eğer onları bulabilirsem, geçmişlerini araştırmak ve onlara yaklaşımdan önce onları incelemek istiyordum. Körü körüne gitmeyecektim... bir daha asla.

Lobide aceleyle ilerliyordum ve merdivenlerden çıkmayı umarak yan koridora girdim. Sert bir bedene çarptığımda neredeyse koşuyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandım, kahvenin güçlü bir adamın göğsüne ve pahalı takım elbisesine dökülmesini izlerken. "Çok özür dilerim." Geniş göğsünden tökezleyerek geri çekildim.

Dikkatimi verme ve çevremden haberdar olma konusunda daha iyi olmalıydım. Şimdi, neden olduğum kahve lekesine bakarken geç kalacağımdan emindim. Avucumu göğsüne dayayıp lekeyi silmeye çalıştım.

Vay, kaslı göğüs.

Ne düşüncelerim ne de hareketlerim hiç yardımcı olmuyordu. Başardığım tek şey kahve lekesini daha da kötüleştirmek oldu ve şimdi ellerim de berbat haldeydi.

"Bekle; bende bir şey olabilir." Çantamı karıştırmaya başladım, her şey ve her şeyle doluydu.

"Sorun değil," derin sesi kulağa hoş geliyordu, ama onu görmezden geldim. Görevdeydim.

"Voilà," diye zaferle haykırdım. "Bu yardımcı olmalı."

Mendilleri hızla açtım ve birkaç tane çıkardım. Mendilleri yeleğindeki lekeye sürdüm ve aklımın bir köşesinde karın kaslarının ne kadar sert olduğunu bir kez daha fark ettim. Oldukça iyi hissettiriyorlardı ve o yeleğin ve altındaki çıtır beyaz gömleğin altında nasıl göründüklerini görmek istememe neden oldular. Bahse girerim yırtık karın kasları vardı.

Tuhaf, erkeklerin karın kasları beni daha önce hiç etkilememişti.

Kitaplarım hariç. "Bebek mendili mi?" diye sordu kuşkulu bir sesle. Hoş bir sesi vardı.

sesi, derin ve rahatlatıcı. Çok hoşuma gitti.

"Evet, bebek mendillerinin ne kadar faydalı olduğunu bilseniz şaşarsınız," dedim gülümseyerek ve gözlerimi talihsiz ruhla buluşmak için kaldırdım.

Sıcaklık boynuma tırmanırken keskin bir nefes aldım. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam karşımda duruyordu. Geniş ve uzun boyluydu, koyu mavi üç parçalı bir takım elbise giymişti. Takım elbisesinin içinden kaslarının görüntüsü bana onun güçlü olduğunu söylüyordu. Yüzünün sert hatları güç yayıyordu, istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı. Bronzlaşmış zeytin rengi teni bana İtalya'da güneşlenmeyi hatırlattı, tenimdeki sıcaklık hoş bir duyguydu. Koyu renk saçları gümüşü grilerle parılıyordu ve yontulmuş çenesi sakalın ince gölgesiyle kaplıydı, en seksi saat beş gölgesi.

Kaşlarımı çattım. *Ama daha sabah oldu. Değil mi?* Beynim yavaşlamış, onun bakışlarında boğulmuş gibiydi.

Gözleri yeşildi ama yorgundu. O da mı yorgundu? Parlak bakışları beni içine çekiyor, büyülüyordu. Kendimi bırakıp ondan bir şey istemek için garip bir arzu duyuyordum... Ne olduğunu bilmiyordum. Sadece onun bana verebileceği bir şey. Vücudum garip bir şekilde uğulduyordu ve bu hoşuma gidiyordu.

Üzerimde yükselerek beni merakla izledi ve kafamda garip bir düşünce belirdi. Bu adam her şeyi görüyordu.

Onu büyülenmiş bir şekilde izlerken ellerim tekrarlayan hareketlerle göğsünü takım elbisesinin üzerindeki kahve lekesine sürtmeye devam etti. Vücudum kor gibi yanan kıvılcımlara yol açtı, bu kimya alışılmadık bir duyguydu. Ve ben bu hissi seviyordum.

Tanrım, çok güzeldi, onun için başka kelime bulamadım. Kitaplardaki erkek arkadaşlardan çok daha iyiydi. Nefesimi kesti.

Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü ve kalbim hızlandı. *Çekiciliğimi görmüş müydü?*

Ne oluyor, diye düşündüm kendi kendime. *Salyalarım akıyor muydu?*

Aramızda uzun yıllar vardı. Kaç yaşındaydı? Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen kırklı yaşlarındaydı, ancak otuzlu yaşlarda gibi görünebilirdi. Yaşlı erkeklerden hiç hoşlanmamıştım. Ama kahretsin, bakışları altında vücudum ısındı ve kendimi yelpazeleme ihtiyacı hissettim. Bu muhtemelen şu anda garip olurdu.

Gözlerimi tekrar kahvemin döküldüğü göğsüne indirdim ve onu çok fazla ıslattığımı fark ettim, yeleği de bembeyaz gömleği gibi ıslanmıştı ve bronz teninin bir ipucunu görebiliyordum.

"Kahretsin," diye hemen özür diledim ve ıslak mendillerle yeleğini silmeyi bıraktım. "Sanırım silmem çok ileri gitti." Ona mahcup bir

gölümseme verdim. "Ama en azından kahve lekesi gitti."

Gözlerimi göğsüne doğru takip etti. "Kesinlikle öyle. Teşekkür ederim."

"Lütfen, en azından bunu yapabilirim," dedim ona, yıpranmış hissederek. Garipti; daha önce hiçbir erkeğin yanında bu tür bir etki hissetmemiştim. "Seni kurulamamı istersen çantamda bir vantilatör var."

Kelimeler beni terk ettiği an, dünyanın beni yutmasına izin verebilirdim. Kulağa çok garip geliyordu.

"Çantanızda ilginç şeyler olmalı," diye kıkırdadı.

Rahatsız bir şekilde güldüm. "Buna ilginç diyebileceğimden emin değilim," diye şaka yaptım. "Belki pratik. Aslında, onu geç. Daha çok ıvır zıvır. Barbie ayakkabılarından Tide çubuklarına ve vazeline kadar." Kaşını kaldırdı. "Vazelini sorma. Uzun hikâye."

Derin kıkırdaması beni gülümsetti. "Tamam, vazelini sormayacağım."

Saatime bakınca zamanı fark ettim. "Kahretsin, gitmem gerek," diye mırıldandım. "Çok geç kaldım. Üzerine kahve döktüğüm için özür dilerim."

"Endişelenme. Sen hallettin," diye cevap verdi.

"Gerçekten, sana yeni bir gömlek almayı teklif etmeliyim," dedim ıslak noktaya bakarak. Gömleği pahalı görünüyordu. Takım elbisesi de çok pahalı görünüyordu. Aslında bu adamla ilgili her şey pahalı görünüyordu. Kravatından saatine ve ayakkabılarına kadar. "Öte yandan, belki de gömleği sen almalısın. Ben de sana giymek zorunda kalmayacağın bir kahve alırım."

Bakışlarım tekrar vücudunda gezindi. Daha önce hiç bu kadar çekici ve güçlü bir vücuda sahip bir erkek görmemiştim. Gözlerimi ondan ayırdığım için neredeyse pişmanlık duyuyordum. Ya da belki de beş yılı aşkın süredir bir erkekle birlikte olmadığım gerçeği idi. Bu kadar uzun süre seks yapmamanın sonucu muydu bu? Ve o son sefer, bahsetmeye bile değmezdi.

"Evet, kahveye devam etsek iyi olur," dedim alçak sesle ve gözlerim onunkilerle buluştu. Gözleri gerçekten hoşuma gitmişti, sanki seni çıplak hayal ediyormuş ve sana yaramaz şeyler yapıyormuş gibi çarpıcı ve kapüşonluydu. Tanrım, o şimdiye kadar gördüğüm, okuduğum ya da hakkında yazdığım en ateşli adamdı. Hikâyelerimi özlemiştim, çünkü şu anda eve koşmak ve karşımdaki bu muhteşem adam hakkında bir hikâyeye başlamak istiyordum.

Derin bir iç çekiş beni terk etti. Yazmayı özlemiştim. Her gün dans etmeyi de özledim. Birkaç hafta önceki gösteri gecesinden beri baleyi daha da çok özledim. Bale öğretmek ödüllendiriciydi ama aynı şey değildi.

Bunun yerine, şimdi kahvemle insanlara koşuyor ve bu sorumlu şeyi yapmaya çalışıyordum. Ama Emma sonsuza dek kanserden kurtulduğunda her şeye değecekti. Uçağa binecek ve sıcak bir yere gidecektik.

"Her neyse," diye mırıldandım, elimi saçlarımın arasından geçirirken muhtemelen saçlarımı dağıtmıştım. "Şimdi bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok."

"Neyin üzerinde duruyorsun?" diye sordu, ses tonunda ve o çarpıcı gözlerindeki ilgiyle.

Kahretsin! Belki de Daphne ve Marissa haklıydı. Yalnız çok fazla zaman geçirdim. Artık kendi konuşmalarına kendim cevap veriyordum.

Başımı salladım. "Yok bir şey. Gitmem gerekiyor. Tekrar özür dilerim." Ona bir gülümseme verdim ve aceleyle binadan çıktım. Bir gün daha hayatta kalmak istiyorsam bir fincan kahveye daha ihtiyacım olacaktı.

YEDİ

Mateo

Ibenden uzaklaşmasını ilgiyle izledim. Onu daha önce görmemiştim. Şirketimde çalışan herkesi tanımaya özen gösterirdim. Onun burada çalışmadığından emindim. Kimdi o?

Genelde tercih ettiğim tiplerden olmasa da çok güzeldi. Minyon yapısı ona kırılğan bir hava veriyordu. Beyaz bir hırkayla birlikte sade, açık mavi bir elbise giymişti, abartılı ya da herhangi bir şeyi ortaya çıkarmayı amaçlayan bir şey değildi. Belki de onu seksi gösteren tam da buydu. Küçük topuklu ayakkabılar giyiyordu ve onları giymeyi sevmediği izlenimini edindim. Konuştuğumuz süre boyunca sanki ayaklarını rahatlatmaya çalışıyormuş gibi ayağını kaldırıp kaydırdı. Biraz şirindi ama bu fikre gülmek zorunda kaldım. Ben kesinlikle şirin olmak istemedim.

İlgi çekici, ilgi çekiciydi. Bir iş ortağından çok bir ilkokul öğretmenine benziyordu.

Koyu kahverengi saçları yumuşak bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyor ve kalp şeklindeki yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Güneşin öptüğü maun rengi vurgularla zengin, sıcak bir kahverengiydi. Göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını görmek için parmaklarımı buklelerinin arasından geçirmek istedim. Ve o sıcak viski kahvesi gözleri. Onlarda boğulabilirdiniz.

Kim olduğumu bilmediğinden emindim. Bana baktığında gözlerinde tanıma yoktu ama başka bir şey vardı. Genelde kadınları okumakta iyiydim. Ama onu tam olarak okuyamadım. Gözlerinde şaşkınlık vardı ama bu şaşkınlık neredeyse kendisine yönelmiş gibiydi. Aklından her ne geçiyorsa, çok çekici bir şekilde kızarmasına neden oluyordu.

Benim altımda nasıl hissedirdi, merak ettim.

Başımı salladım. Onun için çok yaşıyordım. Yirmili yaşlarının başında bile görünmüyordu. Çok genç görünüyordu ama yaşını tam olarak kestirmekte zorlanıyordum. Beni şaşırtan gözleri oldu. Yaşlı bir ruhun gözleriydi ve bilgelikten, acıdan ve çok çabuk büyümekten bahsediyordu. Gözlerindeki o gölgelere neyin sebep olduğunu bilmek istiyordum.

İç çektim. Benim bile sınırlarım vardı. Kırk dokuz yaşında, benim için kesinlikle çok gençti. Genç aşklarla ilgili dramlara ihtiyacım yoktu. Ama onda benden her adım uzaklaştığında, gözden kaybolana kadar bakışlarımı üzerinde tutan bir şey vardı. Geriye doğru hiç bakmadı, bakmasını ummama rağmen.

Onun yapışkan bir aşık mı, talepkâr mı yoksa tutkulu mu olduğunu tartıştım. Her şeyi isteyen ve her şeyi veren kadınlardan biri miydi?

Fark etmez, diye düşündüm. En azından benim yarı yaşımda olmalı.

Bu kadını düşünmenin bir anlamı yoktu. Metreslik yapacak biri değildi. Onu ve küçük bedeninin altımda olduğu fikrini bir kenara bırakarak uzaklaştım. Şu anda kadınların karmaşasına ayıracak vaktim yoktu.

Katılmam gereken bir toplantı vardı ve geç kalmıştım. Önemli değil, bensiz başlamayacaklardı.

"Hazır mısın, patron?" Sağ kolum Antonio, gözlerimi dizüstü bilgisayarımdan kaldırmamı sağladı. "Saat tam üç demiştin, Mateo."

"Kesinlikle öyle," diye onayladım.

Geçen hafta boyunca Angelica'dan kaçırıyordum. İtalya'dan döndüğümünden beri onu görmeye gitmemiştim. Ben yolculuğa çıkmadan önce bile çok yapışkan, çok muhtaç hale gelmişti. Ama seyahatim sırasında gönderdiği mesajlar kararımı kesinleştirdi. Ona en başından beri bunun sadece bir sevişme olduğunu söyledim. Bir stres atma yolu ve bu ikimiz için de işe yaradığı sürece, her şey iyiydi. Ama taleplerine başlaması sadece iki hafta sürdü. İşte buradaydık, üç hafta sonra. Ya da geçen haftayı da sayarsak dört. Her iki durumda da, onu yoluna göndermek zorundaydım. Tanrım, gerçekten onu görecektim ya da onunla konuşacak havada değildim. Ona bunun artık yararlı olmadığını söyleyen bir mesaj göndermek ve telefonu kapatmak hiç bu kadar cazip gelmemişti.

Bu beni bir piç yaptı ama bugün kadınların gözyaşları ya da talepleri için havamda değildim. Bana çarpan genç kadının sıcak kahverengi gözleri

bu sabah aklıma geldi. Nedense onu ağlayan bir tip olarak düşünmemiştim. Şirket dünyasından ya da benim dünyamdan ziyade bir okul öğretmeni olmaya daha uygun görünen bu kadında kırılganlık vardı ama aynı zamanda güçlüydü. Sanki bazı zor durumlara katlanmış ve bu durumdan daha güçlü ve daha iyi bir şekilde çıkmıştı.

Dizüstü bilgisayarımı kapatarak geride bıraktım. Nasıl olsa kimse ona giriş yapamazdı. Giovanni güvenliğimizi en üst seviyeye çıkardı. Yeni mülkümün kablolaması için onu kullanmamın nedeni de buydu. Boston'dan her gün işe gidip gelmek için pratik olandan daha uzaktı ama hafta sonları için mükemmel bir evdi.

Antonio ve ben koridorda ilerledik ve asansöre binerek lobiye indik. Şoförüm beni bekliyordu.

Binadan çıkar çıkmaz onu gördüm. Üzerime kahve döken öğretmeni. Şoförüm çoktan gelmiş, Antonio ve benim için kapıyı açık tutuyordu. Benden sadece on adım uzaktaydı ve şimdi arabaya binersem, yollarımızın tekrar kesiştiğini asla bilemezdi.

Tüm dikkati iPhone'undaydı. Hızlı hızlı yazıyordu, yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve kiminle konuştuğunu merak etmeme neden oldu. Gülümsemesi neredeyse rüya gibiydi ve birinden gelen sadece bir mesaja böyle gülümsemesi beni kıskandırdı. Onu izledim, bakıp bakmayacağını görmek için bekledim. Beni görmesini istiyordum. Onunla ilgili bir şey beni ele geçirmişti. Bugün kendimi birkaç kez onu düşünürken yakaladım.

Aynı elbiseyi giymişti ama hırkası yoktu, ince omuzları tam olarak ortaya çıkmıştı. Güzel bir vücudu ve hayranlık uyandıran bir duruşu vardı. Bir dansçı gibi. Şu anda bile boynu telefon ekranına zarıfçe eğilmiş, dimdik duruyordu.

Hareket etmedim, bana doğru koşmasını bekliyordum. Ve eminim ki o da tam olarak bunu yaptı. Birkaç saniyeliğine yumuşak vücudu benimkine değdi ve onu kollarımın arasına aldım. Sıcak ve yumuşak hissediyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, başını kaldırmadan.

Telefonu elinden uçtu ve ben de yakaladım. Gözlerim ekranda gezinirken, bir mesaj ekranında değil de bir Google Doc sayfasında olmasına şaşırdım.

Telefonu ona uzattım, "Teşekkür ederim!" dedi, sesinde bir rahatlama vardı. "Kırılırdı çok kötü olurdu."

O telefon onun için çok şey ifade ediyor olmalı. Ama bu genç nesil teknolojiye çok değer veriyor. Telefonu eline aldığı anda gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı.

Tanrım, bu yatak odası gözleri bir şeydi. Sıcak, yumuşak ve sanki içlerinde yıldızlar varmış gibi parlıyorlardı.

Gözleri hemen tanıyarak parladı.

"Hey sen," diye sesindeki şaşkınlıkla beni selamladı. Yemyeşil dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Neredeyse rahatlamış hissediyordum. Beni çoktan unutmuş olsaydı egom için bir darbe olurdu.

"Tekrar merhaba." Sesine bayıldım.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız," diye alay etti.

"Katılıyorum." Ona benimle bir şeyler içmek isteyip istemediğini sormak dilimin ucundaydı. Onu çatı katıma götürebilir ve onunla uygun bir şekilde tanışıp selamlaşabilirdim.

Gözleri arkama kayd ve ben de bakışlarını Antonio'ya kadar takip ettim. Bir tehdit olmadığından emin olmak için bir adım daha yaklaştı. Bizim dünyamızda kadınlar da ölümcül olabiliyordu.

"Sorun yok Antonio," dedim ona. İyi içgüdülerim vardı ve onlar bana bu kadının bir tehdit olmadığını söylüyordu. O bir gizemdi.

Merakla onu izledi ve sonra gözleri bana döndü. "En azından bu sefer üzerine kahve dökmedim," diye kıkırdadı. "Arkadaşın bundan hoşlanmazdı."

Kıkırdadım. Bu kadının nesi vardı da beni gülümsetebiliyordu? Hem bu sabah hem de şimdi. Kesinlikle kelimelerle arası iyiydi.

"Her neyse," diye devam etti gülümseyerek. "Geç kaldım." Gözlerini devirdi, muzipçe gülümsedi. "Evet, yine. Ama seni görmek güzeldi. İyi akşamlar."

Adını sormak için içimde garip bir istek vardı. Kim olduğunu öğrenmek ve yumuşak sesini dinleyebilmek için benimle yemeğe çıkmasını istedim. Bana kendisiyle ilgili her şeyi anlatmasını istedim. Ama bu gece Angelica ile uğraşmam gerekiyordu. Bu ruh halimi daha da kötüleştirdi. Bu genç kadınla geçireceğim zaman çok daha iyi olacaktı. Onda öyle bir sakinlik vardı ki, sarhoş ediciydi.

Onun yerine "İyi akşamlar," dedim.

Antonio'ya doğru baktı ve başını hafifçe yana eğdi. İkimizin de yanından geçip arkasına bile bakmadan yoluna devam ederken ben de arkasından bakakaldım.

Bakışlarımı ondan ayırdım ve Antonio'nun beni izlediğini fark ettim. Başka bir şey söylemeden arabaya bindim. O da hemen arkamdan geldi.

"O kadını tanıyor musun?" diye sordu.

"Bu sabah ona rastladım," dedim.

"Oldukça güzel bir kadın," diye yorum yaptı. "Birkaç hafta önce ben de ona rastladım."

Başım şaşkınlıkla ona döndü. "Nereye?"

"Garajda," diye cevap verdi. Bu bir tesadüf olamazdı. Kendi binamda onunla bu kadar çok karşılaşmak.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Adını biliyor olabileceğini düşündüm. Onunla bu kadar çok karşılaşmak tesadüf olamaz," diyerek daha önceki düşüncemi yineledi.

"Kim olduğunu ve binamda ne aradığını öğrenin," dedim sert bir tonda. "Eğer o bir tehditse, bilmek istiyorum." Bunun ne anlama geldiğini biliyordu ama bu sözler beni terk ederken bile onun yumuşak gülümsemesi ve yatak odası gözleri zihnimde oynuyordu.

SEKİZ

Brianna

T Uyandığımda Emma'nın ağladığını duyunca bir şeylerin ters gittiğini anladım. Odasına koştum ve onu kusmuk içinde buldum.

"Ah bebeğim," üstüme bulaşmasına aldırmadan onu kucağıma aldım. Onu kollarımın arasına aldım ve sırtını okşadım. "Şşşt, sorun yok. Annen burada," diye mırıldandım ona usulca.

O kucağımdayken banyoya girdim, küvete su akıtmaya başladım, sonra o kucağımdayken klozete oturdum.

"Sorun yok tatlım," diye fısıldadım ona. "Karnın ağrıyor mu?"

Cevap olarak başını salladı, mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. İlacına dün gece başlamıştı ve yan etkilerinden biri de mide rahatsızlığıydı. Belki de ilacı aç karnına vermeliydim, her ne kadar talimatlar yemekle birlikte dese de.

Pijamalarını çıkarıp yere attım. Suyun sıcaklığını test ettim ve doğru sıcaklıkta olduğunu gördüm.

"Banyoya girmeye hazır mısın?" Bana sarılan Emma'ya sordum.

"Evet," diye cevap verdi küçük sesiyle. Solgun görünüyordu. "Kalacak mısın?"

"Elbette," dedim ona. Onu kaldırdım ve yavaşça küvetin içine koydum, ılık su küvetin içine akmaya devam ediyordu.

Sarı buklelerini yavaşça yıkarken küvetin önünde, fayans döşeli zemine diz çöktüm. "Banyodan sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin, göreceksin," diye mırıldandım ona usulca. "Bugün Elsa mı yoksa Sindirella şampuanı mı istersin?"

"Elsa lütfen," diye cevap verdi, mavi bakışlarında hafif bir ilgi vardı.

"Harika bir seçim," diye usulca onu takdir ettim. Mavi sıvıyı saçlarına döktüm ve hafifçe yuvarlak hareketlerle saçlarını yıkadım. "Mmmm, harika kokuyor. Elsa buzu gibi. Sen ne düşünüyorsun?"

Dudaklarından küçük bir kıkırdama çıktı. "Hayır, anne. Çilek gibi kokuyor."

Koklar gibi yaptım. Sonra bir tane daha. "Haklı olabilirsin prenses," dedim ona düşünme numarası yaparken.

"Ben haklıyım," diye iddia etti.

"Tamam, başını kaldır da durulayalım," diye yumuşak bir sesle onu teşvik ettim. Bu onun en sevmediği kısımdı. Ama hiç şikâyet etmeden yaptı.

"İyi iş çıkardın," diye ona gülümsedim. Yıkandıktan sonra yere oturdum ve baloncuklarıyla oynamasını bekledim. Kısa kesmenin bir anlamı yoktu. Kemoterapi başladığında, bunun için bile çok yorgun olacaktı.

Geriye doğru eğildim ve başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım. Tanrım, bazı günler bir uçtan diğerine zıpladığımı hissediyordum. Yatağa umutlu ve her şeyin yoluna gireceğine kararlı bir şekilde girdim ve uyandığımda çocuğumun acı çektiğini görmenin verdiği çaresizlik hissiyle uyandım. Dün gece geç saatlerde Dr. Guzman'dan test edilen gönüllülerden hiçbirinin eşleşmediğine dair bir e-posta aldım. Yine de umutla uykuya daldım.

Bir insanın bu uç noktalarda koşması normal miydi?

Bir su sıçramasıyla gözlerimi açtım. Emma küvetin içinde bir balıkmış gibi ileri geri yüzüyordu.

"Yüzüyorum," diye gülümsedi ama hâlâ çok solgun görünüyordu. "Harika yüzüyorsun," dedim ona.

"Ben harika bir yüzücüyüm," diye gururla açıkladı. "Nemo gibi."

"Tıpkı Nemo gibi," diye usulca kabul ettim. "Güçlü bir yüzücüydü, değil mi? Her ne kadar babası başlangıçta öyle düşünmese de."

Başını salladı ve su sıçratmaya devam etti. Şimdi daha iyi olduğuna aldanmamıştım. Emma'nın ayaklarını yerden kesmek için çok şey gerekiyordu ama çocuğumu tanıyordum. Küvette su sıçratıyor olsa bile kendini iyi hissetmiyordu. Hareketleri daha yavaştı, gözleri hafifçe morarmıştı. Tanrım, kanserinin geçmesi için neler vermezdim. Ruhumu şeytana satardım.

Marcus'u arayıp bugün gelemeyeceğimi söylemem gerekiyordu. Sürekli erken çıkmamdan bıkip bıkmadığını merak ediyordum. Bu ilk kez hasta olduğumu söylemek zorunda kalışımı ama son olmayacağını da biliyordum. Gözlerim yanıyor ve tuttuğum gözyaşları yüzünden burnum tıkanıyordu. Gözlerimi kapatarak başımı duvara yasladım ve sakinleşmek

için kendimi zorladım. Emma çevresindekilere şu şekilde tepki verme eğilimindeydi

onu çevreleyen duygular. Ben normal halim olurdum, sakın ve neşeli, böylece o da mutlu olabilirdi.

Ne görüyorsan osun, Brianna. Babamla geçirdiğin zamanın sınırlı olmasının sebebi bu. Senin için daha iyisini istiyorum.

Tanrım, neredeyse annemin sesini duyabiliyordum. Bana söylediklerine kulak tıkadığım onca zamana rağmen bazı kelimelerin hâlâ kulağında kalması inanılmazdı.

Zayıflıklarını hatırlatan her şeyden nefret ederdi. Babam da bunlardan biriydi. Daha iyisini hak ettiğine ve ondan daha iyisine sahip olması gerektiğine inanıyordu. Bir anlık zayıflığı yüzünden ona aşık olmuş ve kendini bana hamile bulmuş. Gerçek şu ki, ona olduğu kadar bana da kızgındı. İkimiz de onun hayatını mahvettik.

Bazen geçmişimiz berbattır!

Gözlerimi açtım ve Emma'nın yatak odasının duvarında asılı olan prenses saatine baktım. Sadece sabahın yedi buçuğunu gösteriyordu. Marcus genellikle dokuzdan önce ofise gelmezdi. Emma küvetten çıktıktan sonra ona kısa bir mesaj gönderebilirdim.

"Çıkmaya hazır mısın?" Kızıma sordum. Keşke babam ve büyükannem hâlâ yanımda olsaydı. Belki kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim. Evet, Marissa ve Daphne vardı ama yine de kendimi yalnız hissediyordum.

Emma başını salladı ve bu kendini iyi hissetmediğinin bir kez daha teyidiydi. Banyodan çıkmaya her zaman direnirdi. Bu onun en sevdiği aktivitelerden biriydi. Eğer bir havuzumuz olsaydı, bu çocuk gece gündüz yüzmemizi isterdi.

Bütün bunlar bittiğinde, ona yüzmeyi öğretmem gerekecek, diye düşündüm kendi kendime. Bundan çok hoşlanacaktır.

Onu küvetten çıkarıp banyo halısının üzerine koydum ve evin içi seksen derece olmasına rağmen tüm vücudunda tüyler diken diken oldu. Onu hemen büyük, kabarık bir havluya sardım. Onu kuruladım, ıslak havluyu yere attım ve onu sarmak için kuru bir havluya uzandım.

"Tamam tatlım," dedim ona. "Seni oturma odasında giydireceğiz, sonra odanı temizleyip ben de duş alacağım. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor mu?"

Başını salladı ve kuşluk vakti geldiğinde muhtemelen uykuya dalacağını biliyordum. Hemen temiz bir pijama giydirdim ve *Kayıp Balık Nemo'yu izleterek* onu kanepeye yatırdım, sonra da yatak odasını temizlemek ve çarşafalarını değiştirmek için acele ettim. Yatak odasına girdiğimde

Çarşafı yıkamak ve sonra da yatağını temiz çarşafarla yapmakla ilgili motifler, ben büyürken bunu bizim için kimin yaptığını umutsuzca hatırlamaya çalıştım. Ben değildim, annem de değildi, ama kimin yaptığından da emin değildim.

Ayrıcalıklı bir hayattan bahsediyoruz.

Emma'nın odası tamamen temizlendikten sonra, Emma'yı kontrol etmeye gittim ve o çoktan uyumuştı. Serin elimi alnına koydum. Ateşli görünmüyordu. Belki de basit bir mide rahatsızlığıydı. Üzerini bir battaniyeyle örttüm ve ben duştayken uyanırsa diye filmi açık bıraktım.

Duşa girmeden önce Marcus' a hızlı bir mesaj göndererek kızımın hasta olduğunu ve bir gün izin almak zorunda kaldığını bildirdim ve ardından evden onun için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordum. Cevabı neredeyse anında geldi. Buna şaşırmadım çünkü Marcus neredeyse gençler kadar telefonla konuşuyordu. Mesajını okudum ve aldırıyor gibi görünmesi beni rahatlatmıştı. Çoğunlukla ofis dışında olacaktı.

günün de.

Telefonu komodinin üzerine bırakarak banyoya yöneldim. Aynadaki yansıma mı yakaladım ve orada durup ona baktım. O genç, kaygısız kadın nereye gitmişti? Görünüşümün değişmediğine inanmak zordu çünkü kendimi tamamen farklı biri gibi hissediyordum.

Gözlerim uyuduğum tişörtte gezindi, Emma'nın lekesi hâlâ üzerindeydi ve dün o yabancıyla karşılaşmamı hatırladım. Beni nasıl görmüştü? Yansıma mı eleştirel bir gözle baktım. En azından dış görünüşüm kafamın içindeki karmaşayı yansıtmıyordu. Koyu renk saçlarım bukleler halinde sırtımdan aşağı dökülüyor, banyonun ışığı saçlarımdaki kızılın maun tonlarını yansıtıyordu. Gözlerimin çok büyük ve garip şekilli olduğunu düşünürdüm ama en çok iltifat edilen özelliğimdi. Nadiren ruj sürmeme rağmen dudaklarım dolgun ve kiraz kırmızısıydı. Çok güzel değildim ama yeterince güzeldim. Buna rağmen bir ilişkim olmamıştı. Marissa beni azarlar ve bunun nedeninin sürekli teklifleri reddetmem olduğunu söylerdi.

Hayat çok ironik.

Lise yıllarım ders dışı aktiviteler ve profesyonel bale ile doluydu, başka bir şey için çok az zamanım vardı. Bana çıkma teklif eden birkaç erkek, kısmen üvey babamdan korktukları için, kısmen de takılmak için hiç zamanım olmadığı için bunu kesinlikle platonik olarak sürdürdüm. Üniversite yılları, anneme karşı düpedüz isyan edene kadar pek de iyi geçmedi. Bu

Kyle ile olan en kısa kaçamağım bir ilişki olarak sınıflandırılmazdı. Sonra kendimi hamile ve yalnız buldum. Her ne kadar büyükannem, Marissa ve Daphne yanımda olsalar da kendimi çok yalnız hissediyordum. Emma'yı doğurduğumdan beri de ilişkiler için zamanım kalmamıştı.

Hayır, bu doğru değil. Onlardan kaçınıyorum.

Belki de onlardan kaçmayı bırakmamın zamanı gelmişti. Yeşil gözler zihnimde parladı ve dün hissettiğim tüm çekim yeniden alevlendi. Belki Emma'nın tedavisi tamamlandığında ve kendini yüzde yüz daha iyi hissettiğinde bir ilişkiye şans verebilirdim. Bu tür bir çekimi hissetmek ve keşfetmek güzel olurdu.

O adam olmaması çok kötü.

DOKUZ

Mateo

"**I** "Sana söylüyorum Mateo," Antonio'nun sesi benim gibi sinirli çıkıyordu, "her katı ve burada çalışan her çalışanın rehberini şirket resimleriyle birlikte kontrol ettim.

O kadın burada çalışmıyor."

Bu gizemi çözememenin onu rahatsız ettiğini biliyordum. Sadece bir kadındı, kim olduğunu bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

"Belki de burada çalışan bir aile üyesini ziyaret ediyordu?" Kahretsin, kim olduğunu bilmek istiyordum. Eğer bir tehditse, icabına bakılmalıydı. Kim olduğunu öğrenmesi için onu acımasızca zorlamamın tek nedeni buydu. En azından kendime sürekli bunu söylüyordum.

Onu son gördüğümünden bu yana neredeyse yirmi dört saat geçmişti ve ben şimdiden onun bakışlarını, benimle konuşan o derin kahverengi gözlerini özliyordum. Yumuşak gülümsemelerinin ve o büyüleyici gözlerinin ardında o kadar çok şey saklıyordu ki, onların içinde boğulmak istiyordum.

"Ziyaretçi kayıtlarını kontrol ettim ve listedeki her bir kişiyi fotoğraflarıyla birlikte araştırdım," diye cevap verdi. "Ona rastladığınız günü ve onu garajda gördüğüm günü üç kez kontrol ettim. Hiçbir şey yok."

Antonio'nun insanların yerini bulmayı başaramadığı nadirdi. Kimdi o, muhteşem görünümlü öğretmenim mi? Ondan öğretmenim diye bahsetmem çok saçmaydı ama bir isim olmadan tek referansım buydu.

Antonio, "Her katı ve her departmanı tek tek dolaştım," diye devam etti. "İnsanları sorgulamak ve alarm vermek istemedim. Ama onu görüp göremeyeceğimi anlamak için insanların arasında dolaştım."

"Öylece ortadan kaybolmuş olamaz," dedim ona.

"Onu şehirde aramamı mı istiyorsun?" diye sordu ve ben şaka yapıp yapmadığını düşünürken devam etti, "Eğer bilgi peşindeyse, geri dönecektir, bu yüzden onu aramaya gitmek boşa çaba olur. Ama yine de güvenliği sıkılaştırdım."

"Hayır, şehirde onu aramaya gitme," diye gönülsüzce kabul ettim, ancak adını bilmek içimi kemiren bir ihtiyaçtı. Dün öğleden sonra Angelica ile karşılaşmamdan sonra, genç kadının asla dün eski metresimin tanık olduğu gibi öfke nöbetleri geçirmeyeceğine dair garip bir düşünceye kapıldım. Üstelik benim yaşıma şu anda aradığım kadından daha yakındı. O kadında genç yaşının çok ötesinde bir olgunluk vardı.

"Marcus'u kontrol ettin mi?" Ona sordum. Küçük kardeşim kadınları çorap gibi eskitirdi. Kadınlar konusunda hiçbir zaman aynı zevke sahip olmasak da, Marcus'un o genç kadından etkilendiğini görebiliyordum. İnsanı ona bir kez daha bakmaya, onu güneş ışığı gibi içine çekmeye zorlayan bir havası vardı.

"Bu sabah ilk iş ofisindeydi ve sonra ortadan kayboldu," diye yanıtladı Antonio huysuzca. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Antonio Marcus'u umursamıyordu; dikkatsiz tavırları ve ailenin bazı sorumluluklarını yerine getirememesi Marcus'u onun gözünde yetersiz kılıyordu. Ama yine de o benim küçük kardeşimdi ve ona göz kulak olacağıma dair babama söz vermiştim. Mafyanın bir parçası olmasına izin vermeyecektim ama sözümü yerine getirecek ve ona iyi bakılmasını sağlayacaktım.

"Şu anki metresini kontrol et," diye emrettim.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye kuru bir sesle karşılık verince kaşlarımı kaldırdım. "Kardeşinin tek bir metresi olmadığını farkındasın değil mi? Aynı anda üç, dört metres birden tutuyor. Ve eğer bir hafta dayanırlarsa, bu bir mucize olur."

Arkama yaslandım ve kravatımı çektim. Haklıydı, Marcus'un aşklarının her biri son derece kısa süreliydi. Ve kısa süreli olduklarını söylemek bile sürdüklerinden daha uzun geliyordu.

"Evet, kadınlarını oldukça çabuk tükettiğinin farkındayım. Sadece son dört hafta içinde onlardan birinin bulmaya çalıştığımız bu genç kadın olup olmadığını kontrol edin."

Bu sözleri söylerken bile Marcus'un ona sahip olması fikrinden nefret ediyordum. Kardeşimden daha iyisini hak ediyordu.

"Farklı bir not olarak, İrlandalılarından başka bir şey duydun mu?" diye sordum. Mesafelerini koruyorlardı, bu da bana bir şeylerin peşinde olduklarını gösteriyordu. O inatçı O'Connor'lar asla pes etmezlerdi. Sadece bir kez

Onların kitabında bitmiş olan şey, kendilerinin ya da düşmanlarının ölmüş olmasıydı. Ve bizi düşman olarak görüyorlardı.

"Hayır, hiçbir şey yok. Son dört haftadır yaşanan onca kargaşadan sonra bu sessizlik ve çatışma eksikliği adamlarımızı huzursuz ediyor."

Onları suçlayamazdım. Düşmanın ne zaman saldıracağını bilmemek savaşmaktan daha kötüydü.

"Güvenliğimizi sıkı tutun," dedim ona. "Kadınların ve çocukların korumasız dolaşmadığından emin olun. Tüm erkekler hazırda beklesin. Silah sevkiyatımız bu gece geliyor. Bunlar en son teknoloji. Onları adamlarımız için saklayın. Şüpheli bir şey olursa bilmek istiyorum."

Başını salladı. Antonio ve benim birlikte bu kadar iyi çalışmamızın, düşüncelerimizin ve hedeflerimizin senkronize olmasının nedeni buydu. Amcam işin ve ailenin dizginlerini bana devrettiğinde, aradığım ilk adam Antonio oldu. Tamamen ve açıkça güvendiğiniz biri olmadan etkili ve başarılı bir şekilde liderlik edemezsiniz. Bu yüzden İtalya'ya gittim ve onu yanımda durmaya ikna ettim. O benim en güçlü ve en güvenilir müttefikim oldu. Bu rol kardeşime ait olmalıydı ama Marcus bu rol için biçilmiş kaftan değildi. Dikkatsizliği yüzünden insanlar öldü ve elimizde fazladan aptallık yapmadan da yeterince kan vardı.

Ruhu paramparça eden gözlere sahip kadını bir boka bulaştırmamış olsa iyi olur. Bu düşünce bir anda aklıma geldi ama aklımdan çıkmadı. Genç kadınla geçirdiğim birkaç dakika unutulmaz bir etki bıraktı.

ON

Brianna

T o gün sakin bir gün oldu. Ben yanında oturup kitap okurken Emma günün çoğunu kuru gıdaları kemirerek ve küçük kedi şekerlemeleri yaparak geçirdi. İlaç tedavisine başladığı ortaya çıktı.

sütle iyi karışmıyordu ve onu hasta eden de buydu. Emma yatmadan önce genellikle bir bardak süt içerdi ve o genç yaşında bile alışkanlıklarından vazgeçemezdi.

İkimiz de kanepede takıldık ve verandada birlikte oturduk. Verandadaki salıncakta ileri geri sallanırken bana sarıldı, Haziran ayının ortasında olmamıza rağmen ikimiz de hafif bir battaniyenin altındaydık.

Hem Marissa hem de Daphne işte olduğumu düşündükleri için telefon sohbetim oldukça sessiz kaldı ve grup sohbetimizde Julia Quinn'in birinci kitabı *Dük ve Ben*'deki seksi sahneleri tartıştık. Üçümüz de kitabı sevdik ama sonunda seks sahnesine geldiğimizde kendimizi biraz hayal kırıklığına uğramış bulduk. Diğer okuduklarımız kadar ateşli ya da açık değildi.

****Kitabı sevdim ama bir sonraki okuma daha yüksek puanlı olmalı.***

Mesajın Marissa'dan geldiğini görünce şaşırmadım.

****Kabul edildi. Sırada TV dizileri var. Bolca R reytingli.****

Telefonumun gönder tuşuna basarken kıkırdadım. Dizinin gördüğüm ön gösterimleri oldukça güzeldi ve izlemek için sabırsızlanıyordum.

Üzücü, aşk hayatım aşk romanları ve TV dizilerine indirgenmiş durumda.

Marissa'nın herhangi bir erkeği arayabileceğini ve gece için ona koşacağını biliyordum. Daphne de öyle. Ve işte buradaydım, telefon rehberimde Marcus, patronum ve Dr. Guzman dışında tek bir erkek yoktu. Kıskanıyor muydum? Hayır, pek değil, ama lanet olsun

kendimi tatmin etmekten yorulmuştum. Bunda sadece çok fazla heyecan vardı.

Annem olsa gurur duyardı, diye alaycı bir şekilde düşündüm. Gündüzleri genç ve şefkatli bir anneydim. Geceleri ise müstehcenlik okuyucusu ve bazen de yazarıydım. Menüme erkekleri de ekleyebilseydim, bana bir eve hoş geldin partisi verebilirdi.

Annemin ne düşündüğü önemli değildi. Kocasının soyadını artık taşımamamı talep ederek beni evden kovduğunda bu ayrıcalığını kaybetti. Aşağılamadan bahsetmişken, benden o kadar nefret ediyordu ki benimle hiçbir bağı olsun istemiyordu. Soyadı gibi basit bir bağlantıyı bile. Doğum ismimi değiştirenin kendisi olduğundan bahsetmiyorum bile. Her şeyi elimden almaktan gerçekten zevk alıyordu.

Acı anıları bir kenara iterek kızıma baktım. İkimiz de mutfak masasında oturmuş, akşam yemeğimizi atıştırıyorduk. İkimizin de pek iştahı yokmuş gibi görünse de bize lahana salatası ve humus soslu kırmızı biber kabuklu tavuk yapmıştım.

"Hey prenses, yemeğinin yanında biraz elma suyu içmek ister misin?" Ben teklif ettim. İlacını alabilmek için kabul edeceğini umuyordum. Yüz ifadesinden pek hevesli olmadığı anlaşılıyordu, ben de hemen ekledim: "Elsa elma suyumuz var."

Gözleri heyecanla parladı ve başını onaylarcasına salladı. Sanırım Elsa'nın kendisinin yaptığına düşünüyordu ve bu konudaki yanılsamasını kırmayacaktım.

Hemen kalktım ve ona üzerinde Elsa'nın ana karakter olduğu bir meyve suyu kutusu getirdim. Sıvı ilacı aldım ve tekrar oturdum.

"Al bakalım," diye teklif ettim. "Elma suyundan küçük bir yudum al. Hemen ardından ilaç ve biraz daha elma suyu alacağız. Tıpkı doktorun ve Elsa'nın emrettiği gibi."

Her şey yolunda gittiği için şanslı yıldızlarıma şükrettim. On dakika sonra ikimiz de dişlerimizi fırçalamış ve pijamalarımızı giymiştik. Ben ona yine Elsa'nın yer aldığı bir masal okurken yatağına sokulduk. Uykuya dalmadan önce ancak üçüncü sayfaya kadar gelebilirdim. Bu kadar çok uyuması beni hep korkuturdu, her zamanki halinin tam tersiydi, enerji doluydu. Neredeyse onunla birlikte yatakta kalıp ben de uyumak istiyordum. Ama yapmam gereken işler vardı.

Kyle'ın ailesi hakkında ne öğrenebileceğimi öğrenmek istedim. Emma sağlıklı ve iyileşmiş olana kadar hiçbir potansiyel donörü göz ardı etmek istemedim. Gizlice dışarı çıktım.

odasından çıktım ve yatak odama yöneldim. Yatağıma oturdum, bacak bacak üstüne attım ve komodinden Mac'imi alıp kucağıma koydum.

"Hadi işe koyulalım," diye mırıldandım kendi kendime. Üvey babamın Kyle hakkında yaptığı detaylı geçmiş araştırmasını içeren o kâğıdın elime geçmesini ve bir kopyasının hâlâ bende olmasını diledim. Onun yerine annem kâğıdı eline aldı ve manyak gibi bağırdı. Dosyada ne yazdığından hâlâ emin değildim ama böyle bir şeyle bağlantımızın olamayacağını söylüyordu. Bu üvey babamın kariyerini mahvedebilirdi.

Evet, kendi kızına bir şey yaptıysa boş ver.

Kyle'dan bir daha hiç kimseye bahsetmedim. Kızımın babasının adını sadece Marissa, Daphne ve ben biliyorduk. Doğum belgesinde bile babası yazmıyordu.

İç çekerek dizüstü bilgisayarımı açtım ve doğrudan Google'a girip Kyle'ın tam adını ve yaşadığı şehri yazdım. *Kyle Sullivan, Boston.*

"Kahretsin, bu kadar çok," diye mırıldandım kendi kendime. "Sadece bir ya da iki kişi olamam." Keşke göbek adını bilseydim diye düşündüm. "Ya da sosyal güvenlik numarasını, madem imkansız diyoruz," diye ekledim kendi kendime konuşurken.

Kahretsin, insanlarla çıkmanın sebebi buydu. Kyle hakkında adı ve soyadı dışında hiçbir şey bilmiyordum. Balerinlerden hoşlanıyordu. Bunu Google aramasına yazmayı denemeliydim, bakalım beni ne kadar çabuk tutuklatacaktı.

Columbia Üniversitesi'ne devam edip etmediğini ya da kampüste sürekli takılıp takılmadığını hatırlamaya çalıştım. Hemen üniversitenin web sitesine baktım ve mezun olduğum sınıftan başlayarak mezunları aradım. Mezun olan öğrencilerin fotoğraflarına göz gezdirdim, tanıdık özellikler aradım.

Mezuniyet fotoğrafıma geldiğimde durakladım. Resmime baktım ve sanki başka birine bakıyormuşum gibiydi. İsmim bile farklıydı. *Brianna Noelle Williams.*

Yasal olarak ismimi değiştirdiğimde, büyükannemin kızlık soyadını aldım. O günleri düşünmek hala acı veriyor. Tanrıya şükür büyükannem bunu teklif etti. Hatta bunu Emma ve benim için yeni bir başlangıç olarak sundu. Evet, Brianna Noelle Williams ölmüştü. Brianna Noelle Johnston da öyle. Babasıyla aynı gün gömüldü. Ondan geriye kalan tek şey büyükannemizin kızlık soyadı Bernadotte oldu. Gülmek zorunda kaldım çünkü bana hep bunun İsveç kraliyet ailesinin soyadı olduğunu söylerdi. Ama bu yeni bir başlangıçtı, tıpkı büyükannemin dediği gibi. Hepimizin umutsuzca ihtiyaç duyduğu yeni bir başlangıç.

İşte buradaydık, Brianna Noelle Bernadotte ve Emma Noelle Bernadotte, iki kraliyet ailesi üyesi gözden düşmüştü.

"Tamam, elimizdeki göreve geri dönme zamanı," dedim kendi kendime. Aramaya devam ettim ve Kyle hakkında hiçbir şey bulamadım. Bir önceki yılı ve ondan önceki bir başka yılı da denedim ama hiçbir şey bulamadım.

Belki yakınlardaki başka bir okula gitmiştir?

Aramaya iki saat daha devam ettim ama hiçbir şey bulamadım. Hayal kırıklığına uğrayarak dizüstü bilgisayarımı kapattım ve komodinin üzerine geri koydum. Yastıklarımın üzerine uzanarak tavana baktım. Beni doğru yöne götürecek bir şey olmalıydı. Küçük bir ipucu, böylece ailesini ya da geride bıraktığı herhangi bir aileyi bulabilirdim. Sadece kanlarına ihtiyacım vardı, bir örneğe. Bu onlara birkaç saatten başka bir şeye mal olmazdı.

Daphne, Marissa ve tüm kardeşleri zaten test edilmişti. Sonuçlar gelmeden önce bile, hiç şüphesiz uyumlu olmayacaklarını biliyordum. İçimdeki his bana sadece Kyle Sullivan ve ailesinin kemik iliği nakli için uygun olacağını söylüyordu.

ON BİR

Mateo

S Bazı günler küçük kardeşimi boğabilirim. Bir bar gezintisine katılmam için gönüllü oluyor. Benim adıma bir hesap alabilirdi. Böyle bir topluluğa katılmama hiç gerek yoktu. O buna pazarlama ve tanıtım. Ben buna saçmalık dedim.

Kardeşim lanet olası bar şirketlerinin partilerini düzenlerken İrlandalılar ve İtalyanlar arasında bir savaş vardı. Gerginlikler olduğunu biliyordu ama her şeyden o kadar habersizdi ki beynini hiç kullanıp kullanmadığını merak ediyordum. Bu kadar çok kadın ve erkeğin aynı yerde olduğu bir bara gitmek mükemmel bir saldırı noktası olurdu. Ve günlerdir arkamdan benim adımları kullanarak bu saçmalığın reklamını yapıyordu.

Onu bu şirketten atmalıyım. Tüm faturalarını ödemek ve golf oynamasını sağlamak ya da bugünlerde her ne haltla ilgileniyorsa onu yapmak daha az zahmetli olurdu. Onun pazarlama ve tanıtım girişiminden daha önemli şeylerle uğraşıyordum. Kime tanıtım yaptığımızı sanıyordu ki?

Ofisi benimkinden beş kat aşağıdaydı. Onu nadiren ziyaret ederdim ve her ziyaretimde insanlar üzerime atlardı. Haklı olarak, sadece ciddi bir şekilde çuvalladıığında aşağı iniyordum. Eğer sadece çuvalladıığında aşağıya inseydim, her lanet gün orada olurum.

Asansörden onun katına çıkar çıkmaz ilk fark ettiğim şey her yerde kadınların olduğuydu. Ekibinde çok sayıda kadın bulunduruyordu. Etrafında güzel yüzlerin olmasını seviyordu. Bazen, güzel görünmekten başka bir işleri olup olmadığını merak ederdim.

Bana doğru atılan bakışların farkındaydım ama hepsini görmezden geldim. Son zamanlarda bulmak istediğim tek bir kadın vardı. Okul öğretmenim, ona böyle hitap etmeye başlamıştım. Buradaki kadınlar benim ilgimi çekmeyi umuyorlardı ve içlerinde benden çekinen birkaç kişi vardı. Pek de uysal bir adam sayılmazdım. Ama henüz beni reddedecek bir kadınla tanışmamıştım.

Okul öğretmenini hariç. Kendime rağmen, düşüncelerim sürekli ona geri dönüyordu. Adını sormadığım için pişmanlık duydum. Bu yüzden ona okul öğretmenini demeye devam ettim. Antonio onu bulmakta başarılı olamadı ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı.

Ağabeyimin ofisinin kapısı açıktı ve kapıya varır varmaz adımlarım duraksadı. Okul öğretmenim buradaydı, diğer iki kadınla birlikte ağabeyimin ofisindeydi. İnce vücudunu vurgulayan ve dizlerine kadar inen siyah bir elbise giymişti. Pembe bir hırka ve küçük siyah topuklu ayakkabılarla kombinlemişti. Koyu maun rengi saçları, ipek kadar yumuşak görünen bukleler halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Sadece bir çift seksi gözlüğe ihtiyacı vardı ve yaramaz bir öğretmen gibi görünecekti.

Çok memnun görünmüyordu, ancak bunu saklıyordu. Güzel yüzündeki o ifadeyi saklamak mümkün değildi. Bir ayağından diğerine geçip duruyordu ve onu gözlerini devirirken yakaladım. Yüzü çok etkileyiciydi; onu görmek ferahlatıcıydı.

"Barda bize katılacak mısın, Brianna?" Kardeşim ona sordu, gözleri neredeyse onu yutuyordu.

Brianna, adını tattım. Ona yakışıyordu. Sıcaktı. Onun gibi. Diğer sekreterlerinden biri heyecanla, "Yapacağım," diye atıldı.

"Bunu bitirebilir miyiz?" Brianna bunun yerine sordu. Yine bacaklarının arasında gidip geliyordu, yüzünde hafif bir tedirginlik vardı.

"Şimdi güzelim," dedi ağabeyim, bırakmadı. Yüzündeki ifadeden ondan çok hoşlandığını anlayabiliyordum. Yine de bunun pek bir şey ifade ettiğinden emin değildim. Eğer ondan bu kadar etkileniyorsa, bu onun ona boyun eğmediği anlamına geliyordu. Bu da onu onun gözünde daha cazip kılıyordu. Sekreterlerinin her birini siktiğinden emindim.

Brianna hariç, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

"Soruma cevap vermedin." Ağabeyime hak vermek zorundaydım. Konu kadınlara geldiğinde acımasızdı. Bu enerjinin yarısını iş hayatına aktarabilseydi, bir şeyleri başarabilirdi.

"Belki," diye belli belirsiz cevap verdi Brianna, duruşu biraz sertti.

"Belki dediğinde," diye yakınlıkla devam etti kardeşim, "bu senin kitabında hayır anlamına geliyor."

Nefes verdi, gerginliğini atmaya çalışır gibi omuzlarını yuvarladı. "Belki bir dahaki sefere," diye mırıldandı.

"Geçen sefer de böyle demiştin." Ağabeyim onu çok çalıştırıyordu ama bunun onun üzerinde işe yaramadığını hissediyordum. Ve o ne kadar çok çalışırsa, kızın ona karşı eğilimi o kadar azalıyordu. Onun için ne kadar zamandır çalıştığını merak ediyordum. Onu benden sakladı. Antonio'dan da saklamayı nasıl başardı merak ediyorum.

Marcus muhtemelen pozisyonunu haklı çıkaramazdı. Acaba maaş mı alıyordu? Aptal bir genç kıza benzemiyordu, demek ki ağabeyim bir şeyler tezgahlamıştı. Ne yaparsa yapsın ortaya çıkaracaktım. Bir çalışanı saklamayı bir kez başardıysa, bunu tekrar yapabiliirdi. Ve ben işimde böyle bir risk almak istemem.

Ama itiraf etmeliyim ki onu bulduğuma çok memnun oldum... sonunda.

"Bırakın onu," diye araya girdi yaşlı kadın ve Brianna ona minnettar bir bakış attı. "Yapacak işleri var."

"Bizi sevmiyor musun?" Brianna'nın ona acıyacağını umarak suratını astı. Tanrım, gitmek istemediği için Brianna'yı suçlayamazdım. Beni sinir ediyordu ve ben bu konuşmanın bir parçası bile değildim.

"Dürüst olmak gerekirse," diye karşılık verdi Brianna kuru bir sesle, "hepinizi arkadaşlarımdan daha çok görüyorum."

Bu yüzden iş saatlerinden sonra sizinle dışarı çıkmak benim ideal rahatlamam değil." Ah, işte oradaydı, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde. Onun ruhu. Gerçekten hoşuma gitti.

Sekreterlerden biri, "Bu çok kaba," diyerek onu iğnelemeye çalıştı. "Bu bir iş etkinliği ve kardeşi de geliyor."

Brianna gözlerini devirdi. "Ben de öyle duydum. Birçok kez." Sesi yumuşaktı ve kulağa çok hoş geliyordu. "Şimdi, bunu bitirmek istiyor muyuz? Çünkü burası kalabalıklaşıyor."

Araya girmem için mükemmel bir zamandı.

"Marcus," diye selamladım onu içeri girerken.

"Mateo," diye cevap verdi kardeşim beni burada bulmanın şaşkınlığıyla.

Herkesin gözleri bana döndü ama ben bakışlarımı Brianna'da tuttum. Koyu renk gözlerinde kim olduğumu bilmediğini doğrulayan bir şaşkınlık ve tanıma titreşimi vardı. Hafif bir kızarıklık boynuna doğru süzüldü ve yanaklarını renklendirdi. Kahretsin, çok çekici görünüyordu.

Bütün kadınlar dağıldı ama o yerinde kaldı. Kesinlikle yeniydi. Ben geldiğimde herkes odayı boşaltırdı.

bir şansları vardı. Yine de, bakışlarımız birbirine kilitlenmiş halde kaldı. "Sen Brianna'sın, değil mi?" Ona sordum.

"Um, evet."

"Ne kadar zamandır şirkettesiniz?" Hemen öğrenseniz iyi olur.

Kısa bir süre düşündü. "Sanırım bir ay kadar," diye gülümseyerek cevap verdi ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Marcus kendini haklı çıkarmak için aceleyle, "Brianna senin Avrupa'daki iş seyahatin sırasında işe alındı," dedi.

"Evet, Avrupa'da e-posta ve telefonlar çalışmıyor," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Sessizlik oldu, ağabeyim ve ben birbirimizi izledik. Önce o göz temasını kesti. Onun peşinde olduğumu biliyordu. Bana saçmalık satmaya çalışıyordu.

Brianna sessizliği bozdu. "Aslında Avrupa'da iletişimin buradan çok daha güvenilir olduğunu düşünüyorum." Ona şaşkınlıkla baktım ve o da ikimize de çekingen bir gülümseme verdi. "Pekala, bu benim işaretim. Marcus. Bay Agosti."

Başını bana doğru eğdi ve arkasına bile bakmadan çıkıp gitti. Kardeşimi ilk adıyla çağırması ve bana bu kadar resmi hitap etmesi hoşuma gitmemişti. Kendimi, adımı onun dudaklarında duymayı dilerken buldum. Benim adım onun dudaklarına aitti.

"Mateo, görüldüğü gibi değil," diye aceleyle açıklamaya başladı. "Bir işe ihtiyacı vardı ve çaresizdi."

Kaşımı kaldırdım. Yıllardır bana söylediği bahaneler arasında bu en kötüsüydü.

"Marissa'ya sorun," diye ekledi. "Onun tavsiyesiyle geldi."

İşte bu beni şaşırttı. Marissa kuzenimizdi ve kesinlikle kardeşimden daha mantıklı biriydi.

"Niyetim var," dedim ona sertçe. "Şimdi bu bar gezintisi ve benim orada olmam da neyin nesi?"

"Sadece gelip beş dakika sonra ayrılabiliyorsunuz," diye açıklamaya devam etti. "Şirketin moralini daha iyi hale getiriyor."

Aptal! İyi maaş şirket morali içindir, bar gezintisi için değil.

"İrlandalılarla aramızda gerginlik olduğunun farkında mısın?" Tısladım.

"Artık böyle aptalca şeyler yapmak güvenli değil."

"Bazıları çoktan oraya doğru yola çıktı bile," diye cevap verdi mahcup bir sırıtışla. Tanrım, bazı günler birinin onu hastanede değiştirip değiştirmediğini merak ediyordum. Marcus hiçbir zaman aile işiyle ilgilenmemiş ya da ağırlığını koymamıştı. O sadece kolay olanı ve hayatının

tadını çıkarmayı istiyordu.

birkaç yıl önce. Gerçekten de geri kalanımızın hayatlarımızdan zevk almak istemediğimizi mi düşünüyordu? "Ekstra güvenlik önlemleri alabiliriz. Ayrıca, hiç kimse güpegündüz ve İtalyanlardan daha fazlasını barındıran bir bara saldırarak kadar aptal olamaz."

"Gerçekten mi?" Garip mantığı karşısında kaşlarımı kaldırarak sordum. "Bütün saldırılar gece olduğu için mi?"

"Aynen öyle." Sadece bu gerçek bile kardeşimin ne kadar bilgisiz olduğunu gösteriyordu.

Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm ve bana seslendi. "Geleceksin, değil mi?"

Geri dönüp onu boğarak öldürmeliydim. Gözlerim Brianna'yı ararken kattan asansöre doğru yürüdüm.

"Brianna nerede?" diye bağırdım ve bir kadın gerçekten de sızlandı. "Bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu," dedi aynı yaşlı kadın. Marcus'un ofisi cevap verdi.

"Tam adı ne?" Ona sordum. Yine de onu kontrol etmek için Antonio'ya ihtiyacım olacaktı.

"Brianna Bernadotte," diye cevap verdi ve bana ters ters baktı. Sadece bu küçük hareketiyle bile bir puan kazanmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim ve asansöre binip üst katıma çıktım.

Katıma çıktığımda ilk durağım Antonio'nun ofisi oldu.

"Kadının adı Brianna Bernadotte," dedim ona. "Ve Marcus için çalışıyor. Bunu nasıl sakladığını öğren. Marissa onu burada bir pozisyon için tavsiye etti."

Antonio'nun tepkisi benimkini yansıtıyordu. "Marissa'nın onu tavsiye etmesi garip. Hatırladığım kadarıyla birini önermeye karşı çıkmıştı."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedim ona. Marissa, birini tavsiye etmenin her zaman sonunda sizi ısırmak için geri döndüğünü iddia etti. Elbette haklıydı. "Marissa'yı sonra ararım. Önümüzdeki bir saat içinde bana kız hakkında bulabildiğin her şeyi bul, gerçi temiz olduğunu düşünüyorum. Ben daha çok Marcus'un onu nasıl sakladığıyla ilgileniyorum."

Antonio başıyla onayladı ve ona güvenebileceğimi biliyordum. "Şu bar etkinliğine gidiyor musun?"

"O sokağa ve o binanın çevresine ekstra güvenlik koyun," diye dişlerimi sıktım. "Ve bir dahaki sefere kardeşim böyle bir şey yaptığında onu vurun."

Antonio sırtıttı. "Memnuniyetle."

Bugünkü tek iyi şey genç kadını bulmamdı. *Brianna Bernadotte*.

Gerçekten gider, bir viski sipariş eder ve giderdim. O lanet şeyi içme zahmetine bile girmeyeceğim. Şoförümü almak yerine kendim sürmeye karar verdim. Daha çabuk gidebilirdim. Ayrılmadan hemen önce Antonio bana Brianna hakkında bilgi getirdi. Onunla ilgili endişe verici bir şey yoktu, geldikleri kadar basitti. Üç yıl önce vefat edene kadar büyükannesiyile yaşamış. Ve bu onun ilk kurumsal işiydi.

Öte yandan kardeşim tamamen farklı bir sorundu. Onu onayı olmadan işe almakla kalmadı, Brianna'yı hayalet çalışan olarak bordroya sokmak için İnsan Kaynakları Müdürüyle yattı. Antonio'nun onun hakkında hiçbir şey öğrenememesine şaşmamalı. Sanki burada hiç çalışmıyor gibiydi. Şimdilik bunu kendimize sakladık.

Asansörle garaja indim; kapı açılıp dışarı çıktığım anda olduğum yerde durdum.

Brianna buradaydı, garaja açılan kapıya yaslanmış, ayakkabısını çıkarmış, ayağı havada sallanıyor ve daireler çiziyordu. Bir balerin gibi.

Bu kadın büyüleyiciydi. En basit şekilde güzeldi.

Gizemli çantasını karıştırdı ve bir şeyler çıkardı, sonra bunların bir çift siyah düz ayakkabı olduğunu fark etti. Aynı şeyi diğer ayağıyla da tekrarladı.

"Tanrım, bu çok daha iyi hissettiriyor," diye mırıldandı kendi kendine usulca. Bu ses tonunun yastıkta sevgilisine tatlı sözler fısıldadığını hayal edebiliyordum. Bir sevgilisi olmamasına imkân yoktu.

Ardından pembe hırkasını çıkarıp sırtını açıkta bıraktı ve çantasına doldurdu. Elbisesi muhafazakâr olabilirdi ama arkası bunu telafi ediyordu. Elbisesinin arkası açıktı ve pürüzsüz teni tümüyle gözler önündeydi.

Sevimli olduğunu söylemiş miydim? Boş ver, çok güzeldi.

Bara gitme fikrini değiştirip değiştirmediğini ve bunun için hazırlık yapıp yapmadığını merak ettim. Çantasını biraz daha karıştırdı. Bir şeyler çıkardı.

ama aramaya devam etti.

"Voilà," diye zaferle haykırarak bana ilk tanışmamızı hatırlattı. Saçlarını yukarı kaldırdı, topuz yaptı ve zarif boynunu tam olarak görmemi sağladı.

"Merhaba Brianna," diye sonunda varlığını duyurdum. Saçını düzeltmeye çalışırken irkildi. Arkasını döndü ve anlamlı gözlerinde yine bir şaşkınlık parladı.

"Merhaba," diye hafifçe selamladı beni, yanakları hafifçe kızarmıştı. "Özür dilerim, beni korkuttunuz. Asansörü duymadım." Sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi. Tam olarak kaç yaşında olduğunu merak ettim.

"Sonunda bara gitmeye mi karar verdin?" Ona sordum. Bir tutam saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Hayır, korkarım ki hayır." Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Sadece ayakkabılardan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Kardeşin topuklu ayakkabılar, elbiseler ve saçların açık olması konusunda ısrarcı. Ona söyleme ama bu beni deli ediyor."

Onun rahat tavırlarının tadını çıkararak kıkırdadım. Genelde kadınlar ya beni etkilemek için çok uğraşır ya da benden çok korkarlardı.

"Dudaklarım mühürlü," diye söz verdim. "Teşekkürler. Peki ya sen?"

"Kardeşim bana topuklu ayakkabı giydirmiyor, elbise giydirmiyor, saçımı açtırmıyor."

Başını arkaya attı ve içtenlikle güldü, sesi şehvetli bir melodiye benziyordu.

"Tanrım, umarım öyle değildir," dedi kahkahalar arasında. "Yine de bence ona bir günlüğüne topuklu ayakkabı giydirmeliyiz. Böylece bunun değerini biraz daha anlayabilir."

Sırıttım. "Bunu ayarlayabiliriz."

"Anlaştık," diye sırttı. "Demek istediğim, seni bara g e l m e y e ikna etmeyi başardı mı?"

"Ne yazık ki," dedim, ruh halim hemen bozuldu. "Özür dilerim."

"Sen de gelebilirsin."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Hiç sanmıyorum."

"Bana bir fincan kahve sözü vermiştin," diye hatırlattım ona.

Başını eğdi, güzel dudaklarında bir gülümseme oynasıyordu. "Yaptım, değil mi

I?"

"Eminim öyledir."

"O barda kahve servisi olmadığını söylediğim için üzgünüm," diye gülümseyerek cevap verdi ve beni de peşine takarak garaja doğru yürümeye başladı.

"Elbette. Buna şaşırmamalıyım. Marcus en kötü yerleri seçer." Bana yandan bir bakış attı. "Barları sevmiyor musun?"

"Kalabalık olanlardan değil," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. Halka açık bir yerde böyle bir toplantı için en kötü zaman olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Gitmek istemediğim bir yere gitmek için köşeye sıkıştırıldığımda ne yaparım biliyor musun?" Gözleri küçük bir muziplikle parıldadı.

"Can kulağıyla dinliyorum."

Durdu. "Sen ortaya çık. Ve en kötü dedikoducu olan kişiler... sizin durumunuzda kadınları seçin... onlara selam verdiğinizden emin olun. İki, en fazla üç." Stratejisine gülümsemekten kendimi alamadım. Bunu açıklarken tam bir iş adamıydı. "O zaman tuvalete gidebilirsin."

"Tuvalet mi?"

"Evet, yoksa seni takip ederler," diye gözlerini devirdi. "İnan bana, takip ediyorlar. Bu yüzden hep erkek dedikoducuları seçiyorum. Aksi takdirde beni takip eden bir kadınla baş başa kalırım."

"Ah, anlıyorum," diye hayret ettim. "Bu yüzden dedikoducu bir kadın seçmemi söylemiştin."

"Kesinlikle." Beni bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "O zaman, tuvalete gitmek yerine, arka kapıya giden yolu bulursunuz ya da etrafınızda dönersiniz ve bum. Dışarıdasın. İçki sipariş etmene bile gerek yok."

"Bunu çok yapmış olmalısın?"

"Birkaç kez," diye itiraf etti. "Başlangıçta bir içki sipariş ederdim, ama sonra parasını ödediğim halde tadını çıkaramadığım için sinirlenirdim. İyi alkolü ve paramı boşa harcadım."

"Zekice," dedim ona.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Umursamazca omuz silkti. "Her neyse, bu benim."

Anahtarlarını tıkladı ve parlak kırmızı bir Jeep Sahara'nın ışıkları yandı. Antonio ve benim bir hafta önce burada gördüğümüzün aynısıydı. Şaşırmamalıydım çünkü araç ona yakışıyordu ve onu parmak arası terliklerle hayal edebiliyordum. Parmak arası terlik giymeyi sevdiğini bilmek için ona sormama gerek yoktu.

"Güzel cip," dedim ona.

Kaşlarını çattı, yüzünden bir gölge geçti. "Teşekkürler. Bu lanet renkten nefret ediyorum."

Ona şaşkın bir bakış attım ve o da gözlerini devirdi.

"Biliyorum, o zaman neden kızardım?" diye mırıldandı, sesinde hafif bir tedirginlik vardı. "Uzun hikâye."

"Başka bir uzun hikâye mi?" Ona takıldım.

Tedirginlik onu gördüğü kadar çabuk terk etti ve kıkırdadı. "Evet, sanırım bunlardan çok var."

"Yine de söylemek zorundayım," dedim ona. "Vazelin ilgimi çekti."

Tekrar güldü ve çantasını cipinin yolcu koltuğuna fırlattı. Vücuduna hayranlıkla bakmam yanılttı ama bakışlarımı ondan ayırmak zordu. Zarifçe hareket ediyordu, her hareketi pürüzsüzdü.

"Tanrım, korkunç bir şey," diye itiraf etti kızarak. "Bu hikayeyi anlatmak için birden fazla alkollü içkiye ihtiyacım var."

"Belki bir gün?" Ben önerdim ve o da gülümsedi. Bu benim için çok alışılmadık bir durumdu. Yarı yaşındaki bir kadınla flört mü ediyordum? Çok genç görünüyordu ama tavırları ve duygulu gözleri onu daha yaşlı gösteriyordu. Onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyordum. Flört ettiğimi fark ettiyse de aldırıyor gibiydi. Ondan önceki hiç kimseye benzemeyen bir şekilde beni çok rahat hissettirdi. Ve kesinlikle bir kadın değildi.

"Belki bir gün," diye kabul etti kıkırdarak. Sürücü koltuğuna oturdu ve arabasını çalıştırdı. "Sadece etrafta çok fazla alkol olduğundan emin ol."

"Kesinlikle öyle yapacağım. İyi geceler, Brianna." Bu gece ne yaptığını öğrenmek istediğim gerçeği üzerinde durmak istemiyordum. Onunla konuşmak o kadar kolaydı ki, geceyi onunla geçirmeyi tercih ederdim.

"Sen de."

Ondan uzaklaşıp Land Rover'ıma doğru yürüdüm. Arabaya girdiğimde vitesi boşa aldım ve çıkarken yanından geçtiğimde hâlâ orada olduğunu, cipinin çalıştığını fark ettim. Bakışları her ne yapıyorsa ona kaymıştı, muhtemelen telefonuna. Onu merak ettim. Kurumsal bir işte çalışacak birine benzemiyordu. Marissa onu neden tavsiye etmişti? O hiç kimseyi tavsiye etmezdi.

Garajdan çıkıp Boston'un kalbindeki ana caddeye çıktım. Bar on dakika uzaklıkta olduğu için Marissa'yı aramak için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdim. Tam onu arayacakken, Brianna'nın cipi yanımdan hızla geçti, hoparlörlerinden müzik sesi geliyordu ve güneş gözlükleri yüzünün büyük kısmını gizliyordu.

"Kesinlikle çok genç," diye mırıldandım kendi kendime. O zaman neden hâlâ onu düşünüyordum?

Arama düğmesine bastım ve birkaç saniye sonra Marissa'nın sesi arabamın içinde yankılandı.

"Mateo, gerçekten beni mi arıyorsun?" Genç kuşakların selamlaşma şekli bu olmalı. Marissa ve Brianna'nın yaşları birbirine yakın olmalıydı. Bu Y kuşağında hiyerarşiye ya da belirli protokollere inanmayan bir şeyler vardı.

Kıkırdadım. "En sevdiğim kuzenimi arayamaz mıyım?"

Yine de haklıydı. Onu çok sık aramadım.

"Yapabilirsin ama asla yapmazsın," diye cevap verdi. "Peki bu zevki neye borçluyum?"

"Marcus, şirketimizde çalışması için bir kızı tavsiye ettiğinizi söyledi." Lafi dolandırmanın bir anlamı yoktu.

Cevap vermeden önce birkaç saniye geçti. "Ben yaptım. Arkadaşım Brianna," Marissa'nın sesinde tam olarak çıkaramadığım bir şey vardı.

"Kimseyi tavsiye etmeyeceğinizi söylediğinizi sanıyordum."

Marissa bana birçok kez asla kimseyi tavsiye etmeyeceğini söylemişti. Bunun nedeni sadece sonunda her zaman sizi ısırması değil, aynı zamanda Agosti Enterprise tamamen yasal olmasına rağmen kimsenin aile işimize çekilmesini istememesiydi. Ancak bazen bizim işimizde yasal ve yasadışı arasındaki çizgi bulanıktır.

"O iyi biri ve gerçekten bir işe ihtiyacı vardı." "Ve başka bir yerde bulamadı mı?"

"Hayır, yapamaz. Mateo, lütfen ondan kurtulma. Marcus'un onu sürekli rahatsız ettiğini biliyorum ama o Marcus'u uzak tutmakta çok iyi. Onunla hiç ilgilenmiyor."

"Gerçek bir işi var mı?" Ben sordum.

"Öyle," diye hemen cevap verdi. "Tüm yazışmalarını o yazıyor ve tüm e-postalarının yanıtlanmasını sağlıyor."

Sanırım bu, Marcus'un e-postalarının son zamanlarda neden farklı geldiğini ve onlara gerçekten cevap verdiğini açıklıyor. Daha mantıklı ve isabetli. Brianna sayesinde oldu. Sonra bana gönderdiği son e-postayı hatırladım, e-postasını X'ler ve O'larla imzalamıştı. Bahse girerim onu yazan Brianna'ydı ve muhtemelen alışkanlıkla imzalamıştı.

"Onu nereden tanıyorsun?" Onu daha önce hiç görmediğim ya da kuzenimin ondan bahsettiğini duymadığım için merak ediyordum. Marissa'yı çok sık görmezdim ama isimler hep söylenirdi ve bu tanımadığım biriydi.

"Daphne, o ve ben üniversitede birkaç dersi birlikte aldık," diye cevap verdi. "Brianna onları geçmemize oldukça yardımcı oldu."

Tanrım, bu onu aşağı yukarı ne yapar? Yirmi beş mi?

"Ondan kurtulmayacak mısın?" Marissa'nın sesi umut doluydu.

"İşimize bir arkadaşımızı sokmanın riskli olduğunu düşünmüyor musun?" Ona meydan okudum. "Daphne bu dünyada büyüdü. Tahmin etmem gerekirse, Brianna büyümedi."

Tahmin etmeme gerek yoktu. Olmadığını biliyordum. Antonio'ya onu tam anlamıyla kontrol etmesini söylemedim ama bir tehdit olmadığından emin olmak için bulduğu küçük şey, onun bizim dünyamızın bir parçası olmadığına açık bir göstergesiydi.

"Lütfen Mateo," diye yalvardı. Ve Marissa asla yalvarmazdı. "Ondan kurtulma."

Hiçbir zaman iş ile eğlenceyi ya da arkadaşlarla işi birbirine karıştırmadım. Bu sadece ailemizin ve şirketimizin doğasıydı. Ama Marissa'nın kardeşimin aksine asla yalvarmadığını ve nadiren bir şeyler istediğini de biliyordum.

"Ondan kurtulmayacağım," diye söz verdim ona. Kız ilgimi çekmişti. "Yine de Marcus'un ondan vazgeçeceğinden emin değilim."

"Güven bana, Marcus'un onunla hiç şansı yok." Kesin konuşması, neden bu kadar emin olduğunu öğrenmek istememe neden oldu. Kadınlar Marcus'u severdi. Ve o her zaman onların bacaklarının arasına girerdi. Onu aylarca Marcus'la mücadele etmek zorunda bırakmak acımasızlık olurdu. Tabii zaten küçük kardeşimle çatışmasına neden olacak bir erkeği yoksa.

"Tamam. Şimdi söyle bakalım, doğum günü partinin bu hafta sonu olduğunu duydum. İstedğin özel bir şey var mı?"

"Partiye gel," diye umutlu bir şekilde önerdi.

"İstekleriniz her zaman çok basit," diye cevap verdim ona gülümseyerek. "Gelip gelemeyeceğimi bilmiyorum. Bu Pazar başka bir yükümlülüğüm var, o yüzden söz veremem. Hediye mi yoksa para mı istiyorsun?"

"Şaşırt beni," diye güldü.

"Sürprizleri her zaman sevmişsindir."

Brianna'nın orada olup olmayacağını merak ettim. Belki de sırf Brianna'yı tekrar görmek için Marissa'nın doğum günü partisine gitmeyi denemeliydim. Neden umursayacağımdan emin değildim ama lanet olsun, eğer onu dinleyerek biraz zaman geçirmek istemiyorsam. Bana karşı bu kadar rahat hissetmesinin nedeni bu olabilirdi. Çok gençti.

ON İKİ

Brianna

Aemma ve ben evimize girer girmez ikimiz de ayakkabılarımızı çıkardık. Bazı tavırlarımızın bu kadar benzer olması korkutucuydu.

"Akşam yemeğinde ne yiyelim?" Ona gülümseyerek sordum.

"Pizza mı?" Gözleri umutla beni izliyordu.

Cevap veremeden cep telefonum çaldı. "Alo?"

"Selam kızım," diyen Daphne'ydi. "Mar ve ben köşeyi döndük. Pizza getiriyoruz!"

Bu tesadüfe gülümsedim. "Emma seni arayıp pizza istediğini mi söyledi?" Gülümseyerek sordum. "Çünkü az önce bana akşam yemeği için pizza istediğini söyledi."

Marissa, Daphne'nin üstünden "Ah, büyük beyinler aynı düşünür," diye bağırdı. "Tamam o zaman," dedim onlara. "Kıyafetlerimizi değiştireceğiz.

ve pizza için hazır olun. Ne içiyoruz?" diye sordum ve hemen ekledim, "Emma elma suyu içiyor."

Eğer süt isterse, bunu kafasına takacağını biliyordum. Ona göz kırptım ve Emma kocaman gülümsedi. Bugün çok daha iyi görünüyordu. Yanakları pembeydi ve öğretmeni iştahının bütün gün yerinde olduğunu söyledi.

"Bizim için şarap," diye yanıtladı

Marissa. "Harika, yakında görüşürüz o zaman."

İki saat sonra hepimiz pizzayla tıka basa doymuştuk ve kanepeye yayılmış *Frozen* izliyorduk.

"Bu şarkı bir gün beni öldürecek," diye fısıldadım kız arkadaşlarıma alçak sesle.

Daphne, "Bırak artık, Brie," diye takıldı ve ben de ona ters ters baktım.

"Size bunu bin kez dinletmeliyim ve sonra kimin bırakacağını göreceğiz."

Hepimiz kıkırdadık, Emma kendini tamamen filme kaptırmıştı.

"Doğum günü partime gelecek misin?" Marissa sordu. Soracağını biliyordum ama bu konudan kaçıyordum. Ona bir bakış attım ve yalvaran bir yüz ifadesi takınmaya çalışırken gözlerini kırıştırdı.

"Sadece ailenin diğer tarafının yanında olmak istediğimden emin değilim," diye mırıldandım.

"Orada olmayacaklar. Kuzenimin gelemeyeceğini teyit ettim," diye hızlıca cevap verdi Marissa. "Ayrıca, sadece kardeşlerim ve biz olacağız. Annemin birkaç arkadaşı da çocuklarıyla gelecek. Ama üçümüz sadece kendi başımıza kalacağız."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Bu senin doğum günü partin mi yoksa annenin mi?"

Gözlerini devirdi. "Biliyorum ama önemli değil. Siz ikiniz yanımda olduğunuz sürece. Tek istediğim bu, ihtiyacım olan tek hediye bu."

"Eh, sen öyle söyleyince," diye iç çekerek cevap verdim ona.

Mutlu bir şekilde ellerini çırttı. "Ve bir mayo getir. Olur da yüzmeye karar verirsek diye."

Başımı salladım. "Getiririm ama bir grup yabancının önünde mayomu çıkarmamın imkanı yok."

Daphne gülümseyerek, "Hepsini kapıdan dışarı iteriz," diye önerdi. "Sonra yüzeriz ve her yer sadece bize kalır."

"Bu kulağa daha iyi geliyor," diye kabul ettim.

Aynı fikirde olarak kadehlerimizi tokuşturduk. "Siz hanımların denemesini istediğim müstehcen bir roman buldum," diyerek Marissa konuyu en sevdiğimiz konuya çevirdi. "Her zamanki müstehcen romanlarımızdan değil ama denemeliyiz." Kaşlarımı çattığımda hemen ekledi, "Bir şans... kitaba bir şans vermeliyiz."

"Ne oldu?"

"Bu ters harem," diye fısıldadı sotto voce.

Güldüm ama yüzünü görünce ciddi olduğunu anladım. "Bu tür müstehcen hikâyeleri sevdiğini fark etmemiştim," diye mırıldandım alçak sesle.

"Ben de," diye ekledi Daphne, biraz şaşırılmış... ya da etkilenmiş.

"Hoşuma gitti." Marissa fısıltıyla, "Tesadüfen buldum," diye cevap verdi. "Çok yaramaz.

Ve çok ateşli."

Gerçekten kızardı ve ben de gülümsedim.

"Tamam, ben varım," dedim ve onu şaşırtmış olmalıyım. "Ufkumu biraz genişletmem gerektiğine karar verdim. Yakında birileriyle çıkmaya bile başlayabilirim," dediğimde her iki kız arkadaşım da ağızları açık beni izledi. "Ne? Tekrar düşünmeli miyim?"

"Hayır, hayır," diye çabucak toparlandı Marissa. "Bence bu harika. Tamam, grup sohbetimizde ikinize de kitabın linkini gönderiyorum. Bu gece başlıyor muyuz?"

Üçümüz de küçük kızlar gibi kıkırdadık. "Tanrım, daha önce hiç böyle şeyler okumamıştım," derken Daphne kızardı ve ben de biraz ateşlendim.

"Ben de," diye itiraf ettim kısık bir sesle, bizi duymadığından emin olmak için Emma'ya baktım. "Ters haremde genellikle kaç katılımcı olur?"

Marissa kısık bir sesle, "Üç adam falan ve bir kız," diye cevap verdi, yakalanmadığımızdan emin olmak istercesine etrafına bakınıyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Aynı anda üç erkekle ne yapabilirsin ki?"

"Bence bütün deliklerimizi doldururlar," diye fısıldadı Daphne kıkırdayarak. "Bu gece vibratörümü şarj etsem iyi olur," diye ekledi boğuk

bir sesle. "Kahretsin, Daphne," diye sessizce azarladım onu, tekrar

Emma'ya bakarak. "Daha okumaya başlamadan tahrik olmaya başlama.

Ve ayrıca,

kanepemden uzak tut."

"Erkek arkadaş bulmalıyız," diye açıkladı Marissa. "Böylece istediğimiz zaman sevişebiliriz."

"Senin hemen hemen her zaman birileriyle yattığını sanıyordum Mar," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. Tanıdığım herkesten daha çok seviştiği kesindi. Öte yandan ben beş yıldır seks yapmamıştım. Neredeyse yeniden bakir olmuşum.

Derin bir nefes vererek cevap verdi. "Düşündüğün kadar çok seks yapmıyorum. Ve yemin ederim, bekâretimi alan adam, ondan sonraki tüm erkekler için beni mahvetti. Kimse bana aynı zevki veremiyor."

Hem Daphne hem de ben ona şaşkınlıkla baktık. "Kim bu adam?" Ben sordum

Onu.

"Onunla ilk yattığımda kim olduğunu bilmiyordum."

Yüzünde hafifçe utanmış bir ifadeyle mırıldandı.

Elimi uzattım ve onun elini tuttum. "Utanacak bir şey yok Mar," diye onu temin ettim. "Seni kesinlikle yargılamayacağım."

"Ben de," diye hızla ekledi Daphne.

"Teşekkür ederim. Siz ikiniz ve Emma'm olmadan ben ne yapardım?" diye yumuşak bir yorumda bulundu ve ben de elini sıktım. Ben de aynı

şekilde hissediyordum.

Hepsini. "Onun kim olduğunu öğrendiğimde, asla olamazdı. O... o İrlandalı."

I baktı at onu Kafam karıştı. I bakışlı at Daphne
ve o açıkça anlıyordu ama ben hala asıl noktayı kaçıırıyordum.

"Anlamıyorum."

"Ailem asla onaylamaz," diye açıkladı. "Ama
neden?"

"Şey, ailemizin İtalyan... hmmm, örgütüyle olan bağlantısı nedeniyle. O
da İrlanda örgütüyle bağlantılı."

"Oh."

Orada oturduk, her birimiz boşluğa bakıyorduk. Bu tür bir dünyayı ve
bu tür kuralları anlamakta zorlanıyordum. Marissa'nın ailesine asla sırtını
dönmeyeceğini biliyordum. Tam bir baş belasıydı ve sevdiklerini korurken
korkutucu olabiliyordu. Bunun yetiştirme tarzının bir ürünü olduğunu
söylemişti. Onun, Daphne'nin ve benim dünyamın birbirine karışması çok
tuhaftı. Eğer arkadaşlarımızı ailelerimiz belirliyor olsaydı, yollarımız asla
kesişmezdi. Yine de buradaydık, her zaman birbirimizin arkasını
kolluyorduk.

"Kyle'ı Google'da aramaya çalıştım," diye alçak sesle fısıldadım.

İkisinin de gözleri bana kaydı. "Ne için?" Daphne şok içinde sordu.

"Ailesi hakkında bilgi edinmek istedim," diye açıkladım usulca. "Belki
bir

Geçmişlerini araştırdım ama iş zora girirse testlerden geçmeleri için
yalvarmaya hazırım. İçimden bir ses onların uygun olacağını söylüyor."

"Haber aldınız mı?" Marissa kan sonuçlarını kastederek sordu. "Evet.

Hiçbiriniz eşleşmediniz."

"Bu konuyu açmaktan bile nefret ediyorum," diye başladı Daphne
isteksizce, "ama anneni denedin mi?"

Sertçe yutkundum, o konuşmanın acı tadı hâlâ dilimdeydi. "Evet,
söyledim. Reddetti."

İki kalp atışı süren sessizliğin ardından Marissa tükürdü: "O kadından
nefret ediyorum ve onunla hiç tanışmadım bile."

"Nefret etmeye bile değmez," dedim ona. "Her neyse, Kyle'a dönecek
olursak. Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama Columbia'ya gidip
gitmediğini bile bilmiyorum. Bizim yılımızın ve beş yıl öncesinin mezunları
listesinde arama yapmayı denedim ama onu bulamadım. Google'da adını
arattığımda kaç tane Kyle Sullivan olduğuna inanamazsınız. Hepsini
gözden geçirmek bir ömür sürerdi."

"Belki kuzenimden yardım isteyebilirim?" Marissa tereddütle önerdi. "Her zaman bir şeyler bulan bir adamı var."

"Kesinlikle hayır," diye itiraz ettim. "Bu konuyu açmamın tek nedeni göbek adını ya da başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sormaktı. Columbia'ya gitmiş miydi?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi Marissa. "Her zaman kampüste olduğu için bildiğini sanıyordum ama onunla tek bir dersim bile olmadı. Ayrıca, Daphne ve benim ne kadar çok sınıf atladığımızı biliyorsun."

O günleri düşünerek sevgiyle gülümsememe rağmen gözlerimi devirdim. Günümüze kıyasla çok daha basittiler.

"Evet, hatırlıyorum. Bu yüzden bir öğretmene ihtiyacın vardı."

"Evet," diye kabul etti. "Sen inek ve başarılı bir prima balerindin. Biz de sürekli parti yapan iki baş belasıydık. Her şeye rağmen nasıl bu kadar iyi arkadaş olduğumuzu merak ediyor musun?"

"Bazen," diye itiraf ettim. "Her şeyin bu şekilde sonuçlanması çok garip. Yine de itiraf etmeliyim ki, sınıfımı birincilikle bitirip başarılı bir baş balerin olduktan sonra Marcus'a çürük bir sekreter olmak, müstehcen şeyler yazmak ve çocuklara bale dersi vermek beni zorluyor. İşe yarayan tek şey Emma ve siz ikinizsiniz."

Sahneye çıktığımda hissettiğim o coşku ve mutluluğu özlüyordum. İçten içe bale direktörünün beni başka bir performans için tekrar çağırmasını umuyordum. Sahneye çıktığımda hissettiğim o duygu bağımlılık yapıyordu ve tüm duyularımı mümkün olan en iyi şekilde bastırıyordu.

"Böyle söyleme," diye itiraz etti Daphne. "Hayatımız daha yeni başladı."

Derin bir nefes aldım. "Dürüst olmak gerekirse, bazı günler hayatımın yanımdan geçip gittiğini hissediyorum."

"Neyin var senin?" Marissa alçak sesle homurdandı. Üçümüz de hâlâ filmin içinde kaybolmuş olan Emma'ya baktık. Tahmin etmem gerekirse, on beş dakika daha vardı.

Marissa haklıydı, kendime acıyordum. Yirmili yaşlarımın en iyi yıllarım olması gerekiyordu ama tam tersi oldu. Belki de yalnızdım. Daphne ve Marissa her zaman ailelerinin yanına dönebilir ve orada huzur bulabilirlerdi. Annem torununa yardım edip edemeyeceğini kontrol etmek için bir kan testi bile yapamadı. Büyükannemi, babamı ve üvey babamı özledim.

Ama benim tavrım durumu daha iyi yapmazdı.

"Bunu söylediğimi unut," diye mırıldandım usulca. "Sanırım kendime acıma hissine kapıldım."

"Birileriyle yatmalısın," diye söze karıştı Daphne. "Ruh halini düzeltmek için bunun şart olduğunu düşünüyorum."

"Tamam, belki bu gece ters haremimizle başlarız," diye kıkırdadım ve üçümüz de güldük.

Sonraki beş dakika boyunca üçümüz de şarabımızı yudumladık ve Elsa'yı izledik. Bu noktada, tüm filmi ezbere biliyordum, bu yüzden sadece sevişmeyi düşünürken izliyormuş gibi yaptım. Mateo Agosti aklıma geldi ve yanaklarım kızardı. Ne yazık ki o benim patronumun ve onun kardeşinin patronuydu ve onunla yatmak söz konusu bile olamazdı.

Daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar güçlü bir çekim hissetmemiştim. Marissa'ya Mateo'yu sormak istedim ama bir şey beni engelledi.

"Şaka yapmıyorsun," dedi Marissa ve beni şaşırttı. "Bu filmde tonlarca şarkı söylüyorlar."

"Evet, öyle."

"Biliyor musun," diye haykırdı Daphne. "Sanırım Kyle Columbia'ya gitti. Birkaç kez sınıfta kaldı, o yüzden bizden sonra mezun olmuş olabilir. Bizim gibi Brie'si yoktu."

Daha genç olduğumuzu bildiğim için bizden sonraki mezuniyet sınıfını kontrol etmeyi düşünmedim.

"Bir bakayım." Hemen iPhone'umu elime aldım ve Google'da mezuniyetimden bir yıl sonraki mezuniyet sınıfımı arattım.

"Vay anasını," diye mırıldandım. "İşte orada."

Onun resmini görmek tuhaftı. Son karşılaşmamızın nasıl geçtiğini hatırlayarak sertçe yutkundum. Hoş olmadığını söylemek yüzyılın en hafif tabiriydi. Bu anıları sıkıca zihnimden iterek ekran görüntüsünü aldım. Üniversite ile irtibata geçip en yakın akrabası hakkında bilgi almaya çalışacaktım.

Gözlerimi kaldırdığımda hem Daphne'nin hem de Marissa'nın gözlerini üzerimde buldum. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Marissa fısıldadı.

"Bu sadece bir güvenlik kartı olacak," diye onu temin ettim. Emma'yı kaybetme riskini göze alamazdım. "Bu konuda bir şey yapmadan önce tüm ev ödevlerimi yapacağım."

Yirmi dakika sonra ikisi de gitmiş ve Emma yatağına uzanmıştı. Duşa girdim. Suyu açıp kıyafetlerimi çıkarırken Marissa'nın sorusu aklımdan çıkmıyordu. Geçerli bir soruydu.

En son elimi uzattığımda olanları düşünürsek. Elimizde iki ceset vardı.

Mekanik hareketlerle saçımı yıkadım, sonra vücudumu yıkamaya başladım. *Hayatımız daha yeni başladı*, Daphne'nin sözleri kafamda yankılandı. Hayat denen bu şeyi başlatmaya o kadar hazırdım ki. Hayatı taşaklarından yakalamak ve kızımın sağlığından başlayarak istediğim her şeyin bana verilmesini talep etmek istiyordum. *Sonra da belki sevişerek bitiririm diye* düşündüm alaycı bir şekilde. Geçen seferkinin tekrarı olmasın, o çok korkunç bir deneyimdi. Kesinlikle zevkli değildi.

Duşu kapattım ve kurulandım.

"Zevkten bahsetmişken," diye mırıldandım. "Hadi bir kitap sevgilisi için hazırlanalım, çarpı üç ya da daha fazla."

Evet, kesinlikle daha fazla arkadaşla ihtiyacım vardı. Kendi kendime çok fazla konuştum.

ON ÜÇ

Mateo

İKİ YIL ÖNCE

T Bugün tam bir karmaşaydı. New York'ta iki adamımı kaybettim. Ekibimdeki bir köstebeği vurmak zorunda kaldım ki bu benim kitabımda ihanetin en kötüsüydü.

Antonio ve başka bir korumayla birlikte Agosti Enterprise'dan çıktığımda saat gece yarısına yaklaşıyordu. Korumalardan bağımsız olarak, her zaman çevreyi incelerdim. Beni hayatta tutan şey buydu. Declan ve iki kardeşinin iki bina arasındaki karanlık sokaktan çıktığını ilk fark eden bendim. Yüzlerinden iyi bir şey yapmadıkları anlaşılıyordu.

Bıçağımı kınından çıkararak Antonio'yu "Saat on yönünde," diye uyardım.

"Sen öldün lan," diye tısladı Declan'ın küçük kardeşi. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda bile değildi.

"Kapa çeneni," diye emretti Declan küçük kardeşine, gözleri benim üzerimdeydi.

Kalp atışlarım hiç hızlanmadı bile. Bazen tüm duygulardan yoksun olup olmadığımı merak ediyordum... korku, sevgi, özlem. Hiçbirini hissetmedim. Benim için önemli olan tek şey saygı ve sadakatti.

Kıpırdamadan durdum, bekledim. İrlandalıları ve İtalyanlar arasındaki bu savaşı başlatmak ve Boston sokaklarını kana bulamak bana düşmezdi. Acımasız bir saldırıya uğrarsak karşılık verirdim ama bunu ben başlatırsam lanetlenirdim.

"Adamlarınızdan biri saldırdı," dedi Declan sonunda. "İmkânsız," diye karşılık verdim, sesim soğuktu.

Declan yaklaşarak, "Depolarımızdan birinden çıkarken görülmüş," diye devam etti. "Savaş istiyorsan, savaşacaksın."

Tehditlere hiçbir zaman nazikçe, incelikle ya da açıkça karşılık

vermedim. Onu duvara doğru ittim ve ön kolumla bıçağı boğazına
sapladım. Ben yapmadım

Yine de onu kestim... Henüz değil. Antonio ve diğer muhafızın onun küçük iki kardeşini etkisiz hale getirip zaptettiğini anlamak için arkama bakmama gerek yoktu.

Declan güçlüydü ve benim dengimdi ama karşılık vermedi.

"Benimle oyun oynamayı bırak Declan," diye homurdandım. "Adamlarım geri çekilmeyi ve emirlere uymayı bilir. Adamlarımdan hiçbiri saldırmadı."

Boğazına daha sert bastırdım ama hakkını yemeyeyim, kıpırdamadı, nefes borusuna çok sert bastırdığımı göstermeyi reddetti.

"Kanıtım var." Sakinleştirdim ve boğazındaki baskıyı durdurdum. "Sana gösterebilirim," diye teklif etti.

Declan'ın bana bu kanıtı göstermesine izin vermek için geri çekilirken Antonio'ya ve diğer muhafızla "Şu ikisini zapt edin," diye emrettim. Bıçağımı silahımın hemen altına geri koydum ve ceketimi açık bıraktım.

Elini cebine attı ve benim elim hemen silaha uzandı.

"Telefonumu alıyorum," diye açıkladı ama önemli değildi. Kimseye güvenmedim. Güven insanı öldürür. Elim hâlâ silahın üzerindeyken bekledim.

Elinde telefonuyla ortaya çıktı, bir fotoğraf çekti ve bana doğru çevirdi. Kahretsin, Giovanni'ydi!

Declan'ın küçük kardeşi Antonio'nun pençesine karşı koymaya çalışarak, "O sizden biri," diye tısladı ama hiçbir şey başaramadı. Bir kurdun ağzındaki yavru köpek gibiydi. Lanet olası aptal! "Onun bir İtalyan piçi olduğunu kilometrelerce öteden söyleyebilirdim."

Antonio ya da ben onun dilini kesmeden Declan küçük kardeşinin sözünü kesti: "Kapa çenenin," dedi. "Bu adam güvenlik kameralarımızı kurcaladı ve binadan çıkmadan önce tüm kayıtları sildi."

"Onunla konuşacağım," diye dişlerimi sıktım. Giovanni'nin orada ne işi vardı?

"Onu aldığı anda orada olmak ve onunla konuşmak istiyorum." Declan'ın isteği mantıksız değildi ama beni yanlış yönlendirdi. Giovanni benim kuzenimdi, içgüdülerim onu korumak yönündeydi. Ama onu reddedersem, iki aile arasında savaş çıkabilirdi.

Sonunda başımı salladım. "Geveze kardeşlerin arabalarıyla gelebilirler," dedim ona. "Sen bizimle gelebilirsin. Şimdi gidip onu alacağız."

Hiç tereddüt etmedim. Declan benden çok farklı değildi. Başka bir hayatta olsaydık, muhtemelen arkadaş olurduk. Ama iki karşıt, güçlü aileye mensuptuk. Bu yüzden asla arkadaş olamayacaktık. Sonsuza dek rakip olacaktık.

Antonio ve muhafız ani bir hareketle kardeşlerini serbest bıraktı ama gözleri onların üzerindeydi.

Declan genç kardeşlerine, "Arabaya binin ve bizi takip edin," diye emretti. "Ama-"

"Yap şunu Bran!" Declan sorgulanmaya alışık değildi. Ben de öyle. Bu da bir başka ortak noktamızdı.

Küçük kardeşi nefesinin altında bir şeyler homurdandı ve ikisi de saklandıkları ara sokağa yöneldi. O sokağı sıkıca kapattırmak için bir not aldım. İki bina arasındaki araziye satın alacaktım ve orada karanlıkta gizlenen başka sürprizler olmayacaktı.

Declan bölgemize tek başına girmenin iyi bir şey olmadığını biliyordu. Bir tuzağı mı var?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi "Kardeşlerim destek çağırmayacak" dedi. Söylediği tek kelimeye bile güvenmedim. "Onlar benim desteğim olacak. Eğer üç saat içinde dönmezsek, adamlarımız peşinizden gelmek için talimat aldılar."

"Yeterince adil," dedim ona soğuk bir şekilde.

Yol kısaydı. Giovanni birkaç blok ötedeki teknik ofisimizdeydi. Oraya vardığımızda, onu telefonumdan aradım.

"Giovanni, dışarı çıkman gerek. Arabamdayım." Bir uyarı bile alamamasından nefret ediyordum. O benim öz kardeşimden daha ailedendi.

Cevap verirken tereddüt bile etmedi. "Hemen patron."

Hepimiz arabadan indik ve onun binadan çıkmasını bekledik. Declan'ın kardeşleri de bize katıldı. Gerginlik ve öfke vücudumda dolaşıyordu ama bunu kontrol altında tuttum. Kuzenimin zarar görmesini istemiyordum ama İrlandalıların bölgesinde izinsiz bulunması beni yakıyordu. Orada ne işi vardı?

Giovanni dışarı çıktı ve Declan ile kardeşlerini görünce gözlerinde bir şaşkınlık belirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Yan binaya gidelim," diye başımı oraya doğru eğdim. Kulak ya da göz istemediğimizde gittiğimiz yer orasıydı.

Sessizce binaya yürüdük ve parmak izimi kullanarak içeri girdik. Antonio ve korumam arkamda, Declan'ın kardeşleri de onun arkasındaydı.

İçeri girdiğimizde Giovanni'ye döndüm ve emri verdim. "Otur, Giovanni."

Bunun her saniyesinden nefret ediyordum ve daha yeni başlamıştık. Hemen itaat etti, gözlerinde sert bir kararlılık vardı.

"İrlanda topraklarında ne yapıyordun?" İçimde öfke kaynarken ona zoraki sakın bir sesle sordum.

"Bir arkadaşına yardım ediyorum," diye yanıtladı. "Ne arkadaş?" diye sordum. "Onu tanımıyorsun."

Kaşımı kaldırdım. "Ben bunu sormadım."

"Onun bizim dünyamızla hiçbir bağlantısı yok," dedi Giovanni'nin sesi kararlıydı, içinde yalandan eser yoktu. Gözleri bana ne olursa olsun cevabında fikrini değiştirmeyeceğini söylüyordu. "Sırf ikinizden birinin merakını gidermek için onu tehlikeye atmayacağım."

Bunu genç kuzenime vermek zorundaydım. Verdiği kararlı cevap ona olan saygımı bir kademe daha arttırdı.

"Kuzenimiz o gece ortadan kayboldu ve en son sizin çıktığınız depoya girerken görüldü," diye hırladı Declan.

Giovanni başını ona çevirdi, gözlerinde dürüstlük vardı. "Kuzenini hiç görmedim, her kimse artık. Oraya gittiğimde tek yaptığım arkadaşına yardım etmektir."

"O zaman teyit edebilmemiz için bize adını verin." "Hayır."

"O zaman yalan söylüyorsun," diye suçladı Declan onu. Ellerimi arkamda kavuşturmuş, karşılıklı konuşmayı inceliyordum. Giovanni yalan söylemiyordu ama tüm gerçeği de anlatmıyordu.

"Kuzenini hiç görmedim." Giovanni, Declan'ın gözlerine tereddütsüz baktı. "Peki, zor yoldan gideceğiz." Declan kollarını sıvamaya başladı ve

Dişlerimi sıktım.

"Declan, Giovanni'den daha fazlasını elde edemezsin," dedim ona sakın ve umursamaz bir sesle. Düşmanlarım beni kızdırıp kızdırmadıklarını asla anlayamazlardı. Bu benim en büyük avantajımdı.

"Onun sözüne inanmamı ve bu işin peşini bırakmamı bekleyemezsin. Kuzenimiz, bizim kanımızdan olan bu adamla aynı gece ve aynı yerde kayboldu. Kardeşime o gece o depoda olacağını söylemiş. Senin askerin onu yakaladı. Bu çok mantıklı."

Giovanni'ye baktım. Yüzünde inatçı bir kararlılık vardı, çenesi sıkıca kenetlenmiş ve dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmıştı. Başında hafif bir eğim vardı, sanki bana sorun olmadığını söylemeye çalışıyordu. Bununla başa çıkabilirdi, ama yine de iyi oturmuyordu. Ailemi korudum, lanet İrlandalıların onları sorgulamasına izin vermedim.

Declan'a başımı sallayarak sorgulama yöntemine başlaması için izin verdim ve bu yaşamak zorunda olduğum en acı karardı. Ya bu olacaktı ya da savaş. Giovanni o gece orada her ne yapıyorsa, orada olmamalıydı. Benim bilğim olmadan olmazdı. Bugün bu saçmalığa gerçekten ihtiyacım yoktu.

Declan'ın yumrukları Giovanni'nin yüzüne çarptı. Her yumruk bir öncekinden daha sertti.

"Şimdi söyle bana," diye tükürdü Declan. "Kuzenime ne oldu?"

Giovanni'nin yüzü yara bere içindeydi, gözünün bir tarafını kan bürümüştü. "Kuzenini tanımıyorum. Bir arkadaşına yardım etmek için oradaydım."

Declan ona doğru atıldı, daha fazla yumruk yağdırmaya hazırdı ve ben omuzlarından tutarak onu geri çektim.

"Onu sorgulayabilirsin," diye tısladım ona, "ama öldüremezsin."

Declan'ın küçük kardeşi Bran, "Orada olup da kuzenimizi görmemiş olmasına imkân yok," diye söze karıştı.

Gözlerimi genç adama diktim. "Konuşma sırası sana gelene kadar çeneni kapatmayı öğrenmelisin," diye homurdandım, soğukkanlılığım yavaş yavaş kayboluyordu. Ailem benim her şeyimdi. Onları korumak benim sorumluluğumdu.

"Giovanni, arkadaşını korumak istediğini anlıyorum-"

"Onun adını asla açıklamayacağım." Çok ciddiydi. Korumacılığına alaycı bir şekilde gülümsedim. Tam da benim istediğim gibi bir oğul olacaktı. Babası onunla gurur duyardı.

"Onu arayıp hikayeyi telefonda doğrulatabilir misin?" Ben önerdim. "Adını açıklamak zorunda değilsiniz."

"Hayır." Giovanni'nin yüzü asıktı. "Bunu ona yapmayacağım. Siz ikiniz onu bulursunuz."

"Sana söz veriyorum, onu aramayacağım," diye tekrar denedim. İrlandalıların onun suçlu olduğuna inanmasından daha iyiydi. Giovanni de yeminimi asla bozmadığımı biliyordu.

"Hayır." Cevabı anında ve inatçıydı.

Declan tekrar saldırıya geçti. Kuzenimin yüzü kan içindeydi, tek gözü şişmiş ve dudağı yarılmıştı. Giovanni'nin eli kolu bağlı değildi, kalkıp hemen saldırabilirdi ama o oturduğu yerde cezasını çekmeye devam etti. Declan'ın kuzeninin kaybolmasıyla bir ilgisi olmayabilirdi ama o gece bir şeyler olmuştu. Asıl soru neydi?

Declan, Giovanni'nin göğsüne bir yumruk attı ve Giovanni'nin dudaklarından bir nefes çıktı.

"Bu kadar yeter, Declan." Ona emrettim. Giovanni benim kuzenimdi ve

o pisliğin onu öldürmesine izin veremezdim. Onu tekrar yakaladım ve ittim.

Giovanni'den uzaklaştı. Declan geriye doğru tökezledi, parmak eklemleri çatlamış ve kanlanmıştı.

"Kuzenimin nerede olduğunu söyle lan!" Declan ayağa kalktı ve Giovanni'ye doğru yürümeye başladı ama ben araya girdim. Giovanni'ye ulaşmadan önce benimle dövüşmek zorunda kalacaktı ve beni yenmesinin daha zor olacağını biliyordu. "O lanet karını ara ve bana senin bu işle bir ilgin olmadığını söylesin."

"Giovanni, sadece arkadaşını ara," diye tekrar denedim.

"Hayır, kızı hasta. Atlatamayabilir. Onu da bu pisliğin içine çekmeyeceğim."

"Yani o gece olan bir şey mi var?" Declan hemen bir sonuca vardı. Giovanni'nin söylediklerine bakılırsa, ben de aynı fikirdeydim. O gece bir şeyler oldu.

"Kuzenin, arkadaşımın lösemi hastası kızını kaçırıp satmaya çalışan altmış yaşında sapık bir adam değilse," dedi Giovanni'nin sesi kısıktı, "o zaman evet bir şeyler oldu. Aksi takdirde, kuzenin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

Bunu sağır edici bir sessizlik izledi, sözlerinin anlamı Hava.

"Benim bölgemde, benim şehrimde insan kaçakçılığına başlamasanız iyi edersiniz."

Declan'ı tehdit ederek hırladı.

"Biz bu işe karışmayız," diye karşılık verdi. "Hiç dokunmadık ve asla da dokunmayacağız."

"Kuzenin altmış yaşında bir adam mı?" Giovanni ayağa kalktı, ayakları titriyordu ve ben hemen ona yaslanması için omzumu uzattım.

"Hayır," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Declan. "O benim en küçük kardeşim yaşında."

"O zaman onu hiç görmedim." Giovanni'nin sesi, hırpalanmış görüntüsüne rağmen kendinden emin ve kararlıydı. "Dediğim gibi, arkadaşımın yardıma ihtiyacı vardı. Bir adam onun hasta kızını kaçırmaya çalıştı. Hikayenin sonu. Ve bana ölene kadar işkence edebilirsiniz, size kızın adını asla vermeyeceğim."

Declan'a "Sen ve ailen bir savaş başlatabilirsiniz," dedim. "Burada tartışacak başka bir şey yok."

Ben savaş istemiyordum ama o isterse savaşırdı. Ve benim için kaybetmek asla bir seçenek değildi.

"Hayır, ona inanıyorum," diye yanıtladı Declan. "O insan kaçakçısının benim bölgemde ne aradığını bilmek isterdim."

"Bunu sen bulacaksın," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Burada

işimiz bitti."

Giovanni'yi evime götürüp tedavi ettirecektim. Saat neredeyse sabahın ikisiydi, neyse ki halimizi görecek çok fazla insan olmayacaktı. Binadan çıkıp arabama doğru ilerledik. Declan yanımdaydı, kardeşlerinin her biri aptalca bir şey yapmadıklarından emin olmak için peşlerinde adamlarımla birlikteydi.

Siktir!

Marissa taksiden indi ve olduğu yerde durdu. Sabahın ikisinde dışarıda ne işi vardı? Sol elinde sallanan bir çift bale terliği vardı ve hepimize bakıyordu.

"Abla, burada ne yapıyorsun?" Giovanni ona sordu.

"Ne oldu?" Gözleri tüm adamlar arasında gezindi, Declan'a ve kanlı ellerine takıldı. Dudaklarını sıkıca bastırdı ve ona nefret ve tiksintiyle baktı.

"Bale dersleri aldın mı?" Onun yerine ben sordum. Kadınlarımızla konuşmamamız gereken bazı şeyler vardı. Asla.

Gözleri ellerine kaydı. "Hayır, arkadaşım bale öğretmeni. Aceleyle çıktı ve terliklerini unuttu."

"Neden bu saatte dışarıdasın? Ve taksiye biniyorsun?" Ailemin dikkatsiz davranmasına, kendilerini savunmasız bırakmasına ihtiyacım yoktu.

"Bir arkadaşımı görmeye gittim," diye mırıldandı, cevaplarını belirsizleştirerek. Bunu bilerek yaptığından hiç şüphem yoktu. "Arabam başka bir yerdeydi, ben de yarın geri almaya karar verdim."

Giovanni'nin vücudu elimin altında gerildi. "Her şey yolunda mı?" Giovanni'nin açıklamayı reddettiği aynı arkadaşısı olduğuna dair bir önsezim vardı. Gözleri benimkilerle buluştu ve tıpkı Giovanni gibi onun da görmeye gittiği arkadaşının adını bana asla söylemeyeceğini biliyordum. Ne de olsa bu benim de sahip olduğum bir Agosti özelliği idi.

Kardeşinin sorusunu onaylarcasına başını salladı, ardından diğer tarafına geçerek kardeşine doğru yürüdü. "Hadi eve gidelim, kardeşim."

ON DÖRT

Brianna

Marissa'nın partisi hiç de küçük değildi. Ailesinin çoğu ve daha fazlası buradaydı. *Küçük bir* Pazar toplantısından bahsediyoruz. Emma ve ben gelir gelmez geri dönüp gitmek için. Ne yazık ki Emma sessiz kalmayı reddetti ve Marissa bizi fark etti. Mutlu bir şekilde ciyaklayarak bize doğru koştu ve biz daha cipten inmemiştik bile.

"Geldiniz," diye haykırarak önce bana, sonra da Emma'ya sarıldı. Birbirimizi daha dün görmüş olmamıza rağmen bizi gördüğü için çok heyecanlanmıştı.

"Bunun küçük bir parti olduğunu söylediğini sanıyordum," diye mırıldandım nefesimin altında. Omuzlarının üzerinden baktı. "Oh, bu küçük."

İçimden inledim. Marissa'nın başına gelecekleri tahmin etmeliydim. Uzun bir gün olacaktı.

"Tamam, Emma. Bir sürü küçük kuzenim var." Marissa onun elini tuttu ve önümde yürümeye başladılar. "Onlarla tanışmak ister misin?"

Emma hevesle başını sallayarak onayladı. Ben büyük toplantılardan ne kadar nefret etsem de kızım onları severdi. Gözlerini göremiyordum ama tüm bu insanları ve çocukları özümsemiği için gözlerinin büyük olduğundan emindim. Politikacılar ve yabancı delegeler arasında büyüdüm, devlet yemeklerine katıldım ama hep aynı duyguyu yaşadım. Kalabalıktan, etrafımda dolaşan yabancılardan nefret ederdim. Hepsinden hoşlanıyormuş gibi davranmaya ve aynı zamanda mükemmel olmaya çalışmak bana hep sahte ve yorucu gelirdi. Mükemmel olmak istemiyordum ama annem sadece mükemmellik talep ediyordu.

Marissa'nın Emma'yı tüm küçük çocuklarla tanıştırmasını izledim. Küçük bir fıskiye sistemi vardı ve tüm çocuklar mayo giymişti. Hepsi

onu ilgiyle izledi, sanki yeni parlak bir oyuncakmış gibi. O da onlara aynısını yaptı. Emma arkasını döndü, gözleri beni arıyordu.

"Devam et," dedim ona. "Mayonuz elbisenizin altında."

Marissa elbisesini çıkarmasına yardım etti ve bana getirdi. Daphne bize katıldığında orada durmuş sessizce onları izliyorduk.

"Doğum günü partisi için harika bir hava," diye haykırdı ikimize de sarılırken. "Siz hanımlar dün gece kitap okudunuz mu?"

Hem Marissa hem de ben homurdanarak karşılık verdik.

"Evet ve sonrasında çok azdım," diye yakındı Marissa. "Ben de," diye yanıtladı Daphne. "Peki ya sen, Brie?"

"Ne düşünüyorsun?" Ona kuru bir sesle söyledim. "Bence bu kitap biraz fazla. İki sayfayı zor geçiyorum ve çok sıcak oluyor."

Üçümüz birlikte baktık ve gülmeye başladık.

"Bence bu iyi bir kitap olmak anlamına geliyor," diye ilan etti Marissa.

"Ne kitabı?" Marcus kollarını üçümüze de dolayarak sordu.

İnledim ve bir adım geri çekildim. "Kitap yok," diye hızlıca cevap verdim, yoluna devam etmesini umuyordum. Onunla takılmak istemiyordum. Sürekli baştan çıkarma çabaları çok yorucuydu.

"Dans etmek ister misin, Brianna?" Tanrım, neden gidip diğer kız arkadaşlarından ya da kuzenlerinden birini kendisiyle dans etmeye davet etmiyordu ki?

"Hayır, dans edecek havada değilim," dedim ona.

"Belki sonra?" diye umutla sordu ve kendimi tam bir pislik gibi hissettim.

Ona hayır, asla demeliydim ama bunun yerine sadece "Belki" dedim.

Neyse ki uzaklaştı ve ben de bir nefes aldım. "Keşke dursa," diye mırıldandım.

Marissa bir şey söylemek için ağzını açtığında annesi ona seslendi. "Hemen döneceğim," diye söz verdi.

Emma'ya baktım ve onun diğerleriyle neşeyle oynadığını, şimdiden kendini evinde hissettiğini görmek beni mutlu etti. Çocuk olmak çok daha kolaydı. Avlunun dışına doğru yürüdüm, Emma'yı hâlâ görebiliyordum ama kalabalığın ortasında değildim. Üvey babamın partilerinde de her zaman yaptığım şey buydu. Eğer onun yanında değilsem, fark edilmeyebileceğim bir köşe bulurdum.

Daphne beni takip etti.

"Marissa geldiğin için çok mutlu," dedi bana.

Onu mutlu etmek o kadar basit bir şeydi ki. "Evet, beni de. Çoğunlukla."

"Yalancı," diye alay etti ve ben de ona dilimi çıkardım. "Ailenin kim olduğunu bildiğime göre, çok sayıda büyük parti vermiş olmalısın.

"Evet, yaptılar."

"Tüm o toplantılardan nasıl sağ çıktın?"

"İnanın bana, acı vericiydi," dedim ona. "Beni rahatsız eden kalabalık değil, insanları güvende olup olmadıklarını bilecek kadar iyi okuyamamak."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerim tekrar Emma'ya kaydı. "İlk devlet yemeğine katılmak zorunda kaldığımda on yaşlarındaydım. Çok sıkılmıştım. Sıkılmış ve yorulmuştum. Bale derslerim çok yoğun ve günlerim uzundu. Her neyse, saat gece ondu ve ben hala annemin babamın siyasi adaylığı için verdiği partideydim. Bir kadın benimle konuşmaya başladı. Hoş biriydi ama kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Şundan bundan biraz sohbet ettik. Partiyi nasıl bulduğumu sordu. Ona partiden nefret ettiğimi ve sabah beşte antrenmanım olduğu için yatmak için sabırsızlandığımı söyledim. Bana neden yatakta değil de partide olduğumu sordu. Ben de annem zorladığı için dedim. Her neyse, birkaç şey daha söyledim. Meğer kadın bir gazeteciymiş ve gazetenin her yerinde haberimiz çıktı."

"Oh."

"Evet, acı bir dersti." İronikti çünkü üvey babam beni annemin öfkesinden kurtarmıştı.

"Bale gösterileriniz nasıl geçti?"

"Sonrasındaki kaynaşma kısmından nefret ettim. Onun dışında fena değildi.

Sahneye çıktığınızda o kadar da kalabalık olmuyor."

Daphne dalgın dalgın beni izledi ama sessiz kaldı. "Ne?" diye sordum. diye sordum. "Sadece seni mutlu görmek istiyorum." Sözleri beni şok etti.

"Mutlu görünmüyor muyum?" Aptalca bir soruydu.

"Hayır, değilsin," diye yanıtladı Daphne beni sıkıca kucaklayarak. "Dürüst olmak gerekirse, seni en son dans ederken gördüğümde beri gerçekten mutlu olduğunu gördüğümü sanmıyorum. Sanırım mutlu olduğun tek zaman sahnede performans sergilediğin zaman. Balerinlerden birinin yerini almak için her adım attığında bu çok belli oluyor." Bana anlayışlı bir şekilde baktı. "Bazı günler memnun görünüyorsun ama diğer günler pek değil."

Tabii ki bunu fark ederdi. Bale benim çok önemli bir parçamdı. Bazı günler onu bıraktığım için kendimi tekmeleyebilirim. Ama her şeyin burada biteceğini nereden bilebilirdim ki?

Marissa koşarak arkamdan kollarını bana doladı, Daphne ise önümden beni sardı, ben Daphne'nin sözlerini düşünürken. Dansın hep annemin hayali olduğunu düşünmüştüm, benim değil. Beni çok zorladı, ben de buna içlerdim. Dansın benim de keyif aldığım bir şey olduğunu fark etmem uzun zamanımı aldı ve eğer annem bana bu kadar yüklenmeseydi dans etmeye devam edebilirdim.

"Evet dediğin ve geldiğin için memnun musun?" Marissa gülümsedi.

"Heyecanlandım," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Keşke Marcus'un burada olacağını bana söyleseydin."

"Özür dilerim," diye dudak büktü. "O zaman gelmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden o küçük ayrıntıyı atladım."

Gözlerim kızımı aradı. Hepsiyle oynarken ciyاكلarken sarı saçları sallanıyordu ve kalbim kabarıyordu. Benim için ondan daha önemli bir şey yoktu. Onun için her şeyi yapardım. Hâlâ Marissa'nın küçük kuzenleriyle oynuyordu. Tanrım, bu ailenin bir sürü küçük kuzeni vardı.

"Onu görmezden gel, Brie," diye araya girdi Daphne. "O sadece sahip olamayacağını bildiği şeyi istiyor. Sen onun için fazla iyisin."

Mesele kimse için çok iyi ya da çok kötü olmak değildi. Sadece hayatımda böyle bir karmaşa istemedim. Hayatım zaten çok karışık. Marcus biriyle çıkmaya geri dönmek için iyi bir yol olmazdı. Diğer yandan kardeşi. Tanrım, rüya gibiydi, yakışıklıydı ve vücudumda her türlü alevi ateşliyordu. Marcus'tan çok daha ciddi görünüyordu. Yine de peşinde benden daha deneyimli ve sofistike bir sürü kadın olduğundan emindim.

"Ah, işte doğum günü kızı," derin, tanıdık bir adam sesi uzandı. Tam olarak çıkaramadım ya da beynim yetişemeyecek kadar yavaş. Başımı sesin geldiği yöne çevirmeye çalıştım ama tek gördüğüm Daphne'nin bal rengi saçları oldu.

"Mateo!" Marissa'nın dudaklarından gergin bir çığlık çıktı. Ah, Marcus'un kardeşi! Kalbim hızla çarpmaya başladı ve midemde kelebekler uçuştı. "Başardın."

"Elbette, söz verdim," derken sesinde bir gülümseme duyabiliyordum. "Daphne," diye selamladı diğer arkadaşımı. "Peki siz hanımlar kimi saklıyorsunuz?"

"Merhaba Bay Agosti," diye selamladı Daphne onu, benden bir adım uzaklaşırken. Şimdi nihayet onu görebiliyordum. Her zamanki koyu renkli, pahalı takım elbisesini giymemişti ama bu kıyafetlerin de daha az pahalı olmadığından emindim. Kot pantolon, siyah bir gömleğin altına beyaz bir gömlek giymişti.

Ceket, bir çift ayakkabıyla eşleştirilmişti ve tek takı para diye bağırان bir saatti.

"Brianna," gülümsemesi daha da genişledi. "Orada ne yapıyorsun?"

"Kardeşin bana topuklu ayakkabı giydirmeye çalışacaktı," diye kıkırdadım usulca. "Ben de iki delinin arasına sıkışabileceğimi düşündüm."

Bakışları ayaklarımda gezindi. Ayakkabı seçimim hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Her zaman Converse ya da babet tercih ederdim. Bugün Converse ayakkabı giydim.

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" Marissa şok içinde sordu.

"Evet, birkaç gün önce üzerine kahve döktüm," diye açıkladım, yüzündeki şok ifadesine biraz eğlenerek. "Ona yeni bir gömlek almayı teklif ettim ama neyse ki sadece bir fincan kahve için pazarlık yaptım. Akıllıca, ha?"

"Çok," diye kabul etti.

Marissa bana garip bir bakış attı. "Ne?" Savunmaya geçercesine sordum. "Bir gömleğe o kadar para harcamak israf olur. En azından tadını çıkarabileceği bir kahve." Bana tamamen mantıklı gelmişti, sonra alaycı bir şekilde ekledim, "Eğer giymiyorsa."

"Ben bir şey söylemedim," diye cevap verdi, kaşlarının arasında endişeli bir ifade vardı. Bu bakışı çok iyi biliyordum, damarlarımda küçük alarmlar çalışıyordu. Endişelenmesine neyin sebep olduğunu anlayamıyordum. Mateo'yu Marcus'tan daha çok seviyor gibi görünüyordu, bu da onun daha iyi bir kuzen olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

"O zaman neden bana tuhaf tuhaf bakıyorsun?" Onu sorguladım. "Sana tuhaf tuhaf bakmıyorum!"

"Evet, öylesin." Daphne'ye baktım. O da fark etmişti. Ama Marissa hemen kendini toparladı. Endişeli kaşlarının yerini bir gülümseme almıştı ve hangisinin daha endişe verici olduğundan emin değildim.

"Şimdi gülümsüyorsun, bu daha da kötü," diye mırıldandım. "En son yüzünde o gülümseme varken neler olduğunu hatırla."

Şimdi üçümüz de kıkırdıyoruz.

"Kulağa ilgi çekici geliyor. Brianna, bana her şeyi anlatman gerekecek," diye araya girdi Mateo. "Tabii başka bir uzun hikâye değilse."

Sertçe güldüm. "Kesinlikle öyle ve hayır, bu sana anlatamayacağım bir şey," diye kıkırdadım. "Hani derler ya... piliçler önce-"

Sözümü kestim ve yanaklarımdan ısındığını hissettim. Marissa ve Daphne kahkahalara boğuldu. Mateo'nun delici gözleri parıldadı, bu yüzden ne söyleyeceğimi tam olarak anladığını biliyordum.

"Her neyse," diye mırıldandım ve onunla konuşurken neden bu kadar rahat hissettiğimi düşündüm. Genelde erkeklere karşı kendimi tetikte tutardım ama bu adam beni rahat hissettirdi. Ve tanrım, çok seksiydi. "Ne demek istediğimi anladın."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı. "Marissa, hediyen."

Ona güzelce paketlenmiş bir hediye uzattı. Marissa küçük bir kız gibi üzerine atladı. Kendimi tam bir aptal durumuna düşürmeyi başardığım için ben de memnundum. Gözlerim yine kızımı aradı ve Marcus'un onu havuzun üzerinde havaya kaldırdığını görünce kalbim durdu.

Ne yaptığımı bilmeden kız arkadaşlarımdan uzaklaştım ve koşmaya başladım.

"Marcus, hayır," diye bağırarak onlara doğru koştum. İki çift göz bana doğru döndü.

"Sorun yok," diye bağırdı, kızımın yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Onu havuza atmaya hazır bir şekilde ileri geri sallıyordu.

"Onu yere bırak," diye bağırdım. Sesimin deli gibi çıktığını biliyordum. "Hemen! Bırak onu!"

İşte bu onu yakaladı. Nadiren küfredirim. Gülümsemesi bozuldu ve dondu kaldı, Emma kollarını havaya kaldırdı. Herkesin bakışlarının farkında olarak avluyu koşarak geçtim. Bu eve son kez davet ediliyor olabilirdim. Sonunda oraya vardığımda, bu sahneye odaklanmamış tek bir misafir bile yoktu.

"Onu bana ver," diye emrettim, sesim garip bir şekilde sakindi. "Şimdi."

Hareketsiz duruyordu ve ona bağırarak için kendimi zor tuttum.

"Marcus, çocuğu ona ver," diye seslendi Mateo'nun sesi arkamdan. I Arkamı dönmedim, şu anda Emma dışında kimse benim için önemli değildi.

Marcus'un hareketleri yavaş görünüyordu, ancak her şeyi ağır çekimde izleyenin zihnini bildiğimi biliyordum. Tüm parti zihnimden kayboldu, tüm odağım kızım ve Marcus'taydı.

İki yıl önceki benzer bir sahne zihnimde canlandı, kalbimin hızlanmasına ve kulaklarımdan uğuldamasına neden oldu.

Ellerimi uzattım. "Onu bana ver, Marcus," diye tekrarladım.

"Ona zarar vermeyecektim," diye mırıldandı alçak sesle. "Yüzmeye gitmek istedi."

Emma'yı ondan aldım ve tombul elleri bana sarıldı. "Hey, bebeğim," diye mırıldandım titrek bir sesle, kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Sebep olduğu tahribattan habersiz, bana ısıltı ısıltı bir gülümseme verdi.

"O yüzemez, seni aptal," diye tısladı Marissa arkamdan.

Marcus, "Yapabileceğini söyledi," diye gerekçelendirdi.

"Eğer uçabildiğini söyleseydi," diye alay etti Daphne, "onu uçaktan atar mıydın?"

Emma etrafındaki öfkeli yetişkinlerin ve hayal gücüyle yarattığı karmaşanın tamamen farkında olmadan mutlu bir şekilde "Uçağa binmek istiyorum," diye mırıldandı. Saçlarının altın tonları güneşe karşı parlıyordu ve onu kaybetme korkusu beni derinden sarstı. Ona daha sıkı sarıldım.

"Bir gün," diye mırıldandım usulca.

"Nereden bilebilirdim ki?" Marcus yüzünde onursuz bir ifadeyle kendini savundu.

"Beynini kullan," diye tükürdü Marissa ona sotto voce.

Herkes sanki bir gösteri bekliyormuş gibi bizi izliyordu.

"Sorun yok," diye araya girdim, kalp atışlarım nihayet yavaşlıyordu. "Herkes iyi."

"Brianna," diye başladı Marcus ve yüzünde pişmanlık vardı, "yüzebildiğini söyledi. Havuza atlamak istedi."

Emma'nın hikayelerine kandiğı için onu suçlayamam. Gerçi bu seferki biraz sağduyusu olan herkes tarafından sorgulanmalıydı.

Emma kollarımdan kurtulmaya çalışırken, "Zararı yok," dedim ona.

"Eğil," diye bağırdı.

Onu yere indirdim ama havalanmaya fırsat bulamadan çenesini parmaklarımın arasına aldım. "Havuz yok. Anladın mı?"

Mavi gözleri parıldadı ve dudağı titremeye başladı. Onu görünce kalbim burkuldu. Kızım için tam bir enayiydim.

Derin bir iç çekerek ekledim. "Eve gittiğimizde çocuk havuzunu kurarız. Kulağa hoş geliyor mu?"

Küçük böceğin benimle oynadığını doğrulayarak kaşlarını çattı ve anında geniş ve parlak bir gülümsemeye dönüştü.

"Evet, anne." Ve başka bir endişe duymadan benden uzaklaştı ve diğer çocukların arasına katılarak oyun alanına koştu.

Onu diğer çocuklarla kaygısız ve mutlu bir şekilde oynarken görünce kalbim sıkıştı. Onun onlarla oynamasını izlerken neler olup bittiğini unutmak çok kolaydı. Ama başıma gelecekleri biliyordum ve içimi soğuk bir korkunun kaplamasına engel olamıyordum. Çok fazla araştırma yaptım ve bu noktada yapmamamın daha iyi olup olmadığından emin değildim. Tedaviler ikinci seferde daha acımasızdı ve hastanın vücuduna zarar veriyordu. Araştırmamdan önce en azından bir umut hissediyordum. Şimdi tek hissettiğim

hissettiği şey çaresizlik ve umutsuzluktu. Kemik iliği nakli için umutsuzca bir eşleşmeye ihtiyacı vardı.

"Brianna-" Marcus tekrar başladı ve ben onu durdurdum.

"Marcus, sorun yok," diye sözünü kestim. "O iyi, önemli olan da bu. Gerçi onu içeri atmış olsaydın seni öldürmek zorunda kalırdım," diye yarı şaka ekledim.

"Sanırım hayatımdan yaklaşık iki yıl kaybettim," diye ekledi Daphne.

"Evet, ben de," diye onayladı Marissa. Emma doğduğundan beri, bir çocuğun getirdiği sorumluluklar nedeniyle ne kadar hızlı yaşlandığımız hakkında garip bir sohbete başlamıştık. Öğrendiğim andan itibaren, doğumu boyunca ve o zamandan beri her olayda yanımdaydılar. Yanımda kan bağımlı olan bir ailem olmayabilirdi ama onlar vardı. Ve hamile olduğumu öğrendiğim andan itibaren geçen beş yılı katlanılabilir kıldılar. Yalnız hissettiğim günler ve geceler oldu ama onlar olmasaydı milyonlarca kez daha kötü olurdu.

"Sanırım şu anda elli yaşındayım," diye mırıldandım, kız arkadaşlarıma yan gözle bakarak.

İkisi de başını salladı. "O kadar yaşlandık ki," diye karşılık verdi Marissa başını sallayarak, "bir içkiye ihtiyacımız var."

Beni Daphne ile birlikte terasa doğru çekerken kıkırdadım. Hiçbirimiz Marcus'a bir kez daha bakmadık. Gerçekten de pantolonuma girmek için bu kadar uğraşmamasını diliyordum. Ona karşı açık sözlü oldum ve ilgilenmediğimi söyledim... defalarca. Ama bu onu sadece beni baştan çıkarmaya daha kararlı hale getirdi. Artık bana aşık olduğunu düşünüyordu ki bu çok saçma bir düşünceydi. Adam hobi olarak etek kovalıyordu.

ON BEŞ

Mateo

T Marcus'u küçük kızla gördüğünde Brianna'nın yüzündeki korku ve dehşet rahatsız ediciydi. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama buna neden olacak bir şey göremiyordum.

bir alarm.

Marcus havuzun kenarında sarı saçlı küçük bir kızı sallıyordu ve kız sevinçten çılgılık atıyordu. Brianna arkadaşlarını unuttu ve kardeşime bağırarak onlara doğru koşmaya başladı ve ben de küçük kızın yüzme bilmediğini fark ettim. Hepimiz arkasından koştuk ve Marcus'u durdurmak için Brianna'nın ona küfretmesi gerekti.

Küçük kızın kim olduğunu merak ettim ama kalbimde biliyordum. Brianna onun annesiydi. Brianna'nın evli olduğunu fark etmek içimde bir burukluk yarattı. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Kesinlikle Marcus'un ulaşamayacağı bir yerdeydi... ve benim de.

Küçük kıza hayatı buna bağlıymış gibi sarıldığını görmek aralarındaki ilişkiyi doğruluyordu. Kısacık bir an için küçük kızın gözleri benimkilerle buluştu ve rengi annesine hiç benzemese de o küçük yüzde Brianna'yı görebiliyordum.

Brianna'nın Marissa ve Daphne'yle birlikte uzaklaşmasını izlerken kendi kendime, *bu partideki erkeklerden hangisinin şanslı koca olduğunu* merak ettim. Marissa, Brianna'nın Marcus'a karşı koyabileceğini ve onu uzak tutabileceğini söylerken bunu kastediyor olmalıydı.

Bakışlarımı kardeşime çevirdim. O da onların arkasından bakıyordu, yüzünde yavru köpek sevgisiyle çarpılmış bir ifade vardı. Brianna'ya karşı kötü hisleri vardı.

"Marcus, ona dokunmayacaksın," diye dişlerimi sıktım. Onu izlediğini görmek beni çok kızdırmıştı ama ben de aynısını yaptım. Arada büyük bir fark vardı. Evli olması Marcus'un umurunda bile değildi.

Kahretsin, evli olması beni neden rahatsız ediyor diye sordum kendime. O benim olmalıydı!

Kadınların benim üzerimde hiçbir zaman büyük bir etkisi olmadı. Benim için onlar değiştirilebilir bir metaydı. Ama Brianna'yı izlerken, farklı hissettim. Kahretsin, burada uzun süre kalamazdım. Belki de Brianna'nın bana birkaç gece önce verdiği tavsiyeyi kullanmalıyıldım. Barda kesinlikle işe yaramıştı.

"Mateo," teyzemin tiz sesi bana ulaştı ve bunun işe yaramayacağını biliyordum. O lanet kadın beni banyoya kadar takip **edecekti**. Amcam onunla evlenirken ne düşünüyordu, hiçbir fikrim yoktu. Ona doğru bakan her erkeği becermek istiyordu. Eskiden çekici bir kadındı ama bacaklarını kapalı tutamadığı için o kadar çok erkek öldürüldükten sonra ondan nefret eder olmuştum. Marissa ve kardeşlerini sevdiğim için şanslıydı, yoksa ona tahammül edemezdim.

Bir saat sonra hala partideydim. Aptalca bir nedenden ötürü, bu adamlardan hangisinin Brianna'nın kocası olduğunu öğrenmek için etrafta takıldım. Genç bir kızın aşk acısıyla onu gözetlemek için yaptığı bir hareket gibi hissetmişim. Kendimle alay ettim. Aşk acısından başka bir şey değildim. O kelime benim sözlüğümde yoktu.

Kocasını kimdi? Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyordum ama Brianna ve hangi adamın kocası olduğuna dair merakım hâlâ burada kalmamın tek sebebiydi. Ailemizden biri olamazdı. Ama çoğunlukla ailemizin üyeleri buradaydı.

Masada oturup viskimin tadını çıkarmaya çalışıyordum, çünkü ortada tadını çıkaracak başka bir şey yoktu. Teyzemin nefret ettiği tek adamı buldum ve yanına oturdum. Antonio, rahmetli kocasının en yakın arkadaşı ve bu ailenin patronluğunu devraldığım günden beri benim sağ kolumdu. Ellili yaşlarındaydı, iyi bir adamdı... ama hâlâ belalıydı. Yanımda olmasından memnundum.

Antonio, "Seni hâlâ burada gördüğüme şaşırdım," diye yorum yaptı.

Haklıydı, bu tür partilere hiç gelmezdim. Bu toplantılara geldiğimde, asla uzun süre kalamazdım. Etrafta çok fazla kadın vardı ve bana bir ödölmüşüm gibi bakmayı seviyorlardı. Kadınları kendim seçer ve kısa bir süre için yanımda tutardım. Onlarla bir daha karşılaşma riskim olmazdı. Ailemi, işimi ve özel hayatımı ayrı tutmayı severdim.

"Bölgeyi kontrol ediyorum," diye belli belirsiz bir teklifte bulundum. Bakışları benimkileri takip etti ve güldü. Lanet olası herif. "Anlıyorum," diye kıkırdayarak konuştu.

"Ya sen?" Kuru bir şekilde karşılık verdim. "Teyzemin seni ne kadar çok sevdiğini biliyorum," diye alaycı bir şekilde ekledim.

Gözleri Marissa, Daphne ve Brianna'nın birlikte oturduğu masadayken, "Bölgeyi de kontrol ediyorum," diye mırıldandı. Son birkaç yıldır Antonio'nun Daphne'ye baktığını fark etmiştim, oysa onunla neredeyse hiç konuşmamıştı bile. Ona karşı koruyucu hissediyordu. Bazen bu tür toplantılara sadece Daphne'nin iyi olduğundan emin olmak için mi katıldığını merak ederdim. Annesi kanser tedavisi görürken babasının ondan Daphne'ye göz kulak olmasını istediğini biliyordum, çünkü hastanede her boş dakikasını karısıyla geçiriyordu. Belki de ona alışmıştır.

Teyzemin aksine. O hiç kimseyi büyütemezdi. Tam bir baş belasıydı. Tanrıya şükür Antonio ile oturmak onu uzak tutmaya yarıyordu. Arada bir kendimi Brianna'ya bakarken ve kızını ararken buluyordum. Gözlerini kızından ayırmıyor, arada bir ona doğru bakıyordu.

Onu neden daha önce hiç görmediğimi merak ettim. Madem üniversiteye birlikte gitmişlerdi ve belli ki çok yakınlardı, neden onu daha önce duymamış ya da görmemiştim? Marissa'nın kardeşleri de onu tanıyordu. Marissa'nın en büyük kardeşi Giovanni, Brianna'yla özellikle yakın görünüyordu.

"Selam kızım," dedi Giovanni kollarını Brianna'ya doladı ve onu havaya kaldırdı. "Nerede saklanıyordun?"

"Hey," diye ciyakladı ona, rahatça gülümseyerek, tokatlamadan önce. "Beni yere bırak."

Bunun yerine onu yere bırakmadan önce döndürdü ve Brianna dengesini yeniden sağlamaya çalışırken, adam onu yanağından gagaladı. Brianna elini onun yanağına götürdü ve nazikçe gülümsedi. Bu alışverişi görmek beni çok rahatsız etti.

"Dans et benimle," dedi umutla. Tam istediği gibi, hareketli bir şarkı çalmaya başladı. Gece kulüplerinde çaldıkları türden bir şarkı.

Marissa, "Sadece acıyın ve onunla dans edin," diye onu teşvik etti.

"Tamam, tamam." Brianna içkisinden bir yudum aldı ve masanın üzerine koydu. "Hepimiz dans etmeliyiz," diye duyurdu. Giovanni onu elinden tutup çekti. Kulağına bir şeyler fısıldadı ve Brianna gülerek başını geriye attı. Marissa ve Daphne de onu takip etti.

Brianna'nın dans pistindeki hareketleri tam anlamıyla baştan çıkarıcıydı. Şarkı kendi başına baştan çıkarıcı değildi; çok hızlı değildi ama tam olarak yavaş da değildi. Her müzik ritmiyle birlikte hareket ediyordu, sanki onun bir parçasıydı. Giovanni de iyi bir dansçıydı ama onu yönlendiren oydu. Sallanırken onu hayranlıkla izledim, yüzünde geniş ve mutlu bir gülümseme vardı. Dans ederken rahat olduğunu fark ettim. Gözlerini kapattığı, dansın ve müziğin içinde kaybolduğu saniyeler oluyordu.

Daphne ve Marissa da dans ediyordu ama bakışlarımı Brianna'nın formundan ayıramıyordum. Kadınlar gülüyordu ama bunların hiçbiri benim için önemli değildi. Hepsi dans ediyor, gülüyordu... sanki tüm parti onlar için yok olmuştu.

Marissa, "Haydi, bize bir hareket ver," diye bağırdı.

Brianna müzik eşliğinde sallanmaya devam ediyor, Daphne ve Marissa da "Yap, *yap*" diye bağıryorlardı. Tam da ondan tam olarak ne yapmasını istediklerini merak etmeye başlamışken, Brianna en pointe'i kaldırdı ve tek ayağı üzerinde olduğu yerde döndü. En zor bale hareketlerinden biri olan pirueti yaparken şehvetli bir tanrıça gibi görünüyordu. Üstelik pointe ayakkabı bile giymiyordu. Formu, dengesi ve gücü büyüleyiciydi.

Brianna en pointe'den alçaldı, pirouette'i gerçekleştirdi ve Giovanni ile modern dansa sorunsuz bir şekilde geri döndü. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve onu suçlayamazdım. Muhteşemdi. Tıpkı birkaç hafta önce performansını izlediğim balerin gibi. Brianna'nın yüzündeki saf mutluluk ifadesi o balerinle eşleşiyordu. Brianna aynı balerin olabilir miydi? Dışarı çıkarken Giovanni'yle karşılaştığımızda duyduğumuz sesi hatırladım. Yumuşak ve duygusaldı, tıpkı Brianna'nınki gibi.

"Bu kadın çok güzel." Antonio'nun sesi etkilenmiş gibiydi. Bakışlarımı ondan ayırmaya zahmet etmedim. Onu kardeşim ve partideki diğer tüm erkekler kadar aç izlediğime emindim.

Brianna herkesten habersiz, kızı kucağına almak için annesine doğru koşuyordu. Brianna eğilip onu kucağına aldı, sonra da kızıyla dans etmeye devam etti. Yüksek sesli mutluluk çığlıkları müzikle karıştı ve hayatımda ilk kez bir aile diledim.

Giovanni'nin onu çok iyi tanıdığı belliydi. Kolayca etkileşime geçmeleri ve dans etmeleri, Giovanni ve Brianna'nın ilişkisinin ne kadar ileri gittiğini merak ettim. Belki de geçmişte sevgiliydiler ve iyi arkadaş olarak kaldılar. Aklımın bir köşesinde bir düşünce vardı ama öne çıkmayı reddediyordu. Bunun önemli olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Kocasını görebilmek için etrafıma bakındım. Kocasını olsaydım, kuzeni olsun ya da olmasın, başka bir erkeğin ona dokunmasına müsamaha göstermezdim.

Kendimle alay ettim. *Kuzenimi kışkırtıyor muydum?*

En azından onun yaşındaydı.

Brianna'nın hafif kahkahası rüzgârda uçuştı.

"Hayır, hepsi bu," diye cevapladı soru her neyse. "Hadi, geri dönelim ve bir içki daha içelim."

Küçük kız indirilmeyi talep etti ve annesinin yanından ayrılarak arkadaşlarının yanına döndü.

Parti masaya geri döndü. Marissa'nın tüm erkek kardeşlerinin Brianna'ya hayranlıkla baktığını fark ettim. Gerçi Marcus'tan farklıydı. Brianna'yı kendisiyle dans etmesi için ikna etmeye çalışıyordu ama Brianna bunu reddederek başını sallıyordu. Kardeşim ondan büyülenmişti. Onu becermek istiyordu. Onu uyardım ama bu onun Brianna'nın etrafında bir sinek gibi vızıldamasına engel olmadı. Ama sonra bakışımı yakaladı ve çabucak dağıldı.

Pazartesi günü onu bu kattan uzaklaştırmaya karar verdim. Marissa'ya arkadaşının bir işi olacağına söz verdim ama ona başka bir pozisyon bulmak zorundaydım. Kardeşimin evli bir kadına zarar vermesine izin veremezdim.

Belki sekreterim olabilir, diye düşündüm ve bir dakika sonra yaşlılığımda ikiyüzlü olduğum için kendimi tebrik ettim. Kardeşimin evli bir kadına dokunamayacağı konusunda nutuk çektim. Onun bütün gün etrafımda olması çok cazip olurdu. Brianna'nın bakışları üzerine çeken tuhaf bir tarzı vardı.

Şimdi masalarına dönmüşlerdi ve üçü de kıkırdıyordu. Brianna, Marissa ve Daphne'ye bir şeyler fısıldadı ve onların şok içinde soluk soluğa kalmalarına neden oldu.

Daphne ona inanamayarak, "İmkânı yok," diye cevap verdi.

"Ciddi misin? Albert mı?" Brianna omzunu silktilti. "Öyle yazıyordu."

"Bunu test etmelisin," diye haykırdı Daphne.

Brianna ona onursuz bir bakış attı. "Asla olmaz. Sen test et. Ben bundan etkilenmiyorum." Her ne tartışıyorlarsa, üçünün de gözlerinde muzip bakışlar vardı. Kendi küçük çemberlerindeydiler, tüm parti unutulmuştu. "Ama gerçekten iyi olup olmadığını rapor ettiğinizden emin olun," diye ekledi Brianna kahkahasını zorlukla bastırarak.

Daphne yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle karşılık verdi ve Marissa ile Brianna'yı gülmekten kırdı geçirdi. İkisi de başlarını sertçe

salladı. Bu üçü kesinlikle kendi dünyalarındaydı.

"Kesin şunu," dedi Marissa'nın g len sesi masamıza doğru ilerleyerek. Kadınların ne hakkında konuştuğunu bilmek hiç umurumda olmamiştı ama lanet olsun ki şimdi bilmek istemiyordum.

Brianna'nın elinde yine bir şişe Corona Light vardı ve doğrudan şişeden içiyordu. Meyveli bir içkiyi yudumlarırken ya da pipet kullanırken fazla kızsı olmaya çalışmaması hoşuma gitti. Bu onun kızlığını azaltmıyordu ama onu daha gerçek kılıyordu. Tamamen rahat ve huzurlu görünüyordu, ancak büyük toplantılardan hoşlanmadığına dair belirgin bir his vardı içimde. Kimsenin bana bunu söylemesine gerek yoktu ama ben servetim üzerine bahse girerdim.

Brianna alçak sesle bir şeyler mırıldandı, gözleri muzipçe parlıyordu ve üçü de kıkırdadı. Marissa bir şey ekledi, Brianna ve Daphne'nin nefesini kesip kıkırdamalarına neden oldu.

Teyzem masalarına geldi ve onları kıldı. Yanında bir grup insan vardı. Kızını ve arkadaşlarını masadan kovuyor gibiydi.

Brianna omzunu silkti ve gözleri oyun alanında gezinerek kızını aradı.

"Hey, bambinas. Gelin bizimle oturun." Antonio kızları masamıza çağırarak beni şaşırttı.

M kemm l! Kendimi beğenmiş bir şekilde düşündüm.

Üçü de masamıza doğru yürüdü. Brianna beni ve Antonio'yu "Merhaba," diye selamladı. "Size katılmamızın bir sakıncası olmayacağına emin misiniz?"

Antonio kendini beğenmiş bir tavırla, "Hiç de değil," diye cevap verdi. "Peki sen kimsin güzelim?" Brianna'ya bakıyordu. "Seni son gördüğümde tanıştırılmamıştık."

Ona ters ters baktım ve eğer kızlar burada olmasaydı ona k fredebilirdim. Bana muzaffer bir gülümseme verdi.

"Görünüşe göre bana güzel olan deniyor," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. Benim yanıma oturduğu için mutluydum, Marissa ve Daphne de onun diğer tarafındaydı. Tesadüfen, Daphne Antonio'nun yanına oturdu ve Antonio'nun ona bir bakış attığını fark ettim.

İlginç.

"İyi vakit geçiriyor musun?" Brianna'ya sordum.

"En iyisi," diye yanıtladı göz kırparak. "Değil mi?"

"Katılıyorum, en iyisi," diye gülümseyerek cevap verdim ama Marissa'nın annesinin yanıma geldiğini fark edince hemen kaşlarımı çattım.

Siktir, umarım bizimle oturmaz.

Kızına ve arkadaşlarına gülümseyerek, "Teşekk rl r kızlar," dedi.

Hem Marissa hem de Daphne onu görmezden geldiği için Brianna, "Sorun değil," diye cevap verdi.

Teyzem grubun geri kalanı onu görmezden gelmiyormuş gibi konuşmaya devam ederken birasından bir yudum daha aldı. "Brianna, seni evlendirebilmemiz için burada iyi bir çocuk bulmalıyız."

Brianna bu yorum karşısında hemen tılandı.

Yani evli değil miydi?

Bu teyzemin ağzından çıkan en iyi haberdi. Marissa'nın annesi uzaklaşırken Brianna inledi ve gözlerini devirdi.

"Anneniz neden hep beni evlendirmek istiyor?" diye fısıldadı içinden, arkadaşlarıyla konuşurken.

Daphne kuru bir sesle, "Çünkü o bir sürtük," diye karşılık verdi.

"Sen benden daha iyisin," diye ekledi Marissa. "Bence senden garip bir şekilde hoşlanıyor."

"Tanrım, eğer benden hoşlanıyorsa," diye mırıldandı Brianna, "hoşlanmasaydı ne yapardı düşünmek bile istemiyorum." Gözleri Antonio ve bana kaydı. "Sana da bunu yapmaya çalışıyor mu?"

Güldüm. O kadın bana ne yapacağımı söylemeye cüret edemezdi. "Hayır, söyleyemez."

Antonio da başını salladı.

Kadın inledi. "Marissa, ona durmasını söylemelisin," diye yalvardı.

"Tabii ki hayır. Dediğim gibi, sen benden daha iyisin." Marissa bir içki aldı. "O sadece senin evlenmeni istiyor, böylece yerleşik hayata geçebilirsin."

Brianna arkadaşlarına ters ters bakarak, "Ben yerleştim," diye karşılık verdi. "Elbette, evlilik için başvuruları alalım. Bazı şartları ben mi belirleyeceğim yoksa her şey serbest mi olsun?"

"Nereye başvurabilirim?" Marcus sırtarak ortaya çıktı. Brianna hafifçe sertleşti ve ben sessizce kardeşime lanet ettim. Ona Brianna'dan uzak durmasını söylememiş miydim? "Seninle evlenirdim."

Daphne ona, "Kendine gel," diye çıkıştı ve birden ondan hoşlandım. Onu sinirlendirdiğimi biliyordum; konumumun bir yan etkisiydi ama arkadaşını savunmasını sevdim.

"Ne?" Marcus aslında biraz kırılmış görünüyordu. "Ben iyi bir koca olurdum."

Brianna ona acıdı ve kolunu okşadı. "Eminim, Marcus," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Ama Marissa'nın annesi iyi bir çocuk olduğunu söyledi. Bu seni biraz diskalifiye ediyor."

Marcus da dahil olmak üzere tüm masa kahkahalara boğuldu.

"Beni bu kadar kibarca reddetmeyi nasıl başarıyorsun?" diye sordu kıkırdayarak.

Marissa kıkırdayarak, "Bu onun çok ama çok çalışarak kazandığı bir beceri," diye karşılık verdi. "Bana güvenin. Erkekleri reddetme konusunda Brie'den daha iyi kimse yoktur."

Brianna'ya sırtıttı ve Brianna sadece gözlerini devirdi.

Antonio, Marcus'a bakarak, "Evlat, görünüşe göre sen bitmişsin," diye araya girdi. "Ayrıca, çocuğunu boğmaya çalıştın, böylece bir gözün açık uyumak zorunda kalacaktın."

Brianna'nın gözleri tekrar kızına kaydı. "Anlaştık o zaman," diye yorum yaptı.

"Eski kocan nerede bu arada?" diye sordu ona. Marissa, Daphne ve Brianna kaskatı kesildi ve kısa bir bakış attılar. Zar zor görülebiliyordu ama ben yakaladım. Antonio da gördü.

"Marcus," diye küçük kardeşimi uyardım.

Brianna içkisinden bir yudum daha alarak usulca, "Ben hiç evlenmedim," diye mırıldandı.

"Peki ailen nerede?" Marcus olan bitenden tamamen habersiz bir şekilde onu sorgulamaya devam etti.

Brianna'nın gözleri oyun alanına kaydı. "Hamile kaldığımda annem beni evden kovdu," diyerek bakışlarını masaya çevirdi, gözleri kardeşimin üzerindeydi. "Bilirsin işte, Katolik olmak, hamile olmak, evli olmamak falan." Gülümsedi ama bu gülümseme bir şeyler saklıyordu.

"Sen Katolik misin?" Marcus şok içinde sordu.

Brianna gözlerini devirdi. "Evet, sanırım öyle. Gerçi en son ne zaman kiliseye gittiğimi hatırlamıyorum." Birasından bir yudum daha aldı. "Ah, evet. Şimdi hatırladım. İçeri girer girmez neredeyse yanıyordu."

Marissa ve Daphne kahkahalara boğuldu. "Bir rahibe asılmaya mı çalıştın?" Marissa göz kırptı.

"Aslında daha da kötüsü," diye yanıtladı Brianna. "O zamanlar Britney Spears'ın şarkılarını çok severdim. Vatikan'daydık, babam ve annem özel turlarını yapıyorlardı. Telefonum çaldı ve tahmin edin zil sesi neydi?"

""Oops!... Yine Yaptım" mı?" Daphne tahmin etti.

Brianna'nın dudaklarında küçük, yaramaz bir gülümseme vardı. "Hayır. Yine de kötü bir tahmin değil. *"I'm a Slave 4 U"* single'ıydı." O şarkının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve iki arkadaşı da kaşlarını çattı. "Oh, hadi ama. Bilmek zorundasın."

"Onun Britney olduğuna emin misin?" Marissa sordu. "Yoksa 'Baby Hit Me One More Time'ı mı düşünüyorsun?"

"Bu güzel bir şarkıydı ama hayır, bu o değil. İnanın bana, o gün zil sesim ne kadar çok çalsa da asla unutmayacaktım." Birasını yere bıraktı ve cebinden telefonunu çıkardı. Hızlıca aşağı kaydıldıktan sonra sonunda haykırdı. "İşte burada."

Oynatma düğmesine bastı ve müzik başladı. Genç olmak ve bir erkek için dans etmekle ilgili baştan çıkarıcı bir şarkı. Kendimi yaşlı hissettirdiği kesindi. Gözleri Marissa ve Daphne'yi aradı, kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsunuz, değil mi?"

"Oh, evet. Bunu hatırlıyorum. O video oldukça iyiydi. Tamamen seksiydi," diye açıkladı Daphne, Antonio'ya doğru bir bakış attıktan sonra gözlerini hızla kaçırdı. "Eminim annen de bundan hoşlanmıştı."

Brianna bitirme düğmesine bastı. "Bayıldı," diye kıkırdadı. "Aslında o kadar çok sevdi ki o gece eve döndük ve ertesi gün gazeteye çıktık. Seyahatimin en önemli anıydı ve ben bunu kaçırdım."

"Yaramaz bir kızdın, değil mi?" Marcus kendini dışlanmış hissederek araya girdi. Bazen sadece gözlemlemeliydi.

Onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Neden? Müstehcen bir şarkı dinlediğim için mi?"

Marcus rahatsız bir şekilde kıpırdandı ama lanet olası salak devam etti. "Olabilir. Peki neden bebeğin babasıyla evlenmedin?" Diğer masadan bir sandalye çekti, aslında hikayeyi duymak istiyordu.

Tanrım, bazen kardeşim kadınları gerçekten anlamıyordu. Onların pantolonlarına girmeyi nasıl başardığı bir muammaydı. Marissa'nın Brianna'nın onu uzak tutacağından bu kadar emin olmasına şaşmamalı. O kadınla hiç şansı yoktu.

Brianna birasından bir yudum daha aldı ve tek omzunu silkti. "Benim tipim olmadığı ortaya çıktı."

"Hâlâ buralara geliyor mu?"

Üç kız da tekrar sertleşti. Burada bir şeyler dönüyordu. Ve bu Brianna'nın eski sevgiliyle ilgiliydi. Antonio'nun da bunu anladığını görebiliyordum. Zekiydi ve neyse ki benim tarafımdaydı.

"Hayır."

"K o v u l d u k t a n sonra seni maddi olarak desteklemeye yardım etti mi?" Brianna ona bıkkın bir bakış attı.

"Evet, tüm banka hesaplarını ve mal varlığını devretti," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Süper neşeli bir olay."

"Senin derdin ne Marcus?" Daphne ona ters ters baktı. Ona daha fazla katılamazdım. Kız ona tokat atmadığı için şanslıydı.

"Sadece merak ettim," diye mırıldandı. "Peki ondan sonra kendini nasıl geçindirdin?"

Kardeşim bir aptaldı; onu savunmak için söylenecek başka bir şey yoktu. Onun için söylenecek başka bir şey yoktu. Benim şirketimde ve organizasyonumda posta departmanı ile bile ilgilenmemeliydi. Onu işimize almayı reddetmemin ana nedeni de buydu. Kanlı ya da kansız, kardeşimin hiç sağduyusu olmadığı için insanların ölmesini reddediyordum. Bizim hayat tarzımız herkese göre değildi ve kesinlikle ona göre de değildi.

"Siktir, Marcus," diye tısladı Marissa ona. "Şu lanet çeneni kapatır mısın?" Antonio, "Buna cevap vermek zorunda değilsin, bambina," diyerek ona ters ters baktı.

Kardeşim. "Hiçbir beyefendi bir hanımefendinin hayatına böyle giremez."

Brianna gerçekten de kıkırdadı ve Antonio'ya minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim! Gerçi bir hanımefendi olarak nitelendirilebilir miyim bilmiyorum," dedi usulca. Kardeşime döndü ve devam etti, "Marcus, eğer bir striptiz kulübüne ya da onun gibi abartılı bir şeye katıldığımı söylememi umuyorsan, üzülerek hayal kırıklığına uğrayacaksın. Büyükannem anneme dayanamadı ve beni yanına aldı. Üniversitenin son yılını bitirdim ve bazı şeyler yazdım... hmm, bunu nasıl söylemeliyim, faturaları ödemeye yardımcı olacak kadar iyi satan edebiyat. Ve çocuklara bale dersleri verdim."

Marcus tekrar ağzını açacak oldu ama kadın onun sözünü kesti. "Ve bana daha fazla soru sormayacaksın çünkü sinirlerimi bozmaya başladın." Brianna başını salladı. Bir şarkı çalmaya başladı ve hemen ayağa kalktı. "Dans etmek isteyen var mı? Bu şarkıya bayılıyorum."

"Düzenli olarak yapardım," dedi Daphne, "ama Marissa ve ben Marcus'u evin arkasına sürüklemek ve ağzını burnunu kırmak için biraz zaman ayıracağız."

Brianna'nın gözleri parladı. "Mükemmel, acıtın. Geriye siz iki beyefendi kalıyorsunuz." Gözleri benim ve Antonio'nun üzerinde gezindi. Antonio onu dans pistine çıkarırsa, onu vurmak zorunda kalacaktım.

"İsterdim ama dizlerim ağrıyor," diye saçma bir bahane uydurdu. O da ondan hoşlanıyordu. Akli başında kim sevmezdi ki?

"Ancak bana uzun hikâyelerinden birini anlatırsan," dedim ona gülümseyerek.

"Tamamdır," diyerek hiç tereddüt etmeden elimi tuttu ve beni ayağa

kaldırdı. Antonio ve Marissa'nın şaşkın bakışları gözümde kaçmadı.

Elimi ilk tutan o olmasına rağmen küçük eli kavrayışında iyi hissettirdi. En son ne zaman bir kadının bu kadar zahmetsizce ve doğal bir şekilde bir dokunuşu başlattığını hatırlayamıyordum. Teması başlatan genellikle ben olurdum. Şarkı tanıdık değildi ama yeterince akıcıydı. Genç kuşakların tercih ettiği günümüzün gürültülü ve anlamsız müziğine dayanamıyordum. Sanırım bu ne kadar yaşlı olduğumu gösteriyordu.

Şarkı biraz daha hızlı bir tempoya sahipti ama o sadece kollarını omzuma doladı ve vücutlarımız yavaşça hareket etti.

"Umarım sorun olmaz," diye mırıldandı. "Hızlı şarkılardan hoşlanmadığınızı düşündüm."

Yaşımı hafifçe aşağılamasının alt tonuna güldüm. "Haklısın." "Yine de kısa sürede ustalaşacağından eminim," diye alay etti. vücutları senkronize bir şekilde hareket etti. Vücudunu benimkine bastırmıyordu ama benim vücudum yine de onun yumuşak kıvrımlarına sürtünüyordu. Seksi ya da baştan çıkarıcı olmaya çalışmıyordu ve bu onu daha da çekici kılıyordu.

"Güven oyu için teşekkürler," diye biraz kuru bir şekilde karşılık verdim ama o sadece gülümsedi. "Çok iyi dans ediyorsun."

"Teşekkürler."

"Bu şarkıyı seviyor musun?" Konuşmaya devam etmesi için onu teşvik ederek sordum. "Güzel," diye mırıldandı usulca.

"Biraz tekrara düşüyor." "Adı neydi?"

"O kadar çok tekrarlıyor ki sanırsın adı karpuz şekeri," sesi hafifti ve gülümsüyordu. Bize doğru atılan bakışlar gözümden kaçmadı. "Ama aslında adı Harry Styles'ın "Fine Lines" şarkısı."

"Fena değil," diye mırıldandım saçlarına karşı. Güzel kokuyordu. Parfüm yok, sadece temiz, taze limon kokusu. Limon muydu yoksa misket limonu mu?

Riskli olmasına rağmen onu yavaşça kendime doğru çektim. Bu cızırtılı çekimi onun da hissedip hissetmediğinden emin değildim. Benimle flört etmedi ya da ilerlemelerimi hoş karşılayacağına dair herhangi bir işaret vermedi. Küçük bedenini benimkine bastırırken hiçbir direnç göstermedi.

ON ALTI

Brianna

I Mateo'yu tutup dans pistine sürüklememe neyin sebep olduğundan emin değildim. Bunu ilk önerdiğimde Marissa ve Daphne için düşünmüştüm. Marcus ve arkadaşlarından Sorular. uzaklaşmak istiyordum.

Ama işte buradaydım, Mateo Agosti ile dans ediyordum. Vücudu benimkine karşı iyi hissettiriyordu, sert ve sıcak. Ve güzel kokuyordu, pahalı bir viski ve odunsu bir kolonya karışımı gibi. Benden bir baş daha uzun olduğu için sakalları kafa derime batıyordu. Her konuştuğunda çenesi saçlarıma değiyordu.

Elinin hafifçe belime dolandığını ve beni kendine çektiğini hissettim. Tanrım, buna hiç aldırmadım. Keşke beni daha sıkı çekseydi. Vücudum ısındı ve böyle sarılmak iyi hissettirdi. Belki de bu anlar sadece benim için olabilirdi, arzu ediliyormuş ve yalnız değilmişim gibi davranabileceğim kısa dakikalar.

"Kardeşim için özür dilemeliyim," diye alçak sesle konuştu, derin sesi göğsünde gümbürdüyordu.

"Lütfen, gerek yok." Kardeşinin aptal olması adamın suçu değildi. "Zarar vermek istemedi. Sadece iyi niyetli-"

Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Sadece çok parlak değil mi?" diye teklif etti ve ben de kıkırdadım.

"Aptal değil, ama konuşmadan ya da harekete geçmeden önce düşünmediğini kabul ediyorum." Bu hafif bir ifadeydi. Konuşmaya devam ettim, "Yine de endişelenme. Biz konuşurken Marissa ve Daphne muhtemelen onun kıcını tekmeliyorlardır."

İkimiz de başımızı çevirdik ve yeterince emin olduk, ona karşı birleşmiş gibi görünüyorlardı.

"Zavallı arkadaşın," dedim Mateo'ya. "Şansı varken gerçekten gitmeliydi."

Derin kahkahası göğsünde gürleyerek içimi ısıttı. "Antonio muhtemelen bundan keyif alıyordur," diye teklif etti.

"İyi o zaman," diye bitirdim. "Hepimiz çok eğleniyoruz."

"Marcus hariç," diye teklif etti ve ikimiz de güldük. "Tamam, bu kadar kardeşim yeter. Bana uzun bir hikâye sözü vermiştin."

Büyüleyici gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. Gözlerinde bir sertlik vardı ama aynı zamanda beni içine çeken bir güzellik. Emrinde kaç kadın olduğunu merak ettim. Çürük maaşım üzerine bahse girerim ki çok sayıda kadını vardı. Hiçbir zaman erkeklerin peşinden koşan biri olmadım, ama aptalca bir nedenden ötürü, onun hızlı arama listesinde olmayı umursamazdım. Belki de bu sevgiye olan çaresizliğimi gösteriyordu. Bir erkekle tanışma şansını kendimden esirgediğim onca yıl beni herhangi bir şefkate aç hale getirmiş olabilirdi.

"Brianna?" sesi beni irkiltti ve uzun bir hikaye istediğini hatırladım.

"Hangisini istersin?" Bakışlarıyla buluşarak ona sordum.

"Vazelinli olana ne dersin?" diye sordu, gözleri parıltıyor ve dudaklarında eğlenceli bir gülümseme oynayıyordu. Kirli sakalına rağmen dudakları gerçekten de çok güzeldi. Onu tatmak istememe neden oldu. Bir erkeğin dudaklarını üzerimde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ona karşı duyduğum bu arzu yeni ve alışılmadık bir duyguydu.

Gösterişli, ağır bir iç çekişle. "Madem bunu bilmek istiyorsun," diye onunla oynadım. "Ama gizlilik yemini etmek zorundasın."

"Tamam," diye espri yaptı.

"Hayatın üzerine yemin etmelisin, hangi işkenceye katlanmak zorunda kalırsan kal, asla," dedim ona ciddi bir şekilde, her ne kadar yüzümü dik tutmakta zorlansam da, "yaşayan başka bir ruha asla söylemeyeceksin."

"Anladın, Bellissima," diye onayladı ve onun sevecenliği karşısında yanaklarımın ısındığını hissettim. Bana güzel demişti. "Hayatım üzerine yemin ederim ki bunu kimseye söylemeyeceğim."

Garipti ama bana sözünün eri bir adam gibi geldi. Bir söz verdiğinde tutacağından hiç şüphem yoktu. Gerçi bu bir söz verme ya da sözünden dönme değildi.

Derin bir nefes vererek, "Daha fazla alkol almalıydım," diye mırıldandım kendi kendime, gözlerim kızımı arıyordu. Marissa ve Daphne şu anda çocuklarla birlikte oyun oynuyorlardı. Bu ikisi tam bir

Hayat kurtarıcı. Kızım şanslıydı. Babası olmayabilirdi ama üç annesi vardı. Önümdeki adama odaklandım ve konumuzu hatırladım. "Her neyse, Marissa, Daphne ve benim aramızda bir şey var."

Elimi yanağıma koydum ve kısa bir süre kendimi yelpazeledim. "Evet?" Devam etmem için beni dürttü.

"Bunu bir erkeğe anlatmak üzere olduğuma inanamıyorum." Şu anda akıl sağlığımı sorgulamaya başlamalıyım. "Biz müstehcen şeyler okumayı severiz. Çok ama çok fazla müstehcenlik okuruz ve onları birlikte seçip notlarımızı karşılaştırırız."

"Aşk romanları mı?" Kaşını soru sorar gibi kaldırdı.

"Evet, süper müstehcen aşk romanları gibi." Ben kendimi yelpazeledim, o da kıkırdadı.

Elimi tuttu ve tekrar boynuna doladı.

"Biraz daha spesifik olmanız ve vazelinin bununla ne ilgisi olduğunu açıklamanız gerekecek?"

"Tanrım, muhtemelen bundan sonra utançtan öleceğim," diye mırıldandım. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Evet." Bu konuda çok ateşli bir şey vardı.

"Tamam, her neyse. Burada hepimiz yetişkiniz." Başı bana doğru eğilene kadar onu daha da sıktığımı fark etmemiştim. Birbirimizden birkaç santim uzaktaydık. "Bazı aşk romanları karanlık. Karanlık aşk romanları umurumda değil. Hem de hiç. Hepsine açığım ama bir karanlık var, bir de karanlık, karanlık. Daphne'nin seçtiği bu yazarı pek hazmedemedim."

Derin bir nefes almak için

durdum. "Evet?" diye ısrar etti.

"İlk kez aynı şeyleri okuyormuş gibi yaptım," diye itiraf ettim ona. "Başka bir şey seçerken... umm, okumak için daha keyifli. Üçümüz bir grup sohbeti yapıyoruz, kitaplar ve ateşli anlar hakkında yorum yapıyoruz." Gözlerimi devirdim. "Ben de katıldım. Ve sonra lanet olası Daphne özel bir hareket denemek istediğine karar verdi. Sorun şu ki, hangisinden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ve lanet serinin tamamını bir gecede okuyup ertesi gece doğru adamı aramaya çıkmayacaktım."

"İtiraf etmeliyim ki beni merakta bıraktınız. Bunun nereye gittiğinden tam olarak emin değilim. Bu ne zaman oldu?" Mateo kıkırdarak yorum yaptı, güzel gözlerinde parıldayan bir eğlence vardı.

"Tanrım, keşke nereye gittiğini bilmeseydim. Yaklaşık dört ay önceydi," diye derin bir nefes aldım ve devam ettim, "Keşke o geceyi unutabilseydim. Her neyse, sohbette gezinirken vazelinle ilgili bir bölüm vardı. Ben de bu olmalı diye düşündüm. Kazanan bu. Seks söz konusu olduğunda vazeline neden ihtiyaç duyduğunu sorgulamadım bile. Yeterince tuhaf ve bu kitap da tuhaftı. O kadar tuhaftı ki, bunu kabul etmeye karar verdim."

Alçak sesle konuşmasına rağmen kıkırdaması gürlledi.

Fısıltıyla devam ettim, "Ertesi gece dışarıydık. Daphne yeni bir şey deneyeceği için o kadar gergindi ki anahtar malzemesini unuttu. Markette durduk ve gece için belirlenen sürücü ben olduğumdan ve hem o hem de Marissa zaten hafif çakırkeyif olduklarından, marketten almayı teklif ettim. Bilirsiniz, hem iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum hem de aptal seriyi okumadığımı acısını gizlice çıkarıyorum. Vazelin aldım; bir seyahat paketinin bir gece için yeterli olacağını düşündüm. Şehir merkezindeki gürültülü, aşırı kalabalık gece kulübüne gittik ve Daphne hayalindeki erkeği buldu." Nefes verdim ve kendimi sıcaktan eriyen bir karmaşa gibi hissettim. "Kahretsin, burası sıcak mı ne?" diye sordum.

"Şimdi biraz daha sıcak, kabul ediyorum," diye homurdandı, sesi boğuk çıkıyordu. Kahretsin, tahrik mi oluyorduk? Yoksa sadece ben mi tahrik oluyordum? Zihnimdeki bulanıklıktan şarkının değiştiğini fark ettim ama bu adama o kadar odaklanmışım ki ne çaldığını tam olarak anlayamadım. "Devam et, Brianna."

Şimdi yanıyordum. Ona doğru eğildim ve yüzümü kulağına doğru kaydardım. Derin, koyu baharatlı kokusu beni o kadar ıslatmıştı ki, sadece kalçalarımı birbirine sürterek bile orgazm olabilirdim.

"Yapmaya karar verdi ve benden şeyini istedi. Çantamı karıştırdım ve ona vazelinı uzattım. Yüzünü görmeliydiniz. Sanki ona lanet bir yılan vermişim gibi baktı. Marissa o kadar çok gülmeye başladı ki neredeyse altına işiyordu. Zar zor tuvalete gitti. Hepimiz onu takip ettik; Daphne yol boyunca ağladı. Banyo sarhoş kadınlarla doluydu, o ise bu gece nasıl nihai bir zevk yaşayacağını anlatıp duruyordu. Ve lanet olsun, neye ihtiyacı olduğu konusunda hâlâ kafam karışık. Artık sinirlenmişim ve ona aptal vazelinı aldığımı, başka ne istediğini söyledim. O da banyonun ortasında bağırarak kayganlaştırıcıya ihtiyacı olduğunu söyledi, lanet vazeline değil. Vazelin Emma'nın isilikleri içindi."

Kahkahası bahçede ve dans pistinde yankılandı.

"Şşşt," diye azarladım onu, sonra da şakacı bir şekilde koluna vurdum. "Herkes bakıyor."

Gölmeye devam etti, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar onu daha da çekici kılıyordu.

"En son ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum," itirafı onu şaşırttı. Bu hikâyeyi dinlemekten daha fazla eğlenmiş olmalıydı. "Sonra ne oldu?"

"Banyodaki bir kadın onun için üzüldü ve Daphne'ye kendi kayganlaştırıcısını teklif etti. Düşünsenize! Hap ve uyuşturucu satmayı unutun. Sadece kayganlaştırıcı sat." Tekrar güldü ve ben de onunla birlikte gülümsedim. "Daphne reddetti ve bunu yapmaması için bir işaret olması gerektiğini söyledi. Gecemizi kısa keserek ayrıldık ve benim evime gittik."

"Kayganlaştırıcıya ne için ihtiyacı olduğunu biliyor musun?" diye sordu ve beni kışkırttığını biliyordum çünkü tam olarak ne için olduğunu biliyordu.

"Evet, kesinlikle öyle," diye mırıldandım, sesim hafifçe soluksuz çıkıyordu. "Eve dönerken beni aydınlattı. Ve onlara seriyi okumayı birkaç bölüm sonra bıraktığımı itiraf etmek zorunda kaldım. Görünüşe göre, ikinci kitaptaki bazı ciddi seksi şeyleri kaçırmışım. Her neyse, geceyi sarhoş bitirdik, eski erkek arkadaşını aradı, onunla benim banyomda telefon seksi yaptığına eminim ve sonra hepimiz oturma odamda sızdık."

YEDİ

Mateo

H Brianna'nın vazelin aldığı akşam yaşananları anlatması çok komikti. Ona uzun zamandır bu kadar gülmediğimi söylerken ciddiymdim. Ayrıca, bu onun bir kelimelerle.

"Yani büyükannenize ve kendinize destek olmak için yazdığınız o edebiyat müstehcen miydi?" Gerçi cevabı biliyordum.

Tekrar kızardı. "Çok anlayışlısın," diye mırıldandı. "Bundan ya da vazelinle ilgili bu hikayeden birine bahsedersen seni yakalar ve öldürürüm," diye tehdit etti beni gülümseyerek.

Gülümsemek zorundaydım. Bir ailenin reisini tehdit etti ve gözünü bile kırpmadı. Ama sonra aklıma geldi. Mafya ailesinin başı olduğumu bilmiyordu. Her şeyi benim yönettiğimi bilmiyordu.

"Tanrım, şaka yapıyorum," diye ekledi. "Canını biraz yakabilirim ama söz veriyorum seni öldürmeyeceğim."

Ona gülümsedim, yanımdaki hafifliğinin tadını çıkarıyordum. "Dudaklarım mühürlü," diye yemin ettim.

Dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Güzel, o zaman korkacak bir şey yok."

Elleri boynuma sarılmıştı ve kollarım belindeydi. İtiraf etmeliydim ki, Brianna kadar ilgimi çeken başka bir kadın olmamıştı. Bu genç kadını kollarımda istediğim kadar hiçbir kadını istememiştim, aramızdaki yaş farkına lanet olsun.

"Dansı bıraksak iyi olacak," diye mırıldandı. Nabzının hızla attığını, yüzünün kızardığını görebiliyordum ama bunun sıcakla ya da dans etmemizle hiçbir ilgisi yoktu. O da benim kadar tahrik olmuş muydu?

Bakışları tekrar çocuklara kaydı ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Onu suçlayamazdım. Küçük kız çok sevimliydi. Babasıyla ne kadar bağlantı ve iletişim kurduğunu ve kızının babasından bahsedildiğinde neden sertleştiğini merak ettim. Bu kadın hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Dans etmeyi bıraktı ve ben de onu takip ettim. Tuhaf, genelde kadınları görmezden gelirdim ve burada o beni görmezden geliyordu.

"Dans için teşekkürler," diye mırıldandı usulca. "Birden fazla dans."

"Bunu tekrarlamamız gerekecek," dedim ona. "Şimdi tüm uzun hikayelerini bilmek istiyorum."

Hüzünlü bir gülümseme o kadar hızlı gelip geçti ki neredeyse hayal ettiğimden emindim. Ama evet, oradaydı.

"Anne," diye bağırان bir kız çocuğu o anı bozdu ve Brianna'nın yüzü bir anda mutlu bir gülümsemeye dönüştü.

"Merhaba," diye eğildi ve küçük kız kendini annesinin kollarına attı. Brianna onu kucağına aldı ve genç kadın gözden kayboldu. Kendini hamile bulduğu ve ailesi tarafından terk edildiği andan itibaren başına gelenlerin onu hızla büyüttüğüne dair bir his vardı içimde. Bu kadar genç olmasına rağmen yaşlı bir ruha sahip olmasının nedeni buydu.

Marissa ve Daphne onu bize kadar takip ettiler.

"Siz ikiniz neye gülüyordunuz?" Marissa merakla sordu.

"Marcus," diye cevap verdim ve Brianna'nın hızlı bir bakışıyla gülümseyerek ödüllendirildim.

Daphne kuru bir sesle, "Evet, bu birden fazla açıdan komik," diye karşılık verdi. Sonra sanki ağabeyiyle konuştuğunu fark etmiş gibi hemen pişmanlık duydu.

Ağzını açacak oldu ama ben onu durdurdum.

"Gerek yok."

"Siz kimsiniz?" Brianna'nın kızı açık renk gözlerinde merakla sordu.

"Ah, bu Bay -" Brianna beni tanıştırmak istedi ama ben sözünü kestim.

"Ben Mateo," diye kendimi tanıttım ve tek dizimin üzerine çöktüm. "Ve sen de Emma'sın, değil mi?"

Uzattığım elimi tutarak kıkırdadı. "Evet."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye yumuşak bir sesle konuştu. O da bir gün tıpkı annesi gibi güzel olacaktı.

"Sen de, Emma."

"Marissa ve ben düşünüyorduk ki-" Daphne konuşmaya başladı ve Brianna inledi.

"Tanrım, lütfen hayır. Başlama şeklinden bile hoşlanmayacağımı biliyorum."

Marissa şakacı bir şekilde Brianna'yı itti. "O kadar da kötü değil. Düşünüyorduk da, geceyi burada geçirebilirsin."

"Hayır." Brianna istese bile daha hızlı cevap veremezdi.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi Daphne öfkeyle. "Ya da geceyi senin evinde geçirebiliriz?"

Brianna başını eğip arkadaşlarının gözlerine bakarken ben de onların konuşmalarını izledim. Şimdi onları bir arada gördüğüme göre, bu üçünün birlikte başlarını epeyce derde sokmuş olabileceklerini hiç kuşkusuz biliyordum.

"Elbette, ama tam olarak neden?" Brianna temkinli bir şekilde sordu. "Bilirsin, hepimiz uyuyacağımız için."

"*Bridgerton*'ı izleyebiliriz, tüm sezonu," diye ağzından kaçırdı Daphne, sonra heyecanla zıpladı ve Emma da onu takip etti. *Bridgerton*'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama görünüşe göre çok seviyorlardı. "Kitaplardan çok daha ateşli."

"Tamam, çok kötü değil," diye gülümsedi Brianna, sorun çıkmayacağından emindi.

"Annemin içkisini getireceğim," diye parlak bir fikir ortaya attı Marissa.

"Neden?" Daphne sordu, hem o hem de Brianna inledi. "Bu gece şansımız yaver gidecek mi?"

"Şanslı olmak istiyorum," dedi Emma mutlulukla ve Brianna arkadaşlarına gözlerini devirdi.

Brianna kızına, "Bu gece kimsenin şansы yaver gitmeyecek," dedi ve her iki arkadaşına da azarlayarak baktı. "*Bridgerton*'a ve belki de alkole evet." Kuzenim ve Daphne heyecanla alkışladılar. "Ama sadece bir anlaşma yaparsak, çılgınca şeyler yok."

İkisi de hevesle başını salladı.

"Kendimi dışlanmış hissediyorum," dedim hepsine. "Siz hanımlar çok eğleniyor gibisiniz."

Marissa şakacı bir şekilde gülümsedi. "Ama bahse girerim bu gece şansın yaver gidecek."

Gözlerim hemen Brianna'nın vücuduna kayd, sanki o benim mıknaşımdı. Gözlerini kaçırdı, kızına odaklandı, ama göğsünde ve boynunda yanaklarına doğru ilerleyen bir kızarıklık fark etmeden önce değil.

"Marissa, biraz konuşabilir miyiz lütfen?" Bu gece şanslı olup

olmayacağımı yorumlamak yerine kuzenime sordum.

Bana şaşkınlıkla baktı, sonra arkadaşlarına tereddütle baktı.

Brianna gülümseyerek, "Her şeyi bir araya getireceğim ve Emma'yı bu mayodan kurtaracağım," dedi. "Sensiz gitmeyeceğiz."

"Yarın ofiste görüşürüz, Brianna." İlgimi çok çeken bu kadına söyledim. Onu istiyordum ve ona sahip olacaktım. Onun gibi ilgimi çeken bir kadın olmamıştı... hiç. O benim olacaktı.

Arkama bile bakmadan uzaklaştım. Marissa bir dakika içinde yetişti.

Arabama doğru gidiyordum. Etrafımda kulak istemedim. "Neler oluyor Mateo?" diye sordu benimle birlikte adım atarken. Ona döndüm. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Marissa?"

Zar zor tereddüt etti. Duygularını saklamakta gittikçe ustalaşıyordu.

"Hayır, sanmıyorum," diye cevap verdi neşeyle. "Ama hediye için teşekkür ederim."

Kız arkadaşlarıyla sakladıkları şeyi bana söylemeyeceğini biliyordum. Ama ona itiraf etmesi için bir şans vermek istedim. Ne de olsa aileden biriydi. Ama bu ailedeki kuralları biliyordu; benim onayım olmadan hiçbir şey olmazdı. Ve ben de işimde düzeni korumaya niyetliydim.

"Güzel," dedim ona. "Brianna benim kim olduğumu biliyor mu?"

Durakladı, sonra derin bir iç çekerek cevap verdi. "Tam olarak değil."

"Neden onunla daha önce hiç tanışmadım?" Onu sorguladım. Daphne, Marissa ve Brianna'nın ne kadar yakın olduklarını görünce, onun adını hiç duymamış ya da yüzünü görmemiş olmam garipti.

Marissa gözlerimi kaçırarak, "Emin değilim," diye mırıldandı. Altıncı hissim bana Brianna'yla yollarımın daha önce hiç kesişmemesinin bir nedeni olduğunu söylüyordu ama bunu tam olarak hiçbir şeye bağlayamıyordum. Eninde sonunda öğrenecektim. Marissa, Giovanni ya da Daphne'nin benim yanımda Brianna'nın adını hiç anmamaları durumu daha da merak uyandırıcı hale getiriyordu.

"Pazartesi günü, onu kendi katıma taşıyacağım." Pazarlığa yer yoktu.

"Neden?" diye sordu, sesinde hafif bir tereddüt vardı. Anladığı anda bunu yüzünde görebiliyordum. Bundan hoşlanmamıştı. Bana karşı koyma dürtüsüyle savaştı.

Bir kaşımı kaldırdım, bekliyordum.

"Lütfen Mateo," diye konuştu sonunda. "Herhangi bir kadına sahip olabilirsin. Lütfen o olmasın."

"Ona terfi vermem kötü bir şeymiş gibi davranıyorsun. Ne de olsa sekreterim olacak. Brianna bu rol için mükemmel olacak. Onu okudum."

yazışmalar; kendisi çok yetkin."

"Lütfen Mateo," diye yalvardı. Yine yalvardı. Aynı hafta içinde iki kez ve bana hiç yalvarmadı. Giovanni çizgiyi aştığı için cezalandırıldığında bile intikam için yalvarmadı ya da tekrar en alttan başlamasına neden olduğu için şikayet etmedi. "Daphne de çok güzel. Kendin söyledin; o bizim dünyamızda büyüdü."

Brianna'yı kurtarmak için Daphne'yi bana paslamaya çalıştığına inanamıyordum. Alay etmek zorundaydım. Karşılıklı bir çekim vardı. Bunu görebiliyordum. İlgimi çekiyordu ama yine de vücudunun benimkine verdiği tepkiyi görebiliyordum. Benim ondan etkilendiğim kadar o da benden etkilenmişti.

"Lütfen Mateo," diyerek elimi tuttu ve sıktı. Ama beni ailenin reisi yapan şey yumuşak olmam değildi. Acımasızlığımdı.

"Brianna bu gece bana numarasını göndersin," diye emrettim. Kuzenimin yanağını okşadım. "Merak etme, Marissa. Sana söz veriyorum, onunla ilgileneneceğim. Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?"

Evet, acımasızdım. Ama kadınlarıma karşı iyiydim. Yollarımız ayrıldığında bile ona sonsuza dek bakılmasını sağladım.

"Hayır," diye fısıldadı Marissa ama gözyaşlarını tutamadı.

"Bu gece iyi eğlenceler," dedim ona ve Bugatti Chiron'uma bindim. Land Rover'ımı kullanmalıydım. Genelde onu tercih ederdim ama tamircim diğer araçlarımdan akülerinin bitmesinden şikâyetçiydi.

Otoyolda Boston'a doğru ilerledim. Bir aile partisinden memnun ayrıldığım nadir olurdu ama bugün kesinlikle bir yenilikti. Brianna'nın hikâyesini düşünürken dudaklarım tekrar kıvrıldı. Bana söylemeden aslında ne kadar çok şey anlattığının farkında değildi. Bir çocuğu olabilirdi, müstehcen şeyler yazıp okuyabilirdi ama çok deneyimli değildi. Ona öğretmekten zevk alırdım.

Kahretsin, bunu düşünmek bile beni sertleştirdi.

Ve sanki bir işaretmiş gibi, kırmızı bir Jeep Sahara, bu kez üç kadın ve bir çocukla birlikte solumdan hızla geçti. Yüksek sesle müzik çalıyordu, tercih ettiğim türden değildi. Hepsi şarkı söylüyordu, ellerini havaya kaldırmış gülüyorlardı. Marissa arka koltukta Emma ile birlikte oturmuş, araba koltuğuna bağlanmış küçük kızın dans etmesine yardım ediyordu. Üçü de rahattı, kendi içlerinde bir çember oluşturmuşlardı ve bu hiç tanımadığım kadınlara bir bakış atmak gibiydi.

Hangi şarkı olduğunu merak ettim. Tuhaf bir müzik zevkleri olduğu kesindi.

Üçünün de şarkının sözlerini bağırarak söylediğini buradan görebiliyordum. Kırmızı ışıktaki, en soldaki şeritte durdular ve ben de fazla

yaklaşmamaya dikkat ettim.

Sağ şeritte olmama rağmen yakındım. Birbirlerinin arasında oldukları için onları görmek istedim.

Marissa'yı kulaklık tamir ederken gördüm, muhtemelen Emma için. Kendimi sapık gibi hissettim. Bunun için biraz fazla yaşlı değil miydim? Onları takip etmedim, kendime izin verdim. Şimdilik sadece aynı yöne gidiyorlardı.

Brianna arkasını döndü, eğilip Marissa ve kızına yardım etti. Döndü ve Marissa başparmağıyla onu onayladı. Sonra müziğin sesi açıldı. Önceden gürültülü olduğunu düşünsem de bu sesin yanında hiçbir şeydi.

Başka bir şarkı geldi ve kesinlikle hoşuma gitmedi. Ne tür bir saçmalıklı bu? Yine de araştırırdım.

Onları sevmiyorum masum-

Tüm elleri havadaydı ve avazları çıktığı kadar bağıyorlardı. Brianna'nın vücudu şarkının melodileri eşliğinde duygulu bir şekilde hareket ediyordu ve ben de hemen orada karar verdim, benim için dans etmesini sağlayacaktım.

Işık değişti ve Brianna omzunun üzerinden baktı. Sonra hemen sağa dönmek için sağdaki üç şeritli trafiğin üzerinden geçti.

Ne oluyor lan? Bu tür dikkatsiz bir sürüş kabul edilemezdi. Kendini ya da kızını öldürebilirdi!

SEKİZ

Brianna

"Home, sweet home," diye mutlulukla anons ettim araba yoluma park ederken. Büyükanнемin kulübesini her zaman sevmişimdir.

Büyükanнем beni yanına aldığı için Tanrı'ya şükürler olsun. O benim

Babamın annesi ve iyi bir kadındı. Yine de saçmalıkları kabul etmezdi.

Annemden nefret eder, ona açgözlü servet avcısı derdi. Ben beş yaşındayken babamı terk etti ve boşanır boşanmaz da zengin üvey babamla evlenmek üzere yola çıktı.

Neyse ki iyi bir adamdı. Ne yazık ki annemden daha iyisini hak ediyordu. Annemle birlikte herkes kaybetti. Yine de babam ve üvey babam için minnettardım. Babam vefat ettiğinde beni cenazeye üvey babam götürdü. Annem zahmet etmedi. Ona göre cenazeyi kaçırmamda bir sakınca yoktu.

Büyükanнемin gözünde en büyük suç bu bile değildi. Babam ölür ölmez annemin soyadımı babamınkinden üvey babamınkine değiştirmesiydi.

Tanrım, iki adamı da özledim. Biraz ironik. Ben anne sevgisi ve iki iyi baba figürünün sevgisi olmadan büyüdüm. Kızım üç annenin sevgisiyle büyüyor ama baba figürü yok.

Hepimiz araçtan indik, Marissa Emma'ya yardım ediyordu.

Emma'ya, "Tamam, akşam yemeği, banyo, sonra yatma zamanı," dedim. Yorgun görünüyordu. Hastalık onu etkilemeye başlamıştı.

"Ona banyo yaptırmaya gönüllüyüm," diye bağırdı Daphne. "Ve onu köpüklerle kaplanana kadar yıkayacağım."

Emma kıkırdadı.

Marissa hemen söze girdi: "Bir hikâye okumaya ve onu yatırmaya gönüllüyüm."

O kız yemek pişirmekten tutkuyla nefret ederdi.

"Tamam, o zaman akşam yemeği hazırlıyorum," diye cevap verir gibi yaptım bıkkın bir iç çekişle.

Daphne ve Emma banyo yapmak için aceleyle üst kata çıktılar, Marissa ve ben de arkalarından bakıyorduk.

"Ben yemek hazırlarken bana eşlik etmek ister misin?" Marissa'ya teklif ettim.

"Elbette." Gözlerimi kaçırıyordu ve ben de sorunun ne olduğunu merak ediyordum.

Mateo ile konuştuktan sonra geri döndüğünde gergin görünüyordu.

Küçük mutfığa girdik ve hemen işe koyuldum. Sarımsak soslu ve ekmekli hızlı bir spagetti yemeği olacaktı. Genelde bu hazırlık yemeğini konuşarak yapardık ama onun gerginliği içime sızmaya başlamıştı.

Suyu kaynamaya bıraktım, bir yandan da spagettileri ezerek kaynayan suya atmaya hazır hale getirdim. Sonra spagetti sosuna başladım. Sonunda, daha fazla dayanamadım.

"Marissa, iyi misin?" Ona doğru bakarak sordum.

Bir sorun olduğunu biliyordum. Sadece benimle paylaşp paylaşmayacağından emin değildim. "Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye başladı Marissa. "Ben sadece senin deli ol."

Anlamadığım için kaşlarımı çattım. "Sana asla kızgın olamam," dedim ona. Yaşadığımız onca şeyden sonra. O ve Daphne benim ve Emma'nın her şeyiydi. Giovanni de öyle.

"Bunu duyduktan sonra olabilirsin," diye mırıldandı, gözlerini benden kaçırarak. "Lütfen, Marissa. Beni korkutmaya başlıyorsun," dedim ona. "Ve

Lütfen bana bak. Bir şey mi oldu?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve Mateo'nunkilerle tamamen aynı tonda olduklarını fark ettim. Şu ana kadar bunu fark etmemiş olmam garipti.

"Mateo Pazartesi gününden itibaren onun için çalışmanı istiyor," diye ağzından kaçırdı.

Sözlerini düşündüm. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Ondan hoşlanıyordum ama etrafta olmak için fazla çekici olduğunu hissediyordum. Yine de beni kardeşi gibi taciz etmezdi. Ama lanet olsun, beni çok ateşli hissettiriyordu. Ona karşı koyamazdım, çünkü külotum onun etrafında kelimenin tam anlamıyla eriyordu.

"Ah," diye cevap verdim sonunda, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Bu şekilde mi üzgünsün?"

"O ailemizin reisi," diye devam etti. "Ve seni istiyor."

Gerçekten yorgun olmalıydım çünkü beynim yetişemeyecek kadar yavaştı. "Anladığımdan emin değilim."

"O işin başı, ailenin patronu, ne olacağını belirleyen kişi. Gangster!"

Şok içinde ona baktım, ağzım bir karış açıldı. "Ne?" İçimdeki korku büyürken kekeleydim.

"Aptallık ettim," dedi Marissa'nın sesi gözyaşlarının eşiğinde. "Bana partiye gelemeyeceğini söylemişti. Ayrıca, seni fark edeceğini hiç düşünmemiştim. Genelde sahip olduğu kadınlar senin gibi değiller. Ama sen onun dikkatini çektin ve seni istiyor."

"Ama ben..." Gözlerim büyüdü. "Sence biliyor mudur?"

Onun gözlerinde de korku vardı. "Hayır, bence sadece seni istiyor."

"Ama neden?" Mateo patrondur, bir mafya babasıydı. Aman Tanrım, bu hiç iyi değildi. Giovanni'ye ne yaptığını hâlâ hatırlayabiliyordum. "Beni uyarmadan **gangsterle** tanışmama izin mi verdin?" Çığlık attım. "Ve onun şirketinde çalışmama. Yasal olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Özür dilerim," diye sızlandı. "Agosti Enterprise yasal bir iş. Ben yalan söylemedim."

Ellerimi saçlarımdan arasından geçirdim. "Aman Tanrım, ona söyledim-" Sözümü kestim. "Birine müstehcen yazdığımı söylerse onu öldüreceğimi söyledim."

Gözleri far görmüş geyik gibi irileşti. "Ona söyledin mi?" diye sordu şok içinde.

"Hayır, o anladı," diye mırıldandım. "Ama bu konunun dışında. Patronu tehdit ettim. Ben... Aman Tanrım!"

"Brianna, bir şey istediği zaman acımasız oluyor," Marissa çaresiz görünüyordu. "Eğer onu reddedersen-"

Sözcüklerin havada kalmasına izin verdi ama ne demek istediğini çok iyi anladım. "Ama neden ben?"

"Çok güzelsin," diye teklif etti. "Çok, çok güzelsin. Daphne'ye teklif etmeye çalıştım ama hayır dedi."

"Beni kime teklif ettin?" Daphne o anda Emma'nın kuyruğunda içeri girdi. Çok önemli bir şey değilmiş gibi sakince sorması, buna alışık olduğu ve kimden bahsettiğimizi bilmediği anlamına geliyordu.

"Mateo," diye cevap verdi Marissa alçak

bir sesle. "Ne?" diye çığlık attı.

"Hey, bebeğim," diyerek tüm konuşmayı durdurdum. Emma gözlerini kocaman açmış hepimize bakıyordu. "Biraz oynamak ister misin?"

İçim titremesine rağmen sesimi alçak tutmaya çalıştım. Kurşunu ısırđı ve gitti, bizi konuşmamızla baş başa bıraktı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Daphne alçak bir ses tonuyla sordu.

Marissa ve ben bakiştık, sonra o başladı. "Mateo Brianna'yı istiyor. Pazartesi günü onu Marcus'tan alacak ama onu *istiyor*. Seni ona teklif etmeye çalıştım, Daphne, ama hayır dedi."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

"O kadar kötü mü?" Mateo'nun ellerinin vücudumda olduğunu düşündükçe içim yanmasına rağmen ürpererek sordum.

Daphne hemen, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Kadınların onun için birbirlerini yediğini duydum. Bizden daha genç kadınlar da ama o hiçbir kadını uzun süre yanında tutmaz. İyi bir aşık olduğunu duydum."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandım, ellerimi saçlarımın arasından geçirip başımı tuttum. "Sanırım burada iyi haberler var."

"Var mı?" diye sordular ikisi birden.

"Bir kadını asla uzun süre yanında tutmadığını söylemiştin." Bunu tartıştığımıza bile inanamıyordum. "Bu çok kötü bir zamanlama," diye mırıldandım.

"Hiç iyi bir zamanlama var mıdır?" Marissa alaycı bir tavırla sordu. Haklıydı. "Emma'nın tedavileri Çarşamba günü başlıyor," dedim ikisine de.

"Kahretsin!" Üçümüz de aynı anda söyledik.

İki kadına da baktım. "Ya o-" Söyleyemedim bile. "Marissa, bilmediğinden emin misin? İkinizin başına bir şey gelmesini kaldıramam."

"Hayır, bilmiyor," diye kesin bir dille cevap verdi. "Ama eğer onu reddedersen, kazacaktır. Sana söyledim, bir şey istediğinde acımasızdır. Ve seni istiyor."

"Hikâyemizi doğru bir şekilde anlatmamız gerekiyor," dedim ikisine de. "Giovanni'nin başına gelenlerin tekrarlanmasını istemiyorum. Eğer ortaya çıkarsa, hepsini ben yaptım. Anladınız mı?"

"Hayır, lanet olsun," diye tükürdü Daphne.

"Daphne'ye katılıyorum," diye ekledi Marissa.

"Siz ikiniz deli misiniz?" İkisine tısladım. "Eğer üçümüz de öldürülürsek Emma'ya kim bakacak? Eğer araştırmaya başlarsa, her şeyi ben yapmış olurum. Sonra Giovanni'den internet izlerini silmek için yardım istedim. Tamam mı?"

İkisi de reddederek başlarını salladı.

Onları seviyordum ama beni kızdırmaya başlamışlardı. "Onun- onun olmayı kabul etmeyeceğim, ne diyeceğimi bilemiyorum." Bir an düşündüm, sonra devam ettim. "Onunla yatan sekreteri. Kulağa çok kötü geliyor!" Küçük mutfakta bir ileri bir geri volta attım. "Neden bir gangsterle tanışmama izin verdin ki?" Öfkeyle sordum. "Ve sonra onun yolundan uzak durmam için beni uyarmadın bile?"

Gerçi dürüst olmak gerekirse, onunla bugünden önce tanışmıştım.

"Özür dilerim, Brie," dedi Marissa. Onu suçlayamazdım. Kendisi de söyledi; ben onun tipi bile değildim.

"Hayır, üzgünüm Mar." Ona sarıldım, sonra geri çekildim. "Bunu atlatabiliriz."

Daphne buna inanmış gibi görünmüyordu.

Fazla seçeneğimiz yoktu. Ya kolay yolu seçecektik ya da zor yolu seçecektik ve Giovanni'nin yaptıklarına Marissa ve Daphne'nin katlanmasına izin vermek istemiyordum. Ertesi gün unutmuş gibi görünse de bunu atlatmak zordu.

"Sence benden ne istiyor?" Ben sorguladım. "Ve bunun en uzun ne kadar sürmesini beklemeliyiz? Bu işe hazırlıklı girsek iyi olur." Daphne,

"Sanırım en uzun ilişkisi yaklaşık bir ay sürdü," diye yanıtladı.

Marissa, "Hayır, bir keresinde bir kadını yedi hafta tutmuştu," diye mırıldandı.

Birinin cidden üçümüzün de kafasına vurması gerekiyordu. Bunu normal bir şeymiş gibi tartışmak, en korkulan mafya örgütlerinden birinin patronuyla ne kadar süre yatmak zorunda kalacağımı planlamak.

"Tamam, en fazla iki ay," diye mırıldandım. "Genelde nasıl çalışır? Bir programı var mı? Bir programa ihtiyacım var."

Yüzlerinden program olmadığı anlaşılıyordu. "Ne?" Nefes nefese kaldım, endişe yavaş yavaş içime işliyordu. "Onun emri ve çağrısı üzerine mi?" Bunu doğrulamalarına gerek yoktu; yüzlerinden okunuyordu. Ve daha bugün onun hızlı arama listesinde olmayı umursamayacağımı düşünmüştüm. Ne dilediğime dikkat etmeliyim. "Emrivaki yapamam. O... pazarlık yapamaz mıyız?"

Evet, bu aptalca bir soruydu. Mafya ailesinin reisine ne zaman müsait olacağımı sorardım.

"Boku yedik," diye mırıldandım.

"Daphne ve ben burada sürekli kalabiliriz," diye mırıldandı Marissa. "Onunla işimiz bitene kadar-"

Kendini kesti. *Benimle işi bitene kadar.*

"Sonra ne olacak?" diye sordum. "Benimle iş i bittiğinde onun sekreteri olamam. O sigortaya ihtiyacım var." Çaresizlik beni derinden sarsıyordu.

"Her halükarda mahvoldum," diye sızlandım. "Benden daha çabuk bıkarsa, Emma'nın tedavisine yardım edebilirim ama işsiz ve sigortasız kalırım. Eğer benimle daha uzun süre ilgilenmesini sağlamaya çalışırsam, Emma için burada olamam."

"Belki de ona hasta olduğunu söylemeliyiz?" Daphne önerdi.

Marisa'ya baktım. Onu en iyi o tanıyordu. "Ne düşünüyorsun, Mar?" Zorlukla yutkunarak ona sordum.

"Eğer ona söylersek, bağlantıyı kuracaktır," diye karşılık verdi. "Unutma, Giovanni'nin bu kadar kolay kurtulmasının tek nedeni işin içinde hasta bir çocuk olduğunu söylemesiydi. Mateo bağlantı kuramayacak kadar akıllıdır. Tesadüflere inanmaz."

Kaynayan ve yanan sobanın sesi hepimizi döndürdü.

"Kahretsin, yemeğimizi yaktım," diye mırıldandım.

Marissa telefonunu çıkardı. "Merak etme, siparişi ben vereceğim."

Birden iştahım kaçtı. "Alkol getirdin mi?" diye sordum. Başını salladı. "Hâlâ cipin içinde."

Onu almaya gittim. Bir öğleden sonra her şeyin bu kadar kötüleşmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Geri döndüğümde kadehlerimize şarap doldurduk ve yudum yudum içtik. Bundan sağ çıkmak için yeterli alkol olduğundan emin değildim.

"Emma'yı beslesem iyi olur."

Dün akşamdan kalan ıspanak, tavuk ve hafif pilavla hızlı bir akşam yemeği tabağı hazırladım.

"Emma, gel de yemeğini ye," diye seslendim ona.

Kızımın gözlerinin altındaki koyu halkaları izledim. Giderek sıklaşıyorlardı. Bütün öğleden sonrayı oyun oynayarak geçirmesine şaşırmıştım. Boğazımdaki yumruyu yutarak Marissa'nın gözlerini üzerimde yakaladım ve ona güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Ama bunun en iyi ihtimalle titretilen bir gülümseme olduğunu biliyordum.

Emma esnemesinin arasından, "Anne, uykum geldi," diye konuştu. Neredeyse beş lokma yemişti. İştahı da azalmıştı ama doktoru bu konuda endişelenmemesini söylemişti. Yeter ki bir şeyler yesin.

"Sorun değil, tatlım. Al, ilacının yanında biraz elma suyu iç." İlacını aldım ve ne yapacağını biliyordu.

"Marissa Teyze, beni yatağa götürür müsün?" Emma bir esnemeyi daha bastırmıştı. Saat akşamın altısı bile olmamıştı.

"Elbette," dedi Marissa'nın sesi titreyerek ve gözlerimin yandığına yemin ettim. Emma sarılmak için yanıma geldi ve ben de onu sıktım. Çok korkmuştum. Mateo'nun patron olduğunu öğrenmeden önce bile Emma'nın geleceğiyle ilgili endişeler beni sarsıyordu. Şimdi ise taş kesilmiştim.

Emma kıpırdanarak kollarımdan kurtuldu ve ona çok uzun süre sarıldığımı fark ettim.

Marissa'nın yanına gitti ve gözlerinin yaşlarla parladığını fark ettim.

Marissa ve Emma merdivenlerden onun yatak odasına çıktılar.

Daphne'nin bardağına biraz daha şarap doldurdum, sonra Marissa'ninkine ve son olarak da kendi bardağıma.

"Her şey yoluna girecek, değil mi?" Daphne'ye fısıldadım.

Başını salladı. "Yarın sabah gidip fazladan kıyafet alacağım."

Mateo'yu düşünerek başımı salladım. "Anlamıyorum," diye mırıldandım. "Çok iyi birine benziyordu."

Bugün ve birkaç gün önceki konuşmalarımızı düşündükçe ürperdim. Yerimde titremem gerekirdi; bunun yerine o hiç kimse değilmiş gibi davrandım. Hiç kimse değil. Ama kesinlikle baş gangster değildi.

Belki de beni fark etmesini sağlayan şey tam olarak buydu. Onunla eski arkadaşmışız gibi konuşmamdı.

Marissa geri dönmüştü ve yerini geri alıyordu.

"Benden daha çabuk bıkmasını mı sağlamalıyım yoksa maaş bordrosunda kalabilmek için dikkatini daha uzun süre çekmeye mi çalışmalıyım?" Mırıldandım. "Hangisinin daha iyi olduğuna karar veremiyorum."

"Marissa'ya katılmak zorundayım," diye konuşmaya başladı Daphne beyin fırtınası yapar gibi. "Mateo'yu birlikte gördüğüm hiçbir kadına benzemiyorsun. Şimdi düşündüm de, genelde sarışınları tercih etmiyor mu?"

Bana sorgulayıcı bir şekilde baktı.

"Nereden bilebilirim ki?" Ona cevap verdim, neden onun kadınlar konusunda neyi tercih ettiğini umursadığımı merak ediyordum. "O olduğunu bile bilmiyordum."

Marissa, "Ona yaklaşmasına izin vermek bile aptalcaydı," diye yorum yaptı. "Hepsi benim hatam."

"Mar, kes şunu," diye azarladım onu. "Her şey bugünden önce başladı. Birkaç gün önce ona rastladım ve takım elbisesine kahve döktüm. Aptal gibi konuşmaya devam ettim."

"Onun tarafından korkutulmadın mı?" Daphne hayretle sordu.

"Hayır, işte bu yüzden tüm bunları sindirmek çok zor," diye cevap verdim. "Sonra o gün ve iki gün sonra garajda tekrar karşılaştık ve tekrar sohbet ettik. Onu çekici buldum. Hem de çok çekici."

"Gerçekten mi?" Marissa şaşkınlıkla sordu.

"Yakışıklı bir adam," diye mırıldandım, şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. "Bir erkek.

Yakışıklı, yaşlı bir adam. Kahretsin, şimdi beni geriyorsun."

"Belki de seni bu yüzden istiyordur?" Marissa hayret etti.

"Ne demek istiyorsun?" Daphne sordu.

"Benim de aklımdan geçti," dedim Marissa'ya, nereye varmak istediğini biliyordum. "Bunu bana açıklayabilir misin?" Daphne yakındı.

"Anlamıyorum."

"Brie onun kim olduğunu bilmiyordu," diye açıklamaya başladı Marissa. "Ve hepimiz onun eğlenceli olabileceğini biliyoruz. Bu yüzden bizi arkadaş olarak kabul ediyor." İkisine de gözlerimi devirdim ama gülümsemeden de edemedim. "Yani o büyüleyici kendisiydi. Ve bum, Mateo onun büyüüne kapıldı."

"Tamam, ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye araya girdim.

"Öyle ya da böyle," diyerek beni görmezden geldi Marissa. "Mateo partiye ilk geldiğinde ona nasıl karşılık verdiğini gördün. Aklından geçenleri söyleyip durdu, alay etti ve Mateo muhtemelen bundan çok hoşlandı."

Kafam çok karışmıştı. "Peki bununla ne yapacağım? Hâlâ er ya da geç kovulmam gerektiğinden emin değilim. Tüm bunlar olurken Emma'yla birlikte olmak istiyorum."

"Mateo gerçekten çok meşgul ve çok çalışıyor," diye hevesle konuşmaya başladı Marissa. "Ona istediğini ver ama onun çalışmakla meşgul olduğu her anı sen Emma'yla geçir. Bence sekreterin işi sadece seni Marcus'tan uzaklaştırıp kendine yaklaştırmak için bulduğu bir bahane. Seni hiç çalıştırmazsa hiç şaşırmam. Muhtemelen senin gecelerini her şeyden çok isteyecektir. Daphne ve ben yarın sabah sen isteyken eşyalarımızı buraya getireceğiz. Emma kreşe gitmeye hazır mı?"

"Sadece tedavileri başlayana kadar," dedim ona. Tüm bilgiler zihnimden taşıyordu ve dikkate alınması gereken çok fazla değişken vardı.

"Güzel, bu şekilde yarın sabah yerleşebiliriz," Marissa'nın sesi tamamen işle ilgiliydi. "Onunla birlikte ilgileneceğiz. Sanki işimiz varmış gibi. Araçlarımızın her biri için araba koltuklarına ihtiyacımız olacak. Siz buralarda olmadığınızda, size gelişmeleri göndereceğiz. Tedavi merkezindeki listeye isimlerimizi eklemeniz gerekecek."

"İsimleriniz zaten orada yazıyor," dedim.

"Bunu yapabiliriz," diye haykırdı Daphne. "Bunu yapacağız. Brie, onu yapabilir misin?"

Ben yüzümü buruşturdum ve o da aynı anda kötü kelime seçimini fark etti.

Sonra kahkahalara boğulduk. Belki de alkolün yardımı olmuştur.

"Tamam, onu ben yaparım," diye kıkırdadım, o sırada böyle şakalaşabilmemize şaşırmıştım.

"Brie, kendin olmaya devam et," diye önerdi Marissa. "Kendi işini yap. Ona yapışmayacağını biliyorum ama sadece kendin ol. Tamam mı? Kovalamasın diye ondan kaçma ama ona doğru da koşma."

"Bu çok açık," dedim gözlerimi devirerek. "Sizi çok seviyorum kızlar. Ya benimle gelirsiniz ya da ölürsünüz, bunu biliyorsunuz. Değil mi?"

"Tabii ki evet," diye yanıtladı ikisi de. "Birbirimiz için buradayız."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım.

"Bu arada bir şeyi unuttum," diye boğazını temizledi Marissa. "Mateo bu gece onunla temasa geçmeni istedi."

"Bu gece mi?" Çılgılık attım. "Ve ne diyeceksin?" "Bilmiyorum," dudaklarını çiğnedi.

"Saat akşamın yedisi bile değil," dedim ikisine de. "Bu gece saat üçe kadar vaktimiz var."

Üçümüz de kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttık. "Biraz daha şarap isteyen var mı?" Cevabı bilmeme rağmen ben teklif ettim.

Marissa'nın getirdiği tüm şarabı o akşam saat 9'a kadar içtik. Neyse ki daha fazlasını sipariş etti ve kapımıza teslim edildi. DoorDash Tanrı'nın bir lütfuydu. Biz de biraz daha içtik. Saat on birde zar zor konuşabiliyorduk.

"Artık içebileceğimi sanmıyorum," diye geveledim. "Biraz suya ihtiyacım var."

Elim havada sallanıyor, su şişesini yakalamaya çalışıyordu. "Kahretsin, hareket edip duruyor," diye mırıldandım.

"Uyumak için yukarı çıkmak zorunda mıyız?" Daphne'nin suratı beş karıştı, mutfak masasının üzerine dikilmişti. Ben de pek iyi değildim ama en azından hâlâ oturuyordum.

"Ben banyoda uyurum," diye inledi Marissa. "Kalorifer açık mı?"

Sonunda su şişesini kapmayı başarmıştım ve kapağını karıştırıyordum. "Hayır, sanırım klima açık," diye mırıldandım. Gidip kontrol edeceğimi düşündüyse, aklını kaçırmış olmalıydı.

Sonunda üstünü kapattım ve suyu yudum yudum içtim. "Belki de alkolü sulandırıyor," bunu söylediğimden mi yoksa sadece düşündüğümünden mi emin değildim. Her iki durumda da biraz daha su içtim.

"Mateo'yu aramalısın," diye ısrar etti Marissa.

"Ha?" Nedenini hatırlamaya çalıştım. "Gangster patronu," diye mırıldandı.

"Gangster patronu Mateo mu?" Kaşlarımı çatarak sordum. Kahretsin, bu alkol çok fazlaydı.

"Sanırım," diye kabul etti. "Sana numarasını gönderirim."

Yavaşça ayağa kalktım ve masanın üzerinde duran iPhone'umu aldım. Daphne mutfak masasının üzerinde horlayarak gidiyordu.

"Şimdi anladın," diye geveledi Marissa. "Tanrım, kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye ekledi, biraz yeşil görünüyordu.

"Tuvalete git," dedim ve dönmenin yavaşlamasını umarak gözlerimi kapattım.

Ayaklarını sürüyerek banyoya gittiğini duydum. Ayaklarımın üzerinde sallanarak gidip onu kontrol edip etmemeyi tartışırken telefonumun bip sesini duydum. Telefonu elime aldım ve gözümü kısarak mesaja baktım. Marissa'dan geliyordu.

Ağır çekimde mesajı kaydırdım ve bir kişi açıldı. "Kuzen Mateo," diye mırıldandım ve yavaşça merdivenlere yöneldim.

Merdivenlere bakarken arama düğmesine bastım. Tuş çalarken parmaklıklara tutunup kendimi yukarı çektim.

"Kahretsin, belki ben de masanın üzerinde uyumalıyım," diye mırıldandım. "Affedersiniz?" Hattan bir erkek sesi geldi.

"Kahretsin, seni unutmuşum," diye mırıldandım telefonda. "Bekle, tepeye çıkmam lazım... tepeye. Seni pantolonumun içine sokacağım," diye mırıldandım telefonda, "orada kal."

Pantolonumun cebine sokmak birkaç denememi aldı ama bunu yaptıktan sonra merdivenleri teker teker çıktım.

NINETEEN

Mateo

I Brianna'nın beni arayacağından hiç şüphem yoktu. Bu arada Antonio'yu Brianna'nın eski sevgilisini araştırması için görevlendirdim. Kuzenimin ve kız arkadaşlarının ne sakladığını bilmek istiyordum. Kuzenimin ve kız arkadaşlarının Brianna'nın biriyle görüşüp görüşmediğini, ailesinin kim olduğunu. Her şeyi bilmek istiyordum.

Beklediğim son şey Brianna'nın bana sarhoş demesiydi.

"Kahretsin, seni unutmuşum," sesi çok sarhoş geliyordu. "Bekle, tepeye çıkmam lazım... tepeye. Seni pantolonumun içine sokacağım," konuşması bulanıktı ve tam olarak ne kadar içtiğini merak etmek zorunda kaldım. "Orada kal," diye emretti ve ben de gülümsedim.

"Voilà," diye zaferle haykırdığını duydum. Bu onun en sevdiği kelime olmalı. "Konuşmam lazım," diye mırıldandı yavaşça, sonra sanki konuşması gerekiyormuş gibi durakladı kimi aradığını hatırladı. "Ah evet, Kuzen Mateo! Bekle, bekle. Kulağa yanlış geliyor." Narin kaşlarının çatıldığını hayal edebiliyordum. Onu sadece birkaç kez görmüştüm ama tavırları doğaldı. "Hayır, hayır. Mateo, gangster patronu. Evet, mafya babası."

Bana verdiği yeni isimden memnun görünüyordu. Marissa'nın ona söylemesi beni şaşırtmadı.

"Merhaba, Brianna."

"Hey," diye cevap verdi. "Tanrım, bu lanet yatak hareket etmeyi bırakmıyor." "Marissa ve Daphne nerede?" Ona sordum.

"Daphne mutfak masamın üzerinde kafayı bulmuş durumda," diye geveledi. "Diğeri banyoda. Onu kontrol edecektim ama seni aramak istedim."

"Güzel, yaptığına sevindim."

"Bekle," diye beni durdurdu. "Aslında seni aramak istemediğimi düşünüyorum. Şimdi tam olarak emin değilim."

"Neden beni aramak istemedin?" diye sordum. Bu kadın bir şeydi. Bu gece onu yatağında görmek isterdim.

"Biliyor musun, emin değilim," diye cevap verdi. "Bence çok seksisin." Bu beni şaşırtmıştı ama muhtemelen onun sözlerine fazla değer vermemeliydim. Çünkü Daphne'yi tarif ettiği gibi oldukça "bok suratlıydı". "Bekle, kıyafetlerimi çıkarmam lazım. Yanıyorum; çok sıcak."

Bu sözlerin aklıma getirdiği görüntü karşısında sikim anında sertleşti. Karıştırma, homurdanma ve tıkırtı sesleri duydum.

"Kıpırdamayı kes," diye boğuk bir ses geldi telefondan. Kahretsin, eğer bu beni eğlendirmeyse.

Biraz daha ayaklarını sürüyünce sonunda yatağa girmiş gibi geldi. Yumuşak nefes verişini duydum ve benim altımda da böyle ses çıkarıp çıkarmayacağını merak ettim.

"Geri döndüm," dedi yumuşak sesi. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Sen benim adımı haykırırken ben seni nasıl sert sikeceğim! Azgın bir genç olmayalı uzun zaman olmuştu ama bu kadın her şeyin geri gelmesini sağlıyordu.

"Ne giyiyorsun?" Onun yerine ben sordum.

"Sütyenim ve külotum içindeyim," diye mırıldandı usulca. "Aptal şifonyer hareket edip duruyordu. Yakalayamadım."

Kıkırdadım. Eğlenceli bir sarhoştum.

"Sütyenin ve külotun ne renk?" Ona bunu sorduğum için aptaldım. Muhtemelen uykuya dalacaktı ve bu geri tepecek, beni ellerimde bir horozla sert bırakacaktı.

Yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Pembe," diye cevap verdi ve ardından "Bir şey giyiyor musun?" diye sorarak beni şaşırttı.

"Hâlâ seni bıraktığım kıyafeti giyiyorum," dedim ona. "Yapacak işlerim vardı."

"Sorun değil," diye mırıldandı uykulu bir şekilde. "Oldukça seksi." "Brianna?"

"Hmmm."

"Benim için kendine dokun." Sesim boğuk çıkıyordu. Onun kendine dokunduğunu hayal etmek, sikimin fermuarın ucuna doğru itilmesine neden oldu.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle, inleyerek. "Sen de aynısını yap o zaman."

Kahretsin, onu yatağıma almak için yarın geceye kadar dayanamazdım. Nefes nefese kaldı. "Bana nasıl hissettirdiğini anlat, Brianna."

"Ahhhh, çok iyi," nefes alış veriş i ağırlaşt ı. "Daha fazlasını istiyorum."

"Sana daha fazlasını vereceğim," diye söz verdim ona. "Ağzımı amının üzerinde hayal et, seni yiyorum."

Küçük bir inilti onu terk etti. "Mateo," diye inledi adımı ve dudaklarından döküldüğünü duymak doğru geldi. "Kendine mi dokunuyorsun?"

"Yapmamı mı istiyorsun?" Lanet olsun, nerede o bilinen acımasız adam. Eğer isteseydim, bu gece herhangi bir kadının bana koş up sakso çekmesini sağlayabilirdim. Ama hiçbirini istemiyordum. Sadece Brianna'yı istiyordum.

"Evet, geldiğini duymak istiyorum," diye inledi ve pantolonumun fermuarını açarak sikimi avucumun içine aldım.

Brianna'nın yumuşak elini sikimin etrafında hayal ederek dudaklarımdan bir homurtu çıktı. "Oh, evet," diye inledi. "Seni emmek istiyorum."

Ağzını sikimin etrafında hayal ederek sikimi sertçe yumrukladım. "Siktir, Brianna," diye tükürdüm, nefesim kesilmiş ti. Bu kadın için aklımı kaçıırıyordum ve henüz ona dokunmamış tım bile.

"Ahhhh," diye inledi telefona doğru. "Oh, Tanrım, Mateo," diye nefes nefese kaldı. "İşte böyle bebeğim," diye ısrar ettim. "Klitorisini ovduğumu hayal et. Ben

parmaklarımı ıslak amına sokuyorum. Benim için ısladın mı, Bellissima?" "Evet," nefes almakta zorlanıyordu. "Tanrım, bu çok iyi. Ahhhh, evet. Evet!"

Çarşaflarının sürtünmesini duyabiliyordum, çarşaf lara çarpış ını hayal edebiliyordum, vücudu hassast ı.

"Mateo, lütfen," diye inleyerek yalvardı. "Geliyor musun? Gelmek istiyorum."

"Siktir, bebeğim," diye inledim. Eğer sadece onun inlemeleri beni boşaltabiliyorsa, gerçek şey ne kadar patlayıcı olacak? "Geliyorum."

"Evet, benimle gel," diye nefes nefese kaldı. "Beni sertçe becer, Mateo. Sikini içimde istiyorum."

Sikimi sertçe yumrukladım, ucundan döl akıyordu ve yaklaşt ığını biliyordum.

"Sen benimsin, Brianna," diye mırıldandım telefonda, kendimi daha sert,

yukarı ve aşağı yumruklayarak. "Kimse sana dokunamaz."

"Evet, senin," genelde yumuşak olan sesi daha da yükseldi, homurdanması benimkiyle eşleşti. "Ohhhh, Tanrım. Mateo, evet, evet, evet."

"Kahretsin," diye homurdandım telefona doğru, ellerimin üzerine dökülerek. "Siktir, evet!"

Sert nefes alışını ve küçük iniltilerini duyabiliyordum, dudaklarında benim adım vardı. Orgazm olduğunda onu görmek istiyordum. Ellerimin onu o doruklara çıkarmasını istiyordum. Küçük, tatmin olmuş bir iç çekiş hatta yankılandı.

"Brianna," diye seslendim ona.

"Evet," diye cevap verdi, sesi hâlâ hafifçe nefes nefese çıkıyordu. "En son ne zaman telefonda seks yaptın?" Ona sordum. "Bu benim ilkimdi," diye mırıldandı usulca.

"Güzel," dedim ona. "Bunu sadece benimle yapacaksın," diyordum. "Beni duyuyor musun?"

"Tamam," tamamen zevk aldıktan sonra uykuya dalarken tatmin olmuş gülümsemesini hayal edebiliyordum.

"Yarın sabah ilk iş ofisime geleceksin," dedim ona. "Ve yarın geceyi benimle geçireceksin."

Ardından bir sessizlik geldi. Bir piç olduğumu biliyordum; onun bir çocuğu vardı. Ama içimdeki acımasız adam onu doyurmak istiyordu. Ertesi geceyi evde geçirebilir.

"Tamam," diye fısıldadı.

"İyi geceler, Bellissima."

YİRMİ

Brianna

W alar saatim çaldığında, vızıltının kafamı patlatacağına yemin edebilirdim. Kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve duş almaya gittim.

"Kahretsin, dün gece ne kadar içtik?" Kendime sordum.

Görünüşe göre yeterli değil, çünkü dün gece Mateo'yu aradığımı hatırladım. Ve telefon seksi yaptık. Aman Tanrım, bütün bu ile daha başlamamıştı ve ben şimdiden her şeyi berbat ediyordum.

Ama telefonda orgazm olduğunu duymak şimdiye kadarki en erotik şeydi. Orgazm olduğunda onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Ne oluyor, Brianna! Hemen kendimi azarladım.

Başımı dik tutmam gerekiyordu, onun orgazm olduğunu gördüğümde korkmamam gerekiyordu.

Aceleyle duşumu aldım ve Marcus'un giymemi istediğı standart iş kıyafetlerimi hızla giyindim. Beyaz bir hırka ile özel dikim pembe bir elbise tercih ettim. Kardeşinin beklentilerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Saçlarım hâlâ havluya sarılıyken hızla aşağıya koştum.

"Marissa, Daphne," diye seslendim ikisine de.

"Geldik," diye Daphne'nin sesini duydum ve onu mutfağı kadar takip ettim. Alnında ıslak bir bez vardı ve Marissa yüzünün her tarafına buz sürüyordu.

"Kahretsin, dün gece ne kadar içtik?" Marissa sordu.

"Görünüşe göre çok fazla," diye yanıtladım onları. "Ya da yeterince değil. Çünkü Mateo ve ben bir şekilde telefon seksi yaptık."

"Ne?" İki de bana bağırdı ve ben irkildim, beynime keskin bir acı saplandı. Onlar da aynı şeyi hissetmiş olmalılar çünkü onlar da acıdan yüzlerini buruşturdular.

"Bana bu sabah ilk iş ofisinde olmam gerektiğini söyledi ve yarın geceyi onunla geçirmemi istedi. O da bugün olacaktı."

İki de şaşkın şaşkın bana baktılar. "Peki, ben ne yapacağım?" Huysuzca sordum.

İki birbirine baktı. Marissa hemen harekete geçerek, "Gece için bir çanta hazırlamalısın," dedi. "Emma'yı kreşe götüreceğiz. Ofisine geç kalmayın. Saat belirtmiş miydi?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

"Yani, sabah sekizde onun ofisinde olmalısın."

Saate baktım. Yedi olmuştu bile. "Bu doğru," diye açıkladı Marissa. "Zamanın yok. Onun sana ve amına odaklanmasını sağla."

"Marissa!"

"Ne?" Omuzlarını silkti. "Bir plan düşünüyordum. Onu kırbaçla."

"Bir plan düşünmeye ne zaman vaktin oldu? Biz sarhoşken mi?" Ona şüpheyile sordum. "Bu çok aptalcaydı," diye mırıldandım nefesimin altında. "İlk telefon seksim ve gidip mafya babasıyla yapıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, telefonda seks yaptığina inanamıyorum." Marissa itiraf etti. "Geldi mi?"

Elimi alnıma koydum. "Aman Tanrım, bu sirke inanamıyorum!"

"Geldin mi?" Daphne sordu. "İkiniz de geldiniz mi?"

"Lütfen biri beni öldürsün," diye gözlerimi tavana kaldırdım, sonra ne dediğimi fark ettim, hemen cevap verdim. "Kimse beni öldürmese iyi olur. Ve evet, ikimiz de geldik."

"Vay canına!" Marissa beni hayretle izliyordu ama içimden bir ses bunun yanlış nedenlerden kaynaklandığını söylüyordu. "Evet, onu kedi kırbaçla," diye ekledi, sesinde kesin bir karar vardı.

İki de beni merdivenlerden yukarı itmeye başladılar ve bir çanta çıkarıp içine bir şeyler tıkıştırmaya başladılar.

"Marissa," diye yakındım. "Sanki bir haftalığına uzağa gidiyormuşum gibi toparlanıyorsun."

Başını salladı ve sonra mırıldandı, "Pussy whipped."

"Lütfen şunu söylemeyi keser misin?" Ona emrettim. "Beni korkutuyorsun."

Daphne gözleri parlayarak sert bir sesle, "Korkuyorum," dedi. "Yatağın olduğu yöne tam olarak bakamıyorum, çünkü Mateo'yla telefonda seks yaptığınız aklıma geliyor."

Gözlerimi devirdim. "Siz ikiniz götün tekisiniz."

Marissa ayağa kalktı. "Muhtemelen sana bir şeyler almak isteyecektir." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bırak alsın." Ağzımı açacak oldum ama o hızla konuşmaya devam etti. "Sana bir şeyler almasına izin ver, Brianna! Beni duyuyor musun?"

Ağır bir iç çektim. "Bu iş çığırından çıkıyor."

Marissa her kelimenin altını çizerek, "Brianna, o am kırbacı yemiş," dedi.

"Teknik olarak öyle olması mümkün değil çünkü ne amımı gördü ne de bana dokundu. Bütün işi ben yaptım."

Başını iki yana salladı. "Öğle tatilinde beni ara ve bunu söyle. O zaman sana inanabilirim."

Bu beni duraksattı. Neden bu kadar emindi?

Sonra ona kocaman gözlerle baktım. "Sence sabahın sekizinde seks yapmak ister mi?"

"Kesinlikle evet, yapacak!" diye cevap verdi.

"Seks için biraz erken," diye mırıldandım kendi kendime.

"Brianna," diye haykırdı Daphne. "Eğer sabahın beşinde seks yapmak istiyorsa, yaparsın. İtalyan ailesinin başındaki adam bu. Sana hayır demesine izin ver, tersini yapmasına değil."

"Ne kadar aşışılmalı!" Ona onursuz olduğunu söyledim. "Eğer bundan zevk almıyorsam, yapmıyorum demektir. Lanet olsun! Benim de sınırlarım var."

"Oh, hoşuna gidecek," diye ekledi Marissa kendini beğenmiş bir tavırla.

"Bu tanınmayacak kadar berbat bir durum," diye tısladım ikisine de. "Emma'nın bana ihtiyacı var ve bu tedaviler hayatının geri kalanını belirleyecek. Ve biz mafya babasıyla seks yapmayı tartışıyoruz."

"İşte tam da bu yüzden bunu yapacağız," diye yanıtladı Marissa. "Seni 7/24 becermesi mümkün değil. Ne de olsa bizden daha yaşlı. Bu yüzden o çalışırken ve ara verdiğinde sen burada olacaksın ve Emma'yı bu tedaviden geçireceğiz. Mateo'nun seninle işi bittiğinde, sana iyi bakılmasını sağlayacak. Bunu kadınlarına hep yapar ama seni yanında görmek istemeyecektir. Emma'nın tedavisi bitene kadar bu işi yapacağız."

gerekli. Mateo'nun ne sizin ne de bizim geçmişimizi araştırmasına izin veremeyiz."

Tanrım, bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"Tamam," demekle yetindim. "Sadece bacaklarımı açacağım."

Daphne gülümsemesini güçlükle zapt ederek, "Dün gece iyi geçmiş gibi görünüyor," diye karşılık verdi.

 kisine de gözlerimi devirdim. "Tamam. Gerçek hayatta ne kadar iyi olduğunu göreceğiz."

Ama bu sözleri söylerken bile onunla seks yapmanın patlayıcı olacağını biliyordum. D n geceyi düşünmek bile nabzımı hızlandırıyordu.

"Günün durumu hakkında bir grup sohbeti yapmalıyız," diye  nerdim.

"Evet, bu iyi bir fikir," diye  vd  Marissa beni yatak odasından dışarı iterek. "Bunu sen yarattın. şimdi gitmen gerekiyor."

"Bekle," diye durdum. "Emma'ya bir öpücük vermek istiyorum."

Kapıyı kırıp açtım ve yatağına gittim. Dudaklarımı serin alnına bastırdım. Hemen kıpırdandı ve ışıl ışıl bir g l msemi beni karşılayarak tüm sabahımı aydınlattı.

"Selam güzel prenses," diye mırıldandım

usulca. "Merhaba anne."

"Güzel rüyalar gördün mü?"

Mutlu bir şekilde başını salladı.

"İşe erken gitmem gerekiyor," dedim ona ve rutinimizin bozulmasından şimdiden nefret ediyordum. "Marissa ve Daphne teyzeler bugün ve bu gece seninle ilgilenecekler. Ama beni gece ya da gündüz istediğin zaman onların telefonundan arayabilirsin. Tamam mı?"

Endişelenmeyece ini biliyordum. Teyzeleriyle çok zaman geçirirdi, onlar ailenin bir parçasıydı.

Bana sarıldı ve ben de onu bir kez daha öptüm. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, anne."

Beş dakika sonra, Mateo'nun talebi tüm sabahımızı karıştırdı ı için araba koltu um Jeep'ten çıkmıştı. Marissa dün gece araba koltuklarını sipariş etmişti, bugün elimize ulaşacaklardı.

Asansörün kapısı açılıp Mateo'nun ofisinin bulunduğu en üst kata girdi imde saat tam sekiz buçuktu. Buraya ilk kez çıkıyordum, bu yüzden merakla etrafıma bakındım. Çok fazla kadın görmemek garipti. Marcus

onun katında hemen hemen sadece kadınlar vardı. Bu katta erkekler hakimdi. Aslında, henüz tek bir kadın bile görmemiştim.

Lobide, asansörün önünde ne tarafa gideceğimden emin olamadan oyalandım. Dün gecenin telefon seks yapmaya kadar gitmesine izin verdiğim için kendimi yüzüncü kez azarladım. Sarhoşken son kez birini aramıştım.

Üzerime sinen bu şey olmasaydı, bu çok daha az rahatsız edici olurdu. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Bu sabah fön çekecek vaktim olmamıştı, bu yüzden iyi olmasını umuyordum. Saçımı at kuyruğu ya da topuz yapmayı tercih ederdim.

Belki de sadece yapmalıyım? Kahretsin, bu artık sinir bozucuydu. Mafya babası için çalışmak zorunda olmam yeterince kötü değilmiş gibi, bir de telefonda seks yapmam gerekiyordu. Kahretsin, şimdi de heyecanlanmaya başlamıştım.

Serinlemek umuduyla elimi göğsüme koydum.

"Brianna," derinden gelen bir erkek sesi içimi parçaladı ve tüm soğukkanlılığım alevlere dönüştü. Yavaşça sesin geldiği yöne döndüm ve işte oradaydı. Tüm ihtişamıyla. "Bu sabah ilk iş ofisimde anlaştığınızı sanıyordum?"

"Bu sabah ilk işim bu," dedim ona cesurca. "Sabah ondan önceki her şey bu sabahın ilk işidir."

Kıkırdadı. Kahretsin, çok seksiydi. Koyu renk üç parçalı bir takım giymişti ve kusursuz görünüyordu. Ceketinin altından görünen silah kılıfını görebiliyordum. Benim aksime tamamen sakın görünüyordu. Parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirmek istedim ve dokunduğumda yumuşak olup olmayacağını merak ettim. Yanaklarım kelimenin tam anlamıyla yanıyordu.

"Ofisim bu tarafta," diye başını eğdi ve ben de ona doğru yürüdüm. Beni izledi, o yeşil gözlerinde açlık vardı ve Marissa'nın haklı olduğunu biliyordum. Bu sabah ilk iş beni becerecekti.

Sanırım saçıma fön çeksem de fark etmezdi. Nasıl olsa dağınık olurdu.

Elini sırtımın küçük kısmına koydu ve geniş, parlak fayanslı koridorda bana yol gösterdi. Eli sırtımı yakıyor, arzularımın bacaklarımın arasında birikmesine neden oluyordu. Tanrım, bu adam bana ne yapıyordu? O kötü bir adamdı. Tamamen seksi ama yine de kötü bir adam.

Kimi kandırıyorduk? Bu işten yara almadan çıkmamızın imkânı yoktu. Belki sadece ben dağılmış olarak çıkarım diye umuyordum. Eğer onun bana odaklanmasını sağlayabilirsem, ne Marissa'yı ne de Daphne'yi olanlarla ilişkilendirebilirdi.

Durduk ve elini uzattı. Köşede bir ofisi vardı, ki bu şaşırtıcı değildi. Eğer her şeyin başında o varsa, her şeyin en iyisine sahip olmalıydı.

Sertçe yutkundum ve ofisine girdim. Kapıyı arkasından kapattı ve kilitledi.

Evet, Marissa kesinlikle haklıydı. Çantamı sandalyeye bıraktım, sonra da yüzümü ona döndüm. Tam arkamdaydı ve yüzüne bakmak için boynumu eğmek zorunda kaldım. Acımasız olduğunu biliyordum; birçok hikâye duymuştum ama bu onun aynı zamanda yakışıklı olduğunu azaltmıyordu. Çok yakışıklıydı ve içimin ihtiyaçla titremesine neden oluyordu.

"Peki beni nerede istiyorsun?" diye sordum. Sesimin sakın ve mesafeli çıkmasını istemiştım ama onun yerine nefes nefese ve muhtaç bir şekilde çıkmıştı.

Dudakları sorudan eğlenmiş gibi kıvrıldı.

"Nerede olmak istiyorsun, Brianna?" diye meydan okuyarak cevap verdi. Onu izledim, bu tuzağa atlamak istemiyordum. Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi. "Dün gece hoşuna gitti mi?" diye sordu yumuşak, zengin bir sesle ve lanet olası bir hain olan amım anında ihtiyaçla sızladı.

"Öyle mi?" Onun yerine soruyla cevap verdim. Lanet olsun, Marissa bunun bu şekilde geliştiğini bilse beni öldürürdü.

"Evet," diye cevap verdi, başını eğdi ve çenemi parmaklarının arasına aldı. Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti. "Eğer doğru hatırlıyorsam," diye mırıldandı dudaklarımdan birkaç santim ötede, "sikimi istemiştin."

Nefesim kesildi ve ağzını benimkinin üzerine indirdi. Bu öpücük yumuşak, talepkâr ve çok seksiydi. Kollarım ensesine dolandı, parmaklarım saçlarının arasında dolaştı. Vücudum ona doğru bastırdı. Sert şaftını hissettiğim an, gidiciydim.

Dilini ağzımın içine soktu ve ben de isteyerek açtım, onu karşıladım. İnemeler odayı doldurdu ve onların benim olduğunu biliyordum. Yıllarca süren yoksunluk beni yakalamıştı. Utanmadan kendimi ona sürüyordum, ona ihtiyacım vardı, daha fazlasını istiyordum.

Beni kaldırdı, bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline dolandı. Beni masanın üzerine oturttu, tahta popomun altında serindi. Dudakları kulak mememi ısıyor, kirli sakalları tenime hoş bir şekilde sürtünüyordu. Külotumu indirmeye başladı, ben de hevesle kendimi masadan kaldırarak yardım ettim. Gözkapaklarım ağırlaşarak onu izledim, külotumu bacaklarımdan aşağı indirip takım elbisesinin cebine sokarken.

Bacaklarımı açarak beni tamamen ona maruz bıraktı.

"Dün gece kendine nasıl dokunduğunu göster bana," diye mırıldandı. "Görmek istiyorum."

Dudağımı ısırdım. Kahretsin, daha yeni başlamıştık ve uyarılmamın kanıtlarının iç uyluğumdan aşağı damladığını hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasına uzandım ve parmağımı klitorisime sürttüm ve bir inilti beni terk etti.

"Ne düşündün?" Mateo'nun sesi kulağıma doğru inledi. Elini benimkinin üzerine koymuş, ben kendimi tatmin ederken hareketlerimi takip ediyordu. "Söyle bana."

"Ağzın-" sesim soluk soluğa bir fısıltı gibiydi. Çok tahrik olmuşum; uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. "Ağzın amımda."

Parmağı içime girerken sırtım kamburlaştı. "Ohhhh." Getirdiği hissin tadını çıkarırken gözlerim kapandı. Klitorisime baskı uyguladım ve yumruyu ovuşturdum.

"Hoşuna gitti mi?"

"Ohhhhh, ben-" elimi çekti ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne-"

"Henüz değil, Bellissima," diye mırıldandı. Başını iki elinin arasına indirdi.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Ve kahretsin, bundan daha erotik bir görüntü olamazdı. Dudaklarını amıma bastırdı ve tüm vücudum bu hisle titredi.

"Mateo," sesim muhtaçtı, yalvarıyordu. Dili klitorisimin etrafında dönüyor, omurgama zevk veriyordu. Ellerim saçlarını kavradı ve yüzünü amımın içine itti. Tüm kontrolümü kaybettiğime inanamıyordum. Bu ahlaksız kadın bana yabancıydı.

Bir parmağını daha içime soktu ve amımı yalarken sırtım kamburlaştı. Bana verdiği bu zevki kovalarken hiçbir şeyin ve hiç kimsenin önemi yoktu.

"Ahhhhh, evet. Oh Tanrım evet," diye çığlık attım ve vücudum titredi, zevk içimde patladı ve göz kapaklarımın arkasında beyaz ışıklara neden oldu. Eğer dün gecenin orgazm olduğunu düşündüysem, bunun yanında hiçbir şeydi.

Son titreyişimde beni gördü. Doğrulduğunda gözlerimiz buluştu, yüzü sularıyla ıslanmıştı. Parmağını dudaklarına götürdü ve emerek temizledi. Ve ben başka bir tur için hazırdım.

Pantolonuna uzandım, bu adamın korktuğum biri olması gerektiğini umursamadan. Şu anda bana zevk vaat ediyordu ve ben de bunu istiyordum. Önce kemerini, sonra da fermuarını kurcaladım. Elim kalın şaftının etrafına dolandı ve Mateo'nun başı geriye doğru eğildi, gözleri zevkle kapandı.

"Siktir, Brianna," diye inledi. "Tekrar yap."

Çekiştirdim, sertçe pompaladım, üstünde döl parlıyordu. Dudaklarımı yaladım, tadına bakmak istiyordum. Amım onun için acıyordu. İnanılmaz bir orgazmdan yeni çıkmıştım ve daha fazlasını istiyordum.

"Bu gece ağırdan alacağız," diye homurdandı, sonra bileğimi tutup sikinden çekti. "Masaya tutun."

Bunu söyler söylemez tek bir güçlü hareketle içime girdi. "Çok sıkı," diye inledi, saçlarımdan bir tutam yakaladı ve başımı geriye doğru çekti.

Ağzı benimkinin üzerine çöktü, tüm nazikliği Gitti. Her zerrem canlı bir şekilde bunu memnuniyetle karşıladım.

"Sen benimsin." Bacaklarım ona sarıldı ve beni sertçe, acımasızca becerdi. "Aman Tanrım," diye çığlık attım masasına tutunurken. "Daha fazla."

Amım onun sikinin etrafında sıkıştı, ikimiz de homurdanıyorduk. Sertçe içeri ve dışarı pompaladı. Bütün vücudum uçuıurumdan aşağı yuvarlanmaya hazırdu. Oda homurdanmalarımız, inlemelerimiz, inlemelerim ve çığlıklarımdu dolmuştu.

"Brianna," diye homurdandı saçlarımda. "Mia bellissima."

Amım onun şaftının etrafında kasılırken ve sırtım kavislenirken kalçalarımda sertçe sıktım. Akıl almaz bir zevk içimde patladı. İçime pompalamaya devam etti, amım şaftını sıkarken içeri ve dışarı ve beni kenardan takip etti.

"Siktir," diye acı dolu bir inilti dudaklarından dökölürken üstümde titredi ve kollarımı ona doladım. Yüzümü göğsüne gömdüğümde, kalp atışlarım onun düzensiz kalp atışlarıyla eşleşti ve ikimizin de nefes alış verışı zorlaştı.

Mateo ile iyi olacağını biliyordum ama bu iynin de ötesindeydi. Dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren, volkanik bir şeydi. Ve kıyafetlerimizi çıkarmayı bile başaramadık. Sadece külotumu çıkardı. Bunun dışında ikimiz de hâlâ giyiniktik.

Kadınların onun peşinden koşmasına şaşmamalı. Muhtemelen hayatı boyunca yüzlerce kadınla birlikte olmuştu, ben ise sadece bir kadınla birlikte olmuşum.

Öldürmek zorunda olduğum.

İhtiyacım olan tek uyandırma çağrısı buydu. Matteo hâlâ içimdeydi ama ben çoktan Dünya'ya geri dönmüşüm ve ayaklarım yere sağlam basıyordu.

"Um," diye başladım, hafifçe uzaklaşarak. "Artık gitmeliyim."

Kollarıyla beni daha da sıktı. "Hiç sanmıyorum Bellissima," diye mırıldandı saçlarıma doğru.

Marissa'nın sesi beynimde yankılandı. Hepsi harikaydı ama horoz kırbaçlama diye bir şey var mıydı? O zaman ne yapacağız?

"Bütün gün böyle kalamayız," dedim ona yarı şaka.

"Çok cazip," diye karşılık verdi.

"Belki," diye kabul ettim. "Ama sert bir masanın üzerinde otururken olmaz. Kıçım uyuşur."

Derin kahkahası yine gürlledi ve yüzümü göğsüne bastırdığımda bunu hissedebildim. Onun bu kadar sık güldüğünü duymak tuhaftı. Yıllar boyunca onun hakkında duyduğum her şey onu acımasız ve soğuk bir adam olarak tanımlıyordu; düşmanları ondan korkardı. Onu asla kızdırmak istemezsiniz, çünkü onun affını kazanmaktansa yıldırım çarpmasından kurtulma ihtimaliniz daha yüksekti.

İçimden çıktı ve ben donakaldım. "Siktir," diye mırıldandım. *Bunun olmasına nasıl izin verebildim?*

"Ne oldu Brianna?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla. Gözlerimi kaldırdım. Aklımı başımdan almıştı, korunmayı tamamen unutmuştum.

"Prezervatif kullanmadın," diye mırıldandım. "Kahretsin, lanet olsun," diye tükürdüm. "Hap kullanmıyor musun?" diye sordu kuşkulu bir sesle.

"Hayır," içimde paniğin yükseldiğini hissettim. "Yıllardır kimseyle çıkmadım. Anlamsız geliyordu." Akıl sağlığını korumaya çalışır gibi ellerimle saçlarımı tuttum. "Kahretsin!"

Derin bir nefes aldım. "Sorun yok," diye mırıldandım. Bir derin nefes daha alıp verdim. "Her şey yolunda. Ben hallederim. Sadece jinekoloğuma gitmem gerekiyor. Evet, çocuk oyuncağı. Lanet olası bir açılışı olsa iyi olur."

"Brianna," çenemi tuttu ve gözlerimi kendisine çevirdi. "En son ne zaman çıktınız?"

"Ciddi misin?" Onu azarladım. "Bunun şu anda gerçekten önemli bir soru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Neden çıldırmıyordu?

Sakinleştirici bir nefes almaya çalıştım ama pek işe yaramadı.

"Bilmiyorum.

Beş yıl kadar. Ama kim sayıyor ki?"

Masadan kalkmak istedim ama yerinden kımıldamadı. "Mateo, cidden. Jinekoloğumu aramalıyım."

"En son ne zaman bir erkekle birlikte oldun?" diye sordu ve çenem neredeyse düşecekti.

"Sen gerçek misin lan?" Ona çığlık attım. "Yaklaşık beş yıl! Bunu sana daha yeni söyledim. Şimdi seni öldürmek zorunda kalmadan çekil."

Kelimeler beni terk ettiği anda hatamı anladım. Ama artık çok geçti. Kafamı masaya, duvara ya da betona çarpabilirdim. Herhangi bir şeye.

"Öyle demek istemedim," diye durumu düzeltmeye çalıştım hemen. "Bu sadece lafın gelişi. Bilirsin işte."

Dudağı büküldü. "Kim olduğumu öğrendikten sonra fazla değişmediğini görmek güzel."

Oh, dostum! Hiçbir fikrin yok. Ama bu sefer daha zekiydim ve sessiz kaldım.

"Gerçekten bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye yalvardım ona.

"Hayır, önce bazı cevaplara ihtiyacım var." Talebi karşısında kaskatı kesildim. Kendini tekrar içeri soktu, pantolonunun fermuarını çekti ve kemerini bağladı, benden hiç uzaklaşmadı. "Kaç erkekle birlikte oldun?"

"Bunun ne önemi var ki?" Şok edici bir sesle karşılık verdim. "Ben sormuyorum kişisel sorular. Neden bana kişisel sorular soruyorsun?"

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin," diye teklif etti ve ben gözlerimi devirdim.

Kahretsin, bu muhtemelen iyi bir yanıt değildi.

"İyi, bir erkekle birlikte oldum" diye mırıldandım. "Tamam, şimdi iki. Dünyada yükseliyorum."

"Giovanni ile yatmadın mı?"

"Marissa'nın kardeşi mi?" İnanamayarak sordum. "Hayır! Neden böyle bir şey düşündün ki? Ve eğer böyle düşündüysen, bunu neden yaptın?" Dalgın dalgın beni izledi. "Beni cidden korkutuyorsun. Her ne halt oluyorsa, bunun bir parçası olmak istemiyorum. Sadece şu ertesi gün hapını alıp yoluma gitmek istiyorum."

"Birçok kadınla birlikte oldum, muhtemelen sayılamayacak kadar çok," diye yorum yaptı ve kelimenin tam anlamıyla çenem düştü.

"Aman Tanrım, lütfen bana her zaman prezervatif kullandığını söyle," diye mırıldandım. Bunu bana neden şimdi söylesin ki? Ona sormadım.

"Evet ve genellikle bir sınavdan geçmeleri gerekiyor," diye yanıtladı.

Kaşlarımı çattım. "Neden yapmadım?"

"Muhtemelen prezervatifi unutmanla aynı sebepten." Birbirimizi izledik, anlam ve sonuçlar odanın içinde uçuşuyordu.

"Bu düzeltilebilir," diye cevap verdim sonunda, sesim titriyordu. "Sadece ertesi gün hapına ihtiyacım var ve her şey yolunda. Hepimiz hayatımıza devam ederiz. Gördün mü, çok kolay."

"Hayır."

Yine kaşlarımı çattım, anlamamıştım. "Ne demek *hayır*?"

"Tam olarak söylediğim şey anlamına geliyor." Gözleri sertti ve birden anladım. Bu herkesin gördüğü acımasız adamdı. Aileyi yöneten ve her zaman istediğini elde eden adam buydu.

"Mateo," diye fısıldadım. "Hayır, lütfen. Bunu kastetmiş olamazsın. Biz bile-" Sesim kesildi ve zorlukla yutkundum. "Lütfen bunu yapmayın."

"Çocuğun olup olmadığını öğrenene kadar," diye devam etti, sanki ben konuşmamışım gibi, "benimle yaşayacaksın."

Her şey nasıl bu kadar çabuk kötüye gitti?

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye tekrar denedim. "Benim bir çocuğum var."

"O da benim çatım altında yaşayabilir," diye ekledi. "Ev oldukça büyük. Hamile olup olmadığını öğrenene kadar gözetimsiz bir an bile geçirmeyeceksin."

Ona bağırarak, küfretmek, tırmalamak, vurmak istedim... ama bunun yerine tepki veremeyecek kadar uyuşmuş bir halde masasında oturdum.

Gerçekten çok kötü bir erkek zevkim vardı.

"Sanırım artık görebiliyorum," diye mırıldandım nefesimin altında. "İç çamaşırlarımı alabilir miyim lütfen?"

Onu kendimden uzaklaştırdım ve masadan zıpladım. İsteksizce külotumu bana geri verdi ve ben de çabucak üzerime geçirdim.

"Neyi gördün, Brianna?" diye sordu.

"Sana neden acımasız dediklerini anlayabiliyorum," dedim ona acıyla. "Listeye bir de *pislik* eklemeliler."

Bir mafya babasıyla böyle konuştuğuma göre aklımı kaçırmış olmalıyım. Çenemi tuttu ve yüzümü ona doğru kaldırdı. Tutuşu sert ama nazikti. Gözlerimiz kilitlendi. İşin en korkutucu yanı, şimdi bile onu izlerken beni etkilemesiydi. İçimi titretiyordu. Tamamen yabancıydı ve bir şekilde onun var olmayan aptal cazibesine kapılmıştım.

On dakikadan daha kısa bir süre önce o beni becerirken dünyanın varlığının sona erdiğine inanmak zordu. Beni kesinlikle becerdi. Beni mahvetti. Hayatımda hiç bu kadar çabuk kaybetmemiştim. Ve bu acı bir kayıptı.

Dudağımı sertçe ısırdım, incinmiş duygularım yerine fiziksel acıya odaklandım. Duygularımın bir önemi yoktu. Bu sadece kısa süreli bir anlaşılmıyordu... çok yakında hayatımdan çıkacak bir adamla. Kapıya baktım, ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, yalnız kalmak istiyordum.

"Tuvalete gideceğim," dedim ona.

"Ben tüm güvenliği ayarlayana kadar gözümün önünde olacaksın."

"Ne?" İnanamayarak kıs kıs güldüm. "Tuvalete bile gidemiyor muyum?"

Birbirimize baktık, birçok kelime havada süzülürken sessizlik uzadı. Ondan uzaklaşmazsam, hayal kırıklığının beni alt etmesinden korkuyordum. Ve kesinlikle onun önünde kendime acıyarak ağlamaya başlamak istemiyordum. Kahretsin, en son ne zaman ağladığımı bile hatırlamıyordum.

"Benim özel banyomu kullanabilirsin," dedi sonunda.

Onun önünde yıkılmaktan daha iyiydi. "Nerede bu?"

Ofisinin köşesini işaret etti ve ben de aceleyle oraya doğru ilerledim. İçeri girer girmez kapıyı arkamdan kilitledim ve titrek bir nefes aldım.

Aman Tanrım! Ne yapacağım ben şimdi?

Belki Marissa ya da Daphne'nin bana ertesi gün hapı getirmesini sağlayabilirdim. Ama bu onları tehlikeye atardı ve zaten başımız yeterince beladaydı. Mateo'nun planının eksiksiz ve kurşun geçirmez olacağından hiç şüphem yoktu. Tek çıkış yolum bu korunmasız seksin nafîle olduğunun kanıtlanmasıydı.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırdı. Ya da belki de kahvaltı yapmadığım içindi, çünkü kapıdan çıkıp doğruca kıyametime koşmam gerekiyordu. Aptal prezervatifi nasıl unutabilirim? Öğrendiğimi sanırdın.

Beş yıl seks yapmadan geçirmek için uzun bir süre, kendime bir mola vermeye çalıştım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Mateo," diye seslendim. Siktir et Mateo'yu! Ona Mafya Patronu demeliydim. Kapıdan baktım ve gerçekten de masasında oturmuş çalışıyordu. En azından birimiz olanlardan etkilenmemişti.

"Evet, Brianna," diye cevap verdi başını kaldırarak. Çarpıcı yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve vücudumun yeniden ısındığına yemin edebilirim.

Lanet olsun, hayır! Artık benim için sık falan yok.

"Telefonumu alabilir miyim lütfen?" Ona sordum. Marissa'yı aramayacağım ama grup sohbetini başlatabilirim.

Sanki beni okuyormuş gibi bana baktı. "Günleri saymak istiyorum," diye gerekçelendirdim. "Son reglimden beri. Böylece bu bokun ne kadar süreceğini bileceğim."

Küstahça bir yalandı. Ama beni iyi tanı mıyordu, o yüzden yalan söylediğimi anlaması mümkün değildi. Son adet tarihim tam olarak biliyordum. Ve o günden beri en kötü zamanda korunmasız seks yapmış olamayacağımı biliyordum.

Ya da hamile kalmaya çalışıyorsanız en iyisi, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Ne yazık ki hamile kalmaya çalışmıyordum.

"Nerede?" diye sordu.

"Çantamın yan cebi," diye mırıldandım, neredeyse bunu yuttuğuna inanamayacaktım. Yine de yüzümü ifadesiz tuttum. Eğer bu işten canlı çıkmak istiyorsak, hata yapmayı bırakmalıyım. Neredeyse bir hafta önce üzerine kahve dökmemiş olmayı diledim. Ve eğer gerçekten üzerine kahve dökmek zorunda kaldıysam, keşke hiç sohbet etmeseydik.

Yanıma geldi ve bana telefonumu uzattı. "Teşekkürler."

Hemen kapıyı yüzüne kapattım. Ne düşündüğü umurumda değildi.

Telefonu hızla sessiz moda aldım ve Marissa ve Daphne ile bir grup sohbeti başlattım.

Ben: Emma ile her şey yolunda gitti mi?

Marissa: Evet, mükemmel.

Daphne: Seninle her şey nasıl gitti?

Marissa: Amcık kırbaçlama planını uyguluyorsun, değil mi?

Ben: Bu en aptalca plandı. Sik kırbacı diye bir şey var mı?

Daphne: Daha önce hiç

duymamıştım. Marissa: Sorun

nedir?

Kuzenin pisliğin teki.

Daphne: Ne? Yatakta iyi değil mi?

Ben: Ciddi misin? Ne zaman yatacağımızı düşünüyorsun?

Marissa: Şemalar. Beğenmedin mi?

Bunu yazdığımı bile inanamıyorum. O kadar iyiydi ki prezervatif kullanmayı unuttum.

***** Sessizlik ******

Ben: Burada çıldırıyorum. Ciddiyim!

Daphne: Hatırlamadı mı?

Marissa: Sanırım bu kedi kırbaçlanmış olurdu.

Ben: Marissa!!! Şimdi sırası değil. Korunmasız seks yapmak için en kötü zaman.

Daphne: Kahretsin! Bir hamilelik ve doğum daha geçiremem.

Marissa: Geçen sefer 20 kilo almıştım.

"Sen ciddi misin?" Kendi kendime mızımlılandım.

"Her şey yolunda mı, Brianna?" Mateo'nun sesi ofisine kadar ulaştı.

"Evet, hepsi iyi." Ne a aptal Soru?

Evet, her şey harikaydı.

Ertesi gün hapına ihtiyacın var mı?

Ben: Evet. Kuzenin gidip almama izin vermiyor. **Daphne:** Anlamıyorum. Neden anlamıyorsun?

Aman Tanrım! Daphne:

OMG ne?

Marissa: Hamile kalmanı mı istiyor?

Ben: Beni gözetim altında tutacağını ve hamile olup olmadığımı görene kadar onun evinde yaşamam gerektiğini söyledi.

Kuzenin tam bir pislik.

Evet, anladım. Söylemiştin zaten.

Ben: Bu, o meşgulken Emma'yla birlikte olma planımı suya düşürüyor. Onu ya da bana yüklediği kişiyi oraya sürükleyemem. Bunu yapamam.

Marissa: Evet, yapabilirsin.

Ben: Yirmi dört saatten az oldu ve şimdiden işler kötüye gitti.

Marissa: Ya da belki kuzeye gitmiştir.

Daphne: Anlamıyorum. İyi mi kötü mü?

Ben: Kötü.

Güzel.

Bana ihtiyacı var. Bunu yapamam. Ona söylemeliyim. Hayır!

Daphne: HAYIR!

Adetime daha iki hafta var. Kahretsin!

Daphne: Verimli bir zaman olduğunu

mu düşünüyorsun? Ben: Maalesef.

Ben: Sadece bir kez. Olasılığı çok düşük. Değil mi?

Marissa: Geçen sefer sadece bir kez sürmemiş miydi?

Ben: Bunu hatırlamandan nefret ediyorum.

Daphne: Olumlu tarafından bak.

Ben göremiyorum.

Daphne: Geçen sefer seks berbattı. Bu sefer çok iyiydi, prezervatifi unuttun. Bu da bir şey sayılmalı.

Ben: Konuşmam bitti. Bu hiç yardımcı olmuyor. HİÇ!

Marissa: Onu arayacağım.

Ben: Teşekkür ederim.

Bunun bir faydası olmayacağını kesin olarak bilmeme rağmen. Kreşten ya da doktordan ararlar diye telefonun zil s e s i n i tekrar açtım.

Peki şimdi ne olacak? Bütün gün banyoda oturamazdım. Dışarıda bazı sesler duydum, belki de bana kimin göz kulak olacağını anlamıştır.

Ellerimi yıkadım ve makyajımı tazeledim ama faydası olmadı. Bana bakan yansıma tamamen zevk almış bir kadının yansımasıydı. O kadar iyiydi ki, sadece bunu düşünmek bile tekrar yapmak istememe neden oluyordu. Bu sefer prezervatifle!

Kapıyı açtım ve Marcus'u ağabeyinin yanında buldum. Yüzündeki şaşkınlık paha biçilemezdi.

"Brianna, burada ne işin var?" Marcus şaşkınlıktan gözleri büyümüş bir halde sordu.

"Banyoda takılıyordum," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Ne için?" diye sordu.

Çünkü kardeşin beynimi sikti!

Onun yerine "Güzel bir banyo," diye mırıldandım.

Sonra yüzünde bir şey belirdi ve öfkelenerek kardeşine döndü. "İşte bu yüzden bana onun yasak olduğunu söylemiştin," diye homurdandı. "Onu kendin için istiyordun."

Mateo şaşırmamış görünüyordu, sandalyesine yaslanmıştı. Gözleri sakindi ama içlerinde sertlik vardı. Bakışları açık bir uyarıydı. Marcus bunu göremeyecek kadar aptaldı; gün gibi ortadaydı.

"Um, yapmalıyım-" Kapıya doğru ilerledim ama Mateo'nun sesi beni durdurdu.

"Sakın bu odadan çıkayım deme, Brianna." Sesindeki emir karşısında kaskatı kesildim. İçimdeki her şey onun emrine uyduğum için isyan etti. Yavaşça arkamı döndüm ve iki adama da baktım. Mateo'nun gözleri sertti, gözlerinde açık bir uyarı vardı.

"Kardeşim seni tehdit mi ediyor?" Marcus beni sorguladı. Evet dersem tam olarak ne yapabileceğini düşündüğünü merak ettim.

"Bunu sana söyleten ne?" Gözlerim tekrar Mateo'ya kaydı. Beni aç bir kurt gibi izliyordu. Asıl soru, benim onun istekli ya da isteksiz avı olup olmadığımdı.

Marissa'nın sesi kafamın içinde çılgılık *atıp duruyordu*. Ya o da benim gibi bu yoğun arzuyu hissediyorsa? Belki de bir şeyler vardı.

Evet, beyin kontrolü. Kendimle alay ettim.

"Bir aydan fazladır seni bir randevuya çıkarmaya çalışıyorum," diye acı acı tükürdü Marcus, "ve sen yüzüme bile bakmadın. Bir hafta geçmeden onunla yatağa atlıyorsun. O senin iki katın yaşında."

"Kaç yaşındasın sen?" Mateo'ya sordum, Marcus'a cevap vermedi.

"Kırk dokuz," diye yanıtladı Mateo, beni şaşırtarak. Evet, daha yaşlı olduğunu biliyordum ama en fazla kırklı yaşlarının başında olduğunu tahmin ederdim. Vay canına, son derece seksi görünen bir kırk dokuzluydu. Sonra kaşlarımı çattım. Bu kitaplardan birinde geçen bir seks pozisyonu değil miydi? Yoksa altmış dokuz muydu?

"Kırk dokuz ya da altmış dokuz bir seks pozisyonu mu?" diye sordum. "Her zaman sayılarımı karıştırıyorum."

Marcus'un ağzı açık kaldı.

"Kırk dokuz bir futbol takımı," diye yanıtladı Mateo, dudağını bükerek. Belki de bu yüzden bu kadar tehlikeliydi. İnsanların kendilerini rahat hissetmelerini sağlıyordu ve sonra bir bakıyordunuz, tüm sırlarınızı döküyordunuz ve bam... ölmüştünüz.

Marcus, "Baban olacak yaşta," diyerek bariz olanı göstermeye çalıştı.

"Ne diyebilirim ki?" Bakışlarımı Marcus'a çevirdim ve tek omzumu kayıtsızca silktim. "Asi olma aşamasına hiç geçmedim. Her şeyi ortaya dökmenin zamanı gelmişti."

Marcus bana doğru bir adım atarak, "Benimle birlikte isyan edebilirsin," dedi. Dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi ve eli yanağımı okşamak için uzandı.

"Oha," diye mırıldandım, elini tutup ittim. Yakışıklı bir adamdı ama benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu. Ve kadınları iç çamaşırı gibi değiştirdiği gerçeği ona karşı büyük bir darbeydi. Ama belki de ağabeyi de daha iyi değildi? Tanrım, kendimi gerçekten harika bir konumda buldum.

Mateo'nun kendini nasıl yanımda bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir an masasının arkasında krallığını yöneten bir kral gibi otururken, bir an sonra yanımda durmuş, kardeşinin üzerinde yükseliyordu. Marcus'tan en az on beş santim daha uzundu.

"Marcus, kendine dikkat et," Mateo'nun sesi sakindi ama içinde öylesine soğuk bir tehdit vardı ki tüylerim diken diken oldu. Ben iki kardeşin arasında kaskatı dururken Mateo'nun kolu sahiplenici bir şekilde etrafıma dolandı. Silahı ceketinin arasından görünüyordu ve gerekirse kullanacağından hiç şüphem yoktu.

"O demek istemedi-" Durumu yumuşatmaya çalıştım ama Mateo araya girdi.

"Evet, öyle yaptı." Şimdi bu adamın ne kadar korkutucu olabileceğini ilk elden görebiliyordum. "Tekrar etmeyeceğim Marcus. O adamdan uzak duracaksın."

Brianna. O yasak bölge."

Marcus gergin bir şekilde güldü. "O benim için çalışıyor. Mesafemi korumamı nasıl beklersin?"

"Artık senin için çalışmıyor." Bunu kardeşine bile açıklamayacaktı. Bu doğru değildi ve ben de köprüleri yakmak istemiyordum. Marcus kötü bir adam değildi; sadece aptalca bir nedenden dolayı kadınları fethetmeyi seviyordu. Belki de kardeşine kıyasla işteki eksikliklerini telafi ettiği içindir.

"Mateo-" Gözleriyle buluştuğum anda kelimelerim boğazımda düğümlendi. "Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"İstediğin bu mu?" Marcus bana sordu, sesinde bir endişe vardı.

Tam olarak değil! Ama bunu söyleme lüksüne sahip değildim. Mateo'nun geçmişimi araştırmasını, hayatlara mal olabilecek ölümcül bağlantılar kurmasını göze alamazdım. Ona karşı bir çekim vardı, evet, ama bu kadarı da fazlaydı. Bir günden kısa bir süre içinde tüm özgürlüğümü ve Marcus'la olan işimi kaybetmiştim. Eğer kardeşi ilgi göstermemiş olsaydı, bana karşı bir hamle yapmazdı. Bu sadece flört etmek olurdu.

Başımı sallayarak cevap verdim ve Marcus başka bir şey söylemeden arkasını dönüp Mateo'nun ofisinden hışımla çıktı.

Yorgun bir iç çekişle, göz göze geldiğim andan itibaren ilgimi çeken bu adamla yüzleşmek için döndüm. Orada durmuş birbirimizi izliyorduk, ikimiz de boyun eğmek istemiyorduk. Ama sonra, ben zaten teslim oldum, değil mi? O her şeyi aldı. Sadece seks olması gerekiyordu ve işte buradaydık.

"Çantayı al da gidelim," diye konuştu sonunda.

"Nereye?" Çantamı aldım ve beni sesinden çıkarıp beyaz fayanslı koridorlara geri götürmesine izin verdim.

"Erken bir öğle yemeği yiyip konuşacağız." "Ne hakkında?"

"Sizin ve kızınızın taşınma planları." Bu bir konuşma ya da tartışma değil, kesin bir plandı.

"Mateo, lütfen," diye tekrar denedim. "Birkaç haftalığına ondan ayırlamam.

Lütfen makul olun."

"Birkaç hafta sürmez."

"İki hafta içinde regl olacağım." *Umarım.* "Emma değişikliklerden pek hoşlanmaz ve bizim bir rutinimiz var. Sana söz veriyorum, yapmayacağım-" Sertçe yutkundum. Onu kandıramazdım. Başka bir çocuk istemediğimi biliyordu.

Elini sırtımın küçük kısmına koydu ve gitmem için beni dürttü. Ofisinden çıktık, eli sıkıca sırtımdaydı. "Senin çalışman gerekmiyor mu?" Denedim. "Yemek alıp geri getirebilirim."

"Hayır, birlikte gideceğiz."

Gözlerimi devirdim. "Hapishanecileri pek sevmem."

"Bellissima," yüzümü ona çevirdi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Ben senin gardiyanın değilim. İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmamı sağlıyorum."

Dudakları hafif bir öpücükle benimkilere değdi ve gözlerim kapandı. Ona karşı duyduğum bu tepki başka hiçbir şeye benzemiyordu; rahatsız ediciydi. Ellerimin ensesine dolandığını ve onu daha yakına çektiğini fark etmedim bile. Öpüşmeyi derinleştirdi ve ben de ağzının içinde inledim. Kendimi duvara yaslanmış buldum, sert vücudu bana baskı yapıyordu. Sertleşmişti, şaftı karnımın alt kısmına baskı yapıyordu ve kalçalarımın arasında tanıdık bir ağrı hissediyordum.

"Sen benimsin Brianna," diye inledi kulağıma, elleri popomdaydı ve beni kabaca kendine doğru çekiyordu. "Söyle."

Bacaklarım yoğun ihtiyaçtan titriyordu. Onu tekrar içimde hissetmek istiyordum. Bu adam sadece öpücükleriyle bile aklımı başımdan almıştı.

"Bana benim olduğunu söyle," diyerek boynumdan aşağı öpücükler gönderdi.

Sertçe yutkunarak, beni hemen alması için ona yalvarma dürtüsüyle savaştım. Akıl sağlığını korumam gerekiyordu; bana her dokunuşunda akıl sağlığım yavaş yavaş kayboluyordu.

"Söyle, Bellissima," diye tekrarladı.

"Şimdilik," diye mırıldandım, dudaklarını ararken. "Şimdilik seninim." Gülümsedi, yüzünde tatmin edici bir kendini beğenmişlik ifadesi vardı. "Bununla başlayacağız."

"Affedersiniz Bay Agosti," diye araya yabancı bir ses girdi ve gözlerim Mateo'ya kaydı. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, anın tadını çıkarırken koridorda olduğumuzu unutmuştum. Benden hiç uzaklaşmadı ya da başını kaldırmadı, vücudu araya giren kişinin beni görmesini engelliyordu.

"Ne oldu?"

"Bilgi geldi ve e-postanıza iletildi," adam rahatsız görünüyordu ve onun için üzüldüm. "Geldiğinde sizi hemen bilgilendirmemi istemiştiniz."

Ve öylece kovuldu.

"Ona teşekkür ettiğimi söyle," diye fısıldadım ve Mateo'nun nefes kesen gözleri şaşkınlıkla parladı. Güçlü kollarını iyice hissetmek için şakacı bir şekilde pazusuna vurdum.

"Teşekkür ederim Paolo," dedi, omzunun üzerinden kısa bir süre bakarak Zavallı adam az önce hayalet görmüş gibi soluk soluğa kaldı ve ben de kıkırdayarak yüzümü Mateo'nun koluna gömdüm.

"Bir şey değil." Sonra da kovalanıyormuş gibi aceleyle uzaklaştı.

"Zavallı adama ne yaptınız da onu bu kadar korkuttunuz?"

"Ona bir iş verdim." Şaka yaptığını düşünerek kıkırdadım ama sonra yüz ifadesinden ciddi olduğunu anladım.

"Tanrım, endişelenmeli miyim?" Kıkırdadım ama içten içe ben de endişeliydim. "Şu kahveyi şimdi alsam iyi olacak, değil mi?"

Sırıttı ve bir şekilde bütün sabahım aydınlandı. Bu adam için üzücü bir seks bağımlısı olmuştum.

Evet, kesinlikle kafamı kontrol edecek birine ihtiyacım vardı.

"Önce karnını doyuracağım," diye cevap verdi. "Sonra bana kahve ısmarlarsın ve uzun bir hikâye anlattırırın."

"Ah, anlıyorum. Pazarlık yapıyoruz, değil mi?"

"Seni uyarmalıyım Bellissima," diye fısıldadı kulağıma. "Ben çetin bir müzakereciyimdir."

Ellerimi takım elbisesinin ceketinin içine soktum ve geniş sırtındaki sert kasları hissettim.

"Ben de öyle Mateo."

Marissa'nın sesi *ona* fısıldadı.

YİRMİ BİR

Mateo

T

onunla
birlikte.

kadını beni şaşırtmaya devam etti. Onu asansörün önünde gördüğüm andan itibaren, bu en üst yönetici katını gözlemledim. Sanki hâlâ o kata çıkıp çıkmamayı tartışıyor gibiydi.

Sadece dün geceyi düşünmek, o inlemeler ve sızlanmalar beni sertleştirdi. Bu sabah duşta onu ve onu becerirken nasıl hissedeceğini düşünerek mastürbasyon yaptım. En çılgın hayallerimden bile daha iyi çıktı ve daha yeni başlamıştık.

Bunca yıldır ne iş hayatında ne de eğlence hayatında kendimi kaybetmemiştim. Onunlayken tüm duygularım yok oldu. Ona o kadar odaklanmıştım ki, fiziksel muayeneden geçmesini istemeyi ve prezervatifi unutmuştum. Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki bunların hiçbirini düşünmemiştim. Gözlerim onunkilerle buluştuğu andan itibaren bana kendi kurallarımı, kendi acımasız hayatımı unutturmuştu. Bana kendimi hafif hissettirdi.

O konuyu açana kadar korunma aklıma bile gelmemişti. Korunmadığımızı fark ettiğinde yüzündeki ifade tam bir korku ve yıkımdı. İlk çocuğunu bu kadar genç yaşta doğurduktan sonra muhtemelen bir başkasına hazır olmadığını tahmin edebiliyordum.

Ertesi gün hapı almasına engel olduğum için de şerefsizin tekiydim.

Her şey ve çok daha fazlası olduğu ortaya çıktı. Beş yıldır bir erkekle birlikte olmadığını ve benim onun ikinci erkeği olduğumu itiraf etti. Bunu asla tahmin edemezdim. Dün geceki telefon seks! Hiçbir şey plana göre gitmedi. Dün geceki telefon konuşmamızdan ve alkollü olduğu halde korumasının gitmesinden sonra tüm mantığımı kaybettim ve bu sabah ilk iş onu istedim. Ona sahip olmalıydım.

Ve Şimdi ona sahip olduğum için, durdurmak imkansız olacaktı. Kardeşim ona dokunmaya çalıştığında, yumruğumu onun genç suratına geçirip burnunu kırmak istedim. Kimse ona dokunamazdı. O benimdi.

Şimdilik, ben seninim.

Bana kısıtlı zaman veriyordu. Yıllar boyunca kadınlar beni hamilelikle tuzağa dűŐürmeye çalıŐtı ve Őimdi burada Brianna'nın çocuğuma hamile kalmasını umuyordum. Onu tuzağa dűŐürmek istiyordum.

Agosti Enterprise'ın lobisinde yürürken omzunun üzerinden bana bakarak "Peki ne tür kahve içersin?" diye sordu.

Herkesin bakıŐlarından habersizdi. Ya bana odaklanmıştı ya da dűŐüncelerinde kaybolmuştu. Benim dűnyama bağlıyken bu tehlikeli bir özellikti. Kaırdığınız bir an hayatınıza mal olabilirdi.

"Siyah," dedim ona, elini tutarak. Karşı koymadı, elini benim elime bıraktı ve birlikte yürüdük. Bu duygu yabancıydı; daha önce bir kadınla el ele yürümemiŐtim. Bu hareket basit ama çok samimiydi.

Tüm Őehrin, tüm dűnyanın onun benim olduğunu bilmesini istedim. EĐer ona zarar verirlerse, gazabıma uğrayacaklardı. Kadınlar Őimdiye kadar sadece eğlenceydi. O çok daha fazlasıydı.

"Bu biraz sıkıcı," dedi. "Ben sıkıcı bir adamım."

Güldü. "Tamam, belki dün öğleden sonra buna inanabilirdim."

"Ben hâlâ aynı adamım," dedim ona. Benim varlığım karşısında titremeyen tek kişi oydu. Düne kadar kim olduğumu bilmemesine rağmen. Ama Şimdi bile titremiyordu.

Sanki bunu dűŐünüyormuş gibi başını eĐdi. "Sanırım öyle." "Katılmıyor musun?" Ona meydan okudum.

"Panera Bread'de yemek ister misin?" diye sordu. "ÖĞle yemeği için biraz erken ama belki biraz brunch?"

"ok kalabalık."

"Muhtemelen haklısın ama yemeği daha hızlı alacağız." Beni daha yakına çekti. "Açlıktan ölüyorum. Dün gece sıvı bir yemek yedik."

Gülümsedim. Onunla tanıştığım andan itibaren, son otuz yıldan daha fazla gülümsedim.

"Anladım. Daphne'nin kafasının güzel olduğunu söylemiştin."

Gülümsedi. "Birazcık," diye kıkırdadı. "Onun çok gerisinde değildim. Odama çıkmak için merdivenleri sürünerek çıkmak zorunda kaldım."

"Bunu ben de biliyorum," dedim ona. "Zirveye çıkabilmek için beni pantolonunun içine sokacağını söylemiştin."

Yüzü kızararak başını salladı. "Telefonu hemen o anda kapatmalıydın," diye mırıldandı utanarak.

Omzumun üzerinden baktım ve iki adamımın yeterince yakın olduğunu gördüm.

Onlara hızlıca başlarını sallayarak Brianna'ya yakın kalmalarını sağladılar.

Ben durdum, o da beni takip etti. "Ama eğlence daha yeni başlamışken neden telefonu kapatayım ki?" Ona takıldım. "Ayrıca, beni pantolonunun içine soktun. Hiçbir yere gitmeyecektim."

Gözlerini devirdi. "Sakın bunu kimseye tekrarlamaya kalkma," diye mırıldandı usulca. "Buna Marissa ve Daphne de dahil. Korkunç bir intikam olur. Gelecek yıllar için. Eski sevgilisine sarhoş dediğinde Daphne'ye ne kadar zor anlar yaşattığımı tahmin bile edemezsin."

"Ben senin eski sevgilin değildim, bu yüzden ondan bir adım önde olmalıyım." "Müstakbel eski sevgilim," diye kıkırdadı.

Kahretsin, bu kadın beni şimdiden eski kovalasına koyuyordu. Ne oluyor lan?

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve kendime doğru çektim. "Gelecekteki eski sevgili diye bir şey yok."

Koyu renk, viski rengi gözleri şaşkınlıkla açıldı ve dudakları aralandı. Dayanamadım ve başımı eğerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. Tadı nadir bulunan bir alkol gibiydi, zengin ve pürüzsüz. Sarhoş edici.

Hiç istemediğim şeyleri istememi sağladı. Üzerimdeki etkisi o kadar güçlüydü ki, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Başımı kaldırdığımda gözleri kapalıydı, yanaklarında çekici bir kızarıklık vardı. Ve o benimdi.

"Tamam mı?" Ona sordum ve ağır göz kapaklarının ardından beni izledi. İçlerinde arzu vardı, benimkini yansıtan istek ve ihtiyaç ve başka bir şey. Sakladığı bir şey.

"Tamam," diye homurdandı.

"Şimdi yemek yiyelim."

Adamlarım bize bir masa ayarlamıştı, biz de doğruca oraya gittik. Mekan aşırı kalabalık ve çok gürültülüydü ama onun için bir denemek istedim. Sırada ya da boş bir masa için beklemek zorunda kalmayacağımızı fark ettiğinde, heyecanlanmak yerine, nefesinin altında bunun bir şey

olmadığını mırıldandı.

Doğru. Brianna'nın böyle bir yaklaşımdan rahatsız olduğu açıktı ama burası benim dünyamdı ve o da artık bu dünyanın içindeydi.

Adamlarım bize yemeğimizi getirdi ve o da onlara teşekkür etti.

Çilekli tavuk salatasını küçük lokmalar halinde kesti. Her kesişinde düşüncelerinden biraz daha uzaklaştığını görebiliyordum. Aklından neler geçtiğini, tüm isteklerini, arzularını ve ihtiyaçlarını bilmek istiyordum.

"Yazmaya geri dönebilirsin," diyerek sessizliği bozdum ve gözleri bana ters ters baktı. "Ya da dans

etmek?" "Ne demek istiyorsun?"

"Neden yazmaya geri dönmüyorsun?" diye sordum. "Görünüşe göre bale dansını seviyorsun." Bana kendinden biraz daha bahsetmesini umuyordum.

Tek omzunu silkti. "Belki bir gün."

"Takma adın neydi?" diye sordum. Belki de onunla her seferinde bir şey öğrenmek daha kolay olurdu.

"Sana söylemeyeceğim," diye karşılık verdi onursuzca, yanakları pembeleşmişti.

"Bu bir sır mı?"

"Bu benim bilmem ve senin karışmaman gereken bir şey," diye cevap verdi cesurca. Evet, ondan gerçekten hoşlanmıştım.

"Neden yaşamak için yazmıyorsun?"

Derin bir iç geçirdi. "Çok iyi bir maaş vermiyorlar ve sen de kendi işinin patronu sayılırsın."

"Benim çatım altında yaşarken paraya ihtiyacın olmayacak." Gözlerini devirdi. "Hayır, teşekkür ederim."

Bu kadının nesi vardı? Bunu daha önce becerdiğim herhangi bir kadına teklif etseydim, aynı saat içinde öğle yemeklerini geride bırakıp taşınırlardı.

"Neden bir işe ihtiyacın var?"

"Sağlık sigortası," diye mırıldandı ve salata dolu bir çatalı ağzına götürdü.

Bu mantıklı. Muhtemelen uygun sağlık sigortası olmadan kızını kreşe veremezdi. Bu gizemli kadını gözlemledim.

"İşten bahsetmişken," diye konuştu çiğnemeyi bitirdiğinde. "Senin için tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

Sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettiği anda yüzü fena halde kızardı. Yüzündeki tüm bu duyguları görmek hoşuma gidiyordu.

"Bunu burada mı tartışmak istiyorsun?" Aptalca olduğunu bilmeme rağmen ona yaklaştım. Ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Hayır."

"Gidip kızınızı alalım, böylece ikiniz de akşam yerleşmiş olursunuz." Benim evimde kalma fikrini reddetti ama başka alternatif yoktu.

"Yapamam," gözlerini indirdi ve bana bakmaktan kaçındı. "Sana söyledim, Emma değişimden pek hoşlanmaz."

"Ve sana söyledim, gözümün önünden ayrılmama izin vermeyeceğim," diye sert bir tonda cevap verdim. Yüzünü buruşturdu ve gereğinden fazla sert davrandığımı biliyordum. Ama lanet olsun, Brianna denemesine bile izin vermezse çocuk yeni bir çevreye nasıl alışacaktı.

Yemeğini elinin tersiyle itti. En azından iyi yemişti, yine de konuşmamın iştahını kaçırdığına dair bir his vardı içimde.

"Bazı temel kurallar koyabilir miyiz?" Gözlerime baktı, yumuşak yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Eve vardığımızda," dedim ona. Gözleri kızgınlıkla parladı ve onu rahatsız edenin ev terimim olduğunu biliyordum.

"Sen ne zaman istersen ben hazırım." İnatçıydı, buna hiç şüphe yoktu.

Kalktık ve Panera Bread'den çıktık. Bir dahaki sefere, benim seçtiğim bir yerde yiyecektik. Brianna en iyisini hak ediyordu.

Şoförüm önümüzde durduğunda, "Sizi evinize kadar takip edebilirim," dedi.

"Hayır, sen benimle geleceksin," diyerek elimi küçük beline doladım ve onu yanıma çektim. "Adamlarımdan biri cipini eve getirecek."

"Mateo," diye durdu ve yüzünü bana döndü. "Yirmi dört saat benimle olamazsın," diye itiraz etti. "Ya da senin insanların sürekli etrafımda olamaz. Yalnız kalmayı seviyorum. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Eve gittiğimizde yalnız kalabilirsin."

"Orası senin evin," diye tısladı nefesinin altından. "Biraz abartmıyor musun?"

"Olabilirim ama başka bir hamileliği önlemek için her şeyi yapacağımı da biliyorum."

Tedirginliği her yerinden okunuyordu. "Sen kırk dokuz yaşındasın," diye yumuşak bir tonda konuştu, "Ben yirmi beş yaşındayım. Zaten bir çocuğum var. Bir tane daha yapmak için çok gencim."

"Belki ama gerçek şu ki korunmadan seks yaptık."

"İkimizin de dikkatsizliği sonucu oldu. Ama yine de önlenebilir," diye cevap verdi öfkeyle. "Bu benim bedenim, senin değil. Damızlık bir kısrak aradığını sylememiştin."

"Ben değilim."

"Neden dinlemiyorsun?" elini saçlarının arasından geçirdi. "Birbirimizi tanı mıyoruz bile."

"Brianna, arabaya bin."

Bana baktı, inatçılığı yüzünden okunuyordu. Onun inatçı bir kadın olduğunu, kendi bildiğini okumaya alışkın olduğunu bilmeliydim. Genç yaşta ve yalnız bir ocuk sahibi olmak güçlü bir kadın olmayı gerektiriyordu; tek desteği yaşlı büyükannesi ve arkadaşlarıydı.

Uzaktan beni izleyen adamlarımın ve yolcuların farkında olarak ona doğru yaklaştım.

Bana meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Seni kaldırıp omzuma atacağım," diye tehdit ettim onu, "Ya da seni öyle bir sikeceğim ki günlerce adı mı haykıracaksın."

Gözleri karardı ve arzu gözlerine yansıdı. Kahretsin, bu hoşuna gitmişti.

"Arabaya bin," diye hırlayarak emrettim ama hareket etmeyi reddetti.

"Mateo, seni burada görmek ne güzel," dedi tanıdık bir adamın sesi. sertleşiyordu. Yavaşça arkamı döndüm ve Brianna'yı onun görüş alanından çıkardım. Kahretsin, kendimi ona öyle kaptırmıştım ki, etrafımdaki her şeyi unutmuştum.

"Declan," diye homurdandım. Başıma bela olan İrlandalı çetenin başı. Yanında iki adam vardı, küçük kardeşleri. En azından küçük kardeşleri işe yarıyordu. Benim küçük kardeşim sadece etek kovalamakta işe yarardı.

Çevremden Antonio'nun yaklaştığını fark ettim, bir şey olursa arkamı kollayacağından emindim. Diğer iki korumam Declan'ın arkasından geliyordu ama o endişeli değildi. Brianna burada olmasaydı ben de endişelenmezdim.

"Ah, sadık Antonio'yu görüyorum," diye devam etti Declan, tamamen rahatlamıştı. "Nerede olduğunu merak ediyordum."

"Declan," Antonio da kısa tuttu. Muhtemelen bu yüzden çok iyi anlaşıyorduk.

"Peki bu genç kız kim?" diye sordu, arkamdan bakmaya çalışarak.

"Seni ilgilendirmez," diye tükürdüm. Onu Brianna'ya yakın bir yerde istemi yordum.

"Böyle yapma Mateo. şu güzelliğe bir bakayım." Bir adım daha yaklaştı, omzumun üzerinden Brianna'yı görmeye çalışıyordu. Kendimi

Küçük bedeni sırtıma bastırdı ve bana yapıştığı için tüm azizlere şükrettim.

Antonio yaklaştı. Declan geri adım atmazsa işler boka saracaktı.

Kapalı.

Sonra iğrenç bir müzik tam arkamdan bangır bangır bağırmaya başladı. Kötü adamlardan hoşlanmak, seksi vücutlarla yatmak ve hayaletleri aramak hakkında. Tam olarak ne olduğunu biliyordum. Brianna'nın cipi yasal sınırı aşarak yanımdan geçerken bangır bangır çalan müzikle aynıydı.

"Bu da ne-" Brianna'nın yumuşak sesi arkamdan mırıldandı.

Telefonu o açtı. "Kahretsin, Mar. Zil seslerimle oynamayı bırak."

Brianna bana o kadar yakındı ki kuzenimin kahkahasını telefondan duyabiliyordum.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca plan. Hayır, kesinlikle yapmayacağım." Brianna kuzenimle uygunsuz bir tonda her ne tartışıyorsa, zamanlaması kötüydü.

"Bellissima, onu geri çağırabilir misin?" Dişlerimi sıktım, vücudumda gerginlik vardı.

"Ah, tabii," diye mırıldandı. "Üzgünüm, Mateo."

"Um, Mar, seni sonra arayabilir miyim? Bilmiyorum, herkes biraz gergin."

"Ne? Hayır! Ben de biraz alabilir miyim? Bana nane aromalı olsun." Heyecanla haykırdı ve ben de arkama bakarak ona kızgın bir bakış attım. "Çikolata ve vanilya. Tamam, gitmem gerek."

Telefon görüşmesini çabucak sonlandırdı. "Özür dilerim, önemliydi," diye mırıldandı ve bana yalan söylerken mahcup bir ifadeyle baktı.

"Kulağa kesinlikle öyle geliyor, Bellissima," diye mırıldandım, kötü zamanlamaya ve gergin duruma rağmen dudaklarımı küçük bir gülümsemeye kaldırdım.

"Tamam, gerginliğimize geri dönebiliriz," diyerek gözleri ışıldayarak bana baktı. "Bana bir ay yetecek kadar dondurmam var."

Declan bir kahkaha attı.

"İşte bu bir kadın," diye konuştu kahkahalar arasında. "Müzik ve dondurma konusunda harika bir zevki var."

"Teşekkür ederim," diye onayladı Brianna arkamdan. Avuç içleri sırtıma değiyordu ve bu beni garip bir şekilde topraklıyordu.

"Ben Declan," diye kendini tanıttı. "Görünüşe göre niyetiniz sizinle tanışmamı istemiyor."

Brianna kıkırdadı. "Tanışmadığımıza sevindim Declan."

Declan'ın beni onun niyeti olarak düşünmesine neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Brianna'nın onu düzeltmemesine ve ona adını vermemesine sevindim.

"Tamam, Mateo," diye konuşmaya devam etti Declan, Brianna'yı görebilmek umuduyla meraklı bir bakış daha fırlatarak. "Sonra görüşürüz."

"Pek olası değil." Küçük kardeşleriyle birlikte uzaklaşırken, Antonio ve diğer adamlarıma Brianna'yı araca girerken görmelerini engellemelerini işaret ettim.

"Bana cipin anahtarlarını ver." Anahtarları çantasından çıkardı, yanında bir barbie, bir mini fare ve tanımadığım başka bir oyuncak vardı. Başka bir şey söylemeden anahtarları bana uzattı. Camı indirip adamlarımdan birine uzattım ve camı ve sürücüyü bizden ayıran bölmeyi kaldırdım.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu merakla.

Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki, çevremden haberim yoktu. Declan beni sırtımdan vurabilirdi ve ben Brianna'yı becerme hayalleri kurarken bunun geldiğini göremezdim.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim ona sertçe.

Gözlerinin üzerimde olduğunu, beni izlediğini hissedebiliyordum ama bu konuda başka bir şey söylemedi. Onun yerine Panera'daki tartışmamıza geri döndü.

"Bazı temel kurallar koyabilir miyiz?" Gözlerini eğerek bakışlarımı aradı. "Böylece ikimiz de bizim için neyin işe yarayıp neyin yaramayacağı konusunda hemfikir olabiliriz."

"Aklında ne vardı?" Gizemli biriydi. Bana verdiği karşılık ve dik duruşu hiç kimsenin, hatta kadınların bile alışık olduğu bir şey değildi.

Declan'la karşılaşmamın sonucu olarak vücudumda oluşan gerginlikten kurtulamıyordum. Brianna sanki ruh halimi hissedebiliyormuş gibi beni dikkatle izliyordu.

"Benim hayatım beni ilgilendirir, seninki de seni" diye sahte bir kabadayılıkla konuştu. "Ben sana soru sormaya niyetli değilim, sen de bana soru sorma. Bu sadece hamile olmadığımı karar verene kadar sürecek ve sonra kendi yollarımıza gideceğiz. Emma benim kızım ve benim sorumluluğumda, bunların hiçbirisiyle ilgisi yok."

Kaşımı kaldırdım. "Peki hamile kalırsan ne yapmayı düşünüyorsun?"

Sözlerim karşısında solgunlaştı ve ben de buna sebep olduğum için kendimi kötü hissettim. Ama gitmesine izin verecek kadar kötü değil.

"Olasılık zayıf," diye mırıldandı.

"Göreceğiz," dedim sonunda. **O m u z l a r ı** hafifçe çöktü ve arabanın camından dışarı bakmak için döndü.

YİRMİ İKİ

Brianna

MAteo evine giderken arabanın içinde gergindi. Küçük konuşmamın bir işe yaradığından emin değildim. Aramızdaki sınırları belirlerken kalbim deli gibi çarpıyordu, ama onları ayarlamam önemliydi. Ona kendimi fazla kaptırmamam önemliydi. Emma'nın iyiliği için... ve benim iyiliğim için.

O adamın sesini duyduğu andan itibaren gerginlik ve sertlik dalga dalga yayıldı. Dürüst olmak gerekirse, nedenini anlayamadım. Declan'la olan tüm karşılaşma anlamsız görünüyordu. Ona tüm bu olanların nesinin kötü olduğunu tekrar sormak istedim ama bunun yerine sessiz kaldım.

Pencereden dışarı bakıyor, bugün ve yarın için plan yapmaya çalışıyordum. Bir şekilde Mateo'yu Çarşamba gününü Emma'yla evde geçirmeme izin vermesi için ikna etmeyi umuyordum.

İki hafta! Her an regl olabilirdim.

Mateo'nun Mar'a anlattığı hikayenin saçmalık olduğundan oldukça emindim. Beni sekreteri olarak almaya hiç niyeti yoktu. Haklıydı; istediğini elde edene kadar acımasızdı. Beni daha ne kadar isteyeceğini düşündüm. Umarım hamile olmadığımı anlayana kadar.

Mateo'nun evine vardığımızda, ağzımın açık kalmamasını sağlamak zorundaydım. Ev çok büyüktü, etrafı en az yüz dönümlük bir araziyle çevriliydi ve bir kısmı doğrudan okyanusa bakıyordu. Bu mülkte yaşayan on büyük aile olabilirdi ve asla birbirleriyle karşılaşmazlardı.

Arazinin başlangıcı kapılıydı ve etrafındaki ormanlık alan mahremiyet sağlıyordu. Birkaç dönümlük ormandan sonra tertemiz bir çimenliğe dönüşüyordu.

Telefonum gelen bir e-postayı işaret ederek çaldı ve hemen telefonuma uzandım.

Columbia Üniversitesi'nden gelen yanıtı görünce kalbim duracak gibi oldu. Mateo'ya baktım ama bana hiç ilgi göstermiyordu, ben de e-postayı açtım ve taradım.

Aman Tanrım, bana Kyle'ın ailesinin adını ve bilinen son adresini verdiler.

Ekran görüntüsünü aldım ve kolayca erişebilmek için telefonumda hızlıca bir klasör oluşturdum.

"Her şey yolunda mı?" Mateo'nun sesi beni yerimden sıçrattı. Gözlerimi ona doğru kaldırdım, şaşırmıştım. Gözleri hala kendi iPad'indeydi, bu da nasıl bir şey fark ettiğini merak etmeme neden oldu. Bu, onun yanında hiçbir şey yapmamam gerektiğine dair bir uyarıydı. Çok dikkatliydi, çok tehlikeliydi.

"Evet," diye cevap verdim ve kendi sesim biraz garip geldi. Son otuz dakikadır tek kelime konuşmadığımız için miydi? "Burası senin evin mi?" Odağı değiştirmeye çalışarak sordum.

"Evet."

Harika, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Tek kelimelik yanıtlar alacağız.

Telefonu kapattım ve araba devasa eve yaklaşırken bekledim. Araba durur durmaz biri onun ve benim için iki kapıyı da açmıştı bile.

Araçtan inerken kapımı açan adama bir bakış attım. Silah kılıfı da vardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, keşke buradan başka bir yerde olsaydım. Hareketsiz duruyordum, büyük giriş çoktan açılmış, beni karşılıyordu. Ama burası benim evim değildi ve Emma da yanımda değildi. Benim küçük kulübem sıcak ve misafirperverdi; bu malikâne ise soğuktu.

Başka bir arabanın motor sesini duydum ve başımı o yöne çevirdim. O benim cipimdi. Onu kullanan adam hemen arkamıza park etti ve Mateo'nun yanına gitti. Marissa'nın doğum günü partisindeki ve Mateo'nun şirketindeki aynı adamdı. Bana adını verip vermediğini hatırlayamadım. Sanmıyorum.

Mateo'nun evinin merdivenlerinde durup ne yapacağımı bilemez bir halde telaşlanırken iki adamın konuşmasını izledim.

"Brianna, Luca seni yatak odamıza götürecektir, böylece temizlenebilirsin," Mateo bana zar zor bir bakış attı. Belki de benden çoktan bıkmıştı. Bu

bir rekor olurdu, değil mi? "Luca, çantası cipte. Bir şeye ihtiyacın olursa Brianna, ben ofisimde olacağım."

Yatak odamız. Ona ters ters baktım, eğer burada kalmaya zorlanırsam kendi odamı talep etmek istiyordum. Kendime ait bir alana ihtiyacım vardı! Bunun yerine çenemi kapalı tuttum. Hangisinin Luca olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım.

Bana kapıyı açan adam cipe doğru yürüdü, arka koltuktan çantamı aldı ve sonra geri dönerek merdivenlerden eve girdi.

"Bu taraftan," diye konuştu Luca ve beni takip ettirdi.

Kendime rağmen omzumun üzerinden bir bakış daha attım ve Mateo'nun gözlerini üzerimde yakaladım. Çok fazla şey gördüğünü hissediyordum. *Bu hiç hoşuma gitmemişti.*

Luca beş dakika sonra çift kapının önünde durup büyük ve lüks bir yatak odasına açılan kapıyı açana kadar onu takip ederek büyük evin içinde koşuşturdum.

"Burası senin yatak odan," diye bariz bir şekilde belirtti. Ona buranın benim yatak odam olmadığını söylemek istedim ama sözlerimi içimde tuttum.

"Teşekkürler," diye zar zor söyleyebildim.

İçeri girdi ve çantamı şezlongun üzerine koydu.

"Seni yalnız bırakayım," diye mırıldandı ve kapıyı arkasından kapattı. Şimdi ne yapacağımı bilemez bir halde devasa yatağa oturdum ve odayı içime çektim. Ayrı bir oturma alanı ve çalışma masası olan güzel ve aydınlık bir yatak odasıydı. Yatak odası çok büyüktü, büyük Fransız pencereleri tüm duvarı kaplıyordu, okyanus manzarası kilometrelerce geniş ve engelsizdi. Bu yerle ilgili her şey para ve güç çılgınlıkları atıyordu. Büyüdüğüm ev bile bu mülkle kıyaslanamazdı.

Telefonumu çıkardım. Saat öğleden sonra iki bile değildi. Emma'yı arayıp konuşmak için çok erkendi. O hâlâ kreşteydi, Marissa ve Daphne ise muhtemelen benim evimde kalabilmek için her şeyi yoluna koymaya çalışıyorlardı.

Tam bunları düşünürken bir mesaj belirdi. Kaydırarak açtım ve bir resim geldi. Grup sohbetimizde gördüğüm anda içimden kısıp bir kahkaha yükseldi. Daphne'nin Mercedes'inin arka planında Marissa'nın araba koltuğuna bağlanmış olduğu bir selfie.

Ayağa kalkıp Fransız kapılarına doğru yürüdüm ve onları açarak balkona çıktım. Manzaranın bir fotoğrafını çektim ve geri gönderdim.

Hemen bir mesaj geri geldi ve Marissa'nın cevap vereceğini bilmeliydim. **Pussy whipped.**

Sanki beni görebiliyormuş gibi telefona gözlerimi devirdim. Manzaraya bakarak derin bir nefes aldım. Ciğerlerim okyanus kokularıyla doldu, çocukluk anıları zihnimi sardı. Babamla geçirdiğim o nadir haftalar ve beni onunla birlikte balığa götürdüğü zamanlar. Babam bana denizlerde nasıl gezineceğimi öğretirken, üvey babam John bana yelken açmayı öğretti. John beni ava götürürken babam beni poligonlara götürürdü. Ateş edebilmeme rağmen silahları sevmezdim ve ava gittiğimde hiçbir hayvanın ölmemesini sağlardım. Annemin bu iki adamın birbirine ne kadar benzediğini fark edip etmediğini merak ederdim. Hayatımdaki iki adam arasındaki tek büyük fark birinin zengin olması diğerinin ise olmamasıydı.

Balkonun zeminine oturdum ve sırtımı duvara yasladım. Hayat kesinlikle hayal ettiğim gibi gitmiyordu. Eskiden hedefleri olan, başarılı biriydim. Son beş yılda, gerçekten hiçbir şey başaramamıştım. Anne oldum, sonra büyükanneme bakıcı oldum, sonra Emma hastalandı ve her şey yokuş aşağı gitti. Sanki kim olduğumu unutmuş gibiydim. Daphne haklıydı, dansı bıraktığımdan beri gerçekten mutlu olamadım. Aslında baleyi seviyordum, on beş yıllık düzenli rutinden sonra beni koparan şey sürekli baskı ve sınırlamalardı. Annem sosyal hayat, okul hayatı ve dans hayatı arasındaki dengeyi anlayamadı. Belki de hayatla ilgili seçimler konusunda aptal gibi görünmemin nedeni buydu.

Kendimi başıboş hissediyordum; yanlış seçimler peşimi bırakmıyordu. Annem benimle tüm bağlarını kopardığı andan itibaren korkmuştum, ihanetten incinmişim. Sakinleştğinde bana ulaşmasını umduğumu hatırlıyorum ama o gün hiç gelmedi. Emma'ya sahip olduğumda, annemin tek kızıyla olan bağıni koparmasını anlamak daha da zorlaştı.

Gözlerimi kapatarak kıyıya vuran dalgaların sesine, uzaktaki martılara odaklandım. Temmuz ayının ortasındaydık ama bugün hava nemli ya da dayanılmaz derecede sıcak değildi. Esinti uzaktaki ağaçların arasından süzülüyordu ve çok huzurlu hissettiriyordu. Normal bir iş gününde bile onu birkaç saat daha göremeyecek olmama rağmen Emma'yı şimdiden özlemiştim. Onu kaybetmekten korkuyordum.

Telefonumun kilidini tekrar açtım ve e-postayı açtım. Kyle'ın ailesinin adını ve adresini kopyalayıp Google aramasına yapıştırdım. Sonuçlar anında geldi. Bir makale okudum, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha derken kalbim sıkıştı. Kyle'ın ailesi ölmüştü.

Bir ara veremez miyim?

Cenaze evinin web sitesinde yayınlanan çeşitli taziye mesajlarını okudum. Oğulları ölmeden kısa bir süre önce ölmüşler. Evet, Kyle'ın Emma'yı ailesiyle tanıştırmaya hiç niyeti yoktu. Tam aramayı bitirmek üzereydim ki bir mesaj gözüme çarptı.

*Sevdiklerimiz gitmez,
Her gün yanımızda yürüyorlar,
Görülüyorlar, duyuluyorlar ama
her zaman yakındalar, Hala
seviliyorlar, hala özleniyorlar ve çok
değerliler. Seni her zaman
özleyeceğim.
Kız kardeşin, Aoife.*

Kullanıcıya tıkladım, bir iletişim veya tam ad alacağımı umuyordum. Evet, aptalcaydı ama elimdeki tek ipucuydu. Eğer Kyle'ın teyzesi hayattaysa, o da potansiyel olarak bir eşleşme olabilirdi.

"Kahretsin, insanlar neden tam adlarıyla imza atmıyor?" Kendi kendime mırıldandım.

Google'da Aoife Sullivan'ı aramaya çalıştım ama bir sonuç çıkmadı. Bu sık duyduğunuz bir isim değildi, bu yüzden etrafta çok fazla Aoife olmamalıydı. Adını tekrar tekrar Google'da arattım.

Bir görevdeydim ve donör olarak test etmek için Kyle'ın ailesinden bir parça bulmaya kararlıyım.

YİRMİ ÜÇ

Mateo

I

Son bir saattir bir konferans görüşmesindeydim ve her geçen dakika ruh halim daha da kötüleşiyordu. Şu anda Brianna'yla birlikte olmak, evi nasıl bulduğunu öğrenmek istiyordum. Hiç getirmedim

kadın dokunuşundan yoksundu. Ama o bunu kolayca düzeltebilirdi.

Burada olmak istememesi dışında.

Ona zaman tanıyacaktım. Bugün başlangıçta planladığımdan biraz farklı geçti. Yine de pişman olduğumu söyleyemezdim. Onun kim olduğunu bulmaya çalıştığım huzursuz günlerden sonra, nihayet doyuma ulaşmıştım ve onun benimle olduğunu bilmenin huzurunu yaşıyordum.

"Ne düşünüyorsun Mateo?" Güvenlik adamlarımdan biri, Marco, sordu.

Odağımı değiştirerek elimdeki göreve odaklandım. Birileri Güney Boston'da adamlarımıza saldırdı ve ikisini öldürdü. Yeni bir mal sevkiyatına el koymaya çalışıyorlardı. Başarısız oldular ama kaçtılar ve sorgulayacak kimsemiz kalmadı. Ama ben paramı İrlandalıları yatırmıştım.

"Rıhtımdaki güvenliği iki katına çıkarın," dedim onlara. "Güney Boston'da İrlandalılar arasında varlığımızı duyurun. Eğer savaş istiyorlarsa, bunu alacaklar. New York'taki dostlarımız da Hell's Kitchen'da aynı şeyi yapsın. Aslında tüm Doğu Yakası'nın korunmasını istiyorum."

Beş dakikalık bir tartışma daha ve sonunda bitti.

"Neden bu kadar gerginsin Mateo?" Antonio bana sordu. Gergin olduğumda bunu anlayabilen tek kişi oydu.

Ayağa kalktım ve dışarı çıktım ama asıl yapmak istediğim Brianna'ya gitmekti. Üzerimde inanılmaz bir etkisi vardı. Taş duvarlarla çevrili terasın kenarına doğru yürüdüm ve önümde kilometrelerce uzanan okyanus manzarası vardı. Bu mülk, patron olduğumda satın aldığım ilk mülktü. İş ve finans konularında son derece iyi olduğum için yasal yollardan kazandığım parayla almıştım. Baş mafya babası olmak gençken hedeflediğim bir şey değildi. Kendi yatırım işimi kurmak, yeterince para biriktirmek ve genç yaşta emekli olmak istiyordum. Ve işte buradaydım, her şeyin başındaydım. Çok sayıda iş kurdum, hatta birkaç yatırım işi kurdum ve bunlar aracılığıyla parayı temizledim. Organizasyon hiç bu kadar zengin olmamıştı; İrlandalılar ve Rusların toplamından daha fazla paramız vardı. O zamandan beri pek çok mülk satın aldım ama her zaman ilk mülkümeye geri döndüm.

Elini omzuma koyarken Antonio'nun arkamdan geldiğini duydum. Benden biraz daha kısaydı ama daha az ölümcül değildi. Vurulma riskine girmeden arkamdan gelebilecek tek kişi oydu. Gerçi bugün Declan hiç çaba harcamadan bunu başardı. Tüm bunlar beni büyüleyen koyu kahverengi gözleriyle beni izleyen genç bir kadın yüzünden oldu. O kadın her zerremi tüketti.

Yukarı baktım ve taş parmaklıkların arasından Brianna'yı gördüm. Balkonun zemininde oturuyordu, başı duvara yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı. Buraya, benim yanıma aitti ama benim dünyama değil. Tek bir sevişmeyle onu çoktan mağarama sürüklemiş, kapılara barikat kurmaya hazır hale getirmiştim.

"Declan'ın arkamdan geldiğini hiç hissetmedim ya da duymadım," dedim Antonio'ya, bakışlarım hâlâ Brianna'nın masum formundaydı.

"Anlıyorum," diye yanıtladı.

Sessizlik havada asılı kalmıştı. Brianna'nın etrafında olma isteği o kadar güçlüydü ki, etrafımı fark etmememe neden oluyordu. Bu hem onun hem de benim için tehlikeli olabilirdi. Ve endişelenmesi gereken küçük bir çocuğu vardı.

"Kızını burada kalması için getirmeyi reddediyor," diye homurdandım. Antonio dinledi, bekledi. Beni çok iyi tanıyordu ve bir sonraki şeyi yapmam için beni piç yaptı. "Onun hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum."

"Mateo-" Sözünü kestim.

"Ve eski sevgilisinin adını istiyorum," dedim ona, bakışlarımı Antonio'ya çevirerek. Gözlerinde bana katılmadığını söyleyen bir ifade vardı. Belki de annemden bana miras kalan bir şeyler vardı, çünkü onun başka biriyle olduğunu düşünmek bile içimi yoğun bir kıskançlıkla kemiriyordu.

"Hangi eski sevgilin ya da hepsi?" diye sordu derin bir iç çekerek.

"Sadece bir tane var," dedim ve yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Onu suçlayamazdım. Bu günlerde pek sık karşılaşılan bir şey değildi.

"Pekâlâ, Mateo," dedi. "Ama şunu unutma. Bazen geçmişi geçmişte bırakmak en iyisidir. Ona kur yap ya da kadınların sana aşık olması için ne yapıyorsan yap. O artık burada ve ne geçmişinin ne de eski sevgilisinin bir önemi var."

"Belki de. Ama siz de gördünüz, tıpkı benim gördüğüm gibi, Marcus Marissa'nın partisinde eski sevgilisinden bahsettiğinde bir tepki oldu. Aslında kızların üçü de tepki gösterdi. Bir şeyler saklıyorlar."

Antonio'nun dalgın gözleri balkonda gezindi. "Evet, bunu gördüm. Ama asıl soru, bu bilgiyi kızını buraya getirmesi ve seninle kalması için ona şantaj yapmak için mi istiyorsun? Yoksa tamamen farklı bir şey mi?"

"Brianna'nın ne sakladığını bulmak için sana güveniyorum," diye cevap verdim. "Yapacak daha çok işim var."

Arkamı döndüm, eve geri döndüm ve ofisime yöneldim.

YİRMİ DÖRT

Brianna

I hızlı bir duş aldım ve rahat kıyafetlerimi giydim. Marissa'nın telefonundan FaceTimed yaptım.

"Her şey nasıl gidiyor?" Marissa ve Daphne'ye sordum.

"Bebeğim nasıl?"

"Prenses burada," diye gülümseyerek cevap verdi Marissa. "Bak görüntülü sohbette kim var, Emma."

Emma geldi ve gülümsemesi her şeyi daha iyi hale getirdi.

"Merhaba bebeğim," diye ekrana dokundum. Daha bir gün bile olmamıştı ve ben onu şimdiden çok özlemiştim. "Ben de seni özledim."

"O da seni özledi," dedi ama mutluydu. Muhtemelen henüz kafasına dank etmemişti. Ayrıca zaman algısı da aynı değildi. Marissa ve Daphne ile takılmayı seviyordu. "Bak bugün ne aldım."

Koşarak uzaklaştı ve ben başımı salladım. "Umarım geri gelir; yoksa ciddi bir terk edilme vakası yaşayacağım."

Daphne, "Artık bizimle FaceTime üzerinden sohbet etmeyi reddettiğinde ne hissettiğimizi biliyorsunuz," diye açıkladı.

Emma geri döndü ve bana yeni bir bebek gösterdi. "Mar Teyze ve Daphne Teyze bana yeni bir bebek almışlar."

"Bir tane daha," diye bağırardım ona takılarak. "Bunun çok fazla bebek olduğunu düşünmüyor musun?"

"Asla yeterince oyuncak bebeğiniz olamaz," diye araya girdi Marissa.

"Akşam yemeğinde dondurma ve pizza yedik," diye duyurdu Emma mutlulukla. "Umarım bu sırayla değildir," diye kıkırdadım usulca.

"Bizi ne tür teyzeler olarak görüyorsun?" Daphne, gözleri parıldamasına rağmen onursuzca sordu.

"Gidip oynayabilir miyim?" Emma FaceTime'dan bıkmış bir halde sordu. Her zaman aynıydı. Sadece birkaç dakika dayanabiliyor, sonra da çekip gidiyordu.

"Tabii. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, anne." Ve gitti. Hem Marissa hem de Daphne onu duymadıklarından emin olmak için izlediler.

"Peki bugün ne oldu?" Marissa sordu. "Bize her şeyi anlatmalısın."

"Anlatacak pek bir şey yok," diye yorum yaptım. "Kendime çok kızgıyım."

Prezervatifi nasıl unutabilirim?"

"İyi seks yaparken düşünmek zor," diye mırıldandı Daphne.

"Beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun?" Tedirgin bir şekilde sordum. "Çünkü işe yaramıyor."

"Daha fazla sekse ihtiyacın var mı?" Marissa bana saldırdı.

"Kesin sesinizi, ikiniz de," diye karşılık verdim. "Önümüzdeki iki hafta boyunca burada kalamam. Yani, bu yasadışı, değil mi?"

Marissa omzunu silkti. "Sanırım öyle."

"Polisi aramak istemezsin," diye fısıldadı Daphne.

"Yapmak istemediğim şey," diye gerekçelendirdim, "çocuğum olmadan iki hafta boyunca burada kalmak."

"Ona seninle kalıp kalamayacağını sorar mısın?" Marissa önerdi. "Ve biz de." "Sen onun kuzeni değil misin?" Ben sordum.

"Evet, ama öylece evine gidip yatak odalarından birine taşınamam," diye cevap verdi.

"Neden olmasın?" Ben de ona sordum. "Burası muazzam bir yer."

Marissa, "Ona Emma'nın seninle kalıp kalamayacağını sor," diye önerdi.

"Bunu zaten o önerdi," diye cevap verdim isteksizce. "Ona değişikliklerle arası iyi değil dedim."

"Ama neden?" diye ikisi de aynı anda sordu.

"Doktor ziyaretlerini nasıl açıklayacağım?" Mırıldandım. "Bizi Giovanni'nin çabalarıyla ilişkilendirmesini göze alamayız." Sessizlik uzadı ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. "Onun yanında olmamak bana hiç iyi gelmiyor. Ona cehenneme gitmesini ve tehdit olsun ya da olmasın burayı terk etmesini söylemeliyim."

Hepimiz sessizlik içinde oturduk, kaya ile sert yer arasında sıkışıp kaldık.

Daphne sonunda sessizliği bozarak, "Zaten bu geceyi orada geçirecektin," dedi. "Sadece onu yap-"

"Daphne!" diye bağırdım. "Ne oluyor be?"

"Yani, bu gece ne yapılması gerekiyorsa onu yap," diye fısıldadı. Yatak odasının kapısının hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Aptalcaydı, çünkü kapıyı kilitlemişim. "Sonra da yarının nasıl geçeceğine bakalım. Emma'nın ziyareti Çarşamba günü. Bunu çözmek için koca bir günümüz daha var."

"Marissa, fikrini değiştirme ihtimali nedir?" En iyi arkadaşıma sordum ama küçük telefon ekranına bakışı her şeyi anlatıyordu.

"Bu delilik," diye mırıldandım, gerginliği azaltmak için burnumu çimdikledim. "Erkekler konusunda şansım çok kötü olmalı."

"Hemen vazgeçme," diye cevap verdi Marissa. "Her şey yoluna girecek." Doğrusu onun daha önce hiç iyimser olduğunu hatırlamıyordum.

"Giovanni'den yardım isteyebiliriz," diye önerdi Daphne.

Daha sözünü bitirmeden, hem Marissa hem de ben aynı anda cevap verdik. "Kesinlikle hayır."

Kapı çalındı ve sesiyle yerimden sıçradım. "Gitmem gerek," diye hızlıca konuştum. "Kapıda biri var."

"Tamam, seni seviyorum. Bye." FaceTime'ı hızlıca sonlandırdım ve kapıya doğru gittim.

Kilidi açtım, birazcık açtım. **İçine** bakmaya yetecek kadar. Şaşırmıştım, gördüğüm adamı tanıdım.

"Merhaba," diye selamladım onu. "Seni dün gördüm. Marissa'nın doğum günü partisinde." Hafızamda onun adını aradım. Sonra Mateo'nun ona Antonio dediğini hatırladım. "Antonio, değil mi?"

Gülümsedi ve her nedense ondan hoşlandığımı fark ettim. "Evet, ben Antonio. Seni daha önce restoranda görmüştüm ama beni fark etmemiştin."

"Özür dilerim," diye özür diledim. "Biraz gergindim. Yine de ne olduğunu anlayamadım. Nedenini biliyor musun?"

Yapabilirsem bir şeyler öğrenmeye çalışabilirim. "Hayır."

"Oh, pekala. Artık bitti," dedim ona gülümseyerek. "Her neyse, seni tekrar görmek güzel Antonio."

"Ve sen de," diye onayladı. "Mateo seni akşam yemeğine çıkaracak. Saat altıda hazır olmanızı istiyor."

Gözlerimi devirdim. "Akşam yemeği için dışarı çıkmak istemiyorum."

Kıkırdadı. "Hanımlar süslenip püslenip dışarı çıkmayı sevmez mi?"

Onunla alay ettim. "Sanırım sana dün söyledim, ben bir hanımefendi değilim. Evde oturup pizza yemeyi ve kitap okumayı tercih ederim." Bir kaşını kaldırdı ve ben de hangi kısmını tuhaf bulduğunu merak ettim. "Bu konuda söz hakkım var mı?"

Ağzını açtı ama ben onu durdurdum. "Aslında, boş ver. Telefon numarasının bende olduğunu unutmuşum. Onu arayacağım."

"Pekâlâ. Sonra konuşuruz." Arkasını döndü ve koridordan ayrıldı.

Kapıyı kapattım ve tekrar kilitledim, sonra Mateo'yu aradım.

"Merhaba," lanet olası sesi bana bir şeyler yaptı. Çok iyi ama tamamen kötü. "Antonio uğradı," dedim ona. "Yemeğe çıkmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü yorgunum ve canım giyinmek istemiyor," dedim ona. Bu doğrudu, ancak akşam yemeğine çıkmak için giyecek bir şeyimin olmaması sorunu da vardı.

"Aşçıma bu hafta izin verdim," diye ekledi iç çekerek. "Tatilini iptal etmesini sağlayamadım."

Bu fikre kıkırdadım. Bir mafya babası aşçısından tatil planlarını iptal etmesini istiyor ve hayır cevabını alıyor. Hoşuma gitti.

"Akıllı aşçı senin isteğine boyun eğmez," dedim ona. "Yemek yapabilirim. Buzdolabında malzeme olduğu sürece."

"Neden aşağıya gelmiyorsun, kontrol edelim."

"Oh, işe geri döndüğünü sanıyordum." Bana söylediğinin bu olduğundan oldukça emindim.

"Benim de evde bir ofisim var," diye açıkladı.

Bu mantıklıydı. "O zaman bu telefon görüşmesi çok saçma. Öyle değil mi?"

"Aşağıya gel, Brianna." Adımı söyleme şekli kulağa sıcak ve yumuşak geliyordu. Hoşuma gitmişti. Onun bir arkadaş olmadığını unutmamak önemli olacaktı. O bir düşman mıydı? Onunla tanıştığımdan beri bana tüm hayatım boyunca hissettiğimden daha fazlasını hissettirdi.

"Tamam, bir dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım, ardından hızlıca yoga pantolonumu ve rahat beyaz yakalı tişörtümü giydim. Saçlarımı tarayıp yüksek bir at kuyruğu yaptım. Aynada hızlı bir kontrol rahat göründüğümü gösterdi. Güzel, seksi olmaya çalışmıyordum. Sadece rahattım.

Yatak odasından çıkıp geniş koridorda ilerledim. Hiç bu kadar aydınlık, açık bir koridor görmemiştim. Annem ve üvey babamla yaşadığım zamanlarda bile böyle bir lüks görmemiştim. Etrafa göz gezdirirken sonunda kendimi

Merdivenlerden inerken Mateo ve Antonio'nun geniş fuayede konuştuklarını gördü. Mateo da duş almış olmalıydı, çünkü gümüş gri telli siyah saçları nemliydi. Tanrım, kalbimi hızlandırdı.

Beni duydukları anda tüm konuşmalar kesildi.

"Hey siz ikiniz," diye selamladım onları. "Bilirsiniz, biri odaya girdiğinde konuşmayı keserseniz, az önce onlar hakkında konuştuğunuz anlamına gelir."

"Öyle mi?" Mateo'nun yüzünde eğlenen bir gülümseme belirdi.

"Evet," dedim ona, cam tavana bakarak. Burası gülünç derecede lüks bir yerdi. "Burası kışın buz gibi olmalı."

Antonio kıkırdadı. "Burası tropik bölge değil." "Evet, öyle."

"Ama buna alışkın olmalısın," diye konuştu Antonio. "Ne de olsa buralarda büyüdün."

Dikkatimi tekrar iki adama çevirdim. "Aslında ben yapmadım. Kaliforniya'da büyüdüm."

"Kaliforniya mı?" Antonio şaşkınlıkla sordu. Mateo sanki beni inceliyormuş gibi ilgiyle beni izliyordu.

"Evet. Şimdi bana mutfağı göstermek ister misiniz, böylece akşam yemeği hazırlayıp hazırlayamayacağımı anlayabilirim?"

Antonio'nun yüz ifadesi komikti ve gülmekten kendimi alamadım. "Yüz ifadeni görmelisin Antonio."

"Genç neslin bir soba bile yakabilmesine şaşıyorum. Yemek yapmayı nerede öğrendin?"

"Ah, bu hiç adil değil," diye kıkırdayarak cevap verdim. "Büyükannem ve bizim c-" Sözümü kestim. "Her neyse, bana büyükannem öğretti. Sen de yemeğe kalacak mısın?"

Antonio'nun gözleri Mateo'ya kaydı. Zar zor algılanabilen bir baş sallama vardı ama oradaydı. Patronun verdiği bir izin. Bu dünya kesinlikle alışık olmadığım bir şeydi.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordum.

"Neyi yapacağız, Brianna?" Mateo eğlenerek sordu.

"Peki, bana mutfağı gösterir misiniz ve siz ikiniz puro içmeye gider misiniz?" Bu fikre burun kıvırdım. Puro kokusundan nefret ederdim. "Ben ocağın başında köle gibi çalışırken bir şeyler içer ya da maç izler misiniz? Yoksa yardım eder misin? Ya da en azından bana eşlik eder misin?"

Antonio kahkahalara boğuldu. "Kelimelerle aranız kesinlikle çok iyi."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım ve Mateo'nun gözlerini yakaladım. Dünkü dansı hatırlayınca ensemde bir sıcaklık hissettim. Çok uzun zaman önceydi ama aradan yirmi dört saatten az bir zaman geçmişti.

Antonio, "Sana yardım edebilirim, bambina," diye teklif etti.

"Elbette," dedi Mateo, ancak verdiği yanıtın yardım teklif etmek mi yoksa bana eşlik etmek mi olduğundan emin değildim.

"Peki mutfak ne tarafta?"

Mateo elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni evin içinde mutfağın olduğu yere doğru yönlendirdi.

"Vay canına, burası kocaman bir mutfak." Merakla etrafıma bakındım. Gerçekten de muhteşem bir mutfaktı. İki adet büyük Wolf ocağı, burada ciddi bir yemek pişirme işi olduğunu düşünmeme neden oldu. Beyaz mermer zeminler koyu granit tezgahlarla kontrast oluşturuyor ve kirli beyaz Fransız dolaplarını tamamlıyordu. Mutfağın bir duvarını kaplayan Fransız pencereler odayı aydınlatıyor ve sıcak bir ortam yaratıyordu.

Subzero buzdolabına gittim ve açtığımda içinde o kadar çok yiyecek vardı ki taşmak üzereydi.

Başımı Mateo'ya çevirdim. "Burada bir orduyu doyuracak kadar yiyecek var," dedim ona. "Burada tam olarak kaç kişi yaşıyor?"

"Birkaç tane," diye cevap verdi sadece.

Bu cevap karşısında omuz silktim. Sanki umurumda değildi.

"Tamam," diyerek başımı tekrar buzdolabına çevirdim. "Basit bir akşam yemeği? Fileminyon ya da narenciye soslu somon yapabiliriz." Buzdolabına doğru biraz daha eğildim. "Taze limonumuz var mı? Ah, voilà!" Buzdolabının kapağına baktım. "Hangisi?"

"İkisi de mi?" Antonio önerdi.

"Hayır, ikisi de değil," diye başımı salladım. "Birinin sana iki öğün yemek yapmasını istiyorsan, kendine profesyonel bir aşçı bul."

YİRMİ BEŞ

Mateo

"Mateo, sana söylüyorum," Antonio'nun sesi yine sinirli çıkıyordu. "Onun hakkında son dört yıldan başka bir şey yok."

"Bu doğru olamaz," dedim ona. "İki kez kontrol et Kaynağınız. Dikkatsizleşiyor."

"Mateo," diye İtalyanca bir küfür savurdu, sonra devam etti, "Gerçek soyadının bu olduğunu sanmıyorum."

"O zaman bana onun gerçek soyadını ver," diye talep ettim.

Antonio, "Adamımıza yaşadığı evin emlak kayıtlarını çıkarttırıyorum," diye açıkladı. "Büyükannesinin onu yanına aldığını söyledi. Bu şekilde bilgilerinin izini süreceğiz."

Beklediğim bir şey varsa o da bu değildi. Antonio'ya ve yargılarına güveniyordum. Söylediklerine inanmamak için hiçbir neden yoktu ama yine de sözlerine itibar etmekte zorlanıyordum. Brianna tam olarak rol yapmıyordu, onu çevreleyen bir dürüstlük vardı. Neyi temsil ettiğimi bildiği halde yine de titremedi.

Brianna ne saklıyordu?

Ortaya çıkmadan önce ikimiz de onun yumuşak ayak seslerini duyduk.

"Kazmaya devam et," dedim ikimiz de başımızı kaldırdığımızda Brianna'nın merdivenlerden indiğini gördük. Rahat tavırları ve kendini taşıma şekli sahte değildi. Onu bir yalancı ya da hilekâr olarak göremiyordum ama eğer gizli görevdeyse, ailemin ve işimin korunduğundan emin olmalıydım. Bu sadece benimle ilgili değildi.

"Hey siz ikiniz," diye dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ikimizi de selamladı. "Bilirsiniz, birisi odaya girdiğinde konuşmayı kesersiniz."

oda, sadece onlar hakkında konuşuyordunuz demektir."

Dudaklarım eğlenen bir gülümsemeye dönüştü. Bu kadının etrafında her zaman oluyor gibiydi. Sikimi ve mutluluğumu harekete geçirdi. Ne kadar uygun!

Brianna her ne saklıyorsa saklasın, nazik biri olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Antonio'yla olan ilişkisini izleyince, hoş bir kişiliğe sahip olduğu anlaşıyordu. Antonio'nun biraz sert tavırları bazen kadınları uzaklaştırırdı ama o öyle değildi. Ve insanları nasıl etkileyeceğini kesinlikle biliyordu. Antonio, gerçekte kim olduğuna dair büyük soru havada asılı kalsa da, onun elinden yemeye başlamıştı bile.

Buzdolabının içindekileri kontrol etmek için eğildiğinde, poposu tümüyle ortaya çıktığında, pantolonumun içinde patlayacağımı düşündüm. Onu bu gece yatak odamıza götürmek için sabırsızlanıyordum.

"Tamam," diye abartılı bir nefes verdi Antonio. "Somon balığını tercih ederim. Doktorum daha fazla balık yemem gerektiğini söyledi."

Brianna hızla doğruldu ve gözleri endişeyle parladı. "Hasta mısın?"

"Hayır, bambina," diye çabucak ona güvence verdi. "Yaşlandıkça kırmızı et senin için o kadar da iyi olmaz."

"Dengeli beslenmede bir sorun yok." Gözleri soru sorarcasına bana döndü. "Somon benim için iyidir."

"Harika, o zaman bir kazananımız var." Mutlu bir şekilde gülümsedi. "Siz ikiniz oturun. Size ihtiyacım olursa haber veririm. Aksi takdirde, yoluma çıkarak sinirlerimi bozarsınız. Ama konuşabilir ve bana eşlik edebilirsiniz. Emma ya da kızlar genelde yemek yaparken bana eşlik ederler."

"İtalyan olmadığına emin misin?" Antonio şakayla karışık sordu.

Arka cebinden telefonunu çıkardı. "Müzik sizin için sorun olmaz, değil mi?"

"Hayır." Müziğini pek sevmeyeceğimizi hissetmeme rağmen ona söyledim. Telefonunu karıştırdı ve düğmeye bastı. Telefonundan müzik sesi yükselir yükselmez Antonio'nun yüzünü buruşturduğunu gördüm ve kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. Neyse ki müziğin sesini kısmıştı.

Telefonu önümüzdeki masanın üzerine koydu ve gülümsedi. "Hadi şu partiyi başlatalım."

Dürüst olmak gerekirse, bizim gibi birinin önünde telefonunu yüz üstü bırakacak tek bir kişi bile tanıımıyordum. Gerçekten bu kadar güveniyor muydu yoksa bu bir gösteri miydi? İçgüdülerim bana onun böyle biri olduğunu söylüyordu ve sadece bu bile

bizden farklıydı. Saklamamız gereken sırlarımız, gizlememiz gereken bağlantılarımız, şifreli yöntemlerle iletmemiz gereken mesajlarımız vardı.

Brianna tüm malzemeleri buzdolabından çıkarıp tezgahın üzerine yerleştirmeye başladı.

"Evet Antonio," diye konuşmaya başladı. "İtalyan olmadığımı eminim. İçimde zerre kadar İtalyan kanı yok."

"Siz bir Amerikalısınız," dedi gülümseyerek. "Bundan emin olamazsınız."

"Aslında yapabilirim," diye omzunun üzerinden baktı. "Seninle bahse girerdim ama bu adil olmaz. Kesinlikle kazanır ve seni soyardım."

"Tamam, bambina," Antonio iyi vakit geçiriyordu. "Anlat bize. Senin soyun ne?"

"İngilizce ve İsveççe," diye yanıtladı arkasını dönmeden.

"İsveççe mi?"

"Evet, babam burada doğan ilk nesildi." Tezgâha doğru ilerledi ve sebzeleri kesmeye ve taze baharatları doğramaya başladı. Mutfağın her yerini biliyordu. "Muhtemelen Emma sarı saçlarını ve mavi gözlerini buradan alıyor."

Keserken kısa bir an durakladı ve acaba söylediği sözlerden pişman mı oldu diye düşündüm. Ama sonra şarkısını mırıldanarak kesmeye devam etti. Şarkıdaki kaba sözler karşısında başımı salladım. Yine de tam da bu anın rahatlatıcı bir yanı vardı. Onu yemek hazırlarken, şarkıya eşlik ederken, vücudu müzikle sallanırken izlemek. Bu onun sevdiği insanların yanında geçirdiği her gündü. Bu bir gün onun aile hayatı olacaktı.

Bu benim hayatım olabilirdi. Benim hayatım olmasını istedim. Onun ailem olmasını istiyordum ve bunun özlemi beni derinden sarsıyordu. O yanıma gelene kadar bu alışılmadık bir duyguydu. Elinde kahveyle bana doğru koştuğu ana kadar sanki içimdeki her şey uyuşmuş gibiydi.

"Bu hangi şarkı Brianna?" Ona sordum.

"Halsey'den 'Without Me' diye cevap verdi. "Beğendin mi?" Başını bana çevirdi, bana meydan okuyordu.

Gülümsememe rağmen "Pek sayılmaz," diye cevap verdim. Onun ruhu hoşuma gidiyordu.

"Ailen bu şeyleri dinlemene izin mi verdi?" Antonio biraz dehşete düşmüş bir halde sordu.

Bu kez kıkırdadı, ama içinde biraz burukluk vardı. "Hayır, annem klasik müziği tercih ederdi."

"Peki Kaliforniya'nın neresinde büyüdün?" Antonio bu soruyu rahatça araya sıkıştırdı. Bana istediğim bilgiyi vermek için ihtiyaç duyduğu ek bilgi parçalarını bulmanın yoluydu bu. Ona doğrudan sorsaydım, bana söyleyecek miydi merak ediyordum. Çok rahattı ama etrafında görünmez duvarlar vardı. Neden orada olduklarını bilmem gerekiyordu.

"Napa Vadisi."

"Oh, bu güzel olmalı."

"Hmmm," diye cevap verdi sadece. "Peki nerede büyüdün Antonio?"

"İtalya'da."

"Oh, bu güzel olmalı," diye devam etti ve ben gülümsedim. Sonra konuyu ona çevirdi. "İtalya'nın neresinde?"

"Positano."

"Kulağa hoş geliyor. Sorrento'ya yakın, değil mi?"

Hem ben hem de Antonio ona şaşkın bir bakış attık ama o yemeği hazırlamaya odaklandığı için bunu görmedi.

"Coğrafyayla aran iyi olmalı," dedim ona.

"Pek sayılmaz. İtalya'da bir yıl geçirdim. Lisedeyken değişim programıyla."

"İlginç," Antonio Brianna'da n giderek daha fazla etkilenmeye başlamıştı. "Nasıl buldun?"

"Ben beğendim. Yemekler güzeldi ve çocuklar sevimliydi."

Antonio kıkırdarak, "Önemli olan da bu," dedi. Ama onu tanıyordum, tüm bilgileri depoluyordu... tıpkı benim gibi.

"Lisedeyken öyleydi," diye kıkırdadı. "Her neyse, biriniz ızgarayı açabilir mi? On dakika içinde her şey hazır olur. Izgaranın doğru sıcaklığa gelmesi için yeterli."

Antonio hemen ayağa fırladı ve onun için açtı, sonra yemeğe baktı.

"Etkilendim," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Eh, artık huzur içinde ölebilirim," diye karşılık verdi kuru bir sesle.

Telefonu çaldı ve masaya baktı. Lavaboya gitti, hızla ellerini yıkadı ve kuruladı. O aceleyle hareket ederken, Marissa'nın adının, ardından Daphne'nin ve hemen ardından Giovanni'nin adının geldiğini gördüm. Ne haltlar karıştırıyorlardı? Brianna telefonu aldı ve kilidini açtı, gözleri mesajlar arasında geziniyordu.

Kaşlarını çattı, sonra başını salladı. Sonra bir vızıltı daha duydu ve gözlerini devirdi. Bir mesaj yazdıktan sonra telefonunu kapatıp yerine koydu. Somon balığını narenciye ve baharatlarla marine ederken salata için malzemeleri doğramaya başladı.

"Tamam, yemek on beş dakika içinde hazır olur," dedi somonu ızgaranın üzerine yerleştirirken.

Brianna hem Antonio'yu hem de beni akşam yemeğini mutfakta yememiz gerektiğine ikna etti ve dürüst olmak gerekirse yemek sırasında bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Mutfaktaki masanın etrafında oturduk, Antonio bizi gençlik günlerinden hikayelerle eğlendirdi.

"Tam bir kadın erkeği olmalısın Antonio," diye kıkırdadı. "Operaya randevuya götürülen birine hiç rastlamamıştım. Etkilendim. Çok orijinal," diyerek onu övdü.

"Hiç opera gösterisine gitmediniz mi?" diye sordu ona.

"Hayır, içtiğimi söyleyemem." Şarabından bir yudum aldı, yanakları kızarmıştı.

Gerçi bunun şaraptan mı yoksa bana atılan bakışlardan mı kaynaklandığından emin değildim.

Antonio, "Annenin klasik müzikten hoşlandığını söylediğin için belki de hoşlanıyorsundur diye düşündüm," diye cevap verdi.

Kaşları çatıldı, narin alnı kırıştı. "Hayır, bu onun işkence yöntemiydi," diye mırıldandı.

"Klasik müzikten bu kadar mı nefret ediyorsun? O kadar da kötü değil," dedim ona.

"Hayır, fena değil," diye kabul etti boynunu kamburlaştırarak. "Eskiden dans ederdim." Antonio cevap olarak muzipçe soludu. "Bale, çok heyecanlanmadan önce," diye kıkırdadı. Marissa'nın partisinde onu dans ederken gördüğümüzü düşününce bunu duyduğuma şaşırmadım. Ve Boston Opera Binası'nı ziyaret ettiğim gece performansını izlediğim Brianna olduğundan emindim. "Her neyse, arka planda klasik müzik eşliğinde üç ila dört saat çalışmak bir azizi çıldırtmaya yeterdi. Bu yüzden rahatlamak istediğimde daha hareketli müzikleri tercih ederdim. Annem aynı fikirde değildi."

"Vay canına, gerçek bale mi?" Antonio etkilenmiş bir şekilde sordu. "Ne kadar süre dans ettin?"

"Yaklaşık on beş yıl."

"Hâlâ dans ediyor musun?" Ona sordum.

"Ara sıra. Çoğunlukla haftada bir ya da iki kez çocuklara bale dersi veriyorum.

Arada bir yerel tiyatroda bir gösteri yapıyorum."

"Boston Operası'nda mı?" Ona sordum.

Gözleri şaşkınlıkla parladı, bakışları üzerimdeydi. Sanki ne kadarını açıklayabileceğini düşünüyordu. "Evet, bazen Boston Operası'ndaki balede bazı rolleri üstleniyorum."

Antonio'nun noktaları birleştirdiğini ve Brianna'nın, Angelica ve benim katıldığımız bale gösterisi akşamı Giovanni'nin ziyaret ettiği arkadaşı olduğu sonucuna vardığını biliyordum.

"Neden profesyonel olarak dans etmedin?" Antonio ona sordu. "Gerçekten iyi görünüyorsun."

"Üniversitede yavaş yavaş dersleri asmaya başladım, bu da profesyonel dansçılığımı bitirdi," diye cevap verdi. Sanki sadece bu konuşma bile onu geriymuş gibi omuzlarını kıvırdı ve boynunu büktü.

"Baleyi sevmez miydin?" Bana baleyi sevmediğini söylese bile ona inanmazdım. Onu dans ederken gördüğümde yüzündeki ifade bunu anlatıyordu. Çok seviyordu.

Bu kadın beni sürekli şaşırtmayı başardı. İlk tanıştığımızda bir dansçının zarafetine sahip olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, ama onun gerçek bir balet olmasını hiç beklemiyordum. On beş yıl bale yapmak ona zarafet ve disiplin aşılamış olmalı.

"Evet. Hem de çok. Ama annem kadar değil. O bir prima balerindi. Oldukça da iyiydi ama beni doğurdu ve tam kariyeri yükselirken yirmili yaşlarında bacağını kırdı." Sanki hoşlanmadığı bir geçmişi hatırlıyormuş gibi pencereden dışarı baktı. Sonra gözleri bize döndü ve şarap bardağını dudaklarına götürüp bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Kariyerini benim aracılığım ile yeniden yaşamakta kararlıydı. Baleyi sevmeme rağmen, tüm hayatımın bale olmasını istemiyordum. Onun için olduğu gibi değil."

"Evet, bazen ebeveynler karşılayamadıkları talepleri çocuklarına yüklerler," Antonio bana hiç bakmadı ama bunun benim için yapılmış bir yorum olduğunu biliyordum. "Bir gün bizim için dans etmek zorunda kalacaksın."

Şarabından bir yudum daha alarak, "Pek olası değil," diye karşılık verdi.

Babam ailenin reisi olmak istemiş ama hiçbir zaman bunu başaramamış. İnsanlar her zaman kardeşini takip ederdi. Bu yüzden babam adamlarımızın ben konuştuğumda beni dinleme eğiliminde olduğunu ve beni takip ettiğini fark ettiğinde, o vagona atladı ve eğitimine başladı. İhtiyacım olan eğitim bu değildi, çünkü o noktada babamın becerilerini çoktan aşmıştım. Ama ona saygısızlık etmek istemedim, bu yüzden acı verici dersler devam etti.

"Balede iyi miydin?" Onu ilgiyle izleyerek sordum. Onunla ilgili her şey bana çekici geliyordu. İyi olduğunu biliyordum. Bunu ilk elden gördüm. İnanılmazdı.

"Maalesef," diye mırıldandı, yüzünde acı bir gülümseme vardı. "Kraliyet Opera Binası'nda *Kuşu Gölü'ndeki* Odette rolü bana teklif edildiğinde, sonsuz bir yaşam kazandığımı düşünebilirdiniz."

Antonio, "Bale hakkında pek bir şey bilmiyorum ama büyük bir iş gibi görünüyor," diye yorum yaptı.

"İstediğin ve uğruna çalıştığın şey olduğunda büyük bir olaydır," diye kabul etti. Parmakları bardağın kenarında geziniyor, düşünceleri geçmişte kayboluyordu. "Tüm o düzenli programlardan ve sürekli fedakârlıklardan bıkmıştım. Annem dengeli bir hayata inanmazdı. Ya hep dans ya hiçti, ama ben bunun bir ortası olabileceğine inanıyordum. Bazen normal bir gençlik hayatı yaşamak istiyordum. Her neyse, çoğu dersi kaçırmaya başladım. Bunun için canla başla çalışanlara haksızlıktı. Rolü reddettiğimde annem çılgına döndü. O zorladıkça, ben daha da zorladım. Tüm disiplinimi, eğitimimi ve diyetimi bir kenara bırakıp dışarı çıkmaya başladım. Kaçırdığım tüm partileri telafi ettim." Sesinde incinmişlik vardı ama bunu alaycılıkla gizlemeye çalışıyordu. İçimde nasıl biteceğini bildiğime dair bir his vardı ama sözünü kesmek istemedim. "Bardağı taşıran son damla hamile kalmam oldu. Mükemmel bir aile mirasına dair tüm hayallerini yıktım. Ve işte buradayız." Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Buna içmeliyiz," diye ekledi kadehini kaldırarak, sesinde hafif bir burukluk vardı.

Yine de pişman olduğumu söyleyemem. Burada olmasından memnundum; her şey onu bana getirdi. Eğer annesine karşı çıkmasaydı, yollarımız asla kesişmeyecekti.

"Marissa ve Daphne ile nasıl tanıştınız?" Ona sordum ve gülümsemesi gerçek oldu.

"Columbia'da. Çalışmalarında ileride olduğumu göstermek için sınavlara girerek birkaç dersi atlayabildim. Bale ve üniversite yüküm çok ağırdı, bu yüzden biraz nefes almak için tek yolum buydu. Ama sonuçta profesörün, sınav puanlarım ne kadar iyi olursa olsun, sınıf atlama ve kredi alma konusunda onay vermesi gerekiyordu. İngilizce profesörüm bu ikisinin sınıfı geçerek sınıfta kalmasını istiyordu. Bu yüzden onlara özel ders verirsem, sınıf atlamama izin veren evrakları imzalamayı kabul etti. Ve gerisi tarih oldu."

"O ikisi muhtemelen çok sıkı parti yapıyorlardı," diye mırıldandım içimden ama Brianna sadece gülümsedi.

"Üniversiteler bunun için değil mi?" Merakla bana baktı. "Burada mı okudun?"

İşte bu beni yaşlı hissettirdi.

Cevap olarak başımı salladım ve viskimden bir yudum aldım. *Evet, eğer bu aramızdaki yaş farkını vurgulamıyorsa, neyin vurgulayacağından emin değildim.* Benim için neredeyse otuz yıl geçmişken, o üniversiteyi bitireli ancak beş yıl olmuştu.

"Evet, Yale'de İşletme okudum," dediğimde yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Neredeyse etkilenmiş görünüyordu.

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diye mırıldandı nefesinin altından. Kıkırdadım. "Ne bekliyordun ki?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Ama o değildi." Antonio'ya döndü. "Peki ya sen, İtalya'da okula gittin mi?"

Başını salladı. "Doğma büyüme buralıyım, sonra bu adam beni göle sürükledi."

Kadın usulca kıkırdadı. "O tekneden atlamalıydın," diye takıldı ona.

"Haklısın," diye kıkırdadı. Antonio kalktı ve yerini temizledi, "Ben bazı işleri halletmeye gidiyorum," dedi. "Yemek için teşekkürler, Brianna."

"Elbette."

Mutfaktan çıktı ve Brianna'yı benimle yalnız bıraktı. Eve geldiğimizden beri bu gece onunla yalnız kalmayı dört gözle bekliyordum ve işimi halletmesi için onu bırakmak zorunda kaldım. İkimiz de konuşmadık, iPhone'undan gelen müzik arka planda çalışıyordu. Sessizlikten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Şarabını yudumlarken aslında rahat görünüyordu ve düşüncelerinde kaybolmuştu. Eşsiz bir kadındı. Genelde hep konuşma ya da soru sorma ihtiyacı hissederlerdi. Hiçbir zaman bir kadının yanıma taşınmamasının ana nedenlerinden biri buydu. Uzun süreli ilişkiler yaşamamamın nedeni de buydu. Her zaman bir şeyler isterlerdi.

Ve karşımdaki bu güzellik, aramızdaki bu olağanüstü çekime rağmen benden hiçbir şey beklemiyordu.

"Evi keşfettin mi?" Sesimden irkildi ve bu egom için kötü olmadıysa lanet olsun. Hemen yanında oturduğumu unutmuştu. Bunu düzeltmemiz gerekecekti. Benim onu arzuladığım gibi onun da beni arzulamasını istiyordum. Üzerime kahve döktüğü andan itibaren düşüncelerimi tüketti ve burada benden tamamen etkilenmemiş görünüyordu. Ona dokunduğum zaman hariç. O zaman o da benimle birlikte yanıyordu, arzuları benimkileri yansıtıyordu.

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdi. "Nereye gitmemin uygun olacağından emin değildim."

Kahretsin, birlikte yaşama konusunda hiç iyi değildim. Önce onu benimle kalmaya zorladım, sonra da ona etrafı gösterme zahmetine bile girmedim, böylece yatak odamızda sıkışıp kaldı.

Elini tuttum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. "Gel, sana etrafı gezdireyim."

Kadehini geride bırakarak onu takip etti. "Şarabı yanında götürmek ister misin?" Teklif ettim.

Başını sallayarak gülümsedi. "Hayır, yapmasam daha iyi." Başını ve gardını yukarıda tuttuğunu biliyordum.

El ele mutfaktan çıktık ve tura başladık. Ben ofisimle başladım.

Ofisime girdiğimizde ona "Şehirde olmadığım sürece muhtemelen beni çoğu zaman burada bulacaksın," dedim. Gözleri odayı inceledi, sessizce süzülerek her şeyi içine çekti. Şöminenin önünde durup annemle babamın birkaç resmini incelemesi beni şaşırtmadı. Bekledim, onu izledim.

"Babana benziyorsun," dedi usulca, omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatarak. "Aynı gözler, aynı yüz yapısı. Ama kesinlikle annenin burnu. Çok güzeldi."

Gerçek şu ki, annemle ilgili tüm anılarım acıydı. Ben on beş yaşındayken, Marcus'u doğurduktan hemen sonra öldü. Vefat ettikten sonra aklımda kalan tek şey, babamı aldatmakla suçlayarak sürekli gözyaşı dökmesi ve öfkelenmesiydi. Onun etrafında her zaman bir tiyatro ve drama vardı. Zavallı piç onu sevmemesine rağmen asla aldatmadı. Mantıksız bir kıskançlığı vardı. Kadınları etrafımda tutmamamın nedeni buydu. Bu anılar bende yankı uyandırdı.

Brianna'nın karşılaştırma sözleri kime benzediğini merak etmeme neden oldu, annesine mi yoksa babasına mı? Babasının İsveçli olduğunu söylediğine göre annesi olmalıydı. Kızını baba tarafıyla kıyaslayınca, açık renk saçlı ve gözlü olduklarını düşündüm.

Bana geri döndü. Aramızdaki farklar çok belirgindi. Duştan sonra başka bir takım elbise giydim. O yoga pantolonu ve rahat bir yaka tişört giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Yirmi beş yaşından bile daha genç görünüyordu.

Ben sert bir iş adamı ve acımasız bir gangsterdim; o ise sanatsal ve nazikti. Aramızdaki yaş farkı çok belirgindi. Sevgili kardeşimin de belirttiği gibi, ben

onun iki katı yaşına bir yıl kalmıştı. Ama bunların hiçbirisi beni ona sahip olma isteğinden alıkoymadı. Görünüşe göre tek ortak noktamız ikimizin de gardımızı yüksek tutmamızdı.

"Başka oda var mı?" diye sordu. "Yoksa yatmaya hazır mıyız?"

Soru karşısında yanakları kızardı ama bakışlarını ayırmadı.

Başımı eğerek ona beni itme ya da benden uzaklaşma fırsatı verdim. Ona bir şans vererek bekledim. Parmak uçlarına kalktı ve benimle yarı yolda buluştu. Yumuşak dudakları dudaklarıma değdi ve ben de bedenini kendime çekerek öpüşmeyi derinleştirdim. Akşam yemeği sırasında içtiği meyveli şarabın tadını alıyordu. Kendi eşsiz tadıyla birleştiğinde, sarhoş edici ve heyecan vericiydi.

Her şey vardı ama yine de yetmiyordu. Kolları boynuma dolandı ve beni kendine çekti. Ağzımın içinde inledi ve ben de alt dudağını ısırdım. Tüm kısıtlamalarımı ve kontrolümü serbest bırakabilecek tek kişi oydu ve bunu çok zahmetsizce yaptı.

YİRMİ ALTI

Brianna

A Birlikte keyifli bir akşam yemeği yemiş olsak da, bu durum burada zorla kaldığım gerçeğini ortadan kaldırmadı. Mateo bana kendimi rahat hissettirdi ve en çelişkili şekilde kendimi korunmuş hissettirdi.

beni gevşek yaptı. Onlara söylemem gerekenden fazlasını söyledim. Mafyaya sır vermek tehlikeliydi ve o çok zekiydi. Antonio da öyleydi. Kendime bunun tehlikeli olduğunu hatırlatmak zorundaydım.

Geçmiş hakkında konuşmak da acı ve incinmeyi geri getirdi. Bu paylaşabileceğim bir şey değildi, risk almadan olmazdı. Mateo'nun yanındayken gardımı almam en iyisi olurdu. Onun yanındayken net göremiyor ve doğru düşünemiyordum. Ona bedenimi verirdim ama başka bir şey vermeyi göze alamazdım. Bu bir hayattan daha fazlasına mal olabilirdi. Ama hayatımda ilk kez daha fazlasını vermek istedim; teslim olmak istedim. Karanlık ve heybetliydi. Ona yaslanmak için duyduğum bu lanet ihtiyaç saçma ve tehlikeliydi.

Bu adam bana onun gibi dokunduğunda, tüm düşüncelerim uçup gitti. Bu ilişkiyi, ya da her neyse, bu fiziksel çekimle ilgili tutacaktım. Başka bir şey değil!

"Hadi yatağa gidelim," diye fısıldadım dudaklarına, nefesim kesilmişti. Yirmi dört saat... dünyamın alt üst olması için gereken tek şey buydu. Mateo'nun bir gülümsemesiyle kendimden geçtim. Bir dans, tahrik oldum. Bir öpücük ve ben gidiciydim.

Beni kollarının arasına aldığında çığlık attım ve beni şaşırttı. Güçlüydü, buna hiç şüphe yoktu. Marcus aramızdaki yaş farkından şikâyet ediyordu ama Mateo'da öylesine şiddetli bir güç vardı ki bu tehlikeli derecede rahatlatıcıydı.

Beni kollarında taşıyarak evinin içinde ilerledi, ellerim ensesine dolanmıştı. Nefesi hiç kesilmiyordu, sanki kollarında fazladan yüz yirmi kilo olmasına rağmen ben hiçbir şey değilmişim gibi. Dudaklarımı boynuna bastırdım, derin derin içime çektim, kolonyasını ve onun farklı kokusunu ezberledim. Geçmişin acıları ve hayaletleri onun kollarında uzak bir anıya dönüşüyordu.

"Kokunu seviyorum," diye mırıldandım, boynunu öpücük yağmuruna tuttum. Parmaklarım kravatını çözdü ve dikkatsizce yere attı. Sonra gömleğinin düğmelerini yavaşça açmaya başladım, dudaklarım bronz tenindeki izleri takip ediyordu.

Yatak odasına girip kapıyı kapattığı anda sırtım duvara çarptı, elleri saçlarımı kavrayıp beni kendine yakın tutarken ağzı ağzıma açılmıştı. Vücutlarımız birbirlerine karşı kızarmıştı ama yine de yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Dudakları boynumdan aşağı öpücükler bıraktı, sakalının uçları tenimi sıyırdı. Dili üzerinde gezinmeden önce dişleri köprücük kemiğimin üzerindeki hassas derimi ısırdı.

Elleri gömleğimin eteklerini kavradı ve tek bir hamlede başımın üzerinden çekti. Pantolonum da onu takip etti.

"Bacaklarını etrafıma sar," dedi, ağzı tenimde açgözlülükle geziniyordu. Kollarım hâlâ boynundaydı, hemen itaat ettim ve elleri kıçımı kavradı. Boynumu ısırdığını hissettiğimde dudaklarımdan bir tıslama çıktı, hemen ardından acıyı hafifletmek için derimi emdi.

Şaftı bana karşı sertti ama bu yeterli değildi. Ona bacaklarımin arasında, içimde ihtiyacım vardı.

"Sen benim için doğmuşsun." Sesi hırıltılıydı ve dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Sen benimsin." Sesinden hissettiğim ihtiyaç damlıyordu.

Gözlerindeki arzu yoğun bir şekilde yanıyordu. Aç bakışları vücudumda geziniyordu, sanki şimdiye kadar gördüğü en güzel kadınmışım gibi.

"Senin." Kelimeleri zar zor söyleyebildim ama tam şu anda onları kastediyordum. Onunla tanıştığım anda bedenim ve ruhum uyandı. Ona ait olmaktan ve onun da bana ait olmasından başka bir şey istemiyordum.

Bizi yatağa doğru götürürken öpüşmelerimiz çılgıncaydı. Oraya vardığımızda beni oturttu ve ben de beyaz gömleğinin kalan düğmelerine uzandım. Sabırsızlıkla gömleği yırttım, düğmeler etrafımızda uçuşuyordu. Sonra pantolonu, çorapları ve ayakkabıları gitti, bu sırada ağzı bana açılmıştı.

Beni baskınlık ve aciliyetle öptü, her parçamı tüketti. Elleri sütyenimden kurtulurken güçlü vücudu beni yatağa bastırdı.

ve külotumu aŗađı itti. Bu güçlü adam her bakıŗında, her dokunuŗunda bedenimi yakıp kavuran arzular uyandırıyordu. Dudakları vücudumda aŗađı doğru hareket etti, ağzı meme ucuma yaklaŗtı. Aldığım zevkle nefesim kesildi, ellerim baŗını kavramak için havalandı.

Yavaŗ a ısırdı ve bacaklarımın arasında yoğun bir sızı hissettim. Parmağını içimde hissettim, içime girip çıkıyordu, bu his tüm duyularımı eziyordu.

"Mateo," diye nefesimi içime çektim. "Sana içimde ihtiya ım var."

Bacaklarımı ayırdı ve aralarına diz çöktü. Giriŗte onun sıcak horozunu hissettim ve ihtiyaçla nefes aldım. Vücudum onun her Şeyi için yalvarıyordu.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım. I ime girmeye baŗladıđında beynimdeki bulanıklığın içinden prezervatifi hatırladım. Sertleŗtim.

"Sorun nedir?" diye homurdandı, duygularımı hissetmiŗti.

"Prezervatif." Doğru düzgün d ŗ nemiyordum. Aklımı bu kadar kaçırmama neden olduğuna inanamıyordum, neredeyse yine unutuyordum.

"Emin misin?" diye homurdanarak çekildi.

Bu sabah  antamda prezervatif vardı. Komodine uzandım, daha önce onları ittiğim yere. Sonunda buraya geleceğimizi biliyordum. En azından bugün yaptığım tek mantıklı Şey buydu.

Elime aldıktan sonra paketi yırttım ve bedenlerimizin arasına uzandım. "Kendimi yeniden ergen gibi hissediyorum," diye mırıldandı usulca kıkırdayarak.

 enesine yumuŗak bir öpücük kondurdum. Bu adam için göğsümün içinde bir sıcaklık yayıldı. Okyanusları kasıp kavuran bir kasırğa gibi ürkütücüydü ama durdurulamazdı.

Korumayı ereksiyonunun üzerinde yuvarlarken gözlerimiz kilitlendi. Bakıŗları benim için yanıyor, hissettiklerimi yansıtıyordu. Aletini giriŗ yerimde dengeledim ve hızlı bir hareketle içime doğru iterek beni tamamen doldurdu.

Sıkı kı ını kavradım, parmaklarım sert kaslarına saplandı. Bana daha sert çarptı ve ben de kalçalarımı kaldırarak her bir hamlesine karŗılık verdim. Amım onun etrafında sıkıŗtı, daha fazlası için açtım. Mateo'nun elleri kalçalarımı sahiplenici bir Şekilde kavradı ve beni ona karŗı daha hızlı salladı.

Zevkin uğultusu damarlarımı yaktı, tüm duyularım sadece onun bana verebileceği tatminle doldu. İticileri daha hızlı ve daha sert hale geldi. Bacağımı kavradı, yukarı itti ve içime daha derin girdi. İnledim, her dokunuŗunda ve her itişinde vaat ettiği doruk noktasını kovaladım.

"Senin sahibin kim?" diye hırladı.

Sırtına tutundum, sanki tek cankurtaranım oymuş gibi. Her sert hamlesi içimdeki o lezzetli noktaya çarpıyor, inlemelerimin daha da yükselmesine neden oluyordu.

"Oh-oh" diye nefes nefese kaldım.

"Sen kime aitsin?" diye homurdandı.

"Sen," diye inledim, içim parçalanacakmış gibi sıkılıyordu. Daha sert itti, vücutlarımız ter ve seksle kayganlaşmıştı. İçime girdikçe onun homurtuları ve benim inlemelerim odayı dolduruyordu. Bir itiş daha ve ben onun altında çözüldüm, vücudum yoğun salınım la titriyordu. İçimde gerildi, içimde kendi salınımını bulduğunda keskin bir nefes verdi.

İkimiz de nefeslerimizi toplamaya çalıştık. Üzerimden yuvarlandı ve beni kendine doğru çekti. Bu adamın etrafındaki bu yoğun duyguya anlam veremiyordum. Bu aynı anda hem en iyi adrenalin hem de en korkutucuydu.

Yer değiştirdi ve ben de ona baktım. "Gidiyor musun?"

Bunu neden sorduğumdan emin değildim, sadece gitmesini istemiyordum.

Şimdi olmaz.

"Hayır, prezervatiften kurtulacağım." Alnıma bir öpücük kondurdu. Kahretsin, göğsümdeki bir şeyler kırılmış olmalıydı çünkü orada bir şeyler kaymaya devam ediyordu. Bu adama karşı herhangi bir duygunun gelişmesine izin veremezdim. Başımı salladım ve onun banyoya gidişini izledim. O banyodayken ben de bir külot ve pijama aldım, sonra kendi banyomda giyindim ve yıkandım.

İkimiz de yatağa girdiğimizde beni tekrar kucağına çekti. Ellerimizin açlıkla birbirimizi keşfetmesi uzun sürmedi.

Sonunda uyumaya gittiğimizde, yanağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinleyerek uykuya daldım.

Boş yatağa uyandım. Mateo'nun uyuduğu yere dokundum ama soğuktu. Bir süreliğine gitmiş olmalıydı. Telefonuma uzanıp saati kontrol ettim ve sabahın yedisi olduğunu gördüm.

"Mateo?" Seslendim ama cevap gelmedi.

İçimden bir ses onun şehre gittiğini söylüyordu. Şu iş meselesi... ortada iş falan yoktu. Sadece beni Marcus'tan uzaklaştırıp kendine yaklaştırmak istiyordu. Artık beni elde ettiğine göre, benden bıkması an meselesiydi.

Ama ona şüpheyle yaklaştım. Ben de onu aradım.

"Günaydın, Bellissima," sesi hattan geldi ve anında içime bir sıcaklık yayıldı.

"Günaydın," diye mırıldandım, keşke bedenim ona böyle tepki vermeseydi.

"Nasıl uyudun?" Bu soru karşısında kızardım. Dün gece beni defalarca coşkunun doruklarına çıkarmıştı. Sonunda gece yarısını çok geçe uyumuştuk, ikimizin de vücudu tatlı bir yorgunlukla kaplıydı.

Böyle bir hissin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bunu okudum ve kendi müstehcenliğimde birkaç kez yazdım, ama bu adama kadar, sadece imkansız bir teoriydi. Sadece vahşi bir hayal gücü, ama Mateo... Tanrım, en vahşi hayallerimi hafif gösterdi.

"İyi uyudum, teşekkürler," derken sesim hafifçe titriyordu. Ama lanet olsun, ona nasıl tepki vermemem gerekiyordu?

"Mükemmel," diye cevap verdi. Ben burada erirken, o benzer etkileri hiç yaşamıyor gibi görünüyordu. "Bütün gün şehirde toplantılarım var, o yüzden biraz sonra evde olacağım."

Ve işte benim onayım. Ben burada onun sözleriyle erirken, ben sadece onun oyun şeyiydim. Bu, nasıl baktığınıza bağlı olarak, soğuk bir duşta daha kötü ya da daha iyiydi. Bedenimi ve zihnimi ayrı tutmak bana iyi gelecekti. Bu adam sadece güvenliğim için değil, aynı zamanda kalbim için de bir tehditti.

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim sonunda, sesim değişmeden. "Sonra görüşürüz."

Aramayı sonlandırdım ve kısa bir süre için telefona bakıp beklemeye başladım. Ne bekliyordum ki? Hiçbir şey, hiçbir şey beklemiyordum. Marissa mesafemi korumam konusunda beni uyarmıştı, bunu hatırlamam iyi olacaktı.

Sonra Marissa'yı aradım. Cevap gelmeyince Daphne'yi aradım. "Alo?" uykulu sesiyle onu uyandırdığımı söyledi.

"Siz kızlar hâlâ uyuyor musunuz?" Ben sordum.

"Saat daha yedi bile olmadı," diye yakındı Daphne. "Emma bile hâlâ uyuyor." "Bir fikrim var," diye hemen konuya girdim. "Mateo bütün gün evde olmayacak. O zaman

Siz ikiniz gelip benimle takılır mısınız?" "Tabii ki evet," diye hemen atladı. "Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?" Ona sordum.

"Şey, hazırlanmamız, bir şeyler yememiz ve Emma'nın o gün için eşyalarını toplamamız gerekiyor," diyerek beni gülümsetti. Bir gün iyi bir anne olacaktı. "Yaklaşık üç

saat?"

"Lanet olsun, iki tane yapabilir misin?" Ona sordum. "Bebeğimi görmek istiyorum." "Aww, ben de seni görmek istiyorum," diye karşılık verdi.

"Küçük bebeği kastetmiştim." Kıkırdadık. "Dizüstü bilgisayarımı getirebilir misin lütfen?"

"Elbette, ama neden?"

"Görünüşe göre işimden oldum," diyerek sesimin seviyesini korumaya çalıştım. İşim o kadar da iyi değildi. Ama bana duyduğu arzu dışında hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamadan beni bu işten çekip çıkarmış olması canımı yaktı. "Sadece onu burada beklememi istiyor-"

Bunun anlamı havada ve söylenmemiş sözlerde kaldı. Acım da öyle ve Daphne'nin bunu anladığını biliyordum.

"Ona kanma, Brie," diye fısıldaması bir uyarıydı. Öyle olduğunu biliyordum. Boğazımı temizledim. "Düşmeyeceğim. Şimdi siz kızlar acele edin."

Birkaç kelime daha konuştuk ve görüşmeyi sonlandırdık.

Hızlı bir düşün ardından pembe bir bluz ve bir çift beyaz converse ile eşleştirilmiş bir şort giydim. Geniş malikânede bir odadan diğerine dolaşım. Böyle bir yalnızlık hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Annem ben hamileyken beni evden kovduğunda bile koşup gidebileceğim büyükannem vardı. Şimdi ise kendimi yalnız hissediyordum. Marissa ve Daphne her zaman yanımdaydı ama her zaman farklı dünyalara ait olma hissi vardı. Mateo aramızdaki tüm bağları koparmaya karar verirse, onun isteğini yerine getirmekten başka seçenekleri olmayacaktı. Bu dünya böyle işliyordu. Bu konuda başka seçenekleri olmayacağını bilmek için onlardan pek çok hikaye dinledim.

Onların hayatında olmaması Emma'yı üzecektir. Onların hayatımızın bir parçası olmaması ikimizi de incitecek. Bu durumu daha da boş bir hale getirdi.

Emma için güçlü olmalıyım.

Hiçbir şey ve hiç kimse onun kadar önemli değildi. Onun için öldürdüm ve biri onu tehdit etse yine yapardım.

Belki de kötü çocuklara karşı bir şeyler hissediyordum? Kyle... Tanrım, onun bir hata olduğunu söylemek hafif kalır. Neredeyse ölümcül bir hataydı.

Ama o bir suçluydu ve her yönden kötü bir haberdi. Marissa'ya göre, bu dünyayla da bazı bağlantıları vardı. Bu, bu dünyaya ya da içindeki insanlara yaklaşmamak için iyi bir ders olmalıydı.

Şimdi, işte buradaydık. Beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, benden utan.

Ve ben daha iyi biliyordum. Ama daha önce hiç böyle bir çekim hissetmemiştim.

Arabanın sesini duyar duymaz dışarı koştum. Araba koltuğunda Daphne ve Emma ile BMW'sindeki Marissa'ydı.

Heyecandan zıplamaya başladım. "Yaşasın, daha da hızlı geldin."

"Elbette," diye gülümsedi Marissa ama umursamaz bir tavır takındı. "Sevgilim çağırıldığında koşarım."

Arka koltuğa koştum ve Emma'yı koltuğundan indirdim.

"Merhaba prenses," diye mırıldandım saçlarına, onu kaldırırken. Tombul kolları bana sarıldı. "Seni özledim."

Yüzüne öpücükler yağdırırken kollarımda kıkırdadı. "Aşağı," diye emretti ve ben de onu aşağı indirdim. Gözleri her yere dalmış, keşfetmeye hazırды.

"Ne?" Daphne haykırdı. "Beni Emma'yı öptüğün gibi öpmeyecek misin?" "Bizi o kadar sevmiyor," diye kıkırdadı Marissa. "Pekâlâ, hanımefendi. Nerede Takılır mıyız?"

"Lütfen yatak odası deme," diye ekledi Daphne alay ederek. "Orada neler olduğunu hayal bile etmek istemiyorum."

"O zaman bu konuda konuşmayı kes," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "İçeride büyük bir oturma odası var ya da dışarıda takılabiliriz. Henüz araziye keşfetme fırsatım olmadı."

"Dışarıda kalalım," diye önerdi Marissa. Garip bir şekilde gergin görünüyordu. Tıpkı kuzeninin kim olduğu ve beni istediği haberini vermek zorunda kaldığı zamanki gibi. "Eğer doğru hatırlıyorsam, arka tarafta bir oyun alanı var."

O önden gidiyordu ve hepimiz Emma'nın etrafta zıplamasını takip ediyorduk. Yakında tedavi gördüğü için bu enerjisi tükenecekti. Bunu düşünmek bile acı veriyordu. Yetişkinlerin acı çektiğini görmek bir şeydi ama çocuğunuzun acı çektiğini görmek tamamen farklıydı. Onu bu acıdan kurtarmak için her şeyimi verirdim ya da yapardım. Bunu düşünmek bile beni korkudan titretiyordu.

"İşte burada," Marissa'nın sesi şu ana odaklanmamı ve korkularımı bir kenara bırakmamı sağladı. Bakışlarını takip ettim ve arka tarafta bir oyun alanı olduğundan emindim.

"Neden bir oyun parkı var?" Daphne merakla sordu. Bu tam da benim merak ettiğim şeydi. "Çocukları varmış gibi değil. Yoksa var mı?"

Marissa gözlerini devirerek, "Hayır, yok," diye cevap verdi. "Sanırım biz çocukken kurdurmuştu ve babam beni gezdirirdi. Gerçi biraz yenilenmiş gibi görünüyor."

Kendi kendime alay ettim. Bu kesinlikle aramızdaki yaş farkını gösteriyordu, değil mi? Marissa'dan neredeyse bir yaş küçüktüm. Biz daha çocuk beziyle kum havuzunda oynarken, o organize bir suç örgütünü yönetiyor ve kendisi kim bilir neler yaparken adamlarının çocuklarının da oynayabilmesi için oyun parkları kurduruyordu.

Emma süslü oyun parkını görür görmez üçümüzü de unuttu. Ciyaklayarak, bir ileri bir geri koşarak ona doğru koştu. Çok heyecanlıydı; önce neye dokunacağından emin değildi.

Üçümüz sessizce çimlere oturduk ve onu izledik. Her şeyden ve herkesten habersiz bir çocuk olmak güzeldi.

"İyi misin, Brie?" Marissa'nın sorusu alçak sesliydi, sanki birinin bizi duyabileceğinden endişeleniyordu.

Başımı salladım. Çok basit bir soruydu ama beni boğdu. Tüm bunlar çok fazlaydı. Emma'nın tedavisiyle ilgili endişeler, kızım için sigorta yaptıрма kaygısı, işimi kaybetmek, sır saklamanın stresi, Mateo'nun bedenimi akıl almaz yüksekliklere çıkarması ama kalbimi yere sağlam basması.

Kahretsin, beynimi mi sikti? Çünkü amaç ona sadece bedenimi vermektir, başka bir şey değil. Ama bana dokunduğunda, bana bu kadar zevk verebilecek başka bir erkek olmayacağından hiç şüphem yoktu. Vücudum onunla birlikte yandı.

Benim için sonsuza dek mutlu son yok. Henüz bir tane bile görmedim. Annem babamı arkasına bile bakmadan ya da hiç düşünmeden terk etti. Ama babam onu sevdi. Asla yeniden evlenmedi. Aslında, onu bir daha başka bir kadınla ne duydum ne de gördüm. Belki de peri masallarına olan aptalca sevgimi ondan almışımdır. Yazdığım onca mutlu sondan sonra, gerçek hayatta bir tane bile görmemiştim.

Büyükannem ve büyükbabam hariç. Tanıştığım onca insan arasında tek mutlu çift onlardı. Belki de babamın bunu ummasının sebebi buydu. Benim de istememin sebebi.

Marissa ve Daphne'nin kolları bana sarıldı. "Bu iş için biçilmiş kaftan değilim," diye mırıldandım.

Daphne yumuşak bir sesle, "Onu kendi zevk aracınız olarak düşünün," dedi. Gülümsemem titrek çıktı.

"Sakın ona kanma," diye uyardı Marissa.

"Yapmayacağım," dedim ama kelimeler ağzımdan çıkarken bile artık çok geç olduğunu biliyordum. Ona çoktan aşık olmuştum. Her öpüşünde ve dokunuşunda

içine düşüyor. "Ama burada kalamam. Regl dönemimi beklerken önümüzdeki iki hafta boyunca olmaz."

"Kullandın mı-" Marissa sordu ama sonra kendini durdurdu. Sonra derin bir nefes vererek devam etti: "Diğer seferlerde prezervatif kullandın mı?"

"Başka zamanlar olduğunu nereden biliyorsun?" Sesim hafifçe titriyordu ve yanaklarımın kızardığını biliyordum.

Gözlerini devirdi. "Brianna, bugün son derece memnun bir kadın gibi görünüyorsun. Üzgünsün ama parlıyorsun."

Başımı salladım. "Evet, diğer seferlerde prezervatif kullandık."

"Yeni bir seri buldum," diyerek konuyu değiştirdi Daphne. "Çok seksiler. Okumaya başlamalıyız."

Ona şüpheyle baktım. En son ateşli bir dizi bulduğunda, vazelinle bitmiştim.

"Öyle değil," diye şakacı bir tokat attı. "Bu ateşli babalar ve şeker babalarla ilgili. Senin burada yaptığın gibi bir şey."

Ve böylece üçümüz birden kahkahalara boğulduk. Emma'ya baktım ve o da bana kocaman bir gülümseme verdi.

O yanımda olduğu sürece her türlü fırtınaya göğüs gerebilirim.

Küçük oyun alanını koşarak geçti ve kollarıma atıldı.

"Seni seviyorum, anneciğim." Kalbim kabardı. O her şeye değdi.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Ve beni tekrar terk etti. Küçük kucaklamaları ve ilgiyi severdi ama sadece ölçülü bir şekilde. Bol bol oynamayı severdi.

"Dün gece seni özledi," diye yumuşak bir sesle konuştu Marissa. "Yatmadan önce öpüşmenizi özledi. Daphne ve benim bunu doğru yapmadığımızı söyledi."

"Korkuyorum Mar," diye fısıldadım. "Kaybetmekten çok korkuyorum-" Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi ve elim hıçkırığımı durdurmak için ağzıma gitti. Sakinleştirici birkaç nefes alarak, "Hepimiz seks yapmaktan ve ayrı kalmaktan pek hoşlanmadığımı biliyoruz. Hiç birlikte olmamamın nedenlerinden biri de bu. Ama Mateo'nun benimle işinin bitmesine dayanabilirim. Bunu atlatacağım." Kalbim hızla çarpmasına rağmen sakinleştirici bir nefes daha aldım. "Onu kaybedemem. Buna dayanamam."

Hem Marissa hem de Daphne aynı anda, "Yapmayacaksın," diye konuştular. "Bunu birlikte yapacağız ve kimse bizi durduramayacak," diye devam etti Marissa.

"Mateo bizi durdurabilir," diye fısıldadım alçak sesle. Onun da durdurabileceğini biliyordu. Giovanni'nin bizim yüzümüzden aldığı ceza çok ağırdı ama gerçek ortaya çıkarsa başımıza geleceklerin yanında hiçbir şeydi. Giovanni'den çok daha kötüsünü yapmıştık.

Marissa yavaşça, "İkinize bir şey söylemem gerekiyor," diye konuştu. Daphne'nin şaşkınlığı her halinden belliydi. Son birkaç gündür hiç durmadan onunla birlikteydi. Peki Daphne neden şaşırmıştı?

"Tamam," diye onu teşvik ettim.

Nefes aldı ve bize bakışından, daha kelimeleri söylemeden kötü olduğunu anladım.

"Buranın kuzeyinde, kıyıya bir kafatası vurdu. Kimliği tespit edildi." Keskin bir nefes aldım ama bunun benim mi yoksa Daphne'nin mi nefesi olduğundan emin değildim.

"Hayır," diye fısıldadım korku içinde. O ölümcül geceden beri korktuğumuz şey buydu. Tanrım, öyle geceler oldu ki sanki her şey bir anda oldu. O cansız gözler bize bakıyordu, her yer kan içindeydi.

"O olamaz," dedi Daphne'nin sesi titreyerek.

"Dişler," diye boğuldu Marissa. "Kafatasını dişlerinden teşhis ettiler."

Daphne inledi. Ben sızlanmadım ama yine de düşüncesi beni ürpertti.

Artık haklı olduğunu söylemek anlamsızdı. Marissa dişlerini çekmemiz gerektiğini söyleyip duruyordu ama Daphne ve ben çok korkmuştuk. Sarsılmış halimizle bunu hazmedemedik. Bunu nasıl bildiğini bilmek bile istemiyordum. Ve çantasındaki silahla ne yaptığını. O gece olanlardan sonra üçümüz de her şeyi unutmak istiyorduk.

Bugüne kadar nasıl olduğunu anlamakta hâlâ zorlanıyordum. Her şey bulanıktı. Bir an oradaydı ve bir an sonra vurularak öldürülmüş, kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yerde yatıyordu.

"Yelkenli hakkında bir şey var mı?" Yutkundum. Sanki her şey bir anda başımıza gelmişti. Yıllardır bize saldırmak için mükemmel fırtınayı bekliyordu, intikam en iyi haliyle.

Marissa başını salladı. "Ondan bahsetmiyorum bile. Cesedi attığımız yerden kilometrelerce uzakta batırdık. Asla bağlantılı olmamalı."

Ben de Mateo benden kurtulacak diye endişeleniyordum. Her şeyin büyük planında, benden bıkmış olmasını ummalıydım. İlgisini kaybettiğini ve bir sonraki şeyi fethetmeye hazır olduğunu ummalıydım. Onun kitabında bir sayfa bile olamayacaktım ama bu iyi olurdu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, korku ve çaresizlik tehlikeli bir karışımdı.

"Sence polis davayı yeniden açar mı?" Daphne fısıltıyla sordu.

Onları bana yönlendiren bir şey olabilir mi? Bize mi?

"Sadece bana söz ver," sesim ve ellerim titriyordu, "Emma'ya göz kulak olacaksın, eğer-" Titremelerini engellemek için ellerimi birbirine bastırdım. "Eğer-"

Cümleyi bitiremedim bile. Emma'nın bensiz büyümesini düşünmek bile çok zordu. Onun büyüdüğünü görmeden yaşlanmak istemiyordum.

Aman Tanrım! Hayat şimdi hamile kalmama izin verecek kadar acımasız olamaz.

Bu bardağı taşıran son damla olur.

"Siz bambınalar ne yapıyorsunuz böyle?" Antonio'nun sesi üçümüzün de tüylerini diken diken etti ve birimiz korkudan inledi ya da belki de üçümüz birden.

Gözlerim Mateo'nun sağ koluna kaydı. Onu burada gördüğüme şaşırmıştım. Görünüşe göre yanlışlıkla Mateo'yla birlikte şehre gitmiş olacağını düşünmüştüm. Gülümsüyordu ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Konuştuğumuzu duymuş olabilir mi? Sesimizi çok alçak tutuyorduk, bu yüzden tam arkamızda olmadığı sürece bizi duyması mümkün değildi.

Üçümüz de onun gözlerinden kaçarak "Değiliz," diye mırıldandık.

Dünya başınıza yıkıldığında tam anlamıyla böyle hissediyor olmalısınız. Hikayelerime yazdığım tüm o dramatik anlar bunun yanında hiçbir şeydi. Bu gerçek bir felaketti. Kyle'ı öldürdüğümüz gece başladı ve o zamandan beri devam ediyordu. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorduk. Ya da ben ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordum.

Marissa'ya bunu hiç düşünüp düşünmediğini ya da içini kemiren bir suçluluk duygusu olup olmadığını hiç sormadım. Daphne'ye de sormaya gerek yoktu. Bunu aklından çıkardığını ve hiç olmamış gibi davrandığını biliyordum. Doğrusu, o kimseyi incitmedi. Sadece Marissa ve bana yardım etti.

Yüce Tanrım! Yüksek bir hayat yaşamaktan ve balede bir sonraki büyük şey olma vaadinden bir katile dönüştüm. Teknik olarak nefsi müdafaaydı ve kızımı koruyordum. Ama artık kimse buna inanmaz. Cesetten kurtulduk. Ne yapacağına dair hiçbir kanıt yoktu. Sadece bizim sözümüz.

Marissa boğazını temizledi ve zihnimin beni mevcut durumdan uzaklaştırdığını fark ettim.

Üçü de beni izliyor, bekliyordu. Bir soruyu ya da yorumu kaçırdım, bunu biliyordum.

"Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz lütfen?" diye sordum. Büyürken bu soruyu kaç kez sormak zorunda kaldım? Çünkü hiç dinlemedim. Her şey

Bir volkan gibi geri.

"Mateo akşam yemeği için onunla şehirde buluşmanı istiyor," dedi Antonio. "Kutular gelecek ve ne giymek istediğini seçebilirsin."

"Ben-"

"Bu harika," diye sözümü kesti Marissa. "Çok ister. Hazırlanmasına yardım edeceğiz."

Ona yalvaran bir bakış attım. Bu maskaralığa devam edemezdım.

"Merak etme, Brie," diye cevap verdi neşeli bir tonda, ama zorlamaydı. Birbirimizin duygularını anlayabilecek kadar birbirimizi iyi tanıyorduk. "Harika görüneceksin."

Sertçe yutkundum. Turuncu ya da çizgili kıyafetler içinde o kadar da harika görünmeyeceğim. İçimde paniğin yükseldiğini hissedebiliyordum ve o da bunu görebiliyordu.

"Hepsi bu kadar Antonio," diye onu başından savdı Marissa. Kendimi kaybetmeye hazır bir şekilde dudağımı ısırdım.

Neyse ki arkasını döndü ve bizden uzaklaştı.

Daphne onu duymazdan gelir gelmez tısladı, "Nefes al, Brie. Bir hayalet kadar solgunsun. Bayılmaya hazır gibi görünüyorsun." Belki de öyleydım. Tüm dünya etrafımda parçalanıyordu.

"Emma'ya bak," dedi Marissa kararlı ama kısık bir sesle. "Söyle bana, eğer yine o odada, aynı sahnede olsaydık ve Kyle da aynısını yapmaya hazır olsaydı. Farklı bir şey yapar mıydın? Planlarını gerçekleştirmesine izin verir miydın?"

"Hayır." Bunu düşünmeme gerek yoktu. Gözlerim kızıma gitti ve aklımda hiç şüphe yoktu, hepsini tekrar yapardım. Ama bu kez kendimi Marissa'yı dinlemeye ve o lanet dişleri çekmesine yardım etmeye zorlayacaktım.

"Bu doğru," diye devam etti. "Hiçbirimiz yapmazdık. Biz yanlış bir şey yapmadık. Bu nefsi müdafaa ve masum bir hayatı korumaktı. Bize hiçbir şey olmayacak. Her şeyimizi bir arada tutuyoruz."

"Marissa, bazen ödümü koparıyorsun," diye mırıldandım.

"Aynen," diye ekledi Daphne.

"Çünkü babam eskiden ailenin reisiydi," diye kendini haklı çıkardı. "Bazı şeyler gördüm. Mateo babamdan çok daha iyi bir aile reisi. Bizi koruyacaktır."

"Hayır," diye itiraz ettim kısık bir sesle, etrafıma bakındım. "O seni ve Daphne'yi koruyacak. Bedenimle işi biter bitmez benden kurtulacak."

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. "Ve bir planım var."

"Bir tane daha mı?" Neredeyse bıkkın bir halde fısıldadım. Duygusal olarak tükendiğimi hissetmeye başlamıştım. Yalnızlıktan, korkmuşluğa, şehitliğe ve çocuğunu korumak için öldürmeye hazır bir anneye dönüşmüştüm. Hepsi birkaç saat içinde olmuştu.

"Mar, sence de başımız yeterince belada değil mi?" diye alçak sesle konuştu Daphne. "Cesetlerden kurtulmak senin fikrin değil miydi?"

Düşündüm ve cevap verdim, "Aslında sanırım benim olabilirdi. Cesedi yakmadan önce dişlerini çekmemizi istedi. Ya da belki de oydu. Artık hatırlayamıyorum."

"Kahretsin, cesedi yakmalıydık," diye mırıldandı Daphne nefesinin altında.

"Bu konuşma çok yanlış," diye ekledim. "Sormaya korkuyorum ama bu noktada bir planımız olsa iyi olur diye düşündüm. Senin planın nedir, Mar?"

"Sonunda kendine gelmene sevindim," diye açıkladı. "Mateo sana tutulmuş," diye başladı.

"Şimdilik," diye mırıldandım.

"Seninle durum farklı," diye beni görmezden gelmeye devam etti. "Ve bir A ve B planımız olduğundan emin olmak için onunla korunmasız seks yapacaksın."

"Siktir edeceğim," diye tükürdüm ona. "Bir planın olduğunu söylediğini sanıyordum!"

"A planı, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğidir çünkü o am kırbacıdır," diye açıkladı, sanki en mantıklı açıklama buymuş gibi. Bu noktada sadece erkek zevkimi değil, arkadaşlarımı da sorguluyordum. Marissa düpedüz deli olabilirdi. "B planına göre korunmasız seks yapacaksın ya da zaten hamile olabilirsin ve o seni koruyacak çünkü onun çocuğunu taşıyorsun."

"Onu tuzağa düşürmeyeceğim," diye karşılık verdim.

"Neden? Şu anda seni tuzağa düşürüyor," diye sordu. Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Peki sonra ne olacak? Hamile olduğumu varsayalım, bebeği doğurduğumda ne olacak?" Ben sordum. "Beni öldürür ve benden kurtulur. Hayır, teşekkür ederim."

"Tanrım, Brianna," diye atıldı Daphne. "Bizi ne tür insanlar olarak görüyorsun?"

"*The Godfather* ve *Sopranos'u* izledim," diye kendimi haklı çıkardım. İkisi de gözlerini devirdi.

"Sadece öldürmek için öldürmeyiz," diye konuştu Marissa. "Bazen sistem çöktüğünde devreye biz gireriz. Her ne kadar bazı ticari işlemler

Tamamen yasal. İnsanları sırf incitmek için asla incitmeyiz. Masumlardan ya da zayıflardan asla faydalanmayız. Babam bu konuda çok kararlıydı; Mateo ise emrindeki insanların güçlerini kötüye kullanmamaları ya da masumlara zarar vermemeleri konusunda düpedüz takıntılıdır. Ama bunların hiçbirisi bizi ilgilendirmiyor. Eğer bir bebeğiniz olursa ve Kyle'ın cesediyle bir bağlantı bulunursa, o asla... ve asla, kimsenin size zarar vermesine izin vermez. Ya da çocuklarınızı. Mateo sizi güvende tutmak için şehirleri yakıp yıkacak ve herkesi öldürecek adamlardan biridir."

"Ne kadar romantik," diye mırıldandım. Gerçekten alaycı görünmeye çalıştım ama aslında etkilendiğimi belli ettim. Neredeyse kanlı, tatlı bir peri masalı gibiydi. "Sigortayı kaybetmeden önce kafamı kontrol ettirmeliyim," diye mırıldandım.

"Kaybetmeyeceksin Brie," diye araya girdi Daphne. "Eğer ona sigortaya ihtiyacın olduğunu söylersek, seni hayatının sonuna kadar sigortalı tutar."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla sordum. Panera'daki konuşmamızı hatırladım. "Sanırım ona Emma için sağlık sigortasına ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

"Bu iyi bir plan," diye beni ikna etmeye çalıştı Marissa.

"Sadece tuzak kuramıyorum," diye itiraf ettim. "Hamile olup olmadığımı anlayana kadar beni burada tuttuğu için onun bir pislik olduğunu biliyorum. Ama bunu ona yapamam."

Marissa'nın dudaklarından sinirli bir iç çekiş çıktı.

"Dün gece prezervatif kullanmayı kim hatırladı?" Daphne sordu. "Sen mi o mu?"

Derin bir nefes aldım. "O bendim."

"İtiraz etti mi?" diye sordu ve bunun aleyhime sonuçlanacağını biliyordum.

Ben.

"İhtiyacımız olduğundan emin olup olmadığımı sordu," diye kızarak karşılık verdim. Tabii ki, ben onlara itiraf edemeyeceğimi düşündüm.

"Tamam, o zaman konuyu açma," diye haklı çıkarmaya çalıştı Daphne. "Eğer konuyu açarsa, o zaman kullan. Eğer getirmezse, akışına bırak. Zaten prezervatifsiz daha iyi olur." Gözlerimi devirdim. Bu ikisi gözlerimin kafamın arkasında kalıcı olarak sıkışmasına neden olacaktı. "Ya da gerçekten süper temiz bir vicdana ihtiyacın varsa, ki bunu tavsiye etmem, ona prezervatif kullanmasını teklif et ve eğer doğal olmayı önerirse, sen de buna uy."

Tekrar kızıma baktım. Korkunç olmazdı, değil mi? Ama yavaş yavaş Mateo'ya aşık oluyorsam, kalıcı bir bağ daha sonra ayrılmayı zorlaştırmaz

mıydı? Onu yeni bir kadınla görmek zor olurdu. Annemi yeni bir kocayla görmek babam için zordu. Ben asla

Yüzündeki acıyı unut. Annesinin umurunda değildi ama onun umurundaydı. Annesine kalbini verdi ve o da onu umursamadan ezdi.

"Ya Kyle'ı öldürdüğümüzü öğrenirse?" Fısıltıyla sordum.

"Ona neler olduğunu ve Kyle'ın ne yapmaya hazır olduğunu anlatacağız," dedi Marissa kararlılıkla ama vücudundan geçen küçük ürpertiği gizleyemedi.

"Bizi destekleyecek herhangi bir kanıtımız yok," dedim ona.

Kızıma ve en iyi arkadaşlarıma bir kez daha baktıktan sonra kararımı verdim. "Tamam, varım ama bir şartla."

"Neden kurtarılmayı şarta bağlıyorsunuz?" Daphne öfkeyle sordu.

"A ve B planlarını uygulayacağım ama sadece eğer bu işe karıştığımız ortaya çıkarsa üçümüzün de her şeyi benim yaptığımı söylemesi konusunda anlaşırırsak," dedim. "Onu ve kaçakçıyı ben öldürdüm, cesedini denize attım ve ondan kurtuldum."

"Ama-" Marissa fikrimi değiştirmeye çalıştı ama ben onun sözünü kestim.

"Ama hiçbir şey," dedim ona kararlılıkla. "Eğer hamile kalırsam, bunun bir önemi kalmayacak, değil mi?"

Yine de beni koruyacaktır. Tek şartım bu."

Bakıştılar ve isteksizce kabul ettiler. "Tamam, o zaman prezervatifsiz seks olsun," diye mırıldandım midemde ağır bir düğümle.

Öğleden sonra Emma ile oynadık ve tüm ağır, kara bulutları arkamızda bıraktık. Şimdilik. Müzik çaldık ve zıpladık, ardından Emma sadece çocuklar için olan süslü havuzda oynarken havuz kenarında uzandık. Sadece bir metre derinliğindeydi ama yüzme bilmediği için Emma için mükemmeldi. Büyük bir yeraltı küveti gibiydi.

YİRMİ YEDİ

Mateo

I Saat daha öğleden sonra dördtü ama sanki Brianna'yı günlerdir görmemiş gibiydim. Onun yumuşak sesini duymak ve kokusunu etrafımda hissetmek istiyordum. Brianna'yla birkaç mesajlaşmamız oldu.

Antonio, Marissa ve Daphne ile birlikte kızının da ziyarete geldiğini biliyordu. Bunun Brianna'nın uzun süreli bir ilişkimiz olabileceği fikrini yavaş yavaş kabul ettiği anlamına geldiğini umuyordum.

Bu arada, İrlandalılarla gerginlik yeniden doruk noktasına ulaşmıştı. Declan'ın küçük kuzeninin kafatası, içine saplanmış bir kurşunla birlikte bulunmuş ve Declan bizi suçlamıştı. Herkes yüksek alarmdaydı. Declan da tıpkı babası gibi çabuk sinirlenmesiyle tanınırdı. Şu anda İrlandalılarla ya da diğer saçmalıklarla uğraşacak havada değildim. Bunun yerine günlerimi Brianna'yla geçirmek, onu tanımak istiyordum ve belki o da kızını tanımama izin verirdi. Onun hayatının bir parçası olma ihtiyacını sorgulamak istemiyordum ama içimi kemiriyordu. Famiglia'nın liderliğini üstlendiğim andan itibaren, kendi aileme sahip olma fikri benim için ölmüştü. Önceden de böyle bir arzum yoktu zaten. Ama Brianna'nın yanında bu ihtiyaç alevlendi ve beni tüketti. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Antonio'yu telefonla aradım. "Yolda mısın?" Selam vermeden sordum.

"Kızlar Brianna'nın hazırlanmasına yardım ediyor," diye cevap verdi ve kapıyı kapattığını duydum. "Onlara otuz dakika daha verdim."

"Mükemmel," onu görmek için sabırsızlanıyordum. "Bugün iyi vakit geçirdi mi?"

Ardından sessizlik geldi ve içime bir gerginlik çöktü. "Antonio?"

"Buradayım Mateo," diye cevap verdi ve sesinde bir gerginlik vardı. "Kızlar çoğunlukla iyi vakit geçirdiler. Brianna'yı üzen bir şey oldu. Ne olduğundan emin değilim."

Bu sözler karşısında kaşlarımı çattım. Antonio genellikle bir kadının sıkıntısını dert etmezdi. Onları asla üzgün görmek istemezdi ama bu onun düzenli olarak konuştuğu ya da ilgilendiği bir konu değildi.

"Evet mi?" Devam etmesi için onu teşvik ettim.

"Bilmiyorum, doğru olmayan bir şeyler var. Kızların üçü de hayalet görmüş gibiydi."

"Brianna'nın eski sevgilisi hakkında bir şeyler bulabildin mi?"

"Hayır, hiçbir şey," diye yanıtladı. "Şimdiye kadar yaşadığı tek bir ilişki bile bulamadım. Ama soyadını yasal olarak Williams'tan şimdiki soyadına değiştirdiğini öğrendim."

"Bu oldukça genel bir soyadı," dedim ona.

"Evet, ama Columbia'daki kayıtlarını buldum. Babası California senatörü John Williams'mış."

"Ne?" Bunu beklemiyordum. Senatörün kızıydı ve adam onu kapı dışarı etmişti. Kaliforniya'daki muhabirlerin bu olayın üzerine gitmemesine şaşırdım. "Emin misin?"

"Evet. Kayıtlara göre Columbia'daki okul ücretini ve tüm faturalarını ödemiş. Son senesine kadar. O yıl, okul ücretini ödemiş ama yaşam masraflarını ödemiş."

Partideki sözleri kafamda yankılandı. "Soyadını değiştirmesinin bir nedeni var mı? Evlendi mi?"

"Hayır, evlenmedi. Evraklarda isim değişikliği için kişisel nedenler belirtilmişti. Babasının bağlantıları sayesinde gerçekleşti. Doğum yapmadan hemen önce adını değiştirmiş. Senatörün ölümünden önceydi."

Ailesinin, onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk ettiğini bilmek beni çileden çıkarıyordu. Ama soyadını değiştirmek abartılı ve gereksiz görünüyordu. Tabii bunun için farklı bir sebep yoksa.

"Başka bir şey var mı?" Ona sordum. "Hayır, kazmaya devam edeceğim," diye cevap verdi.

"Kızının babasının adını öğrenmek istiyorum," dedim sert bir sesle. "Bu çok zor olmamalı. Çocuğun doğum belgesini getirin."

"Onu elde etmek için bağlantımız için çoktan başvuruda bulundum," diye karşılık verdi.

"Ne oldu?" Antonio'yu işaretlerinden anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı tedirgin bir şekilde. "Tam olarak belirleyemediğim bir şey var."

"Anlayacaksın," dedim ona hiç kuşum olmadan. "Tamam, koridordaki kızları duyuyorum."

"Brianna'yı restorana getir." Onu görmek ve ellerimin altında yumuşak tenini hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Boston'da en sevdiğim restoran olan Mezzanotte'de onu bekledim. Onu yanımda Avrupa'ya götürmek ve en sevdiğim yerleri göstermek istiyordum... Venedik'te onunla gondola binmek, Dubrovnik'te yıldızların altında yüzmek, Akdeniz'de yelken açmak, hatta onu Nice'te dansa götürmek. O gençti ve her şeyi deneyimlemeyi hak ediyordu. Ona her şeyi veren kişi ben olmak istedim. Bu bir yenilikti çünkü daha önce bunun için çabalamamıştım.

Restoranın ikinci katındaki özel odada durup onu bekledim. Burada kimse bizi rahatsız etmeyecekti, tamamen mahremiyetimiz olacaktı. Bu bizim eğlenme, konuşma gecemizdi. Duvarlarını yıkmak ve onu benim yapmak istiyordum.

Merdivenlerden yukarı çıkan hafif ayak seslerini, topuklu ayakkabılarının tıkırtısını duydum ve dudaklarım yarım bir gülümsemeye dönüştü. Randevumuz için topuklu ayakkabı giymişti. Yıllardır hayalini kurduğu ilk bisikletini bekleyen küçük bir çocuk gibi hevesle kapıyı izledim. Hayatım boyunca onu beklemiştim ve bunun farkında bile değildim.

Kapıdan içeri adımını attığı anda nefesimi kesti. Büyüleyici görünüyordu. Bir Yunan tanrıçası gibi görünen beyaz bir elbise giymişti. Elbise kalçası ile dizi arasında bitiyordu ve kalçasının büyük bir kısmı görünüyordu. Her adımında hareket ettikçe elbise loş ışıkların altında parlıyordu. Koyu renk saçları gevşek bir topuz şeklindeydi ve birkaç tutamı kalp şeklindeki yüzünü çerçeveleyecek şekilde aşağıya sarkıyordu. Neredeyse hiç makyaj yapmamıştı ama nefes kesici bir güzelliğe sahipti.

Ona doğru yürüdüm ve onun limon ve misket limonu karışımı kokusu beni sardı. Ellerimi iki yanına koydum ve içimdeki huzursuzluk anında yatıştı, yerini ona duyduğum ihtiyaç aldı. Önümde duran bu kadının her parçası benim için yaratılmıştı.

Bakışları üzerimde gezinirken gözleri parlıyordu ve benim hissettiklerimin bir kısmını hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandım, dudaklarımı yanağına bastırarak. "Büyüleyici."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sesi ancak fısıltının üzerindeydi. Kollarını belime doladı, eli yanlışlıkla silah kılıfıma değdi. Bir an için kaskatı kesildi ama geri çekilmedi. Ben buydum; bu benim hayatımdı, her ne kadar o anda

Ben daha iyi bir adamdım, ona daha iyi bir hayat sunabilirdim. Büyürken alışık olduğu türden bir hayat. Başını göğsüme yasladı ve ben yine aklımdan neler geçtiğini merak ettim. Kadınları okumak genellikle kolaydı ama Brianna kapalı bir kitap gibiydi. En azından benim için öyleydi ve ben o kitapta yazan her bir harfı okumak istiyordum.

"Günün nasıl geçti?" "Günün nasıldı?" diye sordum, beni kucaklamasını talep etme dürtüsüne zar zor direnerek, böylece onun içine girebildim. Ona duyduğum bu ihtiyaç korkutucuydu; beni bir kasırga gibi vurdu.

"İyiymiş," diye yumuşak bir sesle göğsüme doğru konuştu. "Seninki mi?"

"Artık burada olduğuna göre her şey daha iyi." Bütün gün onu düşünmüyormuş gibi yapmanın, onunla ilgili hayaller kurmanın bir anlamı yoktu. "Bugün seni özledim." Elleri bana daha sıkı sarıldı ama hiçbir şey söylemedi. Bir kadının beni özlediğini, beni düşündüğünü söylemesini hiç bu kadar arzulamamıştım.

bütün gün. Şimdi bu ironik değil miydi? Roller kesinlikle tersine döndü. "İtalyan yemeğine hazır mısınız?" Ona sordum.

Kıkırdarak geriye doğru küçük bir adım attı ve ben onu kollarımda kaybetmenin yasını tutmaya başladım bile. "Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti.

"Bunu derhal düzelteceğiz."

Onun için sandalyeyi çektim ve sol tarafına oturdu; sonra karşısına oturmak yerine yanına oturdum. Elini masanın üzerine koydu ve ben de elimi onun elinin üzerine koydum. Onun küçük eli daha da küçük göründü, benim ten rengim onunkinden daha koyuydu.

Ne büyük bir tezat, diye düşündüm kendi kendime. Aydınlık ve karanlık.

İki gün olmuştu ve bir kadının elini son kırk yılda hiç tutmadığım kadar çok tutmuştum. Güzel bir inci bileklik takıyordu, tek mücevheri buydu. Kendini öyle sade bir zarafetle taşıyordu ki. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim, elbiseyle birlikte gelen bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Alışverişinizi kim yaptıysa," diye mırıldandı usulca, "her şeyi düşünmüş. Mücevherlerden elbiselere ve uyumlu iç çamaşırlarına kadar."

Sırıttım. "Marissa'dan yardım etmesini istedim."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Hmm, o zaman bunu bir sır olarak sakladı." "Sadece ben söylediğim için."

Garsonun adımlarını duydum ama Brianna duymadı çünkü boğazını temizlediğinde yerinden sıçradı. Sanki bir parça şeker çalarken yakalanmış gibi elini hızla çekip kucağına koydu. Ve lanet olsun, bu öyle bir kayıp gibi geldi ki beni derinden sarstı. Bana bunu yapan bu kadının nesi vardı? Her şeyden etkilenmemiş görünüyordu.

"İyi akşamlar," diye karşıladı bizi. "Size biraz şarap ikram edebilir miyim?"

Brianna hafifçe omuz silkti. "Elbette. Ama benim için sadece yarım bardak lütfen."

"Ne çeşit istersiniz, Hanımefendi?"

Gözleri soru sorarcasına bana kaydı. "Hangisini istersen," dedim ona. Bu gece onun içindi.

"Beyaz şarap, lütfen." Garsona küçük bir gülümseme verdi ve ben kıskançlık hissettim, tüm gülümsemelerini sadece benim için talep etme ihtiyacı duydum.

"Özellikle herhangi bir tür?"

"Ah, emin değilim," diye mırıldandı. "Hafif bir şarap?" "Chateau Le Pin," dedim garsona.

O gittikten sonra elini tekrar masanın üzerine, benimkinin yanına koydu. Onu izledim, dokunuşuna duyduğum bu ihtiyacı saklamaya dikkat ettim. Kendini tutmasını istemiyordum. Ona olan ihtiyacım çok güçlüydü ve bunun karşılık bulmasını istiyordum. Kesinlikle zavallı, kıskanç bir erkek arkadaş gibi görünüyordum. Ama o zaman, onun erkek arkadaşı olarak adlandırılmazdım. Bunun başlama şekliyle ilgili hiçbir şey ortodoks değildi.

İnce parmakları nazikçe parmağıma dolandı ve göğsümde bir şey kıpırdadı. Bir kalbe sahip olmak dedikleri şey bu muydu? Gözlerim birbirine bağlı ellerimize kaydı, parmaklarında yüzük yoktu. Keşke o elde bir alyans, benim alyansım olsaydı da herkes onun benim olduğunu bilseydi.

Bana ne haltlar oluyordu?

"Bugün ne yaptın?" Zaten bilmeme rağmen ona sordum. O an, uzun bir günün sonunda karı koca arasında olduğu gibi samimi hissettirdi.

"Emma, Marissa ve Daphne geldi," diye cevap verdi, gözlerinde tereddüt vardı, sanki bunun iyi olup olmadığından endişeleniyordu. Ona gülümsedim, evimde kendini rahat hissetmesini istiyordum. Gülümsemem ona güven vermiş olmalı ki devam etti: "Emma, Marissa'nın bize gösterdiği oyun parkında oynadı, sonra da havuz kenarında takıldık. Küçük bir çocuk havuzu alanınızın olması harikaydı. Benim plastik havuzumdan çok daha güzel ve Emma buna bayıldı."

Garson şarapla geri geldi ve elini tekrar çekeceğini düşündüm. Hafifçe sertleşti ama geri çekilmedi. Kalbim bu küçük zaferle güm güm attı. *Evet, ellili yaşlarına yaklaşan aşk acısı çeken bir ahmak gibi davranıyordum.*

Adam ikimizin de kadehine şarap doldurdu ve kadın sağ eliyle kadehe uzanıp onu dudaklarına götürdü. Şarap dudaklarına değdiği anda gözlerinde bir şaşkınlık parladı.

"Beğendin mi?" Yüzü anlamlıydı ama hoşlanıp hoşlanmadığını tam olarak anlayamıyordum. Yatak odasında, evet. Ama dışarıda, her şeyi kapalı tutuyordu.

Dudaklarını yaladı, yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Evet, gerçekten çok güzel. Çok tatlı değil ve hafif."

"Mükemmel." Bu akşam son derece iyi başlamıştı. "Akşam yemeği sipariş etmeye hazır mısınız?"

Şarabından bir yudum daha alarak, "Sen ne alıyorsan ben de onu alacağım," dedi. Yanakları hafifçe pembeleşmişti. Şarap hafif olabilirdi ama aç karnına onu kolayca etkileyebilirdi.

İkimiz için de sipariş verdim ve o gittikten sonra Brianna'nın kulağına eğilip onu dişledim. "Bana uzun bir hikâye anlat, Bellissima," dedim alçak bir sesle.

Başını hafifçe eğerek bana uyum sağlarken dudaklarından kısık bir inilti kaçtı. Tanrım, hızla saplantım haline geliyordu.

"Aklıma bir tane bile gelmiyor," diye mırıldandı sessizce.

"Cipinin rengiyle ilgili uzun hikâyeye ne dersin?" Yüzü benden bir şeyler saklıyor olabilirdi ama vücudu saklamıyordu. Vücudu bir saniyeliğine kaskatı kesilmişti ama bir sonraki anda kaskatı kesilmişti.

"Aslında o kadar da uzun bir hikâyeye değil," diye mırıldandı, vücudunu bana yaklaştırarak.

"Anlat bana," diye ısrar ettim. "Lütfen."

"Mateo, sen bunu yaparken düşünemiyorum," diye mırıldandı. *İyi*, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde. *Belki o da benim hissettiklerimin bir kısmını hissediyordur.*

Boynunu öpmeyi bıraktım ve bekledim. Parmakları hâlâ benimkilere sarılıydı ve birlikte iyi göründüğümüzü fark ettim. Birlikte iyiydik.

Bir gün, kendi kendime alay ettim. *Bir gün beni birlikte iyi olduğumuza ikna etti.*

Boğazını temizledi ve ben de yüzüne odaklandım. Yüzündeki her ifadeyi, sakladığı tüm küçük işaretleri okumayı öğrenmek istiyordum.

Bilmek istiyordum. Onu tanımak ve sahip olmak benim hakkımdı.

"Jeep'imi on altıncı yaş günümde almıştım," diye alçak sesle konuştu, ifadesi sakindi ama gözleri duygu doluydu. "Çok sevdim... Babam ve ben çok iyi anlaşırdık. Annem ve ben pek anlaşılamazdık. Doğum günümünden sadece birkaç gün sonraydı. Annem spa gezilerinden birindeyken o beni büyük hediyem için alışverişe götürdü. Bizim zamanımızdı; okulu aradık ve birkaç gün dışarıda olacağımı söyledik. Araba satış yerine gittiğimizde, istediğimi seçmeme izin verdi. Deli gibi zıplıyordum, sevinçten havalara uçuyordum." Derin bir nefes aldı ve nereye gittiğini merak ettim. "Bu harika limon yeşili Jeep'i seçtim. Babam tüm güvenlik özelliklerine ve konfora sahip olmasını sağladı," yüzünde bir gölge belirdi ama duygularını belli etmedi, "ama benim tek önemsedığım rengiydi." Kireç yeşilinden kırmızı Jeep'e nasıl geçtiğini duymayı bekledim ve bunun bir senatörün kızı olarak büyürken hayatının nasıl olduğuna dair küçük bir pencere olduğunu hissettim. "Her neyse, gerçekten çok cömertti ve on altı yaşındaki birinin ilk arabası için alması gerekenden fazlasını aldı. Otoparktan çıktık ve bulutların üzerinde olduğuma yemin ettim. Muhtemelen ikimiz de aptal gibi görünüyorduk. On altı yaşında bir çocuk ve elli yaşında bir adam, aynı güneş gözlükleri ve aynı tişörtlerle." Sanki o görüntüyü hayal ediyormuş gibi kıkırdadı. "Tişörtün üzerinde yazı vardı... Umurumda bile *değil*. Napa Vadisi'nden Coastline Drive'a kadar altı saat boyunca arabanın üstü açık ve hoparlörlerden müzik çalarak gitmeme izin verdi." Derin bir nefes aldı. "Belli noktalarda durup selfie çekiyorduk ya da sadece dondurma yiyorduk. Çok basitti ama hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Sadece ikimizdik, kimse bizi taciz etmiyordu. Telefonunu kapattı ve aptalca şeyler konuştuk... Jeep'in tavanını nasıl sökeceğimizden, bir gün sadece ikimiz Atlantik'e nasıl yelken açacağımıza ve gideceğimiz üniversitelere kadar her şeyi konuştuk. Her neyse, annem iki gün sonra geri geldi. Çılgına döndü. Sanırım biri fotoğrafımızı çekmiş. Aslında önemli bir şey değildi ama çok öfkeliydi. İki gün bale derslerini ve sınıfları kaçırdım. Kötü örnek olduğumu ve babamın kariyerini mahvettiğimi söyledi."

Hafif acı bir kahkaha attı. "Ve cipimin renginden nefret etti. Bu yüzden ceza aldım ve bir hafta boyunca kullanamadım. Bir gün okuldan eve geldiğimde onu kırmızıya boyanmış buldum. Kırmızının limon yeşilinden daha çok onun rengi olduğunu söyledi." Bardağını dudaklarına götürdü ve gözleri benimkilerle buluştu. Bana doğruyu söylediğinden hiç kuşku yoktu ama ailesinin kimliğiyle ilgili ayrıntıları nasıl sakladığını fark etmeden edemedim. Yapabileceğimden değil

onu suçlamak. "Ama en azından bu sefer son sözü ben söyledim. Babamın cipi sadece benim adıma aldığı bilmiyordu. Ben de değiştirilmesini reddettim."

Annesinden hoşlanmıyordum. Brianna gibi bir kızı hak etmeyen, kontrolcü ve kıskanç bir kadındı.

Garson o anda yemeğimizle birlikte geldi.

"Ohhh, bu harika kokuyor," diye gülümsedi. Hikâyesini tamamen unuttuğunu düşünecek kadar aldanmamıştım.

Tabaklarımız önümüze konduktan ve garson gittikten sonra elini elime aldım ve nabzının attığı bileğine bir öpücük kondurdum. "Tekrar limon yeşiline boyatabilirim."

Kıkırdadı. "Teşekkür ederim, ama hayır. Kireç yeşili aşaması birkaç yıl sonra kayboldu. Bir gün nötr bir renge boyatacağım."

"Bana hangi renk olduğunu söyleyin, ben de yaptırayım," dedim.

Elini nazikçe elimden çekti ve peçetesini kucağına koydu. "Teşekkür ederim, Mateo. Ama buna gerek yok. Her neyse, bu renk insanların seni kontrol etmesine asla izin vermemen için iyi bir hatırlatma."

Jeep'ine bakarken beni düşünmek istemediğini fark ettim. Ve bunun, onu kontrol etmeme asla izin vermeyeceğine dair bana yaptığı ince bir uyarı olduğundan emindim.

"Seni kontrol etmek istemiyorum Bellissima," dedim ona. Bu doğrudu ama ona tamamen sahip olmak için yanıp tutuştuğumu da inkâr edemezdim. Onun tüm sevgisine sahip olmak istiyordum. Bunu sadece onun çocuklarıyla paylaşacaktım, umarım bizim çocuklarımızla.

Elindeki kaplarla gözlerini kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. Bu kadın kimsenin onu kontrol etmesine asla izin vermezdi. Sıkı kontrol altındaki çocukluğundan sonra özgürlüğü tatmıştı ve asla bir kafese geri dönmeyecekti. Başını eğerek düşünceli bir şekilde beni izledi.

"O zaman ne istiyorsun, Mateo?"

"Sen," dedim ona basitçe. Bu kadarı doğrudu. Ona sahip olma ihtiyacımdan bahsedemezdim, başka yöne kaçırdı. "Buna bir şans vermeni ve bizi nereye götüreceğini görmeni istiyorum."

"Bana bu konuda pek seçenek bırakmadın," diye yorumladı yemeğini keserken. Bu konuda haklıydı. Kendini bana vermesini talep ettim. Bana vücudunu verdi ama şimdi daha fazlasını istiyordum. Bir yudum tatlı su içmiş susamış bir adam gibiydim ve şimdi hepsini istiyordum. Ve evet, o haklıydı. Ona seçme şansı vermemiştim ve bunun için piçin tekiydim. Teyzem bekâr olduğunu söylediği an, onun benim olduğuna karar verdim.

"Ailenle yakın mıydın?" Sorusu beni şaşırttı.

"Pek sayılmaz. Annem aşırı kıskanç ve dramatik biriydi, babam ise zayıf biriydi ve huzuru sağlamak için annemi sürekli şımartırdı." Marissa'nın geçirdiği öfke nöbetlerini düşündükçe evlilik hayatından soğuyordum. "Amcama, Marissa'nın babasına daha yakındım."

Bana yandan bir bakış fırlattı. "Ailen için üzgünüm. Görünüşe göre hepimizin katlanması gereken acılar var."

O haklıydı. Yine de onu bir eş olarak hayal etmekten kendimi alamadım. Kendini zarafet ve asaletle tutuyordu, onu kıskanç bir kadın olarak görmedim. Daha önce hiç kıskanç olmamıştım ama o içimdeki kıskançlığı ateşlemeyi başarmıştı.

"Mateo, sana bir şey sormam gerek." Sesi ciddiydi. Kolumu onun sandalyesine dayayarak sandalyeye yaslandım, parmaklarım hafifçe sırtında geziniyordu.

"Bana sor." Kafasını kurcalayan soru her neyse onu sormaktan rahatsız görünüyordu.

"Artık Marcus için çalışmayacağıma göre," diye söze başladı, yanakları kızarmıştı. "Kurumsal sağlık sigortam iptal olacak mı?"

Alt dudağını gergin bir şekilde çiğnedi. Dün sağlık sigortasına da ihtiyacı olduğunu belirtmişti.

"Hayır, maaş bordrosunda kalacaksın."

"Çalışmıyorsam maaş bordrosunda olmamalıyım ama sigortaya ihtiyacım var. İşe girmemin ana nedeni buydu."

Söylemediği bir şeyler olduğunu hissediyordum. Ama sağlık sigortası onun için önemliyse, her zaman sigortalı olmasını sağlardım.

"Siz ve kızınız, bana artık ihtiyacınız olmadığını söyleyene kadar tüm yardımları almaya devam edeceksiniz."

Dudaklarından rahatlamış bir iç çekiş çıktı ve sessizce, "Teşekkür ederim," dedi. Sigortayla ilgili ihtiyaçlarının sorulmasından rahatsız olmuş gibiydi.

"Peki denize açılabiliriz musun?" Rahatsızlığını hafifletmeye ve konuyu değiştirmeye çalışarak ona sordum.

"Yapabileceğimi sana düşündüren nedir?" Gözlerinde şüphe vardı.

"Babanla Atlantik'e yelken açmaktan bahsettiğinizi söylemiştin," diye hatırlattım ona.

"Ah, doğru ya." Gözleri uzaklara daldı, sadece bizim için ayrılmış olan odada dolaştı. "Evet, yelken açabilirim. Peki ya sen?"

"Evet."

"Genelde hobi olarak ne yaparsın?" Konuyu nasıl kendisinden uzaklaştırmaya çalıştığını fark ettim.

"Hobiler için fazla zamanım yok," dedim ona. "Ama rahatlamak için genellikle yelkenli kullanırım. Yelkenliye binmemiz gerekecek, belki bu hafta sonu."

Tabağını itti ve şarap kadehini dudaklarına götürdü. "Evet, belki."

YİRMİ SEKİZ

Brianna

I

Yelkenliden bahsedilince iştahım kaçıyor. Bir yelkenliye en son iki yıl önce ayak basmıştım ve bu pek de keyifli bir olay değildi. Bunu düşünmek bile içimdeki korkuyu arttırdı.

büyür.

"Ne tür yelkenlilere alışkınsın?" İçimden homurdandım. Yelkenliler hakkında konuşmak istemiyordum.

Cesetten kurtulduğumuz o gece kimin yelkenlisine bindiğimizi hatırlamaya çalıştım. O geceye dair bazı şeyler sanki dün yaşanmış gibi net olsa da, diğerleri bulanıktı.

Tanrım, umarım batırdığımız onun yelkenlisi değildir. Marissa yelkenlinin kime ait olduğunu biliyordu ama şimdi kime ait olduğunu söylediğini hatırlayamıyorum.

"Babamın bir Hallberg-Rassy yelkenlisi vardı," diye mırıldandım.

"Bunlar iyi. Birini kendi başına kullanabiliyor musun?"

Sertçe yutkundum. Gerçekten de yelkenliler hakkında konuşmak istemiyordum. "Uzun zaman oldu ama evet, tek başıma gitmeme izin verirdi. Ne tür bir yelkenliniz var?"

O gece ne tür bir yelkenliyle denize açıldığımızı umutsuzca hatırlamaya çalışıyorum.

"Bliss. Yeni Zelanda şirketi Yachting Developments tarafından piyasaya sürüldü. Biliyor musunuz?"

Hakkında tek bildiğim son derece pahalı bir yelkenli olduğuydu. "Pek sayılmaz. Diğer yelkenlilerden daha hızlı olması gerekiyor, değil mi?"

O

başını sallayarak onayladı. "Sanırım o yelkenli babamın fiyatının çok üstündeydi.

menzil. Korkarım bu konuda tüm bildiğim bu."

Neyse ki konuyu değiştirdi ve başka şeyler hakkında konuşmaya başladı. Çok fazla şey görmesinden korkuyordum. Kyle'ın cesedinin yeniden ortaya çıktığını duyduktan sonra kendimi diken üstünde hissettim, endişelerim aklımdan çıkmıyordu. Ya bunu bir şekilde bizimle ilişkilendirirlerse?

Giovanni'nin feci şekilde dövölmüş yüzünün görüntüsü aklıma geldi, yüzü kanlı ve morarmıştı, gözü şişmişti. Marissa da Giovanni de tam olarak ne olduğunu hiç açıklamadılar. Sormamam için bana yalvardılar, ben de çenemi kapalı tuttum. Tek bildiğim bana yardım ettiği için olduğuydu. Ve bu bilgi asla kurtulamayacağım bir suçluluk duygusuydu.

"Brianna?" Mateo'nun sesi beni irkiltti ve gözlerimi ona çevirdim. Sanki bir şey bekliyormuş gibi beni izliyordu.

"Özür dilerim, düşöncelerimin arasında kayboldum," diye özür diledim. "Bir şey mi dedin?"

İzlerken çok fazla şey gördüğöünü hissediyordum. Onun dikkatli bakışları altında kıvranmak istedim ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

"Tatlı ister misiniz?" diye sordu sonunda.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim. Siz hazırsanız ben de gitmeye hazırım."

Ayağa kalktı ve sandalyeyi arkama çekti. Arkamı döner dönmez başka bir adamın özel odanın kapısına yaslanmış bizi izlediğini gördüm. Gözleri açık bir gündeki gökyüzü gibi maviydi ve saçları kömür karasıydı.

Mateo hızlı bir hareketle beni sol tarafına doğru itti, eli silahına uzandı ve ben kaskatı kesildim. Diğer adamın da eli silahındaydı.

"H-merhaba," diye kekeledim gergin bir şekilde. Neden bir şey söylediğimden emin değıldim. Adamın beni izleme şekli sinir bozucuydu. Son derece yakışıklıydı.

"Onu saklamana şaşmamalı Mateo," dedi sonunda, yüzünde gözlerine hiç ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Ne güzel bir kız."

"Bunu şimdi yapmak istemezsin Declan." Mateo'nun sesi buz gibi soğuktu.

Gözlerim iki adam arasında gidip geldi ve ikisi de bana acımasız göröndü.

"Oh, ama ben biliyorum. Bizi tanıştırmayacak mısınız?" Declan, Mateo'ya doğru ilerledi. Mateo

İkisi de çok uzun boylu olmalarına rağmen ondan bir iki santim daha uzundu. "Hayır," diye homurdandı Mateo.

Gözlerim gergin bir şekilde iki adam arasında gidip geliyordu.

İkisi de her an silahlarını çekmeye hazırđı.

"Pekala, o zaman kendi tanıtımımızı kendimiz yaparız," dedi Declan,

vücudu en az onun kadar gergin ve saldırmaya hazır olmasına rağmen soğukkanlılıkla.

Mateo'nun. "Ben Declan O'Connor. Peki senin adın ne güzelim?"

Dudağımı çiğnedim, bir şey söylemeli miyim yoksa sessiz mi kalmalıyım emin değildim. Mateo'nun eli sanki beni korumaya çalışıyormuş gibi etrafımda sıkılaştı. Ancak altıncı hissim bu adamların ikisinin de tehlikeli olduğunu haykırıyordu.

"Lütfen bunu yapmayın," diye mırıldandım, ancak ne olduğundan emin değildim. Gerçekten bu restoranda birbirlerini vurmaya çalışırlar mıydı?

YİRMİ DOKUZ

Declan

T Gözlerim ona takıldığı anda, dün Mateo beni vurmadan ona neden gizlice yaklaşabildiğimi anladım. Kadın çok güzeldi ve Mateo Agosti

ona vurulmuştu. Tüm dikkatini yanındaki kadına vermişti. Hâlâ tehlikeli bir adamdı. Ama karşımdaki bu adam yıllardır tanıdığım acımasız ve soğuk rakibimden farklıydı. Bunun nedeni de yanında duran bu kadındı, onu en değerli yükü gibi koruyordu.

Ona baktım. Zayıf ve kısaydı, boyu ancak 1.80'di. Mateo'nun güçlü gövdesinin yanında ufak tefek kalıyordu. Muhteşem siyah saçları odanın ışıkları altında maunun çeşitli tonlarını yansıtıyordu. Güneşin altında yelesinde hangi tonların yansıyacağını merak ediyordum. Ve gözleri... o yatak odasına bakan gözleri. Kadınlardan payıma düşeni almıştım ama bu kadın harika bir fetih olacaktı.

Marissa Agosti benim en iyim oldu. Bunca yıl sonra bile, onu hala sistemimden çıkaramadım.

Marissa'yı sistemimden çıkarmayı başarıp başaramayacağını görmek için buna sahip olamamam çok kötü.

Hayır, Mateo ile büyük bir savaşa neden olmadan bu kadına yaklaşamazdım. Onu tutuşuna ve izleyişine bakılırsa, bu geçici bir ilişkiden çok daha fazlasıydı. Yıllar boyunca onu metresleriyle birlikte gördüm ve hiçbirini onu ele geçiremedi. Tıpkı Marissa'nın tadına baktığımdan beri kimsenin beni ele geçiremediği gibi.

"Lütfen bunu yapma," diye yumuşak bir sesle konuştu, sesi gergindi. Gözleri korkuyla irileşmiş, parmakları Mateo'nun kolunu kavramıştı. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum. Mafyanın istila ettiği dünyamıza ait değildi, kendini İtalyan mafyasının patronunun yanında nasıl bulduğunu merak ediyordum.

"Adın ne senin?" Ona sordum.

Yumuşak kahverengi gözleri beni izliyordu. Bana adını söylemekten korkuyordu ve ben onu suçlamıyordum. Bu onun akıllı olduğu anlamına geliyordu. Gözlerim vücudunda gezindi. Mateo'nun genelde sahip olduğu türden bir kadın olmasa da zarif görünüyordu. Benim tipim de değildi ama onun için bir istisna yapabilirdim. Onunla ilgili her şey zarafet ve süslü bir yetiştirme tarzını yansıtıyordu.

Mateo, "Gözlerini ondan çek," diye tehdit etti.

"Benim adım Brianna," diye titrek bir sesle cevap verdi ve gözleri doğru şeyi yaptığına dair onayını almak istercesine Mateo'ya kayd. *Biraz geç oldu*, diye düşündüm kendi kendime gülümseyerek.

"Declan, eğer buradan canlı çıkmak istiyorsan," Mateo'nun sesi dikkatimi tekrar ona çevirdi, "şimdi gideceksin."

Boş tehditler savurmuyordu. İrlandalılarla bir savaş istemiyordu ama bu kadın için savaşı başlatmak için iki kere düşünmezdi. Brianna'nın gözleri kocaman açılmıştı, sevgilisinden bana bakıyordu. Kahretsin, kaç yaşındaydı? Yirmili yaşlarının başında görünüyordu.

"Eminim neyin ortaya çıktığını duymuşsundur," dedim Mateo'ya, onu izleyerek. Ama piç kurusu yüzünü soğukkanlı tutmakta iyiydi. Bu onun gücüydü. Çok çabuk patladım. "Yarın bir toplantı istiyorum, sadece ikimiz." Gözlerim tekrar solunda duran Brianna'ya kayd, böylece onu kolayca koruyabilecekti. "Sanırım bu gece meşgul olacaksın."

Brianna çok kızardı ve bu onu daha da çok sevmeme neden oldu. Evet, kesinlikle gençti.

"Antonio ayarlayacak," diye cevap verdi Mateo, gözleri bana soğuk soğuk bakarken. Şu anda beni boğazlayabilse, boğazlayacağından hiç şüphem yoktu. Ve kadının izlemem onu çok kızdırmıştı. Yine de onu becermeme asla izin vermeyeceğinden emindim. Vücudunun her nefeste Mateo'ya doğru kayması ve hareket etmesi, sanki Mateo onun yerçekimiymiş gibi. Aslında izlemesi büyüleyici bir şeydi.

Onaylarcasına başımı salladım ve Brianna'ya kadınların dizlerinin bağının çözülmesine neden olduğu söylenen o parlak gülümsememi verdim.

"Seninle tanışmak bir zevkti, Brianna." Başını hafifçe eğdi ama hiç kıpırdamadı. Evet, onun dizlerinin bağı çözülmemişti. Bilse de bilmesede tamamen Mateo'nun kızıydı.

OTUZ

Brianna

T Declan gittiği anda titrek bir nefes aldım.
"İyi misin?" Mateo'nun sesi gözlerimi onun yüzüne çevirdi.

"Evet," diye mırıldandım, gülümsemeye çalıştım ama başaramadım.
"Sadece bir selamlaşmaydı."

Şimdiye kadar karşılaştığım en yoğun karşılama olduğunu belirtmiştim. Sesler yükselmedi ama kısa kelimeler ve gerginlik her şeyi anlatıyordu.

"Güvendesin," diyerek ellerini nazikçe kolunu kavrayan parmaklarımın üzerine koydu. Bunu yaptığımın farkında bile değildim.

"Tanrım, özür dilerim," diye mırıldandım, elimi bırakarak. "Kolunu kırıştırdım."

"S o r u n y o k ." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Akşam yemeği randevumuz sırasında b ö y l e b i r ş e y o l d u ğ u i ç i n ü z g ü n ü m ."

"Sorun değil. Burası bir restoran. İnsanlarla karşılaşmanız kaçınılmaz." Antonio odaya girdi, suratı asık ve sinirli görünüyordu. "Herkes iyi mi?" diye sordu, gözleri ikimizin üzerindeydi.

Başımı salladım ama Mateo öfkeli görünüyordu. "Buraya nasıl girdi?"

"Merdivenlerin altındaki iki muhafızı bayıltmış. Birisi onu mutfağın arka kapısından içeri almış."

"Kim olduğunu bul," diye homurdandı Mateo. "Ve neden?"

"Üzerinde çalışmaya başladım bile." Antonio'nun soğukkanlılığını nasıl koruduğundan emin değildim çünkü bu Mateo her gözeneğinden sızan soğuk öfkeyle dehşet vericiydi. Bu öfke bana yönelirse dizlerimin büküleceğinden emindim.

"Brianna'yı gördü," diye tükürdü Mateo. Antonio İtalyanca küfretti ve sonra ikisi arasında birkaç İtalyanca kelime değiş tokuş edildi ama hiçbirini takip edemedim. Evet, İtalya'da bir yıl geçirmiştım ama İtalyancam zar zor geçiyordu ve hızlı konuştuklarında hiç takip edemiyordum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Adımı bildiği için endişelenmeli miyim? Ben-" Sesimdeki paniği duyabiliyordum. "Benim bir çocuğum var Mateo. Senin dünyana bağlanamam."

"Benim korumam altındasın," diye güvence verdi Mateo. "Sana ya da kızına kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Asla!"

İki yıl önce ne yaptığımı bilseydi aynı şeyi söyler miydi? Eğer bilseydi, Giovanni o dayağı beni korumak için yemişti. Tüm bunlar çok fazlaydı, her şey birkaç gün içinde başıma yıkıldı.

"Brianna, bu konuda bana güven," Mateo'nun sesi kendinden emindi, gözlerinde sert bir parıltı vardı. "Kimse sana zarar vermeyecek. Giovanni evinize doğru yola çıktı ve güvenliği artıracak."

Belki de onu Mateo'nun evine götürürsem Emma daha iyi ve güvende olur?

Böyle giderse, Mateo'yla her şey bittikten sonra bu lanet eyaletten ayrılmak zorunda kalacaktım. Yeni bir yere başlamayı karşılayabileceğimden değil. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Dudağımı çiğniyor, sinirlerimin beni alt etmesini engellemeye çalışıyordum. Mateo ve Antonio beni izliyordu ve sanki yaptığım her şeyi görebiliyorlardı. Ya da belki de bu benim vicdan azabımdı?

Luca o anda kapıdan içeri girdi ve çok şey gören iki adamın beni daha fazla incelemesine izin vermedi. Kafasında bir şişlik vardı.

"Onu içeri kimin soktuğunu bulduk," dedi Mateo ve Antonio'ya. "Garson kızmış. Onunla bir kaçamak yapmış."

"Ne bildiğini öğren ve sonra ondan kurtul," dedi Mateo'nun sesi sertti.

"Onu öldürmeyeceksin. Değil mi?" Tüm bunlar çok fazlaydı. Hiçbir şey söylememeliydim, bunu biliyordum. Kendi işime bakmalı ve yorumu duymamış gibi davranmalıyım. Ama bu ben değildim.

Sessizlik uzadı ve gözlerim panik içinde üç adam arasında gidip geldi. "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Sakin ol, Brianna," diye konuştu Mateo sonunda. "Büyük olasılıkla hiçbir şey bilmiyor ve onunla yattığı için onu içeri aldı. İşini kaybedecek."

Sertçe yutkundum. Midemin çukurunda huzursuz bir his olmasına rağmen ona inandım. Garsonun tek suçu bir adamı restorana almaktı. Benim suçum çok daha kutydü.

Gözlerim Luca'ya ve alnına geri döndü. "İyi misin?" Ona sordum. "Şişliğin daha da kötüleşmemesi için üzerine buz koysak iyi olur."

Şişliği yardım edebileceğim bir şeydi. Diğer her şey elimden kaçıyor gibiydi.

Gölümsedi. "Sert bir kafam var," diye karşılık verdi güvenle.

Masadaki temiz bez peetelerden birine uzandım ve içine buz doldurdum, sonra top haline getirip ona uzattım. "Al, bunu alnına koy ki şişlik daha da ktüleşmesin."

"Bunu daha önce de yaptın, ha?" Luca şakayla karışık sordu. "Hayır, pek sayılmaz," diye mırıldandım. "Filmlerde görmüşüm."

"Hadi Brianna, eve gidiyoruz," Mateo elimi tuttu ve Antonio'ya döndü. "Ne bulduğunu bana haber ver."

Garsonu sorgularlardı. Kahretsin, onun yerinde olmayı asla istemezdim. Arabaya bindiğimizde Mateo şoförüne bizi eve götürmesini emretti, sonra da aramızdaki bölmeyi kapattı. Telefonumda mesaj var mı diye hızla kontrol ettim. Marissa'dan beni bekleyen bir mesaj vardı, Giovanni'nin güvenliğimi yükselttiğini bildiriyordu.

Gözlerimi kaldırdığımda Mateo'nun beni izlediğini gördüm. "Giovanni çoktan evime geldi, güvenliği güncelliyor."

Başını salladı, delici gözleri zerimdeydi. Beni daha da geriyor muydu yoksa onun için daha da ateşlendiriyor muydu emin değildim. Vücudum ihtiyaçla uğulduyordu. Kucağına oturup acımasız gücünü etrafımda hissetme isteğime direnmek zorundaydım. Onunla ilgili korktuğum aynı şeyi arzuluyordum da. Korktuğun birini arzulamak mümkün müydü? Bu bana mantıksız geliyordu.

"Brianna, bunun alışık olduğun bir şey olmadığını biliyorum. Ama sana söz veriyorum, senin ve kızının güvenliği her zaman benim ilk önceliğim olacak."

Ona gerçekten inanmam delilik miydi? Bu, Marissa'nın kuzeni hakkında bugün söylediği sözleri doğruluyordu. Eğer onun çocuğuna hamile olsaydım, ne pahasına olursa olsun bizi güvende tutmak konusunda

kimse daha iyi bir iş ıkaramazdı. "Lütfen Emma'nın benim evimde kalmasını düşünün. Eğer daha kolay olacaksa Marissa ve Daphne de bizimle kala b i l i r . Adamlarıma onları güvende tutmak için evinizi gzetlemelerini söyleyeceğim ama burada bizimle olması beni daha iyi hissettirir." Her şeye rağmen, onun güven verici sözleri Emma ve benim için güvende hissetmemi sağladı. Yine de bu adamın yanında aklımlı ve

mantığımı kaybedip kaybetmediğimi merak ediyordum.

Korkum yavaşça dağıldı ve yerini arzu korları aldı.

"Sana inanıyorum," diye mırıldandım usulca. Tanrım, bedenim onu o kadar çok arzuluyordu ki bu gerçek olamazdı. Restorana adım attığım ve onun yakıcı bakışlarını üzerimde bulduğum andan itibaren vücudum yavaş yavaş onun için çözüldü.

Elleri belimi kavradı ve beni zahmetsizce kaldırarak kucağına oturttu. Ellerimi omuzlarına koydum ve ona tutundum.

"Bana güveniyor musun Bellissima?" diye sordu, dudakları boynuma değerken. Ağzının izlediği her yerde tenim yanıyordu.

"Mmmm." Omzunu kavradım, daha fazlası için çaresizdim.

"Söyle bana," dedi ve ben de ona ne söylememi istediğini anlamaya çalıştım. "Bana güveniyor musun?"

"Evet," diye inledim. "Sana güveniyorum."

Ona güveniyordum ama bunun akıllıca olup olmadığını sorguluyordum. Tanıdığım en tehlikeli adamlardan biriydi. Bugün gerçek Mateo'ya bir göz attım. Her zaman oradaydı, yüzeyin altında duruyordu ama onu Declan'la görmek bunu daha da belirginleştirdi. Tehlikeliydi ama aynı zamanda şiddetle koruyucuydu. Dokunuşu bana demir attı ve geriye kalan tek korku hayatımın geri kalanında onun dokunuşu olmadan hayatta kalıp kalamayacağımdı. Onun ellerini üzerimde hiç hissedemeyeceğim düşüncesi bile beni ıstırapla dolduruyordu.

Elini kalçama bastırdı ve bu yeterli olmadı. Ona doğru eğildim, kollarımı boynuna doladım. Onun dokunuşunu, okşamasını istiyordum. Vücudum onunkinin altında macun gibiydi. Eli kalçamı kavradı ve beni ona doğru daha sıkı bastırdı. Kendimi ona yasladım, içimde sarhoş bir his dolaşıyordu. O benim coşkumdu.

Başını eğdi ve omzumdaki çıplak teni kemirmeye başladı. "Sen bana aitsin." Çıplak omzuma bir öpücük kondurdu. "Sen bana oksijen üfle."

Bana da aynen böyle hissettirdi. Bana hayat verdi. Ona beni canlı hissettirdiğini söylemek istedim. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim - başka bir insana karşı böylesine yoğun bir tutku, arzu ve ihtiyaç.

"Üstüme çık," diye emretti ve bedenim hemen itaat etti. Dudaklarını kendime çektim, ellerim pantolonunun kemerini çözmeye çalışırken onu tatmak için çaresizdim, onun horozu için istekliydim. Duvarlarımı ayakta tutmaya çalıştıkça, onun etrafında daha kolay parçalanıyorlardı. Dili ağzıma girdi, benimkiyle çarpıştı ve ben utanmaz bir ihtiyaçla onu emdim.

Beynimdeki bulanıklığın içinden prezervatifi hatırladım.

"Prezervatife ihtiyacımız var mı?" diye sordum, ses tonum nefes nefese kalmıştı. Prezervatifsiz seks yaparsak sonucun ne olabileceğini biliyordu. Ben de biliyordum.

"Hayır," diye homurdanarak elbisemi belime doğru itti. Kalçalarım onun etrafındayken ve elbisem belime dolanırken, külotumu yana itti ve acımasız bir güçle içime girerek beni fethetti.

"Mateo," diye adını haykırdım ve ona yapıştım.

"Bütün gün seni özledim," diye nefes nefese kalçalarımı kabaca yönlendirdi.

"Evet." Tenim kavruluyor, damarlarımdan akan korla eşleşiyordu. Ona duyduğum bu ihtiyaç asla azalmayacak, sadece bana her dokunuşunda daha da güçlenecekti. Yeleğinin ve gömleğinin düğmelerini karıştırıyor, tenini parmaklarımın altında hissetmek istiyordum.

Öne doğru eğildim ve göğsünü, tam kalbinin üstünü öptüm. Kanım o kadar çok pompalanıyordu ki, tüm duyularım ondan başka herhangi bir şeye ya da kimseye karşı sağırlaşmıştı. Parmakları kalçalarımı delerken ben de ona asıldım.

"Oh Tanrım," diye inledim, ona tutunarak. Çok yaklaştım, bana her seferinde verdiği bu zevkin peşinden koşuyordum. Buna, ona bağımlıydım. Altımdan yukarı doğru itti ve her itişini karşıladım, onun bana ihtiyacı olduğu kadar ben de ona ihtiyaç duyuyordum. Boyu beni sonuna kadar dolduruyordu ve ben hala daha fazlasını istiyordum. Yüzünü saçlarıma gömdü, kulağıma İtalyanca kelimeler mırıldandı ve itişlerini hızlandırdı.

Zevk içimde patladı ve göz kapaklarımdan arkasında yıldızlar görmeme neden oldu. İçime daha sert girmeye devam ederken vücudum kollarının arasında kontrolsüzce sarsılıyordu. Isı ve adrenalin beni tüketti, hırlarken, içimin derinliklerine gömüldü, amım açlıkla onun horozunun etrafında sıkıldı. Beni çözdü, en yüksek zirvelere çıkardı.

Sıcak tohumunu içime pompalarken "Aman Tanrım," diye çığlık attım.

Aynı anda adımı haykırdı ve ikimiz de birbirimizin üzerine yığıldık. O bana sarılırken bedenim titriyordu, ikimizin de nefesleri kesilmişti ve tenlerimiz sıcaktı. Hareket edemiyordum ve etmek de istemiyordum. Kolları beni sımsıkı tutuyor, kendimi güvende ve sıcak hissetmemi sağlıyor, ben de onun ağır nefes alışını ve benimkiyle eşleşen kalp atışlarını dinliyordum.

"Tüm kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun Bellissima," diye fısıldadı usulca içime

Kulak.

Tanrım, bana bunların hepsini ve daha kötüsünü yapıyordu. Onun olmak istememi sağladı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, yumuşaklığının tadını çıkardım.
Kalbim şimdiden onun için şefkatle çarpıyordu ve tüm bunlar sona
erdiğinde bu adamın kaybıyla kanayacak olması beni çok korkutuyordu.

OTUZ BİR

Mateo

B Rianna kollarıma aitti, sonsuza dek benimle olacaktı. Hâlâ onun içine gömülmüştüm, parmakları saçlarımı şefkatle tarıyordu ve ben daha fazlasını istiyordum. Ona asla doyamayacaktım. Her Bana verdiği dokunuş kaderimi mühürledi ve beni ona daha da bağladı. Ona söylediklerim doğrudu, bana tüm kontrolümü kaybettirdi. Üzerimde böyle bir etkisi olan tek kişi oydu. İçimde bir şeyi ateşledi ve ölümden başka kimse onu söndüremezdi. Ve benim ölmeye hiç niyetim yoktu.

Onu korumalı ve sonsuza dek benim yapmalıyım.

Bu benim bencilliğimdi ama onsuz bir hayat yaşamaya değmezdi. Onu nazıkçe kaldırdım ve içinden çıktım ve külotunu düzelttim. Kucağımdan kaymak istedi ama ben izin vermedim.

"Hayır, bana yakın olmanı istiyorum," dedim ona. Prezervatif kullanmadığımıza sevinmişim ve yine çocuğuma hamile kalmasını umuyordum.

Kollarını bana doladı ve dudaklarımdan öptü. "Düğmelerini iliklememiz ve pantolonunu bağlamamız gerekiyor."

"Ah, kimsenin sikimi görmesini istemiyorsun," diye takıldım ona.

"Haklısın," diye karşılık verdi, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

Beni büyüledi. Kadınlar her zaman sadece stres atmanın bir yoluydu, ama o benim saplantıma aşırı hız kazandırdı. Bana bedenini özgürce verdi ama kalbini ve ruhunu sıkıca kapalı tuttu. Onun bedeninin, ruhunun ve kalbinin her santimetresine sahip olmak istiyordum, çünkü o zaten benimkine sahipti.

Annemi çılgın ve kıskanç bir kadın yapan şey bu muydu?

Ona sadık olduğunu bilmeme rağmen babamın anneme olan sevgisini itiraf ettiğini hiç duymadım. Kendimi Brianna'nın bana ne söylediğini duymaya ihtiyaç duyarken buldum.

hissediyor.

Eve vardığımızda saat neredeyse dokuzdu ve benim hala yapacak işlerim vardı. Antredeydik, ben ofisime, Brianna da yatak odamıza doğru ilerliyordu.

"Ne kadar çalışacaksın?" Brianna beni sorguladı.

"Bir saatten fazla sürmez, en fazla iki saat. Neden?"

Ayakkabılarını tekmeledi ve onları almak için eğildi. Niyeti baştan çıkarıcı olmak değildi ama üzerimde öyle bir etki yarattı. Anında sertleştim, onu ofisime götürmek ve tekrar içine girmek istedim. Doğruldu ve omzunun üzerinden baktı.

"Sebebi yok, birlikte film izleyebiliriz diye düşünmüştüm." En son ne zaman bir kadınla film izlediğimi ya da bu kadar basit bir şey yaptığımı hatırlamıyordum.

"Film izlemek ister misin?" Ona sordum.

"Evet, eğer sen de istersen. Olmazsa kitap falan okurum."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Senin müstehcen romantizmin mi?"

O kıkırdadı ve ve ses ısınmış benim kalp. "Evet, benim müstehcen romantizm."

"Bana otuz dakika verin, kalkacağım," dedim ve gülümsemesi en güzel ödül oldu.

Çok basit bir şey ve bu onu mutlu etti.

"Tamamdır," diye cevap verirken gözleri parladı ve hızla merdivenleri çıktı.

OTUZ İKİ

Brianna

A Odaya girer girmez Marissa ve Daphne'ye mesaj atarak yarın onlarla hastanede buluşacağımı bildirdim. Planı bugün erken saatlerde konuşmuştuk ama şimdi Mateo'nun Yarın Declan'la meşgul olacaktım ve büyük olasılıkla Antonio da onunla birlikte olacaktı, burada öylece oturamazdım. Mateo'nun sözleri aklımda dönüp duruyordu. Emma'nın güvende olmasını istiyordum ve üçünün de buraya gelmesi en iyisi olabilirdi. İki hafta içinde her şey bitecekse, öyle olsun, ama Mateo bizi güvende tutacağını söylediğinde ona inanmışım.

Marissa anında cevap verdi.

Marissa: Yemek nasıldı?

Daphne: Restoranda seviştiniz mi? Ben:

Bebeğim yatakta mı?

Marissa: Evet, bugün hepimiz için hareketli bir gündü. Onun için iyi oldu. Ve sorulardan kaçmayı bırak. Kuzenim o elbiseyle seni beğendi mi?

Ben: Evet.

Daphne: Ve?

Ben: Hiçbir şey. Yemek yedik.

Daphne: Seks yaptınız mı?

Ben: Hadi ama, neden bu kadar meraklı olmak zorundasın?

Evet, seks yaptınız. O çok korkak. Ben: Lütfen bunu söylemeyi kes.

Marissa: Prezervatif kullandın mı?

Ben: Bu gerçekten paylaşmak için çok fazla.

Daphne: Bu bir hayır, onu kullanmadın. Hangi restoran... çünkü seks yaptığın sandalyeye oturmak istemiyorum. İğrenç!

Ben: Restoranda değildi.

Tanrım Brie, iyi yatıyor olmalısın. Ben:

Yarın ikinizle de görüşeceğim.

Sadece şaka yapıyordum.

Derin bir iç çektim. Bunun beni neden etkilediğini bilmiyordum. Sanırım iyi bir yatıştan daha fazlası olmak istiyordum ama Mateo ve benim etrafımda dönen çok fazla sır vardı. Bu gece Declan'la karşılaşmamız da bunu kanıtlıyordu. Bu gerginliğin nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu ama belli ki Mateo'nun düşmanıydı.

Mateo'ya güveniyordum ama güvenimle ilgili bir hata yapma riskini göze alamazdım. *O zaman ona güvendiğini söyleyemezsin, diye* fısıldadı zihnim.

Ben: Biliyorum. Bunu yaptığınız için ikinize de teşekkür ederim. Yarın konuşuruz.

Tüm endişeleri zihnimden uzaklaştırdım ve bu anın tadını çıkarmaya odaklandım. Doğrusu, Mateo'yla bir film gecesi geçirdiğim için başım dönüyordu. Yapılacak çok normal, basit bir şeydi ama beni mutlu ediyordu. Üvey babam her zaman işlerle meşguldü, bu yüzden birlikte film izleyerek geçirebildiğimiz nadir akşamlara değer veriyorduk. Ölmeden önce ben de babamla aynı şeyi yapardım ama film gecelerimizde o benim Disney filmlerini izlerdi.

Hemen yatmak için hazırlandım ve bir çift siyah şort ve beyaz bir atlet giydim. Mateo bu öğleden sonra tüm gardırobumu yenilemişti ama sipariş ettiği seksi, ipeksi gecelikler yerine basit pamuklu şortlar ve atletlerle uyumayı tercih ediyordum. Her ne kadar cazip olsalar da.

Saate baktım ve daha yirmi dakika olduğunu fark ettim, bu yüzden kindle'ımı aldım, yataktaki yastıklarımı kabarttım, onları destekledim ve Daphne'nin aldığı şeker baba müstehcen romanını okumaya başladım.

Vay anasını! Daha beş dakika bile geçmeden pişman oldum çünkü tek başardığı beni azdırmak oldu. Ama kitabı elimden bırakacak kadar pişman olmadım. Mateo'yu kitaptaki şeker baba ve beni de kahraman olarak hayal ederek sayfaları yuttum.

"İyi bir kitap olmalı."

Çılgılık attım. "Hassiktir! Ciddi misin?" Kalbim sanki maraton koşmuşum gibi çarparak boğazımın arkasına yerleşti. "Mateo, bana kalp krizi geçirttin. Bir dahaki sefere ses çıkar!"

Mateo yatağın hemen yanındaydı, yeşil gözlerinde eğlence vardı. "Tam olarak sessiz değildim ama kitabına öyle dalmıştın ki yanakların kızarmıştı. Dayanamadım."

Daha da kızardım ve kindle'ımın kapağını kapatıp tekrar uyku moduna aldım.

Boğazımı temizleyerek, "Sinemaya hazır mısınız?" diye sordum. Gülümsedi ve kravatını gevşetti ve lanet olsun, zaten sıcak ve rahatsızdım ama bu basit hareket ona atlamak istememe neden oldu. "Genelde ne tür filmler izlersin?"

Dudakları yukarı doğru eğildi, gözleri vücudumda gezindi. "Sen ne istersen." Üzerime eğildi ve dudaklarını bana bastırdı. "Seni yatağında seviyorum."

Kalbim bu basit ifadeyle çırpındı. Tanrım, ona hızlı ve sert bir şekilde aşık oluyordum.

"*The Blacklist*'in bir bölümünü izleyebiliriz," diye önerdim, sesim kısıktı. "Hiçbir sezonunu izlemedim ama eğer beğenirsek, ne zaman vaktin olursa izleyebiliriz."

Gözlerindeki ifade tarif edilemezdi ve yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim.

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı ve ben de rahatlayarak iç geçirdim. Mateo Agosti okuması zor bir adamdı.

Kitabı komodinin üzerine koydum ve Mateo'nun yatmaya hazırlanmasını beklerken hızlıca diziyi açtım. Pahalı kol düğmelerini çıkarıp küçük bir kutuya atarken yatak odasındaki hareketlerini takip etmek çok basit ama samimi bir andı. Ardından saati, sonra da giysileri geldi. Banyoya girdi ve sadece boxer'ıyla dışarı çıktı. Karın kasları yırtık ve güçlüydü, yontulmuş göğsü herhangi bir top modelle yarışabilirdi.

"Kırk dokuz yaşında görülmüyorsun," diye ağzımdan kaçırıldım. Dudaklarımı yaladım, bakışlarımı onunkilere kaldırdığımda gülümsediğini gördüm. *Ona baktığımda bana her şeyi unutturuyor.*

"Bu bir iltifat mı Bellissima?" Sesi çok seksiydi ve beni sevmesine bayıldım.

O bana doğru yürüdü ve ben de onun yatağa girmesine izin vermek için yana kaydım. Garip bir nedenden ötürü, onu beklerken yatağın onun tarafında olmak istiyordum. Büyük boy yatağında kendi tarafıma geçmek için hamle yaptım ama o beni kendine çekti ve vücudumu kendi vücuduyla sarmaladı.

"Bana yakın olmanı seviyorum," diye mırıldandı saçlarıma karşı.

Sertçe yutkundum, kalbim boğazıma düğümlendi, kelimeler boğazımda düğümlendi. Ona yakın olmaktan hoşlandığımı, beni canlı ve harika hissettirdiğini söylemek istedim ama tüm bu kelimeler dudaklarımın arkasında kilitli kaldı. Onun yerine dudaklarımı göğsüne bastırdım ve gösteriyi başlattım.

Bacaklarımız birbirine dolandı, gösteriyi izledik ve bir istisna dışında doğru hissettik. Kızım burada değildi. Onu yarın getireceğime karar verdikten sonra bile içimde hala bir mücadele vardı. Hiçbir şeyin Mateo'dan önceki haline dönmeyeceğine dair bir his vardı içimde. Bu beni korkutuyordu. Annem beni terk etmişti. Üvey babam, ne kadar yakın olursak olalım, itiraz etmek için adım atmadı. Büyükbabam Tanrı'nın bir lütfuydu ama ben Boston'a taşındıktan kısa bir süre sonra öldü. Beni kızım ile baş başa bıraktı. Emma ile geçireceğim zamanın kısa kesilebileceğini hiç hayal etmemiştim ve şimdi bu korku beni sarıyordu. Gerçek şu ki, yalnız kalmak istemiyordum. Babam, annem ve büyükbabamla büyükbabamın birlikte yaşadığı zamanki gibi bir ailem olsun istiyordum. Annem bundan nefret ederdi, ama ben bunun içinde büyüdüm. Ailemizi dağıttığında sadece beş yaşındaydım ama o aidiyet duygusunu hala hatırlıyorum. O zamandan beri bunu hissetmemiştim, ta ki şimdiye kadar. Mateo'yla ve Emma'nın bizimle olmasıyla her şey iyi olabilirdi. Ama korku beni engelliyordu. Eğer bu adamın yanında geçirdiğim iki gün tüm bu duyguları çözebiliyorsa, daha uzun süreli bir ilişki bana ne yapabilirdi? Marissa en uzun ilişkisinin yedi hafta olduğunu söylemişti.

"Brianna, iyi misin?" Mateo'nun sesi beni irkiltti ve başımı kaldırıp ona baktım.

"Evet, neden?"

Elini nazikçe benimkinin üzerine koydu. "Hayatın buna bağılıymış gibi çarşafı kavırıyorsun."

"Ah. Üzgünüm." Zorla gülümsedim. "Gösteri oldukça yoğun, ha?"

Yemediğini biliyordum ama bıraktı. Kahretsin, neden bu kadar korkmuştum? Mateo'nun dünyası yüzünden bir tehdit varsa Emma'nın burada daha güvende olacağını bir gram şüphe duymadan biliyordum.

Doğrudum, dizlerimi göğsüme çektim ve Mateo ile gözlerimi kilitledim.

"Düşünüyordum da," diye başladım ve sanki herhangi bir baskının beni geri çekeceğini biliyormuş gibi bekledi. "Arabada söylediğin şey hakkında, Emma'yı burada güvende tutmak." Sertçe yutkundum, kızımın hayatına mal olabilecek yanlış bir karar vermekten korkuyordum. Daha önce verdiğim kötü bir karar neredeyse hem kızımın hem de benim her şeyimize mal oluyordu. "Mantıklı."

"Ama yine de bu konuda tedirginsiniz," diye sözümü tamamladı.

"Sadece kötü bir hamle yapmak istemiyorum," diye mırıldandım. "Daha önce de çaresizlikten kötü bir karar vermiştim-" Sözümü kestim. "Söz konusu o olduğunda hata yapmak istemiyorum."

"Brianna, Emma'nın babasının kızınla hâlâ bir ilişkisi var mı?"

Gözlerim ona kaydı. "Hayır. O hiç olmadı."

Emma'nın babası hakkında konuşmak istemiyordum. Onu düşünmek bile damarlarımda korkunun dolaşmasına neden oluyordu.

"Burada güvende olmayacağından mı endişeleniyorsun?" diye sordu.

"Hayır, bence burada daha güvende olacak." Ve bunda ciddi dim. Onu izlerken çenemi dizlerime dayadım. "Bugün restoranda ne olduğunu sormayacağım ama belli ki düşmanlarınız var. Bu beni endişelendiriyor."

Beni kendine doğru çekti ve ben de dizlerimi aşağıya indirerek kucaklamasının tadını çıkardım. "Senin ve Emma'nın güvenliği benim ilk önceliğim olacak."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey."

Benim hakkımda her şeyi, hamile kaldığım andan itibaren tüm geçmişimi bildiği halde bunu söyleyip söylemeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Bu ona tamamen güvenmemi engelliyordu.

Onun yerine, "Yarın gidip onu getiririm," dedim. "Marissa ve Daphne'yi de burada mı istiyorsun?"

"Tüm ev halkını rahatsız etmek istemiyorum."

"Yapmayacaksınız ve bunun bir aksaklık olduğunu düşünseydim teklif etmezdim. Ama bir söz istiyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne tür bir söz?"

"Şehrin dışında bir mülk satın aldım. Günlük işe gidip gelmek için çok uzak ama hafta sonları için mükemmel. Kaçmak istediğimizde oraya Marissa ve Daphne olmadan gideceğimize söz ver. Sadece biz. Orası bizim kaçış evimiz olacak."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Benimle uzun vadeli planlar yapıyordu. "Kuzey Scituate'deki mi?"

Bunu bildiğime şaşırmış görünmüyordu. "Bunu ayarlayanın sen olup olmadığını merak ediyordum. O mülkü her zaman sevmişimdir ama menajeri bulmak zordu. Bunu nasıl başardınız?"

Bunun üzerine kıkırdadım. "Ajanın babası büyükannemin arkadaşıydı. Şansım yaver gitti. Gerçekten çok güzel bir mülk. Yani sonunda aldın mı?"

"Evet, gösteri günü hatırlattığın için teşekkürler." Gözlerinde bir eğlence vardı. "O e-postayı X'ler ve O'larla imzaladığının farkında mısın?"

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Hayır, yapmadım." Kıkırdadı. "Evet, yaptın. Hâlâ bende." "Sana inanmıyorum."

Gülümseyerek telefonunu eline aldı ve aşağı kaydırđı, sonra bana telefonu gösterdi. Gözlerim tanıdık e-postalara takıldı ve kızardım. "Aman Tanrım. Gerçekten yaptım."

"Gördün mü, tanışmadan önce bile bana sarılıp öpüyordun," diye alay etti ama gözleri arzuyla karardı ve vücudum anında karşılık verdi.

"Öyle görünüyor," diye mırıldandım.

İri eli enseme dolandı ve beni kendisine yaklaştırdı. "Sana asla doyamayacağım, Brianna. Tüm kucaklamalarını ve öpücüklerini istiyorum."

Bu, birinin bana söylediği en tatlı şeydi. "O zaman onlar senin," diye yemin ettim.

OTUZ ÜÇ

Brianna

W

Ertesi sabah uyandığımda Mateo gitmişti. Saate baktım, saat daha altı buçuktu.

Adam ne kadar erken kalkıyor? Merak ettim.

Üzerinde durmadım. Çoktan gitmiş olması işime yaradı. Telefonumu aldım ve Kyle'ın ailesinin bilinen son adresini buldum.

Hızlı bir duş aldım ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Bugün hava sıcak olacağından, üzerime çeyrek kollu hafif bir güneş elbisesi giydim. Evden gizlice çıkmanın en iyi yolunu düşündüm. Mateo'nun adamlarından biri arkamdan gelmeden gitmem gerekiyordu. Bahçeden geçerek garaja ulaşmanın bir yolu olduğunu hatırladım. Mutfığa girersem Mateo'nun geniş bahçesine bir çıkış vardı ve oradan garaja gidebilirdim. Çantamı aldım ve koridora çıktıktan sonra herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinledim. Oturma odasından gelen bazı sesler duydum ama hemen o bölgeyi atlayarak arka merdivenlerden mutfığa doğru ilerledim. Kendimi lanet olası, sinsi bir ergen gibi hissediyordum. Mutfığa bir göz attım ve rahat bir nefes aldım. Mutfak boştu. Hızla içeri girdim ve bahçeye çıktım.

Attığım her adımda kalbim daha da hızlanıyordu. Her an birinin beni durduracağından emindim. Cipimin kırmızı rengini gördüm ve neredeyse bitiş çizgisine varmıştım.

"Neredeyse vardık," diye fısıldadım kendi kendime. "Sadece yüzmeye devam et."

Lanet Nemo sonsuza dek aklımda kalacaktı. Aceleci adımlarla cipime doğru ilerledim. Antonio'nun bugün Mateo'yla birlikte olacağından emindim. Onunla karşılaşırsam kandırılması zor biri olacaktı. Kulaklarım gümbürdedi

Arabaya girip anahtarı kontağa sokarken gerginlik ve heyecan içindeydim.

"Başardığıma inanamıyorum," diye mırıldandım kendi kendime. Şimdi tek yapmam gereken yerleşkeden çıkmaktı. Hiç gecikmeden arabayı sürdüm, kapıda durma zahmetine girmedim. Çocuklara el salladım ve Kyle'ın ailesinin en son yaşadığı Güney Boston'a doğru ilerlemeye devam ettim.

Yol boyunca ne soracağımı düşünüp durdum. Belki komşular onları hâlâ hatırlıyordu ve Kyle'ın ailesinin kız kardeşi Aoife'ı tanıyıp tanımadıklarını bana söyleyebilirlerdi. Annesinin kız kardeşi mi yoksa babasının kız kardeşi mi olduğunu bilmemin yardımı olurdu. Elimde çok az şey vardı.

Evi bulmam biraz zaman aldı. En azından mahalle iyi görünüyordu.

Bunun beni bir yere götürmesi için dua ettim. *Lütfen Tanrım, bunun bir yere varmasını istiyorum. Emma için.*

Kalbim deli gibi çarparken ve ellerim titrerken konağın zilini çaldım ve siyah kapıya bakarak herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinledim. Sessizce otuza kadar saydım ve sonra zili tekrar çaldım.

Hiçbir şey yapmadım. Sonra tekrar yaptım.

Yine bir şey olmadı. Sonra, yumruklarımın kapıya vurdu.

"Merhaba," diye bağırdım. *Lütfen, bu bir yere varmalı.*

Bir kapının açıldığını duydum ama önünde durduğum kapı değildi. Komşuydu, çok fazla makyaj yapmış yaşlı bir kadın. Saçları turuncuydu, yetmişli yılların tarzındaydı.

"Kapıya vurmanın faydası yok. Orada kimse yaşamıyor," dedi başını sallayarak. Beni deliymişim gibi izledi.

"Oh." Şimdi ne olacak? "Daha önce orada yaşayan insanları tanıyor muydun?" Yanıt olarak başını salladı. "Onlar öldü."

Derin bir nefes aldım. "Evet, bunu gazetede okudum. Kyle'ın ailesinin kız kardeşi Aoife'ı tanıyor muydun?"

Kadının yüz ifadesindeki bir şey değişti. "Hayır." Yalan söylediğinden emindim.

Sertçe yutkundum. "Lütfen, bu gerçekten çok önemli." "Özür dilerim, kız kardeşini tanımıyorum."

Bir an için gözlerimi kapattım ve beni boğmakla tehdit eden umutsuzluğu bastırdım.

"Peki, Bayan Sullivan'ın kızlık soyadına ne dersiniz?" Sesimde hafif bir panikle sordum. "Kızlık soyadının ne olduğunu biliyor musun?"

Bana şüpheyle baktı. "Bu neyle ilgili?"

"Ailenin bir parçasını bulmaya çalışıyorum," diye mırıldandım. Tam olarak yalan sayılmazdı. "Oğulları Kyle okul arkadaşımdı." *Sayılır*.

"Hayır, kızlık soyadının ne olduğunu bilmiyorum. Kyle da öldü."

Tırabzanı sertçe kavradım ve parmaklarım acıdı. Elimdeki tek ipucu buydu. Özel bir dedektif tutmak dışında, ki bunu karşılayamazdım, elimdeki tek şey buydu.

Her şeye rağmen bir mucize olmasını umarak kapıya baktım ama hiçbirisi gelmedi. Elimde kalan tek şey Emma'nın bir kemoterapi turunu daha atlatması için dua etmektir.

Tanrım, onu hastaneye götürmek ve o zehri pompalamalarını izlemek istemedim. Bu beni nasıl bir anne yapar? Onun acı çektiğini görmek istemedim. Birinin sihirli bir değnek sallayıp onu iyileştirmesini istiyordum. Lanet peri masalları! Bunlar yasaklanmalıydı, çünkü hayat bir peri masalından başka her şeydi.

"Bütün gün orada mı duracaksın?" Komşuyu tamamen unutmuştum.

Kendimi yorgun ve yenilmiş hissediyordum. Görünüşe göre tek seçeneğim

bebeğimi bir tur daha acı verici tedaviye sokmak ve hayatta kalması için

dua etmektir. "Yardımanız için teşekkürler," dedim ve onu orada öylece

bıraktım. Cipe bindiğimde hâlâ beni izlediğini görünce şaşırdım. Gösterge

panelindeki saate baktım ve Marissa'ya bir mesaj göndererek hastaneye

doğru yola çıktığımı bildirdim. Buna alışabilirdim çünkü

orada çok zaman geçirecektik.

Hastaneye yaklaştığım her kilometrede kalbim sıkışıyordu. Emma'nın bunu bir kez yaşamış olması zaten kötüydü ama iki kez yaşamak çok fazlaydı.

Sadece iyiler genç ölür. Bu cümleyi babam durup dururken söylerdi. Arkadaşlarından biri görevdeyken öldürüldüğünde hep bunu söylerdi. Bunun olmasına izin vermezdim. Zaten en aptalca cümleydi. Büyüyüp üniversiteye gidecek, mutlu olacak ve aşık olacak yaşa gelene kadar benimle kalacaktı. Sonra kendi ailesini kuracak ve hayatının aşkıyla çocuk sahibi olacaktı.

Hastaneye vardım ve doğruca içeri, pediatrik kanser tedavi katına girdim. Burada bulunma ihtiyacının ne kadar iç karartıcı olduğu düşünüldüğünde, personel hastane katının olabildiğince rahat ve samimi görünmesi için harika bir iş çıkarmıştı.

İlk çocuğu gördüğümde adımlarım duraksadı. Tüm saçları döküldüğü için çocuğun kız mı erkek mi olduğunu anlayamadım.

"Merhaba," sesi nazik ve kadınsıydı. Küçük kızın üzerinde beyaz bir hastane önlüğü vardı, tüm saçları dökülmüştü. Solgun yüzüne mavi gözleri hâkimdi. Sekiz yaşından büyük olamazdı.

"Merhaba," diye zorlukla boğuldum.

"Kimi görmeye geldiniz?" Diz çöktüm ama bunun küçük kızın iyiliği için mi yoksa benim için mi olduğundan emin değildim. Bacaklarım titriyordu.

Bu küçük kız karşımda bu kadar güçlü dururken bu kadar zayıf olduğum için utanarak kendimi tutmaya çalıştım. Yaşadığı onca şeyi hayal bile edemiyordum ama yine de içindeki gücü görebiliyordum.

"Kızım Emma bugün tedavisine başlıyor," dedim ona usulca. Anlayışla başını salladı ve garip bir şekilde anladığını biliyordum. Anlamaması gerekirdi ama kendisi de aynı şeyleri yaşamıştı.

"Benim annem de ağlar," dedi ve içimden titrek bir kahkaha yükseldi. Kendimi toparlamayı umarak sertçe yutkundum. "Sorun değil."

Eli yüzüme uzandı ve gözyaşlarımı sildi. Gözyaşlarımın yüzüme damladığını hissedemiyordum, hissettiğim tek şey kalbimin göğsümde sıkışması ve boğazımın kapanmasıydı. Nefes almak acı veriyordu.

"Sorun yok," diye tekrarladı.

"Teşekkür ederim." Sesim titrek bir fısıltıya dönüşmüştü ve burnumdaki tıkanıklık her an hüngür hüngür ağlamaya başlayacağım konusunda beni uyarıyordu. "Adın ne senin?"

"Elizabeth."

"Bu çok güzel bir isim." Kendimi toparlamam gerekiyordu. Daha yeni başlamıştı ve ben darmadağın olmuştum. "Ben Brianna. Seni tekrar göreceğime eminim."

Yüzünden hüznü bir ifade geçti ve sonra başını salladı. Hiçbir çocuk asla üzülmemeli. Hiçbir çocuk böyle bir şey yaşamamalıydı. Bu adil değildi.

"İşte buradasın, Brianna." Dr. Guzman'ın sesini duyunca ayağa kalktım. Koridorda ilerleyen Elizabeth'i izlemeye devam ettim, sanki burası onun eviymiş gibi.

Eli omzuma geldi ve bakışlarımız buluştu. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diye mırıldandım, kendi gözyaşlarımın tadına bakarak.

"Bunu başarabilirsiniz," diye kesin bir sesle bana güvence verdi. "İkiniz de bunu atlatacaksınız ve bundan iki yıl sonra her şey geride kalmış olacak."

Gözlerim Elizabeth'in az önce kaybolduğu yöne doğru kaydı. Ne kadar zamandır buradaydı da ikinci eviymiş gibi dolaşıyordu?

"Korkuyorum," diye mırıldandım. "Ailenin baba tarafından birini bulmaya çalıştım ama bulduklarımın hepsi çıkmaz sokak."

Anlayışla başını salladı. "Denemeye devam edeceğiz. Hadi gidelim. Kuzenlerin çoktan geldi."

Koridorda ilerlemeye devam ettik, binanın karşı tarafına geçtik.

Emma'nın gözleri beni görür görmez parladı ve bana doğru koştu. Tüm korkularımı bir kenara ittim, diz çöktüm ve kollarımı açtım. O da kendini kollarıma attı.

"Seni özledim," diye sıkıca sarıldım ona, tombul kolları boynuma dolanmıştı.

Kollarımdan sıyrıldı. "Bak ne aldım." Küçük bir iPad'di.

"Tedavi sırasında film izleyebilsin diye." Marissa'nın sesiyle başımı kaldırdım. Bana Mateo'yu hatırlatan yeşil bakışlarıyla karşılaştım ve onun da burada benimle olmasını diledim. Bu çok saçma bir düşünceydi çünkü o hiçbir şey yapamazdı ama yine de burada olmasını istiyordum. "Sorun olur mu; alabilir mi?" Bu soru beni geri çekti.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Pekâlâ, benim cesur Emma'm," diyen Dr. Guzman'ın sesiyle hepimiz gözlerimizi ona çevirdik. "Hazır mıyız?"

"Evet," diye uzattığı elini tuttu. Birlikte odaya gittik ve onu sandalyeye oturtular. Kanını aldılar, ateşini ölçtüler ve ona bir serum kateteri enjekte ettiler. Onu hazırlamaları sadece iki dakika sürdü.

"Kan sonuçlarını gözden geçirmek için bize beş dakika verin, hemen döneceğiz." Yapılacakları biliyordum ama yine de Dr. Guzman'ın adım adım bilgi vermesini takdir ettim.

"Film izlemek ister misin?" Emma'ya sordum, zaten huzursuz olduğunu fark ettim.

Başını salladı ve ben de daha önce görmediği *Prences ve Kurbağa'yı* buldum. Play tuşuna basar basmaz doktor ve hemşireler geri döndü ve seans başladı. Hemşire ilaç torbalarını uzun metal sehpayı astı ve farklı serumlarla başladı.

"Yaklaşık üç saat sürecektir," diye konuştu hemşire. "Ben Dorothy ve belirli aralıklarla gelip hayati değerlerini kontrol edeceğim."

Konuşmak için ağzımı açarsam tüm sessiz hıçkırıklarımın kaçacağından korkarak başımı salladım.

İlk bir saat geçti ve Emma'nın vücudu tedaviye iyi yanıt verdi. İkinci saat boyunca yüzünün solduğunu, yorgunluğunun başladığını ve mide bulantısının başladığını görebiliyordum. Üçüncü saat tam bir kabustu. Ağlıyor, hastalanıyor ve her tarafına kusuyordu.

"Neredeyse bitirdik bebeğim," diye mırıldandım ona sarılarak. Vücudu titriyordu, benimki de öyle. Başını sıkıca tuttum, ellerim alnında serindi. Ya o yanıyordu ya da benim ellerim buz gibi ve soğuktu.

"Eve gitmek istiyorum," diye ağladı.

"Neredeyse," diye boğuldum ve küçük bedeni tekrar kusarak midesinde kalan azıcık içeriği de kustu. Marissa ve Daphne titriyor, gözyaşlarını zor tutuyorlardı. Onları suçlayamazdım. İki yıl önce buraya gelmelerine izin vermemiştim. İzlemesi zor bir şeydi.

Dr. Guzman içeri girip ateşini ve hayati değerlerini ölçtü. Hemşireye "Bugünlük işimiz bitti" dedi. İki saat otuz dakikaya ulaşmıştık. Gözlerimi ona doğru kaldırdım. Kusmuk gibi koktuğuma emindim, ikimiz de kokuyorduk.

"İyi iş çıkardı, Brianna," diye gülümseyerek beni temin etti. "Önümüzdeki hafta dinlenmesi gerekecek ve gelecek Çarşamba tekrar yapacağız."

Hayal kırıklığı acıydı ve midemin çukurunda ağır bir kurşun gibi hissediyordum. Aptalcaydı, çünkü onun tamamen iyileştiğini söylemesini umuyordum. Bunun imkânsız olduğunu biliyordum ama yine de umut etmeme engel olmadı.

Emma serumlardan çıkarıldığı anda bana sarıldı. Doktor ve hemşireler gitti, Daphne, Marissa, Emma ve beni yalnız bıraktılar.

Daphne sesi titreyerek, "Bunu nasıl yapabiliyorsun bilmiyorum," diye fısıldadı. Bu sabah Dr. Guzman'a söylediklerim de benzer şeyler değil miydi? Bunu iyi yapamıyordum. Emma'yı bu acıdan korumak istedim ama başaramadım. Her zaman onu hasta edecek ne yaptığımı düşünürsünüz. Çok mu tatlı yedim? Hamileyken yeterince sebze yemedim mi? Dr. Guzman bunların hiçbirinin önemli olmadığını söyledi ama yine de içimi kemiriyordu.

"Seninle evime dönebilir miyim? Emma'nın tekrar hastalanması ihtimaline karşı arkada onunla birlikte olmak istiyorum."

Onlar için minnettardım. Onlar tüm eşyaları toplayıp çantaları taşıırken ben de Emma'yı battaniyeye sarılmış halde kucağımda taşıdım. Hastaneden çıktığımızda Mateo'nun iki adamını tanıdım. Kızları izlettiğini unutmuşum.

Onlar da beni gördüklerine şaşırmışlardı. Gözleri kucağımdaki Emma ile benim aramda, sonra da Marissa ve Daphne'nin üzerinde gezindi.

"O iyi mi?" Hangi adamın sorduğuna emin değildim.

"Evet," dedim ona. "İkiniz birlikte mi kullanacaksınız?" Başını sallayınca devam ettim: "Cipimi evime götürür müsün? Ben Marissa ve Daphne ile gideceğim."

Cevap olarak avucunu uzattı, ben de Emma'yı tutmakta ve anahtarlarımı aramakta zorlanırken teşekkürlerimi mırıldandım. Eli Emma'nın sırtına uzandı ve onu yönlendirdi.

"Teşekkür ederim," dedim ona tekrar. "Çok özür dilerim. Adınızı bilmiyorum.

Ya da arkadaşınınkini."

"Lorenzo ve bu da Paolo."

Gülümsedim. "Teşekkürler, Lorenzo ve Paolo."

Kulübeme dönmemiz yirmi dakikadan az sürdü. Emma'nın bu yolculuğu hastalanmadan atlatması için dua edip durdum. Küçük bedeni titriyordu ve onu araba koltuğundan ve Marissa'nın arabasından çıkardığım anda tekrar kustu.

Ben onu kucaklarken ağladı, yüzü öne dönüktü, ikimiz de kambur duruyorduk. Küçük bedeni titrerken "Anne, kendimi iyi hissetmiyorum" diye ağladı.

"Biliyorum," diye mırıldandım, saçlarını yüzünden çekerek. "Ne yapabilirim?" Lorenzo'nun sesi tam arkamdaydı.

"Anne." Kendimi çok güçsüz hissettim. Neden hasta hissettiğini anlayamıyordu ve onu iyileştirmek için ona sarılmak dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Sorun yok bebeğim," diyerek ona sıkıca sarıldım. "Shhhh. Tuttum seni."

Yüzümü Lorenzo'ya çevirdim. "Marissa'ya söyle birlikte banyo yapsın," sesim titriyordu. "Lütfen."

OTUZ DÖRT

Mateo

T Yanımda Brianna ile uyanma hissi saf mutluluktu. Vücudu yanıma sokulmuştu, eli göğsümdeydi ve kalbim avucunun altında atıyordu. Doğru hissettirdi.

Yavaş yavaş açılmaya başladı. Hâlâ sakladığı şeyler vardı ve nedenini anlamaya başlamıştım. Bir senatörün kızı olarak gözetim altında büyümüş ve kendini uzak tutmaya alışmış olmalıydı.

Sabah onu terk etmekten nefret ediyordum ama en azından benim yatağımda, benim evimdeydi. Ve yakında Emma'yı da getirecekti. Kendi bebeğimiz bile olabilirdi. İnsanlar bilse gülerlerdi. Bir aile ve kendi çocuklarımın olması fikrine direnmişim. Ve işte buradaydım, Brianna ile bu işe atlıyordum. Sadece onunla olacaktı.

Onu kendi dünyama çekmek bencillik olur.

Ama kalbim umursamadı. Onu istiyordu. Onunla her şeye sahip olabilirdim. Birlikte iyiydik.

Bütün sabah toplantıdaydım ve çıkmak için sabırsızlanıyordum. Antonio bugünün ilerleyen saatleri için Declan ile bir toplantı ayarlamıştı ve bunun onu tedirgin ettiğini biliyordum. İş aradan çıkarmak için bu sabah ilk iş görüşmek istiyordu. Sürekli gelip gidiyordu, tedirginliği yüzünden okunuyordu.

Toplantım biter bitmez ofisime geri döndüm. Brianna'yı aramak ve sesini duymak istiyordum.

Cep telefonumu elime aldım ve çevirmeye başladım ki Antonio'nun sesi beni durdurdu. "Mateo."

Yüzünde tedirginlik ve öfke vardı. "Ne oldu?" İrlandalı'nın başına daha fazla şey gelmiş olmalıydı.

"Brianna arıyor," diye söze başladı ve ben anında gerildim. "Evden ayrıldı ve onu bulamıyorlar."

"Evini kontrol ettiler mi?" Öfkemi bastırmaya çalışarak ona sordum.

Başını salladı. "O da orada değil. Evi gözetleyen adamlar onun hiç gelmediğini söylediler."

Numarasını çevirdim ama telefon cevap vermeden çaldı ve doğrudan sesli mesaja yönlendirdi.

"Onu kim izliyordu?" Öfkeyle bağırdım.

"Luca," diye cevap verdi sakın kalmaya çalışarak. "Sabah yediden beri onu arıyor. Evden kaçmış olmalı."

Bu hiç mantıklı değildi. Emma'yı bizimle yaşaması için getiriyordu. Dünü düşündüm. Prezervatifle zahmet etmemiştik. Doktora mı gidiyordu?

"Kadın doğum uzmanını kontrol edin" dedim. "Bütün şehri kontrol edin."

Telefonuna da takip cihazı takın."

Her zaman soğuk tavırlarım ve mantığımla tanınırdım. Ama şimdi öfkelenmek, elime geçen her şeyi kırıp dökmek istiyordum. Gözlerim masama, onu ilk kez tattığım, ona ilk kez sahip olduğum yere kaydı ve yumruklarımı sıktım.

Dün gece bana yalan mı söylüyordu?

Dışlerimi sıktım, öfkeliydim. Tek istediğimin onu ve Emma'yı güvende tutmak olduğunu biliyordu. Ve şimdi, dışarıda tek başınaydı. Declan ya da adamları onu yakalayabilirdi. Dün onu nasıl izlediğini gördüm. Gördükleri hoşuna gitmişti, gözleri vücudunda geziniyordu.

"Mateo, onu bulacağız," Antonio hâlâ buradaydı. "Söz veriyorum-"

Telefonu çalınca konuşması kesildi. Açtı ve Brianna hakkında olduğunu biliyordum.

"Onu bulmuşlar," dedi bana, bir yandan da diğer hatta konuşan kişiyi dinliyordu. "Kulübesine geri dönmüş."

Diğerlerini beklemedim. Ofisimden çıktım ve etrafta bulunan birkaç kişi Kızıldeniz gibi önümden dağılıp kaçıştılar.

"Mateo," Marcus'un sesi bana ulaştı.

"Şimdi olmaz."

Kolumu tuttu. "Seninle konuşmam gerek."

Hızla elim boğazına dolandı ve onu duvara doğru itti. Çarpmanın şiddetiyle vücudu duvarı sarstı.

"Şimdi olmaz!" Küçük kardeşime hırladım.

Gözlerinde şaşkınlık ve korku parladı. Belki de sonunda anlamıştı.

"Mateo," Antonio'nun sesi arkamdaydı, eli omzuma geldi. Elini salladım. Sesini duymak istemiyordum, elinin omzumda olmasını istemiyordum. İstedğim tek kişi Brianna'ydı. Onun yumuşak sesi, elleri üzerimdeydi.

"Mateo," diye tekrarladı Antonio.

"Sorun nedir, kardeşim?" Marcus konuşmak için aptallaşmıştı. "Brianna seni şimdiden terk mi etti? O senin için fazla iyi."

Daha düşünmeden yumruğum çenesine saplandı. Ve durmadım.

"Sen. Konuşma. Konuşma. Onun. Adını." Ona tekrar yumruk attım.

"Kıskançlık seni yiyip bitiriyor mu? Genç aygırlarla rekabet edemiyor musun?" diye alay etti.

Öfke kanıma karıştı ve beni kırmızıya boyadı. Silahımı çıkardım ve kafatasına dayadım.

"Tek kelime daha edersen," diye dişlerimi sıktım, "kardeşim. O zaman beynini dağıtırım."

Marcus ve ben birbirimize bakarak bakışlarımızı kilitledik. "Seni bu kadar etkilediğine göre iyi bir kadın olmalı," dedi sonunda. "Ona bir şans vermeliyim."

Silahımın kabzasıyla ona sertçe vurdum ve önümde bayılmasını izledim.

"Cesedimi çiğnemen lazım kardeşim," diye tükürdüm baygın haline.

Antonio çoktan arkamdan güvenliği çağırmış, onu temizlemelerini emrediyordu.

Antonio alçak bir sesle, "Mateo, kendini toparlamalısın," dedi. "Karının seni böyle yaralı görmesine izin verme."

Yüzümü ona döndüm. Neredeyse elli yıldır başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. İşimi, ailemi ve seksi dengeli bir şekilde idare ettim. Asla kontrolümü kaybetmedim. İçimde koruyucu ve sahiplenici bir canavarı harekete geçirdi ve artık geri dönüşü yoktu. Ona ilk dokunduğum andan itibaren, bu canavar onu arzuluyor, ona ihtiyaç duyuyordu.

"Gidelim," dedim ona ve asansöre doğru yöneldim. Antonio'yu da yanımda götürmek daha akıllıca olabilirdi.

Kulübeye yanaştığımız anda adamlarımın nöbet tuttuğunu gördüm.

İçlerinden biri evin önünde bir şeyler temizliyordu. "Patron,"

diye selamladı Lorenzo beni, yüzünde kaşları çatık bir ifadeyle.

"Bugün ne oldu?" İçten içe kaynayan ama dıştan sakın görünen bir sesle sordum.

"Marissa ve Daphne küçük kızı hastaneye götürdüler," diye açıkladı ve şaşkınlığımı yüzümden uzak tutmaya çalıştım. "Saatlerce orada kaldılar, dışarı çıktıklarında senin k-" Brianna'ya ne diyeceğinden emin değildi. Haklıydı, o benim kadınımdı.

"Benim kadınımdı," dedim ona.

"Evet, onlarla birlikte dışarı çıktı. Onu binaya girerken hiç görmedik," diye gerekçelendirdi. "Küçük kız hastaydı, o yüzden onu kucağına aldı ve kuzeninizle birlikte geri döndü. Arabasını geri getirmemizi istedi." Gözleri temizlenmekte olan noktaya gitti.

"O da ne?" Antonio sordu.

"Küçük kız hastalandı," diye açıkladı. "Bana sorunun ne olduğunu söylemiyorlar ama kız hasta. Çok hasta. Kadının ve kız banyodalar. Daphne ve Marissa ağlamakla oturup boşluğa bakmak arasında gidip geliyorlar."

Ne haltlar dönüyor burada?

"Teşekkür ederim Lorenzo," dedim ve eve doğru ilerledim.

Marissa'yı koridorda buldum. Beni görür görmez soldu. "Mateo," sesi bir fısıltı gibiydi.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Ona alçak bir hırıltıyla sordum.

Eğer Brianna'nın kızı uyuyorsa, onu uyandırmak istemedim.

Marissa sertçe yutkundu ve Daphne onun arkasında, aynı solgunlukla belirdi.

Her ikisinin de yüzünde kuru gözyaşı izleri vardı.

"Bay Agosti," diye kekeledi Daphne. O kız bana asla Mateo demezdi. Umurumda bile değildi. Herkesin neden ağladığını, sorunun ne olduğunu bilmek istiyordum. Brianna için bunu düzeltecektim.

"İkiniz de verandaya çıkın" dedim. İkisi de kıpırdamayınca, "Şimdi!" diye bağırdım.

İkisi de sıçrayıp ön kapıdan koşarak yanımdan geçtiler. Arkamı döndüm ve tekedeki küçük kızın fotoğrafını çektim, kocaman gülümsüyordu ve oltasında büyük bir balık vardı. Bu Brianna'ydı. Emma annesinin aynadaki görüntüsüydü, sadece sarışın versiyonu. Arkasında kocaman ve gururlu bir şekilde gülümseyen bir adam vardı. Renkleri tamamen farklı olsa da çocuk ve adam arasında benzerlik vardı.

Döndüğümde Antonio'nun da aynı resmi izlediğini gördüm. "Kim o?" Ona sordum.

Kaşlarını çattı. "Onu hatırlıyorum," diye mırıldandı. "Bir polis. Adı aklıma gelmiyor."

Brianna hakkında bilmediğim çok şey vardı ve bilmemekten hoşlanmıyordum. Ön verandaya çıktığımda Marissa ve Daphne'nin beni beklediğini gördüm. Antonio hemen arkamdaydı.

"Resimlerdeki adam kim?" Marissa'ya ters ters bakarak sordum. Ahmaklık ettiğimi biliyordum. Bu onun suçu değildi. Brianna'ya aşık oldum ve kendi kurallarına uymadım. Her zaman detaylı bir geçmiş araştırması yaptırırdım, yatağıma almadan önce kadın hakkında her şeyi bilirdim. Ama Brianna söz konusu olduğunda mantıklı davranamadım. Ve onu yatağıma almak benim için yeterli değildi. Onu evimde, hayatımda ve yatağımda istiyordum... sonsuza dek.

"Brianna'nın babası," diye yanıtladı Marissa.

"Senatör onun babası değil mi?" Onu sorguladım.

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Hayır, o üvey babasıydı. İkisine de baba derdi."

Sessizlik havada asılı kaldı. Genç bir kadın nasıl bu kadar karmaşık bir geçmişe sahip olabilirdi?

"Bugün ortadan kayboldu," diye alçak sesle tısladım. "İrlandalılar Brianna'yı görmüşler. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Kaçırılmış olabilir." Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Üçünüz neyin peşindesiniz?"

Marissa sözlerim karşısında irkildi ve Daphne'nin dudağı titredi.

"Hiçbir şey," diye kekeledi Marissa. Onun kekelediğini ilk kez duyuyordum.

"Marissa?" Ona doğru eğilerek onu uyardım.

"Lütfen Mateo," diye fısıldadı. "Bunu yapma."

"Ne yapıyorsun? Ona yardım etmeye çalışıyorum." İçimde öfke kaynarken sesimin alçak çıkmasına şaşırmıştım.

Daphne sonunda titrek bir sesle, "Emma hasta," diye cevap verdi. Yine de yüzünü cesur tutmaya çalışıyordu. "Bir süre daha hasta olacak."

Bu sözler karşısında irkildim. Kulağa hoş gelmiyordu.

"Bugün taşınabilir mi?" İkisine de sordum. En iyi doktoru bulacaktım ve onu iyileştirecektik. Brianna'ya önceliğimin o olacağına söz vermiştim ve öyle de olacaktı. Ona ve kızına göz kulak olacaktım.

Marissa kısık bir sesle, "Yarın daha iyi olur," dedi. "Arabayla buraya kadar zor geldi"

Başımı salladım. Her şeyi öğrenecektim ama şu anda kadını görmeye ihtiyacı içimi kemiriyordu. Onun iyi olduğundan emin olmalıydım.

"Brianna nerede?"

Daphne, "İkinci kat, soldaki kapı, Emma'nın banyosu," diye cevap verdi.

"Siz ikiniz burada kalacaksınız. Ayarlamamız gereken şeyler var." İkisi de bir süre bakıştıktan sonra başlarını salladılar.

Eve geri döndüm, Antonio hemen arkamdaydı. "Ben hallederim, Antonio."

"Biliyorum," diye bana güvence verdi. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra seni kadınınla baş başa bırakacağım."

Benim güvende olmamı sağlamak onun göreviydi, ama lanet olsun, Brianna'nın benim için gerçekten bir tehlike olduğunu mu düşünüyordu? Odaları inceledi ve Daphne'nin bahsettiği yatak odasına girdiğimizde sanki küçük bir prensesin odasına girmiş gibi olduk. Antonio ve ben pembe dünyanın iki karanlık figürüydük ve buraya ait değildik.

Banyoda inilti duydum ve hemen gerildim. Brianna'nın canı yanıyor muydu?

"Şşşt," diye Brianna'nın sesi duyuldu. "Sorun yok. Seni tutuyorum."

Kapı ardına kadar açıktı, ilaç ve kusmuk kokusu burnuma çarptı. Brianna fayans döşeli zeminde oturuyordu, Emma battaniyeye sarılmıştı, annesinin kolları onun etrafındaydı ve onu nazikçe sallıyordu.

"Acıyor, anne."

Brianna'nın gözleri kapalıydı, yorgunluk her tarafını sarmıştı. Yüzü solgundu, koyu renk kirpiklerinde gözyaşları vardı. Yavaş ve rahatlatıcı bir hareketle kızının sırtını ovdu.

"Biliyorum, tatlım. Uyumaya çalış, yardımı olacaktır." Brianna kendini zorlukla toparlıyordu. Sertçe yutkunmaya devam ediyor, sesi titriyordu.

"Gitmeyecek misin?" Emma kollarını annesine dolamıştı ve elindeki tüpleri gördüm. Yüzünü çok az görebildim, bir hayalet kadar solgundu, gözyaşları cildinde kurumuştu. Marissa'nın partisindeki küçük kız gitmiş, yerine kırılgan bir çocuk gelmişti. Kendimi en kötü piç gibi hissediyordum. Emma'nın annesine ihtiyacı varken bencilce onu kızından uzak tutmuştum. Neden bana söylememişti?

Çünkü bana güvenmiyor.

"Seni asla terk etmeyeceğim," diye yemin etti. "Şimdi uyumaya çalış. Uyandığında burada olacağım."

Küçük kız sarı saçlarını annesinin göğsüne gömdü. Antonio elini omzuma koydu. Ona baktım. Adamın gözlerinde ilk kez yaşların parlamış olduğunu gördüm. Başını salladı ve gitti. Eğer daha iyi bir adam olsaydım,

Ben de onu terk ederdim. Ama yapamadım. Kendimi bu kadından koparamadım. Tüm acılarını dindirmek, bana ihtiyacı olsa da olmasa da onun yanında olmak istedim.

Banyoya girdim ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Brianna," diye zar zor fısıldadım ama bakışları birden açıldı. Gülümsemeye zorlamaya çalışırken dudakları titriyordu. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim.

"Burada seninle kalabilir miyim?" Eğer bana kaybolmamı söyleseydi, yapardım. Ama lanet olsun, istemiyordum. O acı çekiyordu, kızı acı çekiyordu; yardım etmek istedim.

Elini uzatıp benimkini tuttu ve dudaklarına götürdü. Kalbim kabardı ve geri dönüşü olmadığını biliyordum. Ben onundum ve o da benim. Benim için asla başka biri olmayacaktı. Kendimi aşağıya indirdim ve onun yanındaki soğuk karo zemine oturdum. Brianna'yı yavaşça kendime doğru çektim, onu ve kızını kollarımın arasına aldım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, zorlukla yutkunarak. Derin, kahverengi gözleri çaresizce tutmaya çalıştığı gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Şşşt," diye mırıldandım saçlarına, başını göğsüme yaslarken. "Tuttum seni."

Daha iyi yapacağım, söz veriyorum.

OTUZ BEŞ

Declan

"A Annemi sordu mu?" Kuzenimin yanında yaşayan komşuyu tekrar sorguladım. Ev yıllarca boş durdu ve kimse bakmaya gelmedi.

"Evet, Bay ya da Bayan Sullivan'ın kız kardeşini tanıyıp tanımadığımı sordu. Ona adıyla hitap etti, Aoife. Tanımadığımı söylediğimde, Bayan Sullivan'ın kızlık soyadını bilip bilmediğimi sordu."

Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Neden bir yabancı annemi arasın ki? Ya da Kyle'ın annesinin kızlık soyadını sorsun?

"Bu kadın neye benziyordu?" Sormaya devam ettim. Burada olmak anılarımı canlandırıyordu ve hepsi de iyi değildi. Kuzenimi çok severdim ama küçük yaşlardan beri berbat biriydi. Her zaman başını belaya sokmaya meyilliydi ve bunun için hepimiz dayak yerdik. Bana Marissa'ya mal olan oydu.

Onu suçlamanın anlamsız olduğunu biliyordum. Eninde sonunda kim olduğumu öğrenecekti ama bunu ona söyleyen kişi ben olmak istiyordum. Bunun yerine, benim gerçek kimliğimi ortaya çıkaran bir notu ona vermek zorunda kaldı. Bir haftalık mutluluk ve her şey alevler içinde söndü.

"Gençti," diye cevap verdi. "Küçük, güzel bir şeydi. Koyu renk gözleri ve maun rengi saçları vardı." Mateo'nun kadını gözümün önüne geldi. O olmasına imkân yoktu. O kadın bizim dünyamıza ait değildi, annemi araması için hiçbir neden olamazdı. "Annemi bulamadığı için üzgün görünüyordu. Adını sormak aklıma gelmedi."

Evet, bir isim faydalı olurdu. Az önce kadın nüfusunun yarısını tarif etti.

"Onu tanıyabileceğim benzersiz bir özelliği var mı?" diye sordum, ama neden zahmet ettiğimi bilmiyordum. Eğer bir isim sormayı düşünmediyse, onunla ilgili benzersiz bir şey aramayı nasıl düşünebilirdi ki?

"Cipinin etiketlerini yazdım," diye cevap vererek beni şaşırttı.

Kocaman gülümsedim ve onun kızardığını gördüm. Kadın benden en az on yaş büyüktü ama yine de onun üzerinde bir etkim vardı.

"Akıllıca bir düşünce," diye onu takdir ettim.

Cebinden bir kağıt parçası çıkardı ve bana uzattı.

Bu kadın her kimse, onu yakında görecekim.

OTUZ ALTI

Brianna

W Son üç saattir Emma'nın banyosunda oturuyorum. Mateo'nun burada olmasından endişelenmeliydim ama ya çok yorgundum ya da çok aptaldım. Onun yerine, burada olduğu için mutluydum. I

Emma'yı ve beni kollarında tutarken onun gücüyle ıslanmıştım. Olmak istediğim tek yer orasıydı. Onun kolları etrafımdayken her şeye katlanabilirdim. Üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı, ceketini yere atılmıştı. Silah kılıfını da çıkarmış ve stratejik olarak yanına, sağ tarafına yerleştirmişti. Çıplak, ince bacaklarım, muhtemelen tüm kıyafetlerimin toplamından daha pahalı olan koyu renk takım elbiseli pantolonunun içindeki uzun, güçlü bacaklarının yanındaydı.

Başımı kaldırdım ve yeşil bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerinde öylesine bir sakinlik vardı ki, beni yerimde tutuyordu.

"Burada olduğun için teşekkür ederim," dedim ona usulca. Ben de ciddiye dim. Bu her şeyden daha anlamlıydı.

"Her zaman," diye mırıldandı alnımdan öperek. Boynumu büktüm ve dudaklarına uzandım. Beni yarı yolda karşıladı ve bu öpücük daha öncekilere hiç benzemiyordu. Yumuşak, nazik, tüketen ve rahatlatan bir öpücüktü. "Emma'ya yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle bana," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Alnımı onunkine yasladım ve gözlerimi kapattım. Bir kalp atışı. İki kalp atışı.

"Lösemi hastası," dedim sonunda ona. "Tedaviler onun için çok zor."

"Bu onun ilk tedavisi mi?" Ondan sadece bir santim uzaklaştım ama geri çekilmeme izin ver. "Duvarlarını yükseltme, Brianna. Yardım etmek istiyorum."

Bir an için gözlerimi kapattım. Acımasız İtalyan mafyası hakkında

hikâyeler duymuştum ama şu anda bu adamda bunu göremiyordum.
Mateo'da gördüğüm tek şey

rahatlık ve istediğim adam.

Gözlerimi açtım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Parmaklarım yüzüne uzandı, sakalının diplerini hafifçe kaşıdı. Ona dokunmak hoşuma gidiyordu. Ve onun da bana dokunmasını seviyordum. Sadece seks değil, rahatlığı ve koruyuculuğu da. Sanki bana tapıyordu.

"Hayır, ona iki yıl önce teşhis kondu," diye cevap verdim sonunda. "Hastalığı yendiğimizi sanıyorduk ama geri geldi."

Onu izlerken, noktaları birleştirip birleştirmediğini merak ettim. Eğer öyleyse bile bunu iyi saklıyordu. "Ülkedeki en iyi doktorların ona bakmasını sağlayacağım."

Nefes verdim. "Nasıl istersen, ama Dr. Guzman iyidir. Alternatif bir yaklaşımları olacağını sanmıyorum."

"Denemekten zarar gelmez."

Kabul ettim, denemekten zarar gelmezdi.

"Kıçım uyuyakaldı," diye mırıldandım ona, kollarımdaki Emma'ya bakarak. Mışıl mışıl uyuyordu. "Onu yatırmaya çalışacağım. Sanırım bütün gece uyuyabilir."

"Dur sana yardım edeyim." Zahmetsizce ayağa kalktı, sonra ellerini belime doladı ve ben Emma'yı tutarken beni zahmetsizce yukarı çekti. Hiç kıpırdamadı.

Yatağına doğru yürüdüm. Mateo yorgani çekti ve onu yavaşça yatağına yatırdım. Üstünü örttü. Alnını bir kez daha kontrol ettim ama ateşi normal görünüyordu. Bebek telsizini açarak onu aldım ve Mateo'nun elini tuttum. Koridorum ona dar geliyordu.

"Duş almam lazım," dedim ona. "Herhalde leş gibi kokuyorum."

Kollarını belime doladı ve ben de onun gücünü içime çektim. "Bana limon ve misket limonu gibi kokuyorsun. Kokunu seviyorum."

Göğsüne doğru kıkırdadım. "Sevdiğin sürece sorun yok. Hala bir duş ihtiyacım var. Aşağıya mı inmek istersin yoksa odama mı?"

"Her zaman sizin odanız, Bellissima." Gözlerimi kaldırdım ve gözlerinde ciddiyetten başka bir şey yoktu. "Benimle ilk telefon seks deneyimini nerede yaşadığını göster bana."

Hemen kızardım. "Tabii ki bunu unutmazsın." "Asla."

Onu yatak odama götürdüm ve gözleri yavaşça alanımda dolaştı. Çalışma masamın bulunduğu küçük köşeden şifonyerime, küçük şezlongumdan yatağıma kadar her şeyi.

"Senin yatak odan kadar süslü değil," diye mırıldandım alçak sesle, "ama hoşuma gitti."

"Ben de beğendim," dedi usulca. "Sana yakışıyor." "Ne? Süslü olmayan yatak odası mı?" Alay ederek sordum.

"Hayır, bu oda size uygun. Sıcak ve rahat. Bunu bizim evde de kullanmanı istiyorum."

Onun sözlerini duyunca şaşırdım. Evi güzeldi, mükemmel dekore edilmişti ve çok pahalıydı, sadece pek ev gibi ve kullanışlı değildi. Yine de mantıklıydı, o bir bekârdı.

"Mateo, bu gece senin evine gidemem." Ne düşündüğünü anlayamadım. Elini iki elimin arasına aldım. "Yarın, Emma kendini daha iyi hissederse geliriz. Onu bırakamam. Bu gece onu bırakmayacağım."

Bunun bir ültimatom gibi görünmesini istemedim ama gerçek şu ki başka bir alternatif yoktu. Burada Emma'yla birlikte olacak ve her adımda onun yanında kalacaktım. Yarın kendini daha iyi hissederse, onu onun evine taşıyacaktım.

Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Onu okumak benim için çok zordu. "Senden bu gece onu terk etmeni istemezdim," dedi sonunda. "Başlangıçta senden bunu talep etmekle bencillik ettim."

Dudaklarımdan bir nefes çıktı. "Sen-" Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. "Gece burada kalmak ister misin?"

"Bu senin için sorun olmaz mı?"

Ona gülümsedim. "Evet, fazlasıyla iyi. Senin evin kadar güvenli olmadığını biliyorum, bu yüzden istemezsen alınmam. O kadar süslü de değil, yani kendi evine dönmeyi tercih edersen hiç sorun değil." Neden gergindim?

"Geceyi burada geçirmeyi çok isterim," diye cevap verdi ben daha saçmalamaya devam edemeden.

Sanki bana en güzel hediye vermiş gibiydi. Ona gülümsedim. Çenemi parmaklarının arasına aldı ve başını eğdi. "Sen neredaysen ben de orada olmak istiyorum, Bellissima."

"Yatağın hangi tarafını istersen orayı alabilirsin," diye takıldım ona. "Ben zaten her yerdeyim."

"Yanımda olduğun sürece."

Kahretsin, bu adam beni sert bir şekilde düşürüyordu. "Tamam, hızlıca bir duş alıp hemen döneceğim."

OTUZ YEDİ

Mateo

I banyosunda kayboluşunu izledim ve onu şimdiden özledim. Bana evinde kalmamı teklif etmesini beklemiyordum ama çok heyecanlanmıştım.

Siktir, Declan'la buluşmam gerekiyordu.

Brianna'yı şimdi terk etmemin imkanı yoktu. Bana ihtiyacı vardı ve Declan'la buluşması beklemek zorundaydı.

Brianna'nın kızının odasından getirdiği monitörü aldım ve Antonio'yu iki kadınla birlikte bulmak için aşağı indim.

"Emma uyuyor ve Brianna da hızlı bir duş alıyor," dedim onlara. "Daha iyi mi?" Marissa dudağını çiğneyerek sordu.

"Evet," diyerek elimdeki monitörü işaret ettim. "Antonio, bugünkü toplantıyı ertelememiz gerekecek."

Ne demek istediğimi tam olarak anlayarak başını salladı.

"Bu gece kalacağım," dedim ve üçünün de yüzünde şaşkınlık ifadesi gördüm. "Marissa, Daphne, Antonio için fazladan bir oda var mı?"

Daphne kızardı. "Umm, evet. Elbette."

Neden kızardığını merak ederek onu izledim. Brianna'yla yattığımı biliyordu. O üçü ciddi müstehcen şeyler okuyorlardı, bu yüzden şaşırmış olamazdı.

Onu aklımdan çıkararak devam ettim. "Eğer Emma yarın daha iyi olursa, Brianna onu benim evime taşımayı kabul etti. İkinizin de gelmesini istiyorum."

Marissa arkadaşına bakarken, "Elbette," diye cevap verdi.

Daphne pek heyecanlanmış görünmese de, "Tabii, sanırım," diye mırıldandı.

"Yapmak zorunda değilsin Daphne," diyerek daha az talepkâr görünmeye çalıştım. Onu zorlamayacaktım.

"Hayır, hayır. Sorun değil. Ben de geleceğim," diye hemen cevap verdi, bakışlarımla buluşarak. "Emma konusunda Brianna'ya yardım etmek istiyorum."

"Teşekkür ederim." İkisine de minnettardım. Buraya geldiğimde ikisiyle de çok iyi anlaştığımı biliyordum. Brianna içimde kuduran, onu kaybetme korkusuyla içimi kemiren canavarı sakinleştirmişti ve şimdi de onu yatıştırmıştı. Üzerimde çok fazla kontrolü vardı ve bunun farkında bile değildi.

Antonio, "Bize kıyafet getirmesi ve evin etrafındaki parametrelerin güvenli olduğundan emin olması için adamlardan birini çağıracağım," diye konuştu ve odadan çıktı.

Ona minnetle başımı salladım.

"Marissa, benim hesabıma herkes için akşam yemeği sipariş edebilir misin lütfen?" Brianna'nın geçirdiği günden sonra hepimizi doyurma konusunda endişelenmesini istemiyordum.

"Elbette."

Yukarı çıktım ve Brianna'nın düşunu bitirmesini bekledim. Arada sırada Emma'yı kontrol etmek için monitöre bakıyordum ama mışıl mışıl uyuyordu. Annesi haklıydı, bütün gece uyuyacaktı.

OTUZ SEKİZ

Marissa

A Ön kapı Antonio'nun arkasından kapanır kapanmaz derin bir iç geçirdim. Kuzenimin yukarıda, Brianna'nın odasındaki sesini duyabiliyordum. Kuzenim sadece amcık kırbaçlamakla kalmıyor, Brianna'ya aşık oluyordu. Bu

Her yerinde yazıyordu; onun için endişelenmesi, onu rahat ettirmek istemesi, evine hiç kadın davet etmemesinden bahsetmiyorum bile. Şimdi de sırf onu mutlu etmek için en yakın arkadaşlarını davet ediyordu. Onu hayatımda hiç içeri girdiği andaki kadar telaşlı görmemiştim. Kahretsin, kızın da ona aşık olmasını gerçekten umuyordum; aksi takdirde her şey alevler içinde kalacak ve cehenneme gidecekti.

Agosti erkekleri sevdiklerinde, kadınlarını severler, sahiplenirler ve takıntı haline getirirlerdi. Bunu babamda görmüştüm. Aşk karşılık bulmayana kadar her şey güzeldi. Annem babamın peşinden koşardı; onunla yatmak şöyle dursun, ona bakmaya cesaret eden erkeklere işkence eder ve onları öldürürdü. Anneme katlanamamamın ana nedenlerinden biri buydu. Bildiğimin farkında değildi. Bütün çocukları biliyordu. Mateo hepimizi korumaya çalıştı ama dedikoduları bastırmak çok zordu.

Kahretsin, kedi kırbaçlamak daha iyi bir plandı. Bu aşk saçmalığı değil.

"Sorun nedir?" Daphne fısıldadı.

"Görmedin mi?" İnanamayarak sordum.

"Neyi görmedim?"

"Mateo Brianna'ya aşık," diye fısıldadım sessizce. "Onun gitmesine asla izin vermeyecek." Daphne'nin gözleri büyüdü. "Bunu nasıl göremedin?"

Planım biraz fazla iyi işledi.

"Sanırım şimdi mantıklı geliyor," dedi yumuşak bir sesle. "Brianna tüm bu olanlardan sonra eskisi gibi değil. Sanırım o da ondan çok hoşlanıyor."

"Evet, ama onu seviyor mu?" Mateo daha azına asla razı olmaz. Eğer onu sevmiyorsa gitmesine izin vermezdi, ama en acımasız yollarla acımasız ve sahiplenici olurdu.

"Olabilir. Sadece birkaç gün oldu. Bazen aşkın büyümesi biraz zaman alır."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne diyorsun lan sen?"

Daphne pancar gibi kızardı. Onu ilk kez kızarıırken görüyordum. "Bence ona aşık oluyor. Karışmayı bırak, Mar. Bırak ikisi kendi aralarında halletsinler."

"Neden kızarıyorsun?" Ona şüpheyle sordum.

Kendini yelpazeledi. "Antonio ile aynı çatı altında uyuyabilir miyim bilmiyorum."

"Ne?" Şaşkınlıkla göz kırptım. Yanlış duyduğuma emindim. Antonio'nun tüm bunlarla ne ilgisi vardı?

"Kahretsin, onu her gördüğümde külotum sıırıslıslam oluyor," diye mırıldandı. "Sadece onu düşünerek bile orgazm olabilirim."

Ağzım yere düştü. "Ne?"

"Lanet olsun, Mar. Onun için yanıp tutuşuyorum," diye tersledi. "Aynı çatı altında olursam karşı koyabileceğimi sanmadığım ciddi bir ateş gibi."

"Ama o-" Kelimeleri aradım, "O senin tipin bile değil."

"Bunu benim amcığma söyle," diye konuşurken gözlerini devirdi.

"Kukuna ne diyeyim?" Antonio'nun sesi ikimizi de yerinden sıçrattı. Daphne'nin göğsü, boynu ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Aslında sevimli görünüyordu. Antonio'ya baktım, gerçekten baktım. Sanırım Daphne'nin çekiciliğini anlayabiliyordum. Evet, ondan oldukça yaşlıydı ama aynı zamanda son derece yakışıklı bir adamdı. Ve tehlikeliydi. Sanırım bu ona cazibe kazandırıyor... belki. Ya da Daphne, biz son müstehcen romantizme başladıktan sonra birdenbire şeker babalara ilgi duymaya başladı.

"Ne oluyor lan?" Antonio'ya homurdandım. "Neredeyse bize kalp krizi geçirtiyordun."

Kıkırdadı, hiç etkilenmemişti. "İkiniz gibi genç şeyler. Bundan şüpheliyim." Bakışlarını Daphne'ye çevirdi ve onun söylediklerini duymuş olabileceğinden şüphelendim. "Daphne, bana hangi odanın benim olduğunu gösterebilir misin lütfen?"

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Antonio yakışıklıydı ama kahretsin, ellili yaşlarının ortasındaydı. Neredeyse Mateo kadar uzun ve güçlüydü,

yaşına rağmen. Yargılayacak kişi ben değildim ama Daphne neredeyse üç kat daha gençti. İfadesi beni bir yük treni gibi çarptı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Daphne çok alçak sesle ama adam onu duydu. Çünkü gülümsemesi daha da genişledi. Ona doğru giderken bana ters bir bakış fırlattı ve yüzündeki o ifade her şeyi anlatıyordu.

Bahse giren biri olsaydım, bu ikisinin çok yakında seks yapacağına bahse girerdim. Şimdi değilse bile, bu gece hepimiz yatağa girdiğimizde.

İkisine de "Akşam yemeği birazdan burada olur," dedim ama ikisi de beni onaylama zahmetine girmedi. Evet, şipşak sevişeceklerdi.

Ne güzel, diye düşündüm kendi kendime. Görünüşe göre sevişemeyen tek kişi ben olacağım. Bu berbat bir şey. Sonra aklıma bir fikir geldi.

Brianna'nın başka bir donör bulmasına ve seks yapmasına yardım edebilirdim. *Bir taşla iki kuş,* diye düşündüm kendimi beğenmiş *bir şekilde.*

OTUZ DOKUZ

Declan

I Antonio'dan Mateo'nun acil bir durumu olduğunu ve bugünkü toplantıya gelemeyeceğini bildiren bir mesaj aldım. Sullivans'ı soran kadını bulmaya odaklanmak istediğim için gelebilirdim.

"Bu bilgiyi bana ne kadar çabuk ulaştırırsan o kadar iyi olur," dedim kardeşime. Motorlu Taşıtlar Siciline girecek ve Jeep sahibinin adını öğrenecekti. Bir yabancının neden annem hakkında sorular sorduğunu bilmek istiyordum. Henüz kimseye söylemedim. Gereksiz panik yaratmaya gerek yok.

Telefonum bipleli ve ona baktım. İlk düşüncem, *bunun bir şaka olduğuydu.*

Marissa bana asla mesaj atmazdı. Benden nefret ederdi, özellikle de en büyük kardeşine attığım dayaktan sonra. Mateo Giovanni'yi depomuzdan çıkardığında bana attığı o bakış. Beynime kazınmıştı. Onun kardeşi olduğunu bilmiyordum, ta ki ona seslenene kadar.

"Abla, burada ne işin var?"

Bu sözler dünyamı yıktı. O ana kadar, iki karşıt mafya fraksiyonundan olsak bile bir gün beni affetmenin bir yolunu bulacağını umuyordum. Ama yeşil gözleri bana kaydığında, üzerimdeki kardeşinin kanını fark ettiğinde, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Eğer yapabilseydi, bana son ölüm darbesini indirmiş olurdu.

Ağır çekim gibi görünen bir şekilde mesajı açtım.

****Bu akşam 9'da buluşalım. İlk gece seks yaptığımız yerde.***

Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Sadece Marissa ve ben o gece nerede, nasıl ve ne olduğunu biliyorduk. Hatırladıkça sikim kırırdadı. O kadar gençti ki. On sekiz yaşına bastığı gece, bir gece kulübümde karşılaşmıştık.

Ailemin gece kulüplerinde. O zamanlar otuz yedi yaşındaydım, onun için çok yaşlıydım. Bir dans olması gerekiyordu, sadece yasak meyveyle masum bir dans.

Sonunda hayallerimin kadınıyla dans ettim. Vücudunun benimkine karşı hareket edişı, benimkiyle kızarması; o tek danstan sonra ortadan kaybolmamız hiç de şaşırtıcı değildi. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk, vücutlarımızın mükemmel uyumu ve ilk isimlerimiz dışında.

Kahretsin, şu anda bunu düşünemezdim. Yoksa akşama kadar zorlanırdım. Çünkü bu gece onunla buluşmaya tamamen niyetliyim.

KIRK

Daphne

M Evin arka tarafına, son boş yatak odasının olduğu yere doğru attığım her adımda kalçalarım birbirine sürtünüyordu. Kendimi durdurmak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. inliyordu. Antonio'nun beni, her hareketimi izlediğini anlamak için arkama bakmama gerek yoktu. Önümdeki uzun aynaya baktığımda, onayımı aldım. Ve gözleri bana açılmıştı.

Siktir et! Yapacağım.

Kapıyı açtım ve kapı girişinde durdum. Bedenlerimiz birbirine sürtünerek yanımdan geçip gideceğini düşündüm ama durdu ve bana doğru döndü. Elinde tuttuğu her neyse bir gümbürtüyle yere düştü. Kollarını iki yanıma koyarak beni engelledi, kaçacağımdan değil. Onu umutsuzca istiyordum. Bana o kadar yakın eğildi ki baharatlı kolonyasını içime çekebilirdim.

"Benim için ıslandın mı, Daphne?" diye o kadar alçak sesle fısıldadı ki onu zar zor duyabildim.

Dudaklarımdan bir inilti çıkarken, amım ihtiyaçla zonkluyordu. Nazik olmayacağını biliyordum; nazik olmasını istemiyordum. Ağzı benimkine çarptı ve onu içeri almamı istedi. Açıldım, girişini memnuniyetle karşıladım, dillerimiz birbiriyle çarpıştı.

Popomdan tutarak beni kaldırdı ve kapıyı arkamızdan kapattı, sonra sırtımı kapıya yasladı. Ben kemeriyle uğraşırken o külotumu yırttı.

"Emin misin?" Çıkmam için bana son bir şans verdi.

"Evet."

Elbisemi başımın üzerinden çekti ve beni önünde çıplak bıraktı. Ve lanet olsun, kara gözleri hissettiğim arzuyla yanıyordu. Ön sevişme ya da baştan çıkarma yoktu. Buna ihtiyacım yoktu; ben zaten onun olmuştum. İçime sertçe girdi ve ben ona yapışarak adını haykırdım.

"Siktir," diye çığlık attım. Ağzını ağzıma bastırdı ve çığlıklarımı yuttu.

"Çok mu sert?"

"Hayır, daha sert," diye soluyarak ağzına girdim.

Tenim yanıyordu. Gömleğinin düğmelerini karıştırdım, tenini tenimde hissetmek istiyordum. Çok sert çektim ve bir yırtılma sesi odada yankılandı. Eğildim, göğsünü öptüm, yaladım, o da içime girdi.

Tırnaklarımı sırtına geçirerek onu teşvik ettim. "Daha fazla," diye talep ettim.

İçime daha sert ve daha hızlı pompaladı, itişleri güçlüydü. Anlamını kavrayamadığım bir şeyler mırıldanırken homurdandı.

"Aman Tanrım," diye inledim. "Evet. Oh, evet!"

Tüm vücudum milyonlarca parçaya ayrıldı ve daha önce hiç olmadığı kadar aşırı zevk vücudumun her santimini tüketti. İçime daha sert girmeye devam etti, beni sıkıca tuttu, amım sikinin etrafında kenetlendi. Sıcak tohumu içime pompalanırken yüksek sesle homurdandı ve ben yıldızları gördüm.

Ona doğru yığıldım ve o da beni yakaladı. Konuşamıyor ya da hareket edemiyordum, odadaki sessizliği bozan tek şey ağır nefes alış verişlerimizin sesiydi. Bu hayatımda yaşadığım en muhteşem seksti ve şipşak olmuştu. Bir de acele etmediğini düşünün. Düşündükçe bile titriyordum.

Erkeklerden payıma düşeni aldım, ama bundan sonra onların sadece erkek olduklarını fark ettim. Hiç kimse beni Antonio'nun yaptığı gibi sikmemişti. Ve ben daha fazlasını istiyordum.

Alnını benimkine dayadı ve birbirimize baktık. "Pişmanlık mı?" diye sordu.

"Hiç," dedim ona ve bunda ciddiydim. "Bunu tekrar yapmak istiyorum."

Gülümsedi ve kalbim hızlandı. "Peki ya sen?" Sorma sırası bendeydi. "Pişmanlığın var mı?"

"Sikeyim hayır. Bunu tekrar yapmak istiyorum. Tekrar ve tekrar," diye mırıldandı. Bir eliyle beni kendine doğru çekerken, diğer eliyle dudaklarıma uzandı. Parmağı dudaklarımin etrafında dolaştı ve ben de onu ağzıma alıp emdim. "O güzel ağzını becermek istiyorum," diyerek tutacağını bildiğim sözler verdi. Sonra eli boynumdan aşağı indi ve parmağı kıcımda dolaşırken vücudumdan kıcıma doğru ilerledi.

"ve burası." Sonra parmakları tembelce öne doğru kıvrıldı, klitorisimle alay etti, hareketleri yavaştı. "Evet, seni her gün her yerde becermek istiyorum, böylece kime ait olduğunu hatırlarsın."

İddia karşısında nefesim kesildi. Onun olmak istiyordum ve onu kendim için istiyordum. Onu yıllardır istiyordum, annem kemoterapi tedavisi görürken babam ondan bana göz kulak olmasını istediğinden beri.

"Hatırladığın sürece sana ait olacağım, sen de bana aitsin." Koyu renk gözleriyle bakışlarımı kilitledim ve gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı gördüm. Sessizlik devam ediyordu ama ben ciddiymdim. Bu şimdiye kadarki en iyi seksti, ama ben onun olacaktım, sadece o benim olursa.

"Ailen mutlu olmayacak" diye yorumladı sonunda.

"Belki, ama yola gelecekler," dedim ona. "Ama bana yalan söylenmesine ya da aldatılmama izin vermeyeceğim. Ciddiyim Antonio. Ben senin olacağım ama sen de benim olacaksın."

Onun geniş gülümsemesi benim cevabımdı. "O zaman seninim."

Vay anasını. *Antonio benimdi*, diye düşündüm kendi kendime. Annem kemoterapi gördüğünden beri ona aşkıttım ve o da bana göz kulak oluyordu. Onda beni ele geçiren bir şey vardı, karanlık bakışları üzerimde oyalanıyordu. Asla bir hamle yapmadı, beni çekici bulduğuna dair bir ipucu bile vermedi.

Çift kişilik bir yatağa uzandık. İri gövdesi yatağın çoğunu kaplıyordu ama umurumda değildi. Beni kendine çekmişti ve güçlü kollarının beni sarmasını, kokusunu ciğerlerime kadar çekmesini seviyordum. Telefonu çaldı ve el yordamıyla telefona uzandı. Üzerinden kalkmak istediğimde beni tekrar kendine çekti.

"Benimle kal," diye homurdandı, kara gözleri sahipleniciydi.

Gülümsedim. "Sanki her yere gidebilirmişim gibi," diye mırıldandım. Artık ona sahip olduğuma göre, onu tekrar tekrar içimde isteyecektim.

Saçlarım onun bronz teniyle tam bir tezat oluşturunuyordu. O gerçek, rüya gibi bir İtalyan erkeğiydi. Telefonunu aldıktan sonra beni tekrar yanına yatırdı ve e-postalarını okumaya başladı. Bir an başımı kaldırdım ve Brianna'nın adının yanıp söndüğünü gördüm. Gördüğümü biliyordu çünkü vücudum gerilmişti. Telefonu hızla yerine koydu ve çenemi parmaklarının arasına aldı.

"Daphne," diye mırıldandı dudaklarıma yaklaşarak. Gözleri benimkileri aradı.

O ve Brianna arasında seçim yapamazdım. İkisini de istiyordum ama şüpheli bir durum varsa bilmek istiyordum.

"O e-postada Brianna'dan neden bahsediliyordu?" Onu sorguladım. Derin bir nefes aldı. "Sana söyleyemem."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Tesoro," diye mırıldandı. *Hazine*. Bana hazinem diyordu. "Sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Kendimi onun üzerinden kaldırdım ama aramıza mesafe koymaya fırsat bulamadan beni tekrar kendisine çekti. "Daphne, eğer aramızdaki ilişkinin yürümesini istiyorsak bana güvenmek zorundasın."

"Sana güveniyorum." Gerçekten güveniyorum, çok uzun zamandır. "Asıl soru senin bana güvenip güvenmediğin."

Birbirimizi izledik ve her kalp atışı sonsuzluk gibi geldi. Mateo'ya asla ihanet etmezdi ve ben de ondan bunu istemezdim ama neden Brianna'ya atıfta bulunan bir e-postaları olduğunu anlayamıyordum.

"Mateo güvenilir olduklarından emin olmak için her zaman tüm kadınlarını kontrol ettirir," diye cevap verdi. "Brianna da bir istisna değil."

Kaşlarımı çattım. Brianna'yı kontrol etmek için biraz geç kalmıştım. Görünüşe göre Mateo onu çoktan evine ve kalbine getirmişti. Ama dudaklarımı kapalı tuttum. Antonio'nun bana bu kadarını söylemesi bile bir mucizeydi.

"Tamam," diye cevap verdim sonunda. Yine de Mateo'nun Brianna'nın geçmişini araştırıyor olmasından Marissa, Brianna ve benim endişe duymamız gerekip gerekmediğinden emin değildim.

KIRK BİR

Brianna

Mateo ve Antonio evdeyken büyükannemin evi daha da küçük görünüyordu. Hepimiz yemek masasının etrafına oturduk. Emma'nın odasının monitörü yan masanın üzerindeydi.

Mateo ve benim yanımdaydı ama derin bir uykudaydı. Mateo'nun duşu sırasında ve akşam yemeğinden önce onu kontrol ettiğimde kıpırdamadı bile. Ateşi de yoktu, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

Masanın etrafına bakarken, hepimizin evimde birlikte oturuyor olması gerçeküstü görünüyordu. Mateo rahattı ve ben onu böyle seviyordum. Antonio bile rahattı. Aşağı indiğimde Daphne'nin onun yanında oturduğunu ve bir şeyler fısıldadığını görünce şaşırdım. Şu anda bile yanakları kızarmıştı ama alkolüne neredeyse hiç dokunmamıştı.

Antonio ona hızlıca yan yan sıırttı ve o anda aklıma geldi. Bu ikisi birlikte seks yapmıştı. Daphne ikisini izlerken yüzümdeki şaşkın ifadeyi yakaladı. Bu ikisini nasıl gözden kaçırmıştım? Bir kaşımı kaldırdım ve o da bana omzunu silkti. Gözleri heyecan ve mutlulukla parlıyordu. Ben kimdim ki bir şey söyleyecektim? Onu mutlu ettiği sürece.

Ona bir gülümseme verdim ve o da bana göz kırptı.

"Demek üçünüzün başının sürekli belaya girdiği yer burası?" Mateo parmaklarını sırtımda dolaştırarak alay etti. Zor bir gün geçirmiş olmama ve yorgunluğuma rağmen, onun yanımda olmasından aptalca bir mutluluk duyuyordum. Onun varlığı beni rahatlatıyordu. Marissa ve Daphne her zaman yanımdaydı ama Mateo'yla olmak farklı hissettiriyordu. Mateo'yla birlikte, kendi ailem varmış gibi hissediyordum.

"Burası genellikle takıldığımız yer," diye gülümseyerek yanıt verdim. "Ve nadiren başımız belaya girer."

"Biz hemen hemen aziz sayılırız," diye söze karıştı Marissa. "Yine de annemin alkolünü aldık ve buraya stokladık. Çok cömertsin Mateo. O kadar çeşitliliğe gerçekten ihtiyacı yok. Bir dahaki sefere buraya gönderin."

"Üçünüz çatımın altındayken şarap mahzenimi kilitlemek zorunda kalacağım," diye mırıldandı gülümseyerek.

Mateo ve ben birlikte oturduk, kalçam onunkine yaslanmıştı. Rahatlamıştı, kolunu sandalyemin arkasına dayamıştı, parmakları saçımın telleriyle oynuyordu. Dokunuşunu seviyordum. Sürekli ona doğru eğildiğimi fark edip etmediğini merak ediyordum. Onu hava gibi arzuluyordum.

"Akıllıca olabilir," dedim ona.

"Columbia'daki ikinci yılımızda partiye tüm o alkolü kaçırdığımız zamanı hatırlıyor musun?" Marissa ısıltılı parlıyordu.

Kıkırdadım. "Evet, yakalandığımızı hatırlıyorum."

Daphne, "Kimse suçu senin üzerine atmadı, Brie," diye araya girdi. "Melek olan sendin."

"Evet, ta ki o ısıltılı elbisesini çıkarıp dekanın önündeki balkondan havuza atlayana kadar. Brie yanıyordu!"

İnledim. "Hadi ama, bu hatırlanamayacak kadar utanç verici." "Marissa, bize daha fazlasını anlat," diye ısrar etti Mateo kuzenine muzip bir tavırla

Gülümse. "Bana neler olduğunu anlat. Görünüşe göre benim... Brianna'mın vahşi bir tarafı var."

Bana "benim" demesi çok hoşuma gitti ve ben de buna çok sevindim.

"Sana söylemeden önce," diye araya girdim, "kendimi savunmam gerekirse, o zamanlar alkole alışık değildim. Sarhoş olduğum ilk partiydi." Yüzümü gizleme dürtüsüne direndim.

"Brie atış yapmaya devam etti," diye devam etti Marissa sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Bir grup erkeğe gülle atabildiğini göstermeye kararlıydı. Ona çok düzgün olduğunu söyleyip durdular, o da elbisesini çıkardı."

Antonio'nun iki kaşı birden havaya kalktı. "İç çamaşırlarımı çıkarmadım. Mayo gibi bir şey."

"Ve işte gidiyor, balkona tırmanıyor ve gülle atar gibi havuza atlıyor... dekan durup tüm olanları izlerken." "Vahşileşmek için can atıyordun," diye üstüme yürüdü Daphne. "Sen sadece bize ihtiyacı vardı."

"Evet, bu çok çılgınca oldu," diye mırıldandım. "Babam ve annem uçakla gelip dekanı ikna etmek zorunda kaldılar. Annem o kadar yüksek sesle bağırdı ki, tüm New York'un onu duyduğundan emindim."

"Tüm yurt onu duydu," diye mırıldandı Marissa. "Onunla hiç tanışmadım ama o ses, acı verici bir şekilde kulaklarıma kazındı." Buna güldüm. "Sadece bizi suçlamalıydın."

"Ben bir şey yapmamış değildim, bu yüzden suçu başkasına atmanın bir anlamı yoktu."

Daphne, "Babanın ne dediğini hiç duymadım," diye sordu.

Kıkırdadım. "Annem hışımla gittikten sonra bana eğlenmemi ama kıyafetlerimi çıkarmamamı ve hiçbir erkekten içki kabul etmememi söyledi. Sonra bana fazladan para verdi ve veda öpücüğü verdi."

"Nasıl oluyor da baban bu kadar iyi biriyken annen bu kadar kaltak olabiliyor?" Daphne başını salladı. "Bunu asla anlayamadım."

"Hiçbir fikrim yok ama onunla evlendi. Boşanmaya karar verseydi kariyerine zarar vereceğini düşünüyorum. Bir bilsem." Annemin çifte standartları beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Evlilik dışı hamile kaldığım için beni evden kovdu ama daha da kötü bir şey yapmış olabileceğini hiç düşünmedi. Babamı bir başkası için terk etti, ondan boşandı ki bu Katoliklikte büyük bir suç olarak kabul edilir.

"İnsan evliliğin amacını merak ediyor," diye mırıldandı Marissa.

"Kesinlikle Ö y l e , " diye katıldım. "Ama sonra, büyükannem ve büyükbabam birlikte. Ve uzun süre evli kaldılar."

"Fotoğraflardaki senin baban mı?" Antonio başını, öz babam ve benim teknesinde çekilmiş çerçeveli fotoğraflardan birine doğru eğerek bana sordu.

"O benim gerçek babam," diye açıkladım. "Annem ben beş yaşındayken gerçek babamı terk etti ve diğer babamla birlikte Kaliforniya'ya taşındık. Gerçek babam birkaç yıl sonra öldü."

Marissa, "İkisine de baba demen kafa karıştırıcı, Brie," diye ekledi.

Tek omzumu silktim. "Sanırım, ama ikisi de gerçekten iyi adamlardı."

"Baban bu bölgeden miydi?" Mateo sordu.

"Evet, Boston'da doğdu. Ben de öyle." Bir esnemeyi bastırdım. "Hepiniz yorgun değil misiniz?"

Marissa telefonuna bakmaya devam etti. "Hayır, bakmıyorum. Saat daha sekiz bile olmadı."

Daphne ve ben gözlerimizi devirmiştik. İkimiz de bu bakışı biliyorduk; bu gece biriyle takılacaktı. Ben Mateo'yla yatmak istiyordum. Belki de

The Blacklist'in başka bir bölümü. Elimi kalçasına koydum, avucumun altındaki kaslarının hissine bayıldım.

Daha yakına eğildi, sıcak nefesi kulağımdaydı ve sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle fısıldadı. "Dikkatli ol, Bellissima. Seni yukarı sürükleyip yatağın üzerine yatırabilirim."

Gözlerimiz kilitlendi ve bakışları hissettiğim arzuyu yansıttı. İnledi ve fısıltıyla ekledi, "Hadi yukarı çıkalım."

Tam herkese yatmaya gittiğimi söyleyecektim ki Daphne benden önce davrandı.

"Ben duş alacağım. Sonra da yatacağım. Uzun bir gün oldu."

Daha fazla aynı fikirde olamazdım. "Hemen arkadayım," diye mırıldandım ve ayağa kalkmadan önce Mateo'nun kalçasını bir kez daha sıktım.

Marissa ayağa kalkarken, "Ufak bir işim var, sonra dönerim," dedi.

"Antonio'yla birkaç detayın üzerinden geçip hemen geliyorum." Mateo eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Daphne, Marissa ve ben mutfaktan çıkarken Marissa bizi ön verandaya doğru itti.

"Yatak odama giden yol bu değil," diye mırıldandım. "Konuşmamız gerek," diye fısıldadı Marissa usulca.

Dışarı adımımızı attığımız anda serin yaz meltemi beni çarptı. Bir an durup gecenin sessizliğinin ve tenimdeki serin esintinin tadını çıkarmak istedim.

"Kiminle takılıyorsun, Mar?" Daphne merakla ona sordu.

"Declan," diye mırıldandı alçak sesle. Daphne şok içinde soluk soluğa kalırken benim gözlerim ona kaydı.

"Yapamazsın!" diye haykırdı kısık bir sesle.

"Mateo beni yemeğe çıkardığında Declan adında bir adam vardı." Neden fısıldaştığımızdan emin değildim.

"Ciddi misin?" Marissa'nın yüzünde dehşet verici bir ifade vardı. "Ve Mateo onu öldürmedi mi?"

Daphne, "Bu ikisi birbirinden nefret ediyor," diye ekledi.

"Gergindi," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Neden birbirlerinden nefret ediyorlar?"

"Declan İrlanda mafyasının bir parçası," diye açıkladı Marissa fısıltıyla. "Babası hâlâ buralarda olmasına ve ailenin resmi lideri olmasına rağmen mafyanın başı sayılır."

"Sen ciddi misin?" Buna inanamıyordum. Marissa ve Daphne'nin bana anlattıkları dışında, Boston çevresinde organize suçlar olduğunu hiç fark etmemiş, hatta haberlerde bile duymamıştım. Gerçi şimdi onun İrlanda mafyasının bir parçası olduğunu söylediğine göre, Declan'da bunu görebiliyordum. Mateo ile aynı acımasız havayı yansıtıyordu. "O zaman neden onunla buluştun?"

"Ölmek mi istiyorsun?" Daphne söyledi. "Biri seni öğrenir ya da görürse, ortalık karışır."

"Kimse öğrenmeyecek." Marissa'nın neden bu kadar emin olduğundan emin değildim. "Yatakta harika ve onunla konuşmak istiyorum."

"Onunla ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Onun düşünce tarzını hiç takip etmedim. "Tehlikeli değil mi?"

"Eğer bir yere varırsam," diye mırıldandı, "sana söylerim. Ve hayır, bana bir şey yapmayacak. O da sevişmek istiyor."

"Tanrım, Mar," diye mırıldandım şok içinde. "Bunu bir iş anlaşması gibi anlatıyorsun."

Bana bir bakış attı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Mateo'dan hoşlanıyor musun?" Bu beklemediğim bir soruydu. "Ne demek istiyorsun? Burası lise değil, Tanrı aşkına."

"Bu basit bir soru, Brie," diye devam etti. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet, sanırım öyle," diye mırıldandım. Kalbimin ondan hoşlandığını itiraf etmeye hazır değildim.

Bana her dokunduğunda kalbim hızla çarpıyordu. Banyoda yanıma oturduğu, Emma'yı ve beni kollarının arasına alıp ikimize birden sarıldığı o anda kalbim benim için atmayı bıraktı. O andan itibaren kalbim ona aitti.

"Declan'dan hoşlanıyor musun?" Konuyu kendimden uzaklaştırmak istiyordum. "Seni herkes için mahvettiğinden bahsettiğin adam o mu?"

Karanlığa doğru baktı ama cevap vermesine gerek yoktu. Yüzünün her yerinde yazıyordu.

"Lütfen dikkatli ol Mar," diye yalvardım ona. "Daphne ne zaman üçümüz arasında makul olan tek kişi haline geldi?"

"Katılıyorum, ikinizin de sonu geldi," diye mırıldandı Daphne. "İrlandalı mafyanın kafasına vurmak ve İtalyan mafyasının kafasına vurmak."

"Peki sen kimi beceriyorsun?" Mar kuru bir sesle karşılık verdi.

"Antonio'nun daha az ölümcül olduğunu düşünme."

"Biliyorum. Bana yaşattığı o orgazm beni neredeyse öldürüyordu," diye mırıldandı aptalca gülümseyerek. Ama işe yaradı, çünkü üçümüz de kahkahalara boğulduk.

Daphne fısıltıyla, "Bu arada, sana bir şey söylemem gerekiyor," diye ekledi. Marissa ve ben başlarımızı ona doğru eğdik. "Antonio'nun e-postasına bir göz attım.

Brianna'nın geçmişini kontrol ettiriyor. Bunu Mateo'nun tüm kadınlarına yaptığını söyledi."

Mateo'nun hayatındaki herhangi bir kadın gibi olduğum düşüncesi kalbimi göğsümde sıkıştırdı. Acıtmamalıydı ama acıtmadıysa da lanet olsun.

"Fazla bir şey bulamayacaktır," diye mırıldandı Marissa nefesinin altından. "Ayrıca, A ve B planlarımız var."

Bu planların bizi kurtarıp kurtarmayacağından pek emin değildim ama şu anda bunların üzerinde duramazdım. Sadece bu gece için bile olsa Mateo'nun burada benimle olmasının tadını ıkarabilirdim. Kalıp benimle birlikte banyoda yere oturdu, Emma ve benimle ilgilendi. Bu gece benim için önemli olan tek şey buydu.

"Vakti gelmeden önce tüm bunlar hakkında stres yapmayalım," dedim ikisine de. "Hiç değilse bu gecenin tadını çıkaralım. Daphne'nin Antonio'su olacak. Mar'ın İrlandalı erkeği olacak," diye ekledim şakayla. "Ve ben de Mateo'ya sahip olacağım."

Tamam, belki Mateo haklıydı. Üçümüz bazen başımızı belaya sokmaya meyilliydik. Bu tehlikeli adamlarla olan hayatlarımız hakkında endişelenmek yerine, bu gece sevişmeye odaklanıyorduk.

"Tamam, ben gidiyorum," diye fısıldadı Marissa. "O ikisinin dikkatini dağıtmanı istiyorum."

"Hangi ikisi?" Daphne sordu. "Dışarıdakiler mi, içeridekiler mi?" "Dışarıdakiler."

Gözlerimi devirdim. "Peki, gidip yemek tabaklarını getireyim ve onlara birkaç soru sorayım," diye mırıldandım nefesimin altında. "Hangi sorular olduğundan emin değilim ama bir şeyler soracağım. Daphne yardım edecek, değil mi?" Daphne'ye dikkatle baktım.

"Aslında içeri girip Antonio tarafından becerilmeye hazırdım."

Marissa arabasına gitmek için ters yöne doğru ilerlerken, "Tanrım, bu çok fazla bilgi," dedim ona.

Arabalarına vardığımızda, Daphne omzunun üzerinden bakmaya devam ederken ben gülümseyerek cama hafıfe vurdum.

"Ona doğru bakmayı kes," diye fısıldadım alçak sesle, dudaklarımı zorlukla oynatarak.

Camı indirdim ve ikisine de gülümsedim. "Hey, siz ikiniz. Ben de tam tabaklarınızı alıp başka bir şey isteyip istemediğinizi soracaktım. Kahve ya da tatlı? Ya da daha fazla yemek?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bu çok fazla yemekti," diye cevap verdi ve tabakları bana uzattı. "Ve burada bir kahve termostatımız var, yani gece için hazırız."

"Siz ikiniz geceyi burada mı geçireceksiniz?" Daphne bariz olanı sordu.
"Gece yarısına kadar vardiyamız var," diye cevap verdi. "Sonra üstümüzü değiştireceğiz."

"Bu çok iyi. İkinizin uyumamasını hiç istemem. Uzun bir gün oldu." Eminim onların da görmek istedikleri kendi aileleri vardı.

"Küçük kızın iyi mi?" Sorusu bana derin bir nefes aldırdı.

"Evet, teşekkür ederim. Şimdi uyuyor." Uzakta, Marissa'nın arabasının motor sesini duydum.

"Benim de aynı yaşta küçük bir kızım var. Hasta olmaları çok korkutucu."

Bu konuda haklıydı. "Evet, öyle. Küçük kızınızın adı ne?"

"Francesca." Bu isme gülümsedim. Çocuklarına gerçek İtalyan isimleri koymaya gerçekten inanıyorlardı.

"Çok güzel bir isim." Gülümsedi ve kötü ışığa rağmen yüzündeki gururu görebiliyordum. Emma için tek dileğim buydu; ona öncelik verecek bir baba. Ama hayır, babası ondan kurtulmaya çalıştı.

"Nöbet tuttuğunuz için teşekkür ederim," dedim ikisine de. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, içeri gelin ve ne isterseniz alın."

"Teşekkür ederim."

İkimiz de girişe doğru yürürken Daphne'yi yanıma çektim.

"Sorun nedir?" Daphne ruh halimi anlamakta çok iyiydi.

Derin bir nefes aldım ve sonra nefesimi verdim. "Kızıyla çok gurur duyuyor."

Ve bu bana şunu düşündürdü-"

"Sakın söyleme," diyerek elimi tuttu ve cümlemin ortasında sözümü kesti. İkimiz de yürümeyi bıraktık. "O ismi asla söyleme."

Karanlıkta birbirimize baktık, o ölümcül gecenin konuşulmamış pek çok anısı vardı.

"Demek sen ve Antonio, ha?" Daha hafif konulardan bahsetmek daha iyiydi. "Demek sen ve Mateo, ha?" diye karşılık verdi.

Gözlerimi devirdim. "Başlangıcı tam olarak benim seçimim değildi. Antonio senin seçimin."

"Bence eninde sonunda kendini Mateo'nun yatağında bulacaktın, kendi seçiminle." Daphne'nin tüm bilgisizliğine rağmen, bazen sezgileri kuvvetli olabiliyordu. "Marissa'nın partisinde ikinizin dans etme şekli. Onunla o kadar zahmetsizce hareket ettiniz ki; vücudunuz ona, o da size doğru eğildi. Seni başka hiçbir erkeğin yanında böyle görmemiştim. Açıkçası ben de onu hiç böyle görmemiştim."

Haklıydı, başka hiçbir erkekle böyle hissetmemiştim. Mateo benim hissettiklerimin bir kısmını hissetti mi?

"Onun yanındayken yaşadığımı hissediyorum," diye mırıldandım usulca. "Sanki o benim kayam ve her şey yoluna girecek. Çünkü o her şeye ilgilenecek."

Anlayışla başını salladı. "Ama ona asla olanlardan bahsetme."

"Peki ya sen ve Antonio?" Onun yerine ben sordum.

"Şimdiye kadarki en iyi seksti. Ve onunla her seferinde daha iyi olacağını biliyorum.

Ama o gece olanlar gibi bazı şeyleri ona asla anlatmayacağım."

Tam olarak anlamasam da başımı salladım. Büyükanmem her zaman hilekârlıktan iyi bir şey çıkmayacağını söylerdi. Mateo İtalyan mafyasının başıydı, belki Emma'yı ve beni koruyabilirdi.

Şansını denemek ister misin? Bu teoriyi test etmek için Emma'nın hayatını riske atmaya?

Peki mafyayı bir koruma olarak düşünmeye ne zaman başladım? Kafam beyaz atlı prensimin ve mutlu sonun hayalleriyle çok meşguldü.

"Hadi, içeri girelim," diye beni ileri doğru itti Daphne. "Tekrar sevişmeye çok hazırım. Ve bu sefer şipşak olmayacak."

Yumuşak bir kıkırdamayla alay ettim ama tedirginliğim hâlâ devam ediyordu. Eve girdiğimizde Mateo ve Antonio hâlâ konuşuyorlardı. Ben doğruca üst kata çıkarken Daphne'nin Antonio'nun odasına gittiğini fark ettim. Yanımdan geçerken göz kırptı ve ben de yüzümde bir gülümsemeyle başımı salladım.

Emma uyurken onu kontrol ettim. Tedavilere verdiği tepkiler konusunda hep endişelenirdim. Bazen ateşini yükseltirler, bazen de uzun süre uyumasına neden olurlardı. Ateşi olmadığı için minnettardım. Gücünü toplamak için bol bol dinlenmesi gerekecekti. Yorganı üzerine çektim ve yatağının kenarına oturup onu izledim. Onu uyurken izlemek her zaman huzur verirdi.

Uyuyan küçük yüzü kalbimi doldurdu. Kyle'dan çok bana benzediği için minnettardım. Yine de gözleri benim değildi. Gözlerinin babama ait olduğu fikrine saplanıp kalmıştım ama içten içe öyle olmadıklarını biliyordum. Kyle'ı çok iyi tanı mıyordum ama onu kampüste sık sık görüyordum. Yüzünde gördüğümü hatırladığım bazı ifadeler vardı ve zaman zaman aynı ifadeleri Emma'da da görüyordum. Bir şey istediğinde kaşlarını çatması ya da suratını asması gibi. Kyle'ı birçok kez reddettim ve o da her zaman Emma'nın yaptığı gibi suratını asardı. Reddedilmelerimden incindiğini düşünerek kendimi asla kandırmadım. Peşinde çok fazla kadın vardı.

Hamile kalmak için tek gereken bir gecelik aptallıktı. Ve sonra onu kızımın hayatına sokmak için tek gereken bir çaresizlik çağrısıydı.

"Brianna." Yanımdaki Mateo'nun sesi beni irkiltti. Onun merdivenlerden çıktığını ya da içeri girdiğini hiç duymamıştım. "İyi misin?" Kolu yanımdaydı.

ve bu beni rahatlattı. Bu adama ihtiyacım vardı, sebepleri iyi ya da kötü olsun... Emin değildim.

Elini kendi elimle kapattım ve ayağa kalktım. "Evet, hadi yatağa gidelim."

Yatak odama doğru ilerlerken adımlarımız halının üzerinde yumuşaktı. Kapıyı kapatan Mateo, monitörü komodinin üzerine koymaya gitti.

"Bugün burada olduğun için teşekkür ederim." Arkasından yaklaştım ve kollarımı ona dolayarak başımı sırtına koydum. "Ve geceyi burada geçirdiğin için."

Sanki bugün bir düğme çevrilmiş ve o çok önemli hale gelmiş gibiydi. Arkasını döndü ve yüzümü büyük ellerinin arasına aldı.

"Bana onun hasta olduğunu söylemeliydin. Seni benimle kalmaya zorladım ve tüm bu süre boyunca onun için endişelendin."

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Onunla asla paylaşamayacağım sırları nasıl açıklayacaktım? Marissa bana kendisi söyledi. Mateo bilgi edinmek istediğinde acımasız, kendi ailesini korumak söz konusu olduğunda ise acımasız olabiliyordu. Bu sır onun dünyasında savaşa neden olabilirdi.

"Bana güvenmiyor musun?" Mateo'nun sesi ona odaklanmamı sağladı.

"Birçok açıdan öyle," diyerek sorusunu dürüstçe yanıtlamaya çalıştım. "Ama her konuda değil. Ve dürüst olmak gerekirse Mateo, birbirimizi çok az tanıyoruz. Sen de bana tam olarak güvenmiyorsun. Bu çok doğal."

Duyguları yüzünde parladı ve ne düşündüğünü merak ettim. Parmak uçlarımda ayağa kalkarak dudaklarına uzandım. "Lütfen üzülme," diye mırıldandım dudaklarına karşı. Burada benimle olmasının tadını çıkarmak istiyordum. Bana Mateo'nun gücünü sunduğu için Tanrı'ya şükrederek onun gücünü içime çekmek istedim. "Sadece seninle olmak istiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu bana. "Yoksa ben talep ettiğim için mi?"

Sertçe yutkundum, ona gerçekten ne kadar açılabileceğimden korkuyordum. Her şeyi yapmaya hazır değildim ve Marissa'nın Mateo'nun metresleriyle geçirdiği zamanın kısıtlı olduğuna dair uyarısı aklımın bir köşesinde duruyordu. Eğer ona her şeyimi verirsem ve sonra bir kenara atılırsam, bu canımı çok yakacaktı. Bunu kendime itiraf etmemek aptallık olurdu.

"Bunu talep ettiğin için mutlu olduğumu söylesem yalan söylediğimi anlardın. O sabah üzerine kahve dökmüştüm," dudakları yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi, "seni kesinlikle ateşli sanmıştım. Yani, sırlıslıkla olana kadar gömleğini okşadım." İkimiz de usulca kıkırdadık ve beni kendine daha sıkı bastırdı. Onun gücünden zevk alıyordum. "Adını bilmediğim için pişman oldum. Ama Emma'nın tedavisi tüm düşüncelerimi

tüketti. Marcus'a geldiğinde

ve şirket sahibi olduğunuzu fark ettim, şirketiniz için çalıştığım için sizi sildim."

"Ah," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Şirket sahibi olsaydım peşime düşmeniz gerekmez miydi?"

Gözlerimi devirdim ama yüzümdeki gülümsemeyi silemedim. "Bir dahaki sefere not alırım."

"Artık benimsin." İddiasını ortaya koyma şekli beni sonsuza kadar inanmaya itti ama mantığım bunun doğru olmadığı konusunda uyardı. "Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim."

"Dans etmek ister misin?" Onun yerine ben sordum. "Marissa'nın doğum gününde oldukça eğlenmişim."

"Her zaman seninle dans etmek istiyorum. Bana uzun bir hikaye anlatır mısın?"

Dudaklarımı yanağına bastırdım. "Ne kadar zorlu bir müzakereci." Nabzım hızlandı ve vücudum onun yakınlığına karşılık vererek daha fazlasını arzuladı. "Alexa, Halsey'den "Eyes Closed "ı çal," diye alçak sesle konuştum.

Yumuşak melodiler çalarken bedenlerimiz birlikte hareket etti.

"Bu şarkıcıyı gerçekten seviyorsun, değil mi?" Sesi boynuma yumuşak bir fırça gibi değiyordu.

"Senden daha çok hoşlanıyor olabilirim," diye nazıkçe takıldım, parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Ellerimi ensesine koydum ve verdiği sıcaklığın tadını çıkardım. Müzikle birlikte sallanıyorduk, vücutlarımız birbirine yapışmıştı. "Ne tür bir uzun hikâye istiyorsun?"

"Sen birini seç." Elinin kışıma doğru kaydığını hissettim ve bacaklarımın arasındaki ağrı sadece onun doyurabileceği bir ihtiyaçla zonkladı.

"Hmmm, sana ilk telefon seksi hikayemi anlatabilirim." Ellerimi yavaşça silahına doğru götürdüm ve silah kılıfını çıkardım. Bunu nasıl yapacağını bildiğim için onu birçok kez çıkarırken görmüştüm. "Oldukça ateşliydi."

"Evet?"

Kılıfını çıkardım ve komodinin çekmecesine koydum. "Oraya koymamda bir sakınca var mı?" diye sordum. Başını salladı.

"Aramamı istedi," diye alçak sesle devam ettim, ardından yeleşini çıkardım. "Ben de aradım ama biraz çakırkeyiftim."

"Birazcık mı?"

"Evet, çakırkeyif ve tahrik olmuş."

Parmaklarım gömleğinin düğmelerini teker teker karıştırdı. Göğsü muhteşemdi. Kaç yaşında olduğu umurunda bile değildi, vücudunu

seviyordum. İçimde hissettiklerini, ellerini üzerimde hissetmeyi
seviyordum. Her santimini tatmak istiyordum.

"Bir şey bilmek ister misin?" Sandalyeye oturana kadar onu geriye doğru iterek homurdandım.

"Ne?"

Kendimi onun kalçalarının arasına ittim. Gözleri bana aç bir şekilde bakıyordu ve bu sadece içimde yanan ateşi alevlendirdi.

"Daha önce hiç oral seks yapmadım," diye mırıldandım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Parmaklarım pantolonunun tokasını karıştırdı. "Seninle deneyebilir miyim?" Hırıltısı gözlerimi kaldırmama neden oldu.

"Siktir, Brianna." Pantolonunun kemerini çözmeye başladı, hareketleri hevesliydi. Sırıtmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Benim acımasız, gangster sevgilim, ergen bir çocuk gibi istekliydin. Gerçi dürüst olmak gerekirse ben de öyleydim. Kemerini hızla açtı ve fermuarını indirdi. Dudaklarımı yaladı, vücuduma yayılan sıcaklık ve kalçalarımın arasında zonklayan bir ağrı.

Aletine uzanarak elimi etrafına sardım. "Yanlış yapıyorsam söyle," diye mırıldandım, bakışlarımız kilitlenmişti. Öne doğru eğildim ve dudaklarımı kalınlığının etrafına sardım.

Tıslaması kulaklarıma çarptı ve bakışlarını karşılamak için gözlerimi kaldırdım.

"Durma aşkım," diye mırıldandı, eli başımı okşamak için uzandı. Sevgisine gülümsedim, keşke hayatının aşkı ben olsaydım. Çünkü o çoktan benim hayatımın aşkı olmuş olabilirdi.

KIRK İKİ

Mateo

Brianna dizlerinin üzerinde beni kendime getirdi. Gözlerim, genişçe açılmış kalçalarımın arasında diz çöken onun küçük formundan hiç ayrılmadı. Parmaklarım onun siyah saçlarını kavradı, kısıtlamalarım ve kontrolüm

Bu kadının etrafında hiç kimse yok.

Küçük elleri her iki bacağıma dayanmış, parmakları pantolonumu yumrukluyordu. Her şeyimi o güzel ağzına aldı ve ben de onun sıcaklığını hissetmek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Derin, kahverengi gözleri benimkilere dikildi, gözlerindeki arzu benim ona karşı hissettiklerimle eşleşiyordu.

Onun ilk saksosu olduğumu bilmek ve ağzını sikimin etrafında görmek en erotik manzaraydı. Hiç. Dili sikimin ucunu okşadı ve gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanacaktı.

"Siktir," diye inledim. Daha yeni başlamıştı ve ben ona çoktan kapılmışımdım. Dudakları ucumun etrafında dolaştı ve sikimi yaladı. Bana bunun ilk seferi olduğunu söylememiş olsaydı, bunu daha önce milyonlarca kez yaptığına yemin edebilirdim.

"Evet, amore. Aynen böyle." Sesim boğuk çıkıyordu. Övgülerim üzerine, sikimi onun küçük ağzına daha fazla soktum. Bu kadın benim için yaratılmıştı. Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyordu, ağzı benim yiyip bitirmem içindi. Başka hiç kimse bunu benim için yapamazdı.

Arzu dolu bakışları benimkilerle kilitlendi ve daha sert emerek beni boğazının derinliklerine aldı. Bundan en az benim kadar zevk alıyordu. Küçük inlemeleri içimde titreşiyordu.

"Siktir," diye homurdandım ve durakladım, gözlerinde tereddüt vardı. "Durma," dedim ve kalçalarım yukarı doğru itildi. Beni daha da derinden yutarken

yanakları daha da kızarmıştı. Bu güzel genç kadına hayret ediyordum. Kaderi mühürlenmiş ve sonsuza dek bana bağlanmıştı. Hayatımın geri kalanını onun ışığı, yumuşak sesi ya da dokunuşu olmadan yaşamayı reddediyordum. O sonsuza kadar benimdi.

Parmaklarım kalın buklelerini bir avuç doladı. Eli başını kavrayan elime uzandı ve onu çekeceğini sandım. Onun yerine büyük elimi tuttu ve beni teşvik etti. Ona göstermemi istiyordu. O güzel ağzına girip çıkarken onu yönlendirmeme izin verdi, koyu kahverengi gözleri sıcaklıkla parlıyordu.

Kahretsin, bana bakışlarında aşk olduğuna kendimi bile inandırabilirim.

Ağzına pompalamaya devam ettim, her itişte inlemeleri daha da yükseliyordu. "Dokun kendine, aşkım," diye homurdandım. Tereddüt bile etmedi, eli

bacaklarının arasından kayıyordu. Gözleri dalgın dalgın kapanıyor, kendini okşarken yüzünde bir mutluluk ifadesi belirliyordu. Parmaklarını kısıkanıyordum; ona zevk veren tek kişi ben olmak istiyordum. Saçlarını sıkıca kavradım, çok sert davranmış olabilirdim ama kendimi kontrol etme noktasını geçmiştim. Bu kadın tüm kısıtlamalarımı ortadan kaldırdı, beni vahşileştirdi ve ona aç bıraktı.

Ağzını sertçe kavradım, her hamlem daha agresifti, elim başını yönlendiriyordu. Sikimin seğirmesi ve boğazından aşağı sertçe boşalmam sadece beş hızlı pompa daha aldı. Gözleri açıldı ve ağır kapaklarının arasından beni izledi, salıverilmemle inledi, kendini çalıştırmaya devam ederken beni temiz bir şekilde emdi.

Onu böyle izlerken, ona karşı duyduğum acımasız sahiplenme duygusu artmaya devam etti. Benden uzaklaşmasına asla izin vermeyeceğimi biliyordum.

"Mateo," sesi bir iniltiydi. Dudaklarındaki son spermimi yaladı. "Ellerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var. Sensiz boşalamıyorum."

Ve bir anda tekrar sertleşmiştim. Farkında olsun ya da olmasın, o beni sahiplenmişti ve ben de onu sahiplenmiştim. Başını ellerimin arasına aldım.

Öne doğru eğildim; gözlerimiz kilitlenirken hırıltıyla ona sahip çıktım, "Sonsuza kadar benimsin."

Yumuşak, duygulu gözlerinde korku yoktu, sadece arzu dolu bir pus vardı. Elini kalçalarının arasından çektim ve kaygan parmağını ağzıma götürüp emdim.

"Söyle bana Brianna," diye mırıldandım, parmaklarını yalayarak temizlerken. "Bana sonsuza dek vereceksin."

Gözlerinde bir korku parıltısı belirdi ama o kadar çabuk kayboldu ki yemin edemedim. Başkası olsa, açık bir kitap gibi okurdum. Ama bu genç kadını değil. Sanki tüm hayatını duygularını saklayarak geçirmiş gibiydi. Özgürce ve açıkça ortaya koyduğu bir yanı vardı, ama sıkıca kapalı tuttuğu küçük bir yanı da vardı.

"Söyle bana," dedim, bileğini kavrayışım sıkışmıştı. Hayatım boyunca hiç korku hissetmemiştim ama onunlayken korku sürekli pusuda bekliyordu. Onu kaybetme korkusu. Sonunda annemle babamın arasındaki dinamiği anlamaya başlamıştım. En azından annemle ortak bir nokta olduğu ortaya çıkmıştı. Babama olan saplantısı ve onun sevgisine olan ihtiyacı. Aynı ihtiyaçlar şimdi bende de vardı ve her geçen gün daha da artıyordu. Brianna'nın sadık olması yeterli değildi, onun sevgisini istiyordum. Bana zaman verirse, aşkımız olacaktı.

Ağzını sert ve sahiplenici bir öpücüğe boğdum ve kolları boynuma dolandı; vücudu bana baskı yapıyordu. Hararetle öpüşürken onun yumuşaklığı benim sertliğimi tamamlıyordu. Hayatım boyunca arzuladığım şey oydu. Aşk aramıyor ve hiç istemiyor olsam da; şimdi onu kaybetmeyi reddediyordum. O benim aşkımdı.

Alt dudağını hafifçe ısırdım, söyleyeceklerini bekliyordum.

"Ben seninim." Sesi yumuşaktı, hafif bir titreme vardı. Sözünü tutacaktı. Aklımda hiç şüphe yoktu. Onun sevgisini kazanana kadar bu bir başlangıç olacaktı. Ve benim için bundan daha önemli bir şey yoktu.

Ellerim minik beline dolandı ve onu dizlerinden kaldırarak yatağa taşıdı. Elbisesini başından çektim, üzerinde sadece dantelli beyaz külotu ve ona uygun bir sütyen vardı. Bu onun masumiyetini, benim karanlığım ve acımasızlığımla olan zıtlığını hatırlatıyordu. Ama umurumda değildi. Ona dokunan ya da onu benden almaya çalışan herkesi öldürecektim.

"Mio amore," diye mırıldandım usulca. Kızardı; bu da bana İtalyanca sözlerimi anladığını gösteriyordu.

Parmağım yumuşak dudaklarının dış hatlarını hafifçe çizerek onları ayırdı. Dili dudaklarına değdi ve sikim onun amcığı için hazırды. Beni şehvetten çılgına çevirmişti. Onun üzerinde iz bırakmak istedim, böylece kime ait olduğunu bilecekti. Böylece dünya onun kime ait olduğunu bilecekti. Benim yarı yaşında olması umurumda değildi. Benim acımasız dünyamda yeri olmaması umurumda değildi. Onu ve kızını bunun içine çekmek zalimceydi. Ama gerekirse onu tüm dünyadan korurdum. Yanımda kaldığı sürece.

Parmağımı yavaşça boynundan, göğüslerinden, kaburgalarından, düz karnından külotuna kadar yumuşak teninin üzerinde gezdirdim. Külotunu yana çektim ve parmağım onu sırlıklam buldu. Parmağım içine doğru kayarken göz kapakları titreyerek kapandı, vücudu ürpererek tepki verdi. Odada bir inilti duyuldu ve bu en tatlı melodiydi. *Eyes Closed* şarkısının hala çaldığını fark ettim ve tekrar ediyor olmalıydı. Ben ona dokunurken, onu becerirken başka kimseyi düşünmüyor olmalıydı.

"Gözlerini aç," diye homurdandım. Gözleri bakışlarımla buluşmak için parladı. "Sana dokunduğumda kimi düşünüyorsun?"

Kahretsin, şimdiden kıskanç bir adam gibi konuşmaya başladım.

Eli uzandı, sıcak avucu yanağımla buluştu. "Sadece sen," diye mırıldandı ve ben gözlerindeki gerçeği gördüm.

Derin bakışlarında alev alev yanan bir arzu, sözlerinde onay vardı. Ama ben onun sevgi sözcüklerini duymak istiyordum. Bu nasıl başıma geldi?

"Mateo, lütfen, senin için yanıyorum," diye yalvararak vücudunu dokunuşuma doğru eğdi.

Mükemmeldi. Parmağımı içine soktum, bacakları benim için ayrıldı. Gözlerinin ağırlaşmasını ve dişlerinin alt dudağını ısırmasını izledim. Onu tatmak için ölüyordum. Parmağımı içine sokup çıkarttım ve inlemeleri yükseldikçe yüz ifadesinin coşkuya dönüşmesini izledim. Yüzündeki ifade bana onu ilk gördüğüm anı, sahnede dans eden balerinimi hatırlattı.

Arzuyla kayganlaşmıştı, dokunuşlarımla altında macun gibi kalıyordu. Kokusu, inlemeleri damarlarımda alevlenen bu saplantıyı, ona sahip olma ihtiyacını ateşledi. Parmağımı ıslak amımdan çektim ve dudaklarından protestocu bir inilti çıktı. Sütyenini ve külotunu yırtıp attım.

Bakışlarında boğuldum... yumuşaklık, özlem ve yakıcı arzu benim için birbirine karışmıştı.

"Çok güzelsin, aşkım." Bu doğrudu, onun her santiminde, içinde ve dışında güzellik vardı.

"Sen de öylesin," diye kekeleyerek kalçalarını dokunuşuma doğru salladı. "Lütfen Mateo. Beni bekletme."

Meme ucunu ağzıma aldım, dişlerim hassas tomurcuğu sıyırdı.

"Lütfen," diye inleyerek yalvardı. Ona her şeyi verecektim. Parmakları saçlarımı çekiştiriyor, tırnakları kafa derimi kazıyordu. Ben ona aittim. I

meme uçlarını ısırdı ve vücudu yataktan kalkarak kendini bana doğru itti. "Daha fazla. Daha sert."

Yumuşak tenine karşı sııttım, göğsü dokunuşum için çabalıyordu. Benim küçük hevesli kadınım.

Dikkatimi diğer meme ucuna çevirdim ve daha sert ısırdım. "Ohhhh."

Bana verdiği tepki çok çabuk dökülmeme neden olacaktı. Bana harika bir oral seks yaptığından beri daha uzun süre dayanacağımı düşünürdünüz ve burada, patlamaya hazır istekli bir çocuk gibi y d i m .

KIRK ÜÇ

Brianna

M

Vücudum yanıyor. Mateo'nun bana her dokunuşunda yanıyorum.

Parmaklarım onun karanlık başını can havliyle tutuyordu. Dişlerinin her bir sıyrığı vücuduma zevk veriyordu.

ürperdim. Meme ucumu sertçe ısırduğında ve sonra nazikçe emdiğinde, acı ve zevk beynimi bulandırdı. Vücudum orgazmın eşiğindeydi ve o henüz içime girmemişti bile. Bu his hayatımın sonuna kadar peşinden koşacağım bir şey olacaktı ama bunu bana sadece bu adamın verebileceğini biliyordum.

Vücudum yataktan kalktı, ona duyduğum ihtiyaç daha önce hissettiğim her şeyden daha fazlaydı. Ağzı karnımdan aşağıya, kalçamın üzerinden kafası kalçalarımın arasına gömülene kadar ilerledi. Ağzı amımı kapladı, sertçe emdi, dilini içime soktu. Bana her dokunuşunda yeni bir şey hissediyordum. Beni damgalıyor, başkaları için mahvediyordu.

"Aman Tanrım." Beni kabaca yalayıp yutarken içimde zevk patlamaları oldu. Kalçalarım bu tatlı his karşısında titredi.

"Mateo-" Nefes nefese kalmıştım, vücudum onun dokunuşu altında titriyordu ama o gevşemeyi reddetti. Kalçalarımı tutuşunun altına bastırarak acımasızca davrandı. Dili beni becerirken yüzü amımın içine gömüldü. Parmağı klitorisime bastırdı ve vücudum milyonlarca parçaya ayrıldı, adı dudaklarımda nefes nefese bir fısıltı oldu. Onun adı sonsuza dek dudaklarımda kalacaktı.

"Sana ihtiyacım var." Sesim çaresiz geliyordu ama umurumda değildi. Amım onun sikine ihtiyaç duyarak sıkıştı.

İtalyanca bir şeyler homurdandı ama puslu beynim anlamını kavrayamadı.

"Bacaklarını aç. Kadınının amını görmek istiyorum." Vücudum onun talebiyle ateşlendi. Kahretsin, sadece onun kirli sözleriyle tekrar orgazm olabilirim.

Tüm giysilerini çıkardı ve ben onun çıplak vücudunu tüm ihtişamıyla seyrettim. Bronzlaşmış teni ağız sulandıran bir şaheserdi. Karın kasları yırtılmıştı ve güç ondan yayılıyordu. Gözlerim göğsündeki tek dövmeyle kaydı, dikenlerle sarılmış ve üzerinden kan damlayan haç. Ona yakışıyordu. Tehlike, kurtuluş ve koruma... İşte o buydu. Ve ona sahip olmaktan, onu içimde hissetmekten başka bir şey istemiyordum.

Titreyen parmaklarımı dövmesinin üzerinde gezdirdim. Onu o kadar çok istiyordum ki, bu beni korkutuyordu. Her geçen gün ona olan özlemim ve ihtiyacım artıyordu.

Kalçalarımı daha da araladı, bakışları seksimin üzerindeydi. "Çok ıslak," diye mırıldandı.

"Sadece senin için." Ben daha iyi düşünemedim itiraf kaçtı ama bu onu memnun etti.

Aletin sert ve sıcak sıcaklığı içime doğru akıyordu. Kalçalarımı yataktan kaldırarak onu tahrik ettim. Vücudumun karşılık verdiği tek kişi oydu, ustaca dokunuşu beni çözdü ve tekrar bir araya getirdi.

"Sana dokunan herkesi öldüreceğim." Kahretsin, neden bu beni daha da ateşlendirdi?

Eli sert bir hareketle enseme kavradı ve aklıktan ölmek üzere olan ağzını ağzıma bastırdı. Öpücüğü fırtınalı bir deniz gibiydi, beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu ve ben onun gönüllü kurbanıyım. Dudaklarım onun için hevesle açıldı, dili zaten onun olanı fethetti. İkimizin de nefes alış veriş ağırlaşmıştı; dokunuşlarımız açılmıştı.

Vahşice öpüştük, dilim onunkinin üzerinde yuvarlandı, sonra alt dudağını ısırıldı. İniltisinin göğsünde ve doğrudan kalçalarımın arasında gürlediğini hissettim. Sert aleti giriş yerimde duruyordu ve kalçalarımın arasındaki nabız yoğunlaştı.

"Al beni," diye yalvardım. Kelimelerim havada titriyordu. Onu içimde istiyordum, bacaklarımın arasındaki ağrı dayanılmazdı.

Nefesinin tısladığını duydum. "Çok sert olmak istemiyorum." Gözlerim ona kaydı. Hiçbir zaman çok sert olmamıştı. "Bağlarımı kırıyorsun."

Ne demek istediğinden emin değildim. Sadece onu istediğimi biliyordum. Hayır, ona ihtiyacım vardı. "O zaman sert ol. Bana zarar vermeyeceksin." Gözleri alev alev yanıyor, beni yakmakla tehdit ediyordu.

İçime girmeye hazırlanıyordu. Bekledi, aramızdaki gerilim gerildi.

"Beni sertçe al," diye fısıldadım, delici gözleri içimi deliyordu. Onu ileriye doğru cesaretlendirerek doğruldum ve kontrolü kırıldı.

Hızlı bir hareketle içime girdi, derinlere daldı, beni sonuna kadar doldurdu ve alevler ikimizin de vücudunu yaladı. Tırnaklarım poposuna batıyor, onu teşvik ediyordu. Hiçbir şeyi esirgemedi. Vücudumu sertçe kavradı, her vuruşu bir öncekinden daha sertti, daha derine ve daha sert daldı. Kelimeler dudaklarımdan bir inilti halinde döküldü, ham ihtiyacım onunkini yansıtıyordu.

"Lanet olası benim," diye homurdanarak içime girdi. Sertçe içeri itti ve her ihtiyacımı karşılayarak dışarı çekti. Şu anda birlikte kovaladığımız bu his dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Evet. Evet." Ben onundum, bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu.

Sesi kulağıma sert geliyordu. "Senin için bu dünyayı öldürüp yakacağım, aşkım."

Parmakları kalçalarımdaki etime saplandı, kontrolü kaybolmuştu. Kalçaları piston gibi çalışıyor, aynı anda hem beni cezalandırıyor hem de ödüllendiriyordu. Her hamlesi içimde daha da derinleşiyordu. Kaygan, sıcak tenim tenime değişiyor, acı ve zevk en keyifli şekilde birbirine karışıyordu. Beni sert ve hızlı bir şekilde becerdikçe inlemelerim daha da yükseliyordu. Hiç bitmesini istemiyordum ama kulaklarım yoğun bir zevkle uğuldarken bilincimi kaybetmekten korkuyordum.

Ellerim onu kavradı, avuçlarımdaki altındaki gergin sırt kasları bana acımasızca vururken, onu içimde derinlerde hissederken, göz kapaklarımdan arkasında yıldızların dönmesine neden oldu.

Ağzını benimkinin üzerine bastırdı, zevk çılgınlıklarını yuttu. Kaybolmuştum, beni amansız bir güçle, homurdanarak ve vahşice beceren bu güçlü adam dışında her şeyi unutmuştum.

Daha fazlasını almak için zorlandım ama o her bir santimini almamı sağladı. Beni hiç bu kadar acımasızca becermemişti. Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Sikişinin acımasız bir güçle bana her çarpışında adını haykırdım. İçime daha hızlı girdi. Daha sert siktikçe içimde daha da kalınlaştığına yemin edebilirim.

"Benim," diye alt dudağımla ısırıldı, iddiasını ortaya koydu, itişini hiç yavaşlamadı.

Nefesim kesildi, ağrıyordu; amım bana verebileceği her şey için onu sıkıyordu. "Evet, senin."

Beni geriyor, bedenimi en yüksek zirvelere doğru itiyordu.

"Ohhh!" Doruk noktası içimden geçerken kendimi kaybettim ve boğazımdan bir çığlık koptu. Tıpkı benim onun zevk kükremesini bastırdığım gibi o da ağzıyla bastırdı. İçime bir, iki kez girerken vücudum titredi, amım açlıkla onun etrafında sıkıştı ve beni uçurumdan aşağıya doğru takip etti. Tohumunun patlaması içimde patladı, ikimizin de nefesleri kesildi.

Mateo hâlâ içimde, ağırlığı üzerimdeyken bedenim titredi. Kulaklarım az önce paylaştığımız şeyin yoğunluğuyla çınladı. Vücudum zevkle mırıldandı ve bunu tekrar yapmamı istedi... çok yakında. Dokunuşu için beni açgözlü yapıyordu.

Boynuma yumuşak öpücükler kondurdu ve İtalyanca bir şeyler mırıldandı.

"Çok mu sert davrandım? Seni incittim mi?" Sesi kulağımda boğuklaştı ve onu tanıdığımdan beri ilk kez bir İtalyan aksanı sezdim. Bana fırtına sonrası sakin denizi hatırlatan bakışlarını aradım.

"Hayır, çok sert değildin ve beni incitmedin." Dudaklarımı yanağına bastırdım. Hâlâ içimdeydi ve ağırlığı bir sevgilinin rahatlığını veriyordu. "Bir daha asla kendini tutma." Başını kaldırdı, şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Hoşuma gitti," diye açıkladım usulca, doğrudan bakışları karşısında biraz utanmışım.

Sırıttı ve birden yirmi yaş daha genç göründü.

KIRK DÖRT

Marissa

M Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Bu hiç mantıklı değildi; ben yetişkin bir kadındım. İstedğim zaman bu kulübü ziyaret edebilirdim. Elbette, en son Declan'la birlikte gitmişim ve

Yirmi bir yaşından küçüktüm. Ama ev sahibi Declan için görmezden geldi.

Declan olmasaydı, bu sanayi bölgesinde bir kulüp olduğunu asla bilemezdim. Ona en derin fantezimi söylediğimde beni buraya getirdi. İşaretlenmemiş bir binaydı, bir depo. Dışarıda tek bir tabela olmamasına rağmen kulübün adı Pleasures'tı. Elbette bunu Declan'dan öğrendim.

Otoparkın diğer tarafına park ettim ve karanlık sokaktan aşağı indim.

"Küçük kızların karanlıkta tek başlarına dolaşmalarının tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?" Arkamı döndüm ve Declan'ı işaretlenmemiş kapıya rahatça yaslanırken buldum.

Tanrım, hâlâ çok seksi görünüyordu. Kömür karası saçları hatırladığım kadar kısa değildi. Birkaç telden fazla gri vardı ama bu onu daha çekici kılmıyordu. Aksine onu daha da çekici kılıyordu. Yüzü sertleşmişti ve vücudu hatırladığımdan daha güçlüydü. Birkaç yaş daha genç olmasına rağmen neredeyse Mateo kadar uzundu. Çoğunlukla pahalı takımlar giyen Mateo'nun aksine, Declan kışını tam saran pahalı bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giyiyordu. Kahretsin, onu yeni gördüm ve vücudum beklentiyle uğuldadı.

"Küçük bir kız bulduğunda bana haber ver." Sesim boğuk çıktı, bana ihanet ediyordu.

Bunca yıl sonra bile hâlâ onun dokunuşunu arzuluyordum. Utanmalıydım; ondan nefret etmeliydim. Kardeşimi öldüresiye dövdü; ama bedenim beni dinlemeyi reddetti. Hiç kimse cinsel iştahımı Declan'ın yaptığı gibi doyurmamıştı. Bekâretimi alan ve bana kendimi harika hissettiren tek kişi oydu. Kulüpte karşılaştığımızda, ikimiz de birbirimizin kim olduğunun farkında değildik. Dans ederken bana yapmak istediği şeyleri fısıldadı ve ben onun için eridim. Fantezilerimi içimden çekip çıkarabilen ve sonra da onları gerçeğe dönüştürebilen tek kişi o oldu.

"İtiraf etmeliyim ki Marissa," diye alçak sesle konuştu, amacı bu olsa da olmasa da sesi yumuşak bir baştan çıkarıcıydı. "Mesajın beni şaşırttı. Ne de olsa yedi yıldır senden haber almamıştım."

Beni ne kadar etkilediğini saklamaya çalışarak ona "Bu gece için aday bulamadım," dedim. "Ama eğer buna hazır değilsen, başka birini deneyeceğim."

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerimdeydi, bedenim binanın duvarına yaslanmıştı. Bu kadar büyük bir adam için hızlı hareket ediyordu.

"Benimle oynama," diye hırladı, sert bedenini benimkine doğru iterek. "Artık buradasın. Ve benimsin."

Uyluklarımın arasındaki nabız yoğunlaştı, ihtiyaçtan ağrımaya başladı. Çok yakınımıdaydı ama bu yeterli değildi. Onu çıplak istiyordum, bedenlerimiz ete kemiğe bürünsün istiyordum. Etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım ama vücudum ona duyduğum ihtiyaçla titriyordu. Yıllarca uyuşturucudan uzak durduktan sonra uyuşturucu almak gibiydi.

"İhtiyacın var mı bebeğim?" diye mırıldandı kulağıma karşı, kulak mememi dişledi.

Öyle olduğumu biliyordu; bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Bunun yerine, vücudumu onunkine doğru daha sıkı ittim ve sert ereksiyonunu alt karnımda hissettim.

"Öyle misin?" Sesim soluğum kesilmiş bir şekilde kısık çıktı.

Başımın arkasından tuttu ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurarak dilini ağzımın içine soktu. Ne bir yumuşaklık ne de bir rahatlama vardı. O fethediyordu, ama ben de fethediyordum. Dili benimkine sürtündü ve bir inilti kaçtı içimden.

İnledi, eli benimkini tuttu. "Hadi içeri girelim."

El ele içeri girdik. Ereksiyonu görünüyordu ve saklamaya bile zahmet etmemişti. Declan'da en çok sevdiğim şey buydu. İstedliğini elde ettiği sürece insanların ne düşündüğü umurunda değildi. Gözlerim loş odaya alıştı. Yeniden dekore ettiklerini fark ettim. A

Lüks siyah granit bar, odanın arka duvarını kaplıyor ve aynı zamanda sahne olarak da hizmet veren tam bir dans pistini çevreliyordu.

Tenim beklenti ve ihtiyaçla uğulduyordu. Vücudum Declan'ın kokusunu, dokunuşunu tanıyordu. Yıllarca uzak kaldıktan sonra eve dönmek gibiydi.

"Yakında," diye mırıldandı, sıcak nefesi kulağımdaydı. Birden kendimi yeniden o on sekiz yaşındaki kız gibi hissettim, bu güçlü, yaşlı adamdan bir şeyler öğrenmeye hevesliydim. O gece bana vücudumun nelerden oluştuğunu gösterdi; ne yazık ki kısa sürdü. O kısa hafta hayatımın en güzel haftalarından biriydi.

Bize doğru atılan bakışlar vardı, aç erkekler beni yiyip bitiriyordu ama aynı şekilde Declan'a bakan kadınlar da vardı. Kulübün içinde yürürken beni yanına yaklaştırdı. Elimi sıktı ve anında kendimi güvende hissettim, dokunuşu rahatlatıcıydı.

Evet, bu çok aptalca!

Ama vücudum akıllı ya da aptal olmamı umursamıyordu. Sadece onu istiyordu. Eli benimkini sıktı.

"İkinci bir fikrin var mı, Marissa?"

Benimle alay edip etmediğini kontrol etmek için ona yan gözle baktım. Yüzünde gördüğüm tek şey endişeydi. Başımı salladım.

Küçük bir asansöre bindik ve asansör bizi sorunsuz bir şekilde en alt kata götürdü.

Tıpkı geçen seferki gibi, diye düşündüm kendi kendime.

Asansörden çıktık ve bizi özel bir odaya götürdü. Oda karanlıktı, bir kanepe ve büyük bir sahneye açılan tek yönlü bir cama bakan bir bardan başka bir şey yoktu.

Köşedeki bara doğru yürüdü ve iki içki doldurdu. Geri geldi ve birini bana uzattı.

Aldım ve kokladım. Mateo'nun içeceği bir şey gibi kokuyordu. "Yüz yıllık viski," dedi bana.

Burnumu kırıştırdım. "Ben şarabı tercih ederim." İçkiyi yan masaya bıraktım.

Gülümsedi. "Bir dahaki sefere bunu not alacağım."

Kulağa bir söz gibi geliyordu, tehlikeli bir söz. Sandalyeye oturdu, bardağını yan masaya koydu ve beni kucağına çekti. Bu beklenmedik hareket karşısında irkilerek dudaklarımdan bir ciyaklama sesi çıktı.

"Sorabilirdin," diye azarladım onu.

İri elleri belimi sarmış, sıcak nefesi boynumda geziniyordu. Aradan yedi yıl geçmişti ve ona olan ihtiyacım her zamankinden daha fazlaydı. Zaman bunu hiç azaltmamıştı. Kucağında kıpırdandım, şişkinliği

Kıçımın altından sertçe vurdu ve dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı. "Dikkatli ol. Yoksa ana gösteriye yetişemeyiz."

Ellerim geniş omuzlarında duruyordu. Ona o kadar yakındım ki gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıkları görebiliyordum. Evet, daha yaşlıydı ama daha az ölümcül ve daha az yakışıklı değildi. Bunu sorgulamadan önce eğildim ve kırışıklıkları öptüm.

Onu şok etmiş olmalıyım. Doğrusu ben de kendimi şok ettim. "Daha yaşlı görünüyorsun," diye mırıldandım nefesimin altında. Aptalca bir ifadeydi. "Sanırım ikimiz de daha yaşlıyız."

"Bana hâlâ aynı görünüyorsun." Eli bacağımda gezindi. "Ama haklısın; senin yanında ben yaşlı bir adamım."

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Senin yaşlı bir adam olduğunu sanmıyorum Declan." Aksine, onu bugün yedi yıl öncesinden daha çok istiyordum.

Parmakları kalçalarımı sıyırdı. Sanki kokumu hafızasına kazıyormuş gibi derin derin içine çekti. "Benim için ıslandın mı, bebeğim?"

Parmakları külotuma değdi ve ben inledim. "Evet." Sesim nefes nefese çıkıyordu.

Sadece hafif bir dokunuşla beni yakıyordu. Kendimi toparlamaya çalışarak sertçe yutkundum. Loş ışıklar titreyerek ikimizi de özel odamızın karanlığında bırakırken, sahne yumuşak ışıklarla parıldıyordu.

Bir adam ve bir kadın üzerine çıktı ve içimi bir heyecan kapladı. Declan haklıydı; gösterinin sonuna kadar dayanamayabilirdim. Kadının çok güzel olduğunu buradan görebiliyordum. Saçları sıcak kahverengiydi ve kalın dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Üzerindeki tek giysi, örttüğünden daha fazlasını açıkta bırakan siyah iç çamaşırıydı. Gözlerim sahnedeki adama kaydı. O da Declan gibi koyu renk saçlara sahipti ve onun gibi yapılıydı.

Adamın parmakları kadının vücudunda gezindi ve ince omzuna bir öpücük kondurduğunda tüylerim diken diken oldu. Parmakları kadının vücudunun ön kısmında, göğüslerinde, düz karnında ilerledi ve kalçalarının arasında kayboldu.

Vücudum ihtiyaçla uğulduyordu; tam burada adamla yaşayabileceğim zevk. Vücudum kucağında kıpır kıpırdı, popomu kalçalarına doğru ileri geri sürtüyordu.

Elleri beni ona doğru çevirdi ve gözlerimiz buluştu. Kadının inlemelerini ve sahnedeki adamın homurtularını içimdeki bir sisin arasından duydum.

ama hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey Declan'dı, arzuyla kararmış gözleri benimkileri yansıtıyordu.

"Elbiseni çıkar," diye emretti, sesi sertti. Hemen itaat ettim, o sırada elbisemi başımın üzerinden çekmeme yardım etti. "Ah, en sevdiğim rengi giymişsin."

Üzerimde kırmızı bir külot ve sütyen vardı. Kırmızının ona beni, huyumu hatırlattığını söyledi. Elleri arkama uzandı ve sütyenimi çözerek dikkatsizce düşmesine izin verdi.

"Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum." Sesi içimde titreşti, bedenim aşırı hassaslaştı. "Kemerimi çöz, Marissa."

Emrettiği şeyi hevesle yaptım, siki bana doğru fırladı. Son seferinde boxer da giymemişti. Güçlü elleri hızlı bir hareketle külotumu yırttı ama umurumda değildi. Ellerini seksimin üzerinde görmek istiyordum. Parmağı amımın içine girdi ve vücudum bu tatlı müdahaleyle sarsıldı.

Beynim ona duyduğum bastırılmış ihtiyaçla bulanıklaşmıştı; ellerim sikine uzandı.

Kafası geriye doğru düştü. "Siktir, bebeğim. Seni özledim," diye inledi, kalçaları dokunuşuma doğru itiliyordu. Parmaklarını amımdan çıkardı ve teker teker yaladı. "Tadın hâlâ benim kadının gibi," diye inledi ve sözleriyle beni orgazmın eşiğine getirdi. İşte bu üzücüydü, değil mi?

"Sana içimde ihtiyacım var," diye inledim, sesim boğuk ve kendi kulaklarıma garip geliyordu. Tenim çok sıcaktı, bedenim ihtiyaçtan yanıyordu.

"Al beni bebeğim," diye ısrar etti, kalçalarımı tuttu ve beni tam sikinin üzerine ayarladı.

Seksim ihtiyaçla titreşti, içimdeki horoz için sıkıştı. Kendimi onun üzerine bıraktım ve ikimizin de iniltileri karanlık odayı doldurdu.

Bir eli başımın etrafına dolandı, beni dudaklarına götürdü, diğer eli ise ben onu sürerken bana rehberlik etti.

"Declan," diye inledim. "Aman Tanrım!"

"Henüz değil," diye emretti, eli saçlarımı acı verecek kadar sıkıyordu. Umurumda değildi; iyi hissettiriyordu. Kalçaları sert hareketlerle yukarı doğru itildi, içimi sonuna kadar doldurdu ve gözlerim kapandı. İçime tam oturan, bana zahmetsizce zevk veren tek kişi oydu. Çok yaklaşmışım.

"Aman Tanrım!" Dudaklarımdan bir çığlık koptu, orgazm vücudumu sarsarken amım onun sikinin etrafında kenetlendi. Beni becermeye devam etti, vücudumu istediği şekilde hareket etmesi için yönlendirdi. Onun altında bir bez bebek gibiydim.

Dokun. Hiç kimse ve hiçbir şey önemli değildi, bedenimi en yükseklerle çıkaran bu adam dışında.

"Siktir, bebeğim. Aynen öyle," diye kükreyerek beni uçurumun kenarına kadar takip etti. Parmakları sahiplenici bir şekilde tenime gömüldü, siki içimde seğiriyordu. İkimizin de nefesleri kesilmişti, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Onu unutabileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim. Ben onundum; her zaman onun oldum.

Dünya yavaş yavaş tekrar odaklanmaya başladığında, sahneden gelen inlemeleri duydum ve arkama baktım. O ikisi zirveye yaklaşıyorlardı.

Declan kıkırdadı ve ben de gözlerimi ona çevirdim. "Çok uzun sürmedi," diye mırıldandı, başını boynumun kıvrımlarına gömdü. "Bir dahaki sefere onları yeneceğiz."

Başımı arkaya atarak güldüm. Sadece Declan böyle bir şey söyleyebilirdi. "Yaşını suçlardım," diye takıldım ona, "ama ben senden önce orgazm oldum."

"Ben o kadar iyiyim," diye gülümsedi.

Vücudum nefis bir şekilde doyduğunu hissetmesine rağmen alay ettim. "Belki de benim için bir süredir böyle olduğu içindir. Senin bahanen ne?"

Sahneden gelen inilti bize ulaştı ve omzumun üzerinden tekrar baktım. Adam kadını sertçe beceriyordu, elleri kadının kalçalarında ve kadının içine girip çıkıyordu. Adam kadına hiç merhamet göstermiyordu ve kadın da buna bayılıyordu, her itişte çığlıkları daha da yükseliyordu.

"Her zaman izlemeyi sevdin, Marissa," diye kulağımın dibinde inledi, sonra omzumu hafifçe ısırarak beni işaret etti.

Declan hâlâ içimdeydi ve yeniden sertleştiğini hissedebiliyordum. "Ve sen yapmadın mı?" Çifte sırtımı dönerek ona meydan okudum.

"Bu yüzden buraya üye oldunuz, değil mi?"

Okyanus mavisini bakışları beni izliyordu ve çok fazla şey görebildiğini hissettim. "Buraya getirdiğim tek kişi sensin," diye konuştu sonunda.

Hay sikeyim. Bu tam olarak duymak istediğim ama duymamam gereken şeydi.

Üzerinden kalkarak ayağa kalktım, sütyenimi ve elbisemi alıp tekrar giydim. Gözleri her hareketimi takip ediyordu.

"Bir dahaki sefere külotumu yırtma," diye mırıldandım, elbisemin altında külot olmadan kendimi açıkta hissediyordum.

Dudağının yarısı yukarı kıvrıldı ve pantolonunun kemerini bağlayarak kendini içeri çekti. "Gel kucağıma otur, Marissa." Bacağını okşadı.

"Kulağa çok sapıkça geliyor Declan," diye rahatsızca güldüm. Şimdi biraz stres attığımız için kendimi yeniden biraz gergin hissediyordum. Tekrar kucağına oturdum ve eli beni sardı.

"Senden sadece kucağıma oturmanı istiyorum." Gözlerim ona kaydı ama çok ciddi görünüyordu. "Şimdi söyle bana, neden aniden mesaj attın? Bensiz yaşayamayacağına inanmak isterdim ama yedi yıl boyunca benden uzak kaldıktan sonra bunun böyle olduğundan şüpheliyim."

Odada sessizlik uzayıp gidiyordu. İyi bir fikir gibi görünüyordu, ama şimdi buradaydım ve o çok anlayışlı görünüyordu, o kadar emin değildim.

Parmaklarım gömleğinin düğmesiyle oynadı. Bunu istemek riskliydi ama Emma'nın bugün bu kadar acı çektiğini görmek canımı yakıyordu. Emma'nın acı çektiği her saniye Brianna da parçalanıyordu ve ben onları çok seviyordum. Aile olmuşlardı. Mateo da Brianna'yı seviyordu. Sanki canlanmış gibiydi. Doğum günü partimde birlikte dans ettikleri anı görmeliydim.

"Sor, Marissa." Declan'ın sesi beni tekrar odak noktama getirdi. "O kadar da kötü olamaz."

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye mırıldandım kısık bir sesle, göz göze geldik.

"Başka kimsenin karşılayamayacağı bir şey mi?" Sesi biraz alaycıydı ve gözlerim yaşardı. Keşke bilseydi! O Emma'nın amcası ya da kuzeniydi... öyle bir şeydi. Emma'nın hastalığından kurtulması için tek şansı o olabilirdi. Brianna, Kyle'ın O'Connor'larla olan bağlantısını bilmiyordu, tıpkı Mateo ve halkını bilmediği gibi. Onu tüm bunlardan uzak tutmaya çalıştım. Ama artık bizim dünyamızdaydı.

Kyle, O'Connors'ın akrabasıydı. Suç söz konusu olduğunda hiç vicdanı sızlamazdı ve öldüğü gece bunu olabilecek en kötü şekilde kanıtlamıştı. Evet, O'Connor'lar da tıpkı Mateo gibi organize bir suç hayatı sürüyorlardı. Ama ne İrlandalıların ne de İtalyanların asla dokunmadığı bazı işler vardı. Brianna Kyle'ın iyi bir adam olmadığını biliyordu ama annesinin eline geçen geçmiş raporunu hiç okumamıştı. Ne de olsa, annesinin korkmasının nedenlerinden biri de buydu. Bir senatörle Kyle'ın kalibresinde biri arasındaki bir bağlantının senatörün kariyerini mahvedeceği konusunda haklıydı. Yine de bu Brianna'nın annesinin bencil bir sürtük olduğu gerçeğini azaltmıyordu.

"Mar, sorun nedir?" Çenemi tuttu ve alnını alnıma dayadı. "Ağlama. Eğer yardım edebilirim, ederim. Söz veriyorum."

Titrek bir nefes aldım ve gökyüzüne sessiz bir dua gönderdim.

"Bir arkadaşım var," diye başladım, sesim hafifçe titriyordu. "Kızı hasta. Gerçekten hasta." Beni dinledi, vücudu gergindi ama sessiz kaldı. "Tedavisi bugün başladı. Bu onun ilk tedavisiydi ve sanırım

hepsinin içinden canlı çıkmayı başardı. Onu görmeliydiniz, o kadar küçük ki-"

Sesim kesildi ve devam edemeyerek sözümü kestim.

"Özür dilerim, bebeğim." Yanağımdan süzülen tek bir damla gözyaşını sildi.

"Emma bu kemoterapi turunu atlatamayacak. Kemik iliği nakline ihtiyacı var. Arkadaşım annesi olmasına rağmen uygun değildi. Ben test yaptırdım; Daphne de yaptırdı. Doktoru rastgele donör arıyor ama şu ana kadar bir şey çıkmadı." Duraksadım, içimi korku kapladı. "Onu doğumundan beri tanıyorum. Doğduğunda doğum odasıydım. Onu kaybederse en iyi arkadaşım yıkılır. Bu beni de yıkar."

"Doktor faturaları için paraya ihtiyacın var mı?" Başımı salladım.

Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum.

"Emma'nın babası onunla hiçbir şey yapmak istemiyor. Ama İrlandalıydı. Muhtemelen biraz abartılı olacak ama soracaktım." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Uygun olup olmadığınızı görmek için test yaptırmayı düşünür müsünüz? Tanıdığım tek İrlandalı sensin."

Bunu söylediğime inanamadım. İçim titrerken bakışlarını tuttum ama bu bana daha önce verdiği zevkten farklıydı. Bu korkuydu, korkunç ve soğuk bir korku.

"Soracak başka biri olsaydı-" diye fısıldadım alçak sesle, gömleğini kavrayarak. "O sadece dört yaşında. Eğer bundan sağ çıkamazsa, ben de en iyi arkadaşımı kaybedeceğim."

"Ah, Marissa," sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. "Bunu sormak için benimle yatmana gerek yoktu."

Dudaklarımdan ağır bir nefes çıktı. "Declan, asla olamayacağımızı biliyorum. Bunu yedi yıl önce bilmiyordum ama artık biliyorum. Yine de bu seni istediğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor." Bakışları bana inanmadığını gösteriyordu. "Bu doğru. Seni istediğim gibi başka bir erkeği hiç istemedim. Kendime bunun aptalca olduğunu ne kadar söylesem de. Senin kim olduğunu öğrendiğimde, bunu sürdürmek ikimiz için de intihar olurdu. Evet, bana söylemediğin için incindim ama tanıştığımız o gece tüm bilgilerini istememiştim. Ve sana tam adımı da söylemedim. Ama umudumu kaybetmedim, ki bu aptalcaydı. Ta ki Giovanni'yi dövdüğün güne kadar." Kardeşimin dövülmüş yüzünün görüntüsü zihnimde parladı, suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi. "Ve ben hâlâ seni istiyorum. Şimdi bana bunun beni ne kadar korkunç bir insan yaptığını söyle."

"Marissa-" Açıklamaya çalışacağını biliyordum ama açıklanacak bir şey yoktu. Brianna, Daphne ve benim bu bokun içinde ne kadar derin olduğumuzu anlayamıyordu bile.

"Lütfen açıklamaya çalışma bile Declan," diye kestim sözünü. "Bana sadece evet ya da hayır de."

"Ne zaman ve nerede?"

"Ne?" İnanamayarak kekeledim.

"Uygun olup olmadığımı görmek için ne zaman ve nerede test yaptırmamı istediğinizi söyleyin," dedi kararlı bir şekilde.

Bu sefer ağlamaya başladım. Günün tüm stresi bir anda üzerimden atılıverdi. Başımı göğsüne gömdüm ve eli sırtımı ovdu.

"Şşt, bebeğim," diye mırıldandı. "Ağlama."

Bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi kaldırdım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Kahretsin, Marissa. Senin için her şeyi yapacağımı bilmiyor musun?"

Kendimi toparlamaya çalışarak burnumu çektim. Onun olmak istiyordum. Hiç kimse ve hiçbir şey Declan kadar doğru gelmiyordu. Belki başka bir hayatta, ama bu hayatta asla olmayacaktı.

"Beni izlerken gözlerin zümrüt gibi parlıyor," diye mırıldandı usulca. Kulağa neredeyse taparcasına geliyordu ama bu benim açımdan hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. "Bana ne zaman ve nerede olduğunu söyle."

"Bakalım bizi yarına sıkıştırabilecek miyim?" dedim, sesim hâlâ titrekti. "Doktorla görüşmem lazım. Yarın senin için uygun olur mu?"

"Bunu başaracağım."

Başını ellerimin arasına aldım. "Bunun için sana sonsuza dek borçlu kalacağım," diye İrlanda mafyasının başına yemin ettim. Ona bu sözü vermek aptalcaydı ama ciddiydim. Brianna'nın doğru yolda olduğunu biliyordum ama onu tehlikeye ve başka bir organize suç grubunun arasına atamazdım. Emma'ya denk olacağından neredeyse emindim.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Marissa. Ama bize bir şans ver." "Ama-"

"Herkesin canı cehenneme," diye mırıldandı. "Ben ailemin reisiyim. Ben ne dersem o olur ve sen de benimsin. Bize bir şans ver."

"Bunu bir savaş başlatmadan nasıl yapabileceğimizden emin değilim. Kardeşlerim ve kuzenim senin peşine düşer. Ve Giovanni, olanlardan sonra onu suçlayamam bile."

"Şimdilik sadece ikimiz için endişelenelim," diye önerdi. "Eğer bir gün, bir hafta ya da bir ay geçtikten sonra benim sana göre olmadığımı karar verirsen, ailelerimizle uğraşmaya gerek yok. Eğer beni gerçekten istediğine karar verirsen, o zaman bizim için onlarla savaşırım."

"Beni istemiyor olabilirsin," dedim, sözleriyle sarsılmıştım.

"Son yedi yıldır seni eşim olarak istiyordum. Benim açımdan hiçbir çekince ya da şüphe yok."

Tanrım, kalbimde ona ait olmayan bir karış yer varsa bile, artık kesinlikle ona aitti.

KIRK BEŞ

Declan

W

Burada mı?

Hastanenin otoparkında Marissa'yı bekledim. Otuz dakika önce aramıştı, Mateo'yu kaybetmeye çalışıyordu. onu güvende tutmak için. Kuzeninin onu güvende tutması beni rahatsız ediyordu. Onu güvende tutan kişi ben olmak istiyordum. O benim kızımdı. Ama Marissa'nın kuzeni ve kardeşleriyle yakın olduğunu biliyordum. Daha başlamadan onu kaybetmemek için dikkatli davranmalıyım.

Dün gece Marissa'nın arabasıyla uzaklaşmasını izlediğimde, yedi yıldır ilk kez kendimi bütün hissettim. O benim eksik parçamdı. Yine de haklıydı! Onun ailesi ve benim ailem yıllardır savaş halindeydi. Olasılıklar bize karşıydı. İtalyanlar ve İrlandalıların bir arada yaşayabileceğine inanıyordum, her iki tarafa da yetecek kadar iş vardı ama bazı lanet insanlar nefret ve başkalarıyla çalışmaya karşı dirençle o kadar derine işlemişlerdi ki.

Telefonumu tekrar çıkardım ve kardeşimin bana gönderdiği e-postaya göz attım. Jeep Brianna Bernadotte'a aitti. Bu bir tesadüf olamazdı. Mateo'nun kadını da Brianna'ydı. Bana soyadını hiç söylememişti ama bu çok büyük bir tesadüftü.

Tüm bunlar bir çeşit tuzak mıydı? Merak etmeden duramadım.

Tam da Brianna'nın ailemi aradığı sırada Marissa ilk kez bana ulaştı. Ben vazgeçmeden önce kaç kez benimle konuşmayı reddetti? Marissa'nın zamanlaması şüpheliydi. Onu yakından takip etmem gerekiyordu ama bu onu hâlâ istediğimi göstermiyordu. Mateo'yla birlikte ailemi çökertmek için çalışıyorsa, onu yok etmek zorundaydım.

Hayatın kendisinden daha çok arzuladığım kadın. Bu benim için iyi değildi ama ailemi yok etmesine izin veremezdim.

Ve Brianna Bernadotte. O güzellik de Marissa ile birlikte yok edilecekti.

Marissa'nın BMW'si görüldü. Hızla otoparka girdi ve bir park yerinde gıcırdayarak durdu. Onunla güvenli sürüş hakkında konuşmam gerekecekti. Her zaman dikkatsiz bir sürücü olmuştur. Park eder etmez arabadan indi ve bana doğru koşmaya başladı.

"Özür dilerim," diye özür dilemeye başladı. "Beklediğimden daha uzun sürdü."

"Sorun değil."

"Her şey yolunda mı?" Marissa bir kadın olabilirdi ama onun saf ya da masum olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Mateo başa geçmeden önce babası bir ailenin reisiydi. Bizim dünyamızın nasıl işlediğini biliyordu ve Mateo hayatının büyük bölümünde ailenin reisi olmasına rağmen, babası bazı işleri yürütüyordu. Normal bir insanın görmemesi gereken bazı şeyleri gördüğüne dair banka hesabım üzerine bahse girerim. Ve ailenin her zaman önce geldiğini anladı.

"Evet. Hadi yapalım şunu."

Elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve hastaneye doğru yürüdük. Dr. Guzman zaten bizi bekliyordu.

"İşte buradasınız," diye karşıladı bizi. "Test edilecek bir başka aile üyesi." "Umm, aslında bu bir arkadaş. Alakası yok, ama umarım mucize."

Başını salladı. "Emma'nın dün tedaviden sonra zor bir gün geçirdiğini duydum."

"Evet, kötüydü," diye mırıldandı Marissa, omuzları çökmüştü. "Bunu onun için kolaylaştırmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

"İzlemenin zor olduğunu biliyorum," diyerek nazikçe elini okşadı. "Yine de çocuklar inanılmaz derecede dirençli." Marissa ikna olmuş görünmüyordu ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Peki annem nasıl dayanıyor?"

"Nasıl kendini kaybetmedi bilmiyorum. Emma'yı nasıl rahat ettireceğini biliyordu ve bütün gün uyuyana kadar ona sarıldı."

"Onun da kendine iyi baktığından emin olun. Annesinin hastalanmasına izin veremeyiz."

Doktor dikkatini bana çevirdi. "Hazır mısınız?"

"Yolu gösterin doktor."

"Mükemmel," diye yürümeye başladı, Marissa ve ben de ona ayak uydurduk. "Hızlıca bir örnek alacağız. Eğer eşleşirseniz, tekrar gelmeniz gerekecek. Eşleşme türüne bağlı olarak ya pelvis kemiğinizin arkasından sıvı ilik almak için cerrahi bir prosedür uygulamamız ya da kök hücre bağışında bulunmamız gerekecek. İkinci işlem cerrahi prosedür gerektirmez, ancak toplam beş gün boyunca filgrastim adı verilen bir ilacın enjeksiyonlarını almak için sizi her gün görmemiz gerekecektir. Bu ilaç kan dolaşımınızdaki trombosit sayısını artıracaktır. Nakil için yaklaşık beş bin trombosit toplamamız gerekiyor. Daha sonra aferez adı verilen bir işlemle kanınız bir kolunuzdaki iğneyle alınacak ve kan yapıcı hücreleri ayıran bir makineden geçirilecektir. Kalan kan diğer kolunuzdan size geri verilecektir. Emma'nın durumunda, kemoterapiden sonra enjekte edilene kadar dondurulacaktır. Donör olarak her gün iğne olmanız gerekecek. Hatta bazen Emma'ya yetecek kadar trombosit üretebilmek için günde iki kez."

Marissa endişeyle elimi sıktı. "Eğer uygunsa, bu iki prosedürden biri onun için tehlikeli mi?"

Benim için gerçekten endişeleniyor mu?

Doktor aniden durdu. "Eğer kök hücre bağışlama yolunu seçebilirsek, hayır. Kemikten sıvı çekmek için cerrahi işlem yapmamız gerekirse, küçük bir risk var. Hepimiz biliyoruz ki hiçbir cerrahi prosedür tamamen risksiz değildir. Risk çok küçük ama yok diyemem."

"Oh." Marissa'nın ameliyat seçeneğinden hoşlanmadığı belliydi. Doktor da öyle.

"Herhangi bir sorunuz ya da fikrinizi değiştirme olasılığınız var mı?" Gözleri bana kilitlendi.

"Hayır," dedim ona kararlılıkla. "Oraya varırsak hangi seçeneği kullanacağımızı düşünelim."

"Mükemmel," diye yürümeye devam etti. "Sonuçlarınızı aceleye getireceğim." On dakika sonra işimiz bitmiş ve yola çıkmıştık.

"Declan, ameliyat konusunda emin değilim." Marissa hastane lobisinin ortasında durdu. "En az iki gün yatarsın."

"Benim için endişeleniyor musun, bebeğim?"

"Belki de kan hücrelerini yapmakta ısrar edebiliriz?"

"Bu konu hakkında fazla bilgim yok ama bunun bir seçim olduğunu sanmıyorum. Hasta için neyin işe yarayacağına testler karar veriyor gibi geldi."

Dudağını çiğnedi ve ben de yüzünü ellerimin arasına aldım. "Şimdi endişelenme. Bir şey duyduğunda bana haber ver."

Zümrüt bakışları bana kilitlendi. Bana baktığında Mateo'nun ailesi olduğunu unutmak çok kolaydı. Birlikteyken ondan başka hiçbir şey ve hiç kimse önemli değildi.

"Teşekkür ederim Declan." Sesi yumuşak bir okşamaydı. "Yapmam gereken bazı işler var. Seni bu gece görmek istiyorum."

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Ne zaman? Dün geceyle aynı yerde mi?"

Kıkırdadım. "Benim küçük röntgencim. Hayır, benim çatı katım. Sana saati ve adresi mesaj atarım."

Elleri belime dolandı ve öpmek için yüzünü yukarı kaldırdı. Ağzımı onun yumuşak dudaklarına bastırdım ve lanet olsun, neredeyse normal bir çift olduğumuzu hayal edebiliyordum. İşe giden kocasına veda eden bir kadın.

"O zaman bu gece görüşürüz," diye mırıldandı dudaklarıma gülümseyerek.

KIRK ALTI

Mateo

I

Brianna'nın Emma'yı evime getirmesinin üzerinden üç gün geçti. Marissa ve Daphne de onu takip etti ve herkes yavaş yavaş yerleşmeye başladı. Ama ben kadınımı zar zor görebiliyordum. Kaydım

Gece geç saatlerde çarşafaların arasında onun yanındaydı ve güneş doğmadan gitmişti. İrlandalılarla olan durum tırmanmıştı. Kuzeninin kafatasının yeniden ortaya çıkmasıyla tansiyon yükselmişti. Kafatasında bulunan kurşun Agosti ailesine ait silahlardan birine saplanmıştı. Bu ne Giovanni ne de bizim için iyiye işaret değildi.

Şimdi de Brianna hakkında sorular soruyorlardı. Declan'ın boynunu sıkmak istedim. Onu gören tek kişi oydu, bu yüzden emrin ondan geldiğine emindim. Tanrı'ya şükür, o ve Emma taşındı. Tedavisinin ertesi günü Emma hâlâ halsizdi ama kızlar yavaş yavaş toplanmaya başladılar, Emma ise tombul küçük parmağıyla yanına almak istediklerini göstermekten keyif alıyordu. Bütün sabahı böyle geçirdik, küçük Emma hepimize patronluk tasladı.

Brianna'nın gülüşü ve kızıyla ilgilenme şekli kalbimi ısıttı. Marissa sabahın geç saatlerinde ortadan kayboldu. Nereye gittiğini sormak için peşinden gittiğimde, Brianna bana yetişti ve elimi tuttu.

"Geri dönecek," diye mırıldandı ve yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. Küçük elleri belime dolandı, vücudu benimkine baskı yapıyordu. Brianna'ya her gün, tüm gün boyunca sahip olsaydım, yine de yeterli olmazdı. Beni o kadar zahmetsizce yere seriyor ve istediği gibi yönlendiriyordu ki, temkinli olmalıydım. Bunun yerine, her şeyi kabul ettim.

Antonio, Daphne ve Emma'nın üst katta gülüşüklerini duyabiliyordum.

"Nereye gidiyor?" Onu sorguladım. "Peki dün gece neredeydi?"

"Bunu fark ettin, ha?"

Kıkırdadım. "Çoğu şeyi fark ederim."

Önümdeki bu genç kadın hariç. Benim için yavaş yavaş çözölen bir gizem olmaya devam etti. Bana kalbinin bir kısmını açtı ama tamamını değil. Hâlâ kendini tutuyordu.

"Dün gece bir adamla buluşacaktı," diye mırıldandı ve gözlerinde gerçeği gördüm. "Muhtemelen bugün de onunla buluşacak."

"Ondan hoşlanıyor olmalı," diye mırıldandım.

"Marissa'yı asla bilemezsin." Brianna bu konuda haklıydı. "Ama bırak kendi başına çözsün."

"Daphne'nin Antonio ile olan ilişkisini çözmesine izin vermeli miyiz?" Onu sorguladım ve gözlerinde şaşkınlık parladı.

"Vay be Mateo," diye mırıldandı. "Senden hiçbir şey kaçmıyor." Kokusunun tadını çıkararak çenesini kemirdim. Tanrım, bu kadının yanında azgın bir ergen çocuk gibiydim. "Evet, bırak Daphne ve Antonio da kendi işlerini halletsinler."

"Arkadaşının benim sağ kolumla birlikte olması seni rahatsız etmiyor mu?" Alay etti. "Beni neden rahatsız etsin ki? İkisi de yetişkin."

"Ondan çok daha yaşlı." Ellerim onun sırtından yuvarlak kıkına doğru ilerledi. Bu kadının vücudunun her santimini gerçekten seviyordum.

"Güzöl, belki yatakta onunla ne yapacağını bilir." Vücudu benimkine yaslanmıştı ve sesi boğuk çıkıyordu. "Tıpkı senin benimle yatakta ne yapacağını bildiğın gibi."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Benden oldukça yaşlı bir adamla birlikte olduğumdan beri," diye alay etti.

Kalçalarımı nazikçe ona doğru ittim. Sert şişkinliğini hissettiğı anda dudaklarından bir nefes çıktı ve gözleri arzuyla doldu. "Bu oldukça yaşlı adam sana bütün gün ve bütün gece boyunca zevk verebilir."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, elleri karnımdan aşağıya indi ve şişkinliğimin üzerinde durdu. Avuç içiyle hafifçe sikime masaj yaptı. "Buna güveniyorum," diyerek beni baştan çıkardı.

Telefonum titredi ve dudaklarımdan bir küfür dököldü. Onu banyoya götürmek ve onunla birlikte olmak istiyordum.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Sen o işi hallet. Ben gidip toplanmayı bitireyim."

"Kadınım beni böyle zor durumda mı bırakacak?" Telefon elimdeyken ona meydan okudum.

"Sen telefodayken sana oral seks yapmayacağım," diye muzipçe karşılık verdi. "Ama bunu hayal etmekte özgürsün."

Arkasını döndü ve kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak benden uzaklaştı. Bana ters bir bakış fırlattı ve beni arkasından bakarken yakaladı.

"Telefona cevap ver Mateo," diye düşündü geniş bir gülümsemeyle.

Telefonun sesini kapatıp onu banyoya götürmeliydim. Çünkü o zamandan beri tam bir karmaşa yaşanıyor.

İnsanları sorgulamak için tuttuğumuz binaya doğru ilerlerken botlarım kaldırımda sessizdi. Antonio'yu evde bıraktım. Ondan daha fazla güvendiğim kimse yoktu ve eğer bir şey olursa, Brianna ve kızların güvende olmasını sağlardı.

Gözlerimi biri Giovanni olmak üzere nöbet tutmaları için gönderdiğim üç adama diktim. Oturmuş, kâğıt oynuyorlardı.

"Misafirimiz nasıl?" diye sordum. Elini uzattı, ben de tuttum ve sırtına bir tokat attım.

"Mız mızlanıyor," diye sırtıttı.

"Amcık," diye tükürdüm eldivenlerimi giyerken. Tepeden tırnağa siyah giyinmişim. Patron olabilirdim ama işkence yapmak ve bilgi almak bana göre değildi. "Kimin için çalıştığını biliyor muyuz?"

"İrlandalıları dedi. İlk başta buna inanmamak için bir neden bulamadım," dedi İtalyanca. "Ama bunun bir şaşırtmaca olabileceğini düşünüyorum. Bazı şeyler akla yatkın değil."

"Ne gibi?"

"Tam olarak tanımlayamıyorum Mateo." Giovanni elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama bu adamın tam olarak bizim dünyamızdan olduğunu sanmıyorum. Bunu söylemek için bir dayanağım yok ama bazı şeylerden habersiz gibi görünüyor."

Bir an için sözlerini düşündüm. Eğer İrlandalıları olmasaydı. Öyle mi?

Giovanni, "Ayrıca, sadece Brianna hakkında soru sormuyor," diye devam etti. O

Kadınımı çok önemsiyordum ve kıskançlık içimi kemiriyordu. Brianna'dan sadece birkaç yaş büyüktü, onun için iyi bir adam olabilirdi ama ona saygı dışında herhangi bir şekilde bakarsa kuzenimi gömerdim. "Emma'yı da soruyor. Emma'nın tıbbi kayıtlarını çıkardı.

kreşe gitmiş. Brianna'nın Columbia Üniversitesi'ndeki ilk yılından sizin için çalışmaya başladığı zamana kadar olan detaylı kayıtlarını bulduk. İşte o zaman izini kaybettirdi."

Ne demek istediğini anlayabiliyordum. Brianna bana bağlanana kadar İrlandalılar onun üniversite yıllarını ya da başka bir şeyi umursamayacaklardı.

"Şimdi sadece hayatı için pazarlık yapmak istiyor ve bize her türlü fidyeyi ödeyeceğini garanti ediyor."

İkimiz de sırtttık. Yeryüzünde onu benden kurtaracak bir fidye yoktu. Sevdiğim kadın için bir tehditti. *Sevdiğim kadın Brianna.*

Giovanni'nin omzunu okşadım. "Onu bıçaklamak için benim sıram."

Başıyla onayladı ve ben de esirimizin tutulduğu odaya girdim. Penceresiz bir odaydı, duvarlar betonu. Zayıf ışık karyoladaki adamı aydınlatıyordu. Kırklı yaşlarının ortasındaydı, yüzünde çirkin bir yara izi vardı. Gözleri zalim ve ölüydü, ama şimdi korkuyu barındırıyordu.

Güzel, korkacak kadar akıllı. Ben olsam korkusundan faydalanırdım.

Yataktan kalktı, nefes alış verişi ağırlaşmıştı. Bana saldırmaya çalıştı ama ben yumruğumu yüzüne indirerek onu dururdum. Yakasından tuttum ve onu duvara fırlattım. Gürültülü bir gümbürtü yankılandı, vücudu yere yığıldı ve kayarak yere düştü.

Arkamdan kapının açıldığını duydum ama gözlerimi hiç kaçırmadım. "İyi misin?" Giovanni'ydı. "Kalmamı ister misin?"

"Evet, gösteri için kal," dedim ona.

Esirimiz bana baktı. En büyük tehdidin nerede olduğunu anlamıştı. Kurnazca benden biraz daha uzaklaştı. "Ne istiyorsun?"

"Cevaplar." Nefes aldım. "Bana neden Brianna ve Emma Bernadotte'un etrafını kokladığını söyleyeceksin."

Adı dudaklarımda İtalyanca gibi tınlıyordu. Soyadını neden değiştirdiğini, neden bu ismi seçtiğini bilmek istiyordum.

"Beni İrlandalılar tuttu." Sertçe yutkundü, kendini yukarı kaldırdı ve karyolaya çarptı.

"Ne zaman?"

"İki ay önce." "Neden?"

"Onun ve kızın ölmesini istiyorlar."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Yalan söylüyordu. Saçmalıklarına inandığıma inanmasına izin verdim. Bilgi sağlayıcı rolüne alışmasını izledim. Tek sorun... beni yalanlarla besliyordu. Odanın öbür ucuna atıldım ve onu boğazından yakaladım. Ellerimi pençeledi ama eldivenlerim cildimi koruyordu. Önce dilini sonra da kafasını koparmak istedim ama zamanım gelmişti. Henüz zamanı gelmemişti. Orosu çocuğunun bana kimin için çalıştığını söylemesi için diline ihtiyacı olacaktı. Koyu renk gözlerinin kafasından fırlamaya başlamasını izledim. Yüzü efordan ve oksijensizlikten kızarmıştı.

Hırıldamaya başladı ve ben de onu bıraktım. Yere düştü, sudan çıkmış balık gibi nefes nefese kalmıştı. Orada oturmuş bana bakıyor, bir sonraki şeyi bekliyordu.

"Konuşmaya hazır mısın?"

diye sordum. "Sana her şeyi anlattım."

İçimi çektim. "Sanırım zor yolu seçeceğiz."

Onu bir kez daha kaldırdım ve sırtını beton duvara bastırdım. Yumruğum karnına saplandı ve tekrar nefesini kesti. Sonra göğsüne öyle sert vurdum ki, yumruğumun altında kemiklerinin çatladığını hissettim. Genel kanının aksine, bir insanın kaburgasını kırmak için sadece birkaç hesaplı yumruk gerekir.

"Bekle," diye hırıldadı.

"Ben de daha yeni başlıyordum," diye alay ettim onunla.

"Beni annesi tuttu," diye bağırdı ellerini havaya kaldırarak. Burada teslimiyet yoktu. Onu gözlemledim. Pislik herif doğruyu söylüyordu.

"Ne?" Giovanni şok içinde sordu. "Kimin annesi?"

"Genç kadının annesi beni işe aldı," diye konuştu. "Küçük kızın büyükannesi. İkisinin de ortadan kaldırılmasını istedi. Olayı İrlandalılar yapmış gibi gösterecekmiş."

Brianna'nın annesi kendi ölüm fermanını imzaladı ve bunun farkında bile değildi. O lanet sürük bunu kendi hayatıyla ödeyecekti.

"Neden?" Sesim saf buz gibiydi. Kimse benim kadınımı, ailemi tehdit edemezdi. "Ve neden İrlandalıları suçluyorsunuz?" İrlandalılarla aramızdaki çatışmayı nereden bilebilirdi ki?

"Söylemedi." Şimdi ağzındaki baklayı çıkarmaya fazlasıyla hevesliydi. "Sadece kızının ve torununun değerlerinden daha fazla sorun çıkardığını söyledi. Ve hepsini kaybetmek istemiyordu. Bilmiyorum amına koyayım. Ben sadece bir suikastçıyım. Öldüklerinde ödememi alacağım. İki milyon dolar."

Giovanni ona doğru hamle yaptı ve yumruğu burnuna geldi. "Hiç sorgulamadan masumların canını yakacaktın." Yumrukları devam etti

onu dövüyordu.

"Giovanni," diye uyardım onu ve hemen sustu, parmak eklemleri kan içindeydi.

Silahı kılıfından çıkardım ve adamın gözleri yuvalarından fırladı. Yüzü kan içindeydi, tek gözü şişmişti ve burnu kırılmıştı.

"Bu geceyi kısa kesip şu herifin kafasına bir kurşun sıkalım mı?" Silahı ona doğru ittim ve soğuk bir şekilde gülümsedim.

"Sanırım öyle," diye sakince kabul etti Giovanni. Hissettiğinin tam tersi olduğunu biliyordum ama mafya patronu olmak için öfkeyi ve her türlü duyguyu saklamak zorundaydınız.

Suikastçıya soğuk bir şekilde, "Kelleni annesine teslim edeceğim," dedim.

Silahı şakağına dayadım ve tetiği çektim, beyni beton duvarlara sıçradı. Hiçbir şey hissetmedim... pişmanlık duymadım. *Aileme bulaşırsan, bana da bulaşırsın.* Ve lanet olsun, Brianna benim her şeyimdi.

Silahımı kılıfına geri koyarak Giovanni'ye döndüm. "Diğer iki adama temizlik emrini vermelerini söyle. Sonra da dışarıda bana katılın."

Arkama bile bakmadan çıktım ve binadan çıktım. Sıcak yaz gecesi havası yüzüme çarptı ve öfkem içimde kaynadı. Lanet olası annesi vur emri vermişti! Bu gece uçağıma atlayıp Kaliforniya'ya gitmek ve o kadını avlamak istiyordum. Yıllar boyunca ona yavaş yavaş işkence etmek.

"Mateo," Giovanni'nin sesi arkamdan geldi.

Küçük kuzenimle yüzleşmek için döndüm. Sarsılmış görünüyordu.

"İyi misin?" Onu tüm hayatı boyunca tanıdım. Giovanni bir gün güçlü bir lidere dönüşecekti.

"Öz annesi," diye mırıldandı. "Anlamıyorum. Brianna onu kovduğundan beri onunla hiç görüşmedi. Ondan hiçbir şey istemedi. Neden kendi kızını öldürmek istesin ki? Ve Emma'yı da!"

"Bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim." O kadına bunu ödeteceğimden zerre kadar şüphem yoktu. "Şimdilik, bunun tek bir kelimesinin bile kimseye ulaşmasını istemiyorum. Bunu bilecek olanlar sadece ben, sen ve Antonio olacak."

Hiç tereddüt etmeden başını salladı.

Range Rover'ıma bindim ve yola çıktım. Olan biten onca şey yüzünden son üç gündür ne Brianna'yı ne de Emma'yı pek görememiştim. Saat akşamın dokuzu bile olmamıştı ve onu uyumadan önce yakalamak için yeterince erken olduğunu umuyordum. Girişte beni hevesle bekleyeceğini umuyordum.

Güneş ufukta batıyordu, yakıcı ışınları evimin üzerine bir parıltı yayıyordu. Brianna'dan beri bir yuva haline gelmişti. Ondan önce sadece başımı uzattığım bir yerdi.

Brianna'yı görmek için sabırsızlanarak merdivenlere doğru yürüdüm. Onun güvende olduğundan emin olmak istiyordum.

"Mateo," Antonio'nun sesi beni durdurdu, ayağım ilk merdivenin üzerindeydi.

Kravatımı gevşeterek, "Daphne'yle geceyi geçireceğini sanıyordum," diye yarı alaycı bir sesle konuştum. Ne lanet bir gün!

"Seni arıyorum," diye karşılık verdi. "Brianna hakkında bilgi aldım."

Pek mutlu görünmüyordu. "Evet?"

"Kendin okumak isteyebilirsin," diye önerdi. "Anlat bana," diye emrettim.

"Nereden başlamamı istersiniz?" diye sordu.

Siktir, o kadar kötü mü?

"Ofisime girmemiz gerekiyor mu?"

"Daha iyi olabilir." Bana dosyayı uzattı ve ben de açtım.

Gözlerim, çocukluğundan bale yıllarına, annesiyle bozuk ilişkisine, büyükannesinin yanına taşınmasına ve çocuğuna ve çocuğunun babasına sahip olmasına kadar bilgileri gözden geçirdi.

Brianna söz konusu olduğunda her kuralı çiğnedim. Muayeneden geçmeden, gizlilik anlaşmasını imzalamadan ve detaylı bir geçmiş araştırması yapılmadan önce onu kendime çektim. Kafaları yerine aletlerini kullandıklarında erkeklerin başına gelen buydu. Kırk dokuz yılımı aldı ama işte, sonunda benim de başıma geldi.

Kapıyı kapattım, sonra Antonio'nun özetini bekledim. Ben bilgilere göz gezdirdim ama Antonio üzerinde çalıştı. Hepsini bilmem gerekecekti.

"Anlat bana," dedim ona masamın arkasına otururken. Onun benim çatım altında, bu geniş mülkün sadece bir koridorunda olduğunu bilmek burada kalmamı zorlaştırıyordu. Ama bu onunla ilgiliydi. Ailemin tehdit altında olmadığından emin olmalıydım.

Yoksa ne olur? Gitmesine izin verecek miyim?

Hayır, değildim. Ama bilgi gücü ve onu güvende tutmamı sağlayacaktı. Onunla aramızdaki bu şey, peşini bırakmak istemediğim bir şeydi.

"Babası Boston şehir polisiydi," diye başladı. "Fotoğrafını gördüğümde tanıdık geldiğini düşündüm. İçerideki adamımızdı. Brianna'nın annesi

Kaliforniya senatörüyle evlenmek için çocuğunu da yanına aldı. Beş yaşındaydı. Babası o on yaşındayken öldü."

"Bunları bize neredeyse kendisi anlattı," dedim ona.

Bir kalp atışını bile kaçırmadan devam etti.

"Evet. Annesi onun bizimle olan bağlantısını biliyordu. Söylenenlere göre onu terk etmesinin nedeni buymuş ama görünüşe bakılırsa bu onun bahanesiymiş. Çocuk cenazeye üvey babasıyla gelmiş, annesi yokmuş. Babasını gömmeden önce zar zor yetişebilmiş. Daphne'nin babası da oradaydı. Dünya ne kadar da küçük. Çocuk Kaliforniya'ya dönmek istemedi, üvey babasına burada onunla kalması için yalvardı. O da yapamayacağını söyleyince, büyükannesiyle kalmak için ağlamış. Mario bunu anlatırken boğuldu. Adamı hiç üzgün görmemiştim, lanet olası bir cenaze şovu olmalı. Zavallı çocuk."

Brianna annesini çocukken bile önemsememiş olmalı. Ama artık babasının içerideki adamımız olduğunu bildiğimize göre, örgütümüz hakkında düşündüğümünden daha fazlasını bildiğini göz ardı edemezdim.

"Cenazeden bir hafta sonra annesi Brianna'nın yasal soyadını üvey babasının soyadı olan Williams olarak değiştirmek için mahkemeye başvurdu. Oldukça aktif bir çocuktur, profesyonel bale yapıyordu, yarışmalara katılıyordu, sık sık gazetelere çıkıyordu. Columbia'ya gitti, orada Marissa ve Daphne ile tanıştı. Şehirdeki School of American Ballet'de de bale yapmaya devam etti. Tüm masrafları üvey babası karşıladı."

Bekledim. İkimiz de endişe verici olanın çocuğun babası olduğunu biliyorduk. Bu bağlantı kötü haberdi. Ve Marissa bana yalan söylemişti. Bilmemesi mümkün değildi.

"Çocuğun babası Declan'ın kuzeni Kyle Sullivan. İki yıl önce kaybolan ve Declan'ın suçu bizim üzerimize atmaya çalıştığı kişi."

"Marissa biliyor mu?" Bildiğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. "Evet," diye cevap verdi, dudakları incelmışti. "Daphne de biliyor."

"Lanet olası kadınlar," diye homurdandım.

"Doğum belgesinde babanın kim olduğu bilinmiyor," diye devam etti ve gözlerim ona kaydı. Bu garipti. İrlandalıları bilirim, buna asla izin verilmezdi.

"Emin misin?"

"Üç kez kontrol ettim," diye onayladı, sesi sertti. "Hayati kayıtların tüm versiyonlarını kontrol ettim. Babası başından beri bilinmiyor olarak listelenmiş. Doğum yaptığında sadece Marissa, Daphne ve büyükannesi vardı."

kayıtlı ziyaretçiler. O'Connor'ların ne Brianna'yı ne de kızını bildiklerini sanmıyorum."

"Daha fazlası var mı?"

Bunun gerçekten son olmasını diledim ama daha fazlası olduğunu biliyordum. Henüz yirmi beşinde olan genç bir kadının bu kadar çok sırrı olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Brianna'nın dört yıl önceki telefon kayıtlarını kontrol ettim. İrlandalıların hiçbirisiyle bağlantısı yok. İki yıl önce Brianna çocuğun babasını aramış," diye yavaşça konuştu. "Telefon kayıtları bir hafta görüştüklerini gösteriyor, sonra hiçbir şey yok." Durakladı ve ağır bir sessizlik oldu. "Tam da kaybolduğu zamandı. Marissa ve Daphne o sırada Brianna'da kalıyorlardı ve ona yardım ediyorlardı. Çocuk hastaydı. Lösemi. Bu onun ikinci tur tedavisi."

Anlamı havada asılı kaldı. Öfkelenmek, bağırarak, cezalandırmak istedim. "Mateo, orada daha fazlası olmalı ama bunu sadece o üçü biliyor."

Antonio bunu yüzümde görmüş olmalı. Yalan söylenmesine duyduğum öfke; ailemin, dürüstlük teklif edilmeden erkeklerin savaşımasına ve ölmesine izin vermeye istekli olması.

"Declan ve adamlarına karşı neredeyse savaşa giriyorduk," diye dişlerimi sıktım. "Ölümler olacaktı, ellerine kan bulaşacaktı. Ve Giovanni de bunu biliyordu! O lanet piç bunu biliyor olmalıydı."

"Emin değilim," Antonio en azından soğukkanlılığını korurken benim tek tattığım ihanetti. Daha da kötüsü, Marissa ve kardeşinin ihaneti Brianna'nın sırları kadar acıtmıyordu. Mantığım onu haklı çıkarmaya çalıştı. Beni tanıımıyordu; bana güvenmek için hiçbir nedeni yoktu. Yine de, son iki hafta boyunca bile her şeyi saklamıştı.

"Antonio, "Mateo, bu işi halletmeden önce her şeyi öğrenmeye çalışalım," diye önerdi. İçimden bir ses burada daha fazlası olduğunu söylüyor."

"Bu kadarı yeterli değil mi?"

"Çok fazla, evet," diye kabul etti. "Ama bu sırrı uzun süre sakladılar. Bir nedeni olmalı. Ayrıca, bunu hep birlikte mi yaptılar yoksa sadece içlerinden biri mi yaptı bilmiyoruz. Belki de Giovanni iddia ettiği gibi sadece gözetlemenin temizlenmesine yardım etmiştir."

"Onu doğum günü partisinde Brianna'yla gördün," diye tükürdüm, kıskançlık ve öfke gözümü kör etmişti.

"Evet, bir dostluk gördüm," diye sakince cevap verdi.

"Tam olarak ne olduğunu nasıl öğrenmeyi düşünüyorsunuz?" Onu sorguladım. "Dördüne de işkence mi yapmalıyız?"

Brianna'nın canının yanacağını düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ona dokunmaya cüret eden herkesi öldürebilirdim. İki yıl önce Giovanni'yi cezalandırmak bana pek iyi gelmemişti ama Declan bunu talep etmişti, yoksa büyük bir savaş başlayacaktı. Tıpkı benim öğrendiğim gibi, o da Giovanni'nin kuzeninin gözetimde bıraktığı pisliği temizlemekle bir bağlantısı olduğunu öğrendi. Doğal olarak bizim de bu işle bir ilgimiz olduğunu düşündü.

Declan, Giovanni sorgulanırken hazır bulunmayı talep etti, aksi takdirde saldıracaktı. Sırf savaş olsun diye bir savaşa girmek istemiyordum. Bu yüzden kabul ettim ve Giovanni'yi aldığımızda Declan, Giovanni'nin kuzeninin ölüm haberi karşısındaki şaşkınlığını ilk elden görebildi.

Bu gerçektir, değil mi? Lanet çocuk o kadar da iyi bir aktör değildi. Declan'ın kuzeni olduğunu bile bilmiyordu. Eğer Declan Brianna'nın bu işe karıştığını öğrenirse, tüm gücüyle onun peşine düşerdi. Üç kadının da peşine düşerdi.

Ve işte oradaydı, kararımı çoktan vermiştim.

"Bugün öğrendiğimiz bir şey daha var," diye dişlerimi sıktım.

Antonio bekledi. Öfkemi hissedecek kadar beni iyi tanıyordu. "Brianna'nın annesi kızını ve torununu öldürttü."

Antonio'nun yüzünde şok ifadesi vardı, ağzından bir dizi küfür çıktı. "Emin misin?" diye sordu sonunda.

"Evet. Adam ortadan kaldırıldı ama annesinin onu neden öldürmek istediğini bilmem gerekiyor." Brianna hamile olsun ya da olmasın benim kadınımdı. Adet görmeye başlayıp başlamadığını yakında öğrenecektik. Her iki durumda da, kimsenin ona zarar vermesine ya da gitmesine izin vermeye niyetim yoktu. Şimdi tek yapmam gereken onu sonsuza dek benimle kalmaya ikna etmektir. "Annesiyle ilgili her şeyi araştırmanı, kızını ve torununu neden öldürmek istediğine dair herhangi bir bağlantı bulmanı istiyorum. Ne kadar önemli ya da önemsiz bir ayrıntı olursa olsun... Hepsini bilmek istiyorum. İşimiz ve İrlandalılar hakkında gerçekten ne kadar şey bildiğini bilmek istiyorum. Brianna'nın babasının içerideki adamımız olduğunu biliyorsa, nasıl çalıştığımıza dair bazı fikirleri olabilir."

"Bunu bir öncelik haline getireceğim."

"Daphne ne öğrendiğini biliyor mu?" Antonio'nun zeki olduğunu biliyordum ama lanet olsun, kadınlar bize aptalca şeyler yaptırıyordu. Bana bir bakın, Brianna'ya sırılsıklam aşık olmuştum. Ve onu çok az tanıyordum bile. Kendini tuttuğunu biliyordum ama ne kadar tuttuğunu hiç fark etmemiştim.

"Hayır, Daphne hiçbir şey bilmiyor ve bana da hiçbir şey söylemedi." Ses tonunun altında bir acı sezdim. Bunu anlayabiliyordum. "Bu üçü çok sıkı fıkı."

"Evet, öyleler," diye mırıldandım. Başka hiçbir şey olmasa bile, birbirlerinin arkasını nasıl kolladıklarını takdir edebilirdim. Bu yük treninin geldiğini hiç görmemiştim. Marissa'nın partisinde bir şeyler sakladıklarını hissetmiştim. Ama bu kadarını hiç tahmin etmemiştim. "Bunu bilen başka biri var mı?" Antonio'ya sordum.

"Hayır, sadece sen ve ben."

"Güzel," dedim ona. "Bu şekilde kalsın. Kimsenin bildiğimizi bilmesini istemiyorum. Yine de araştırmaya devam edin. Tam olarak ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. Brianna ve Emma'ya annesi tarafından yapılan saldırıyı bilen tek kişi Giovanni. Her şeyi öğrenene kadar onu uzak tutmalıyız."

Antonio başka bir şey söylemeden başını salladı ve gitmek için döndü.

"Antonio," diye durdurdum onu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bu konuda sana güveniyorum."

Gülümsedi. "Ondan çok hoşlanıyorum," diye karşılık verdi. "Ve o yanımdayken seni daha çok seviyorum. O yüzden endişelenme. Bu benimle birlikte mezara gidecek."

Ofisimden çıktı ve ben de sandalyeme yaslanıp kravatımı gevşettim. Brianna'yı arzuluyordum, ona gitme isteği güçlüydü ama kendimi kalmaya zorladım. Mesafeye ihtiyacım vardı. Birkaç hafta içinde dünyanın merkezi haline gelmişti. Ne olursa olsun onu koruyacaktım. İrlanda mafyasının başı Declan'la bir savaş başlatmak ya da onu güvende tutmak söz konusu olduğunda, her zaman önce onu seçerdim. O ve Emma ailemizin bir parçası oldular. Onun güvenini kazanacaktım. Uzun zamandır kendine güveniyordu ama ona yalnız olmadığını gösterecektim. Onlardan vazgeçmeyi ya da onları kaybetmeyi reddettim.

Kimi kandırıyordum ben? Kahveyi üzerime döktüğü andan beri onu arıyor, onu arzuluyordum. Ne pahasına olursa olsun onu istiyordum.

"Siktir," diye mırıldandım. Ayağa kalktım ve kendime bir bardak viski doldurmak için mini barıma doğru yürüdüm. Bütün bir şişeye ihtiyacım vardı ama şimdi sarhoş olmanın bana bir faydası olmazdı.

Bir saat sonra Brianna'nın ve benim odama doğru yola çıkmıştım. Saat gecenin onunu geçiyordu. Evin içinden geçerken yatak odamızın ışığının hâlâ açık olduğunu gördüm.

Yatak odamız, diye düşündüm kendi kendime ve kulağa doğru geliyordu. Evimiz, ailemiz, çocuklarımız.

Ondan istediğim şey buydu. İşten eve döndüğümde onun yüzünü

görmek istiyordum. Uyumaya gittiğimde, gördüğüm son yüz onun yüzü olacaktı. Uyandığımda, beni karşılayan ilk şey onun yüzü olacaktı. I

Mutluluğunu ve üzüntüsünü paylaşmak, korktuğunda onu korumak, yaslanabileceği omzumu ona sunmak istedim.

Yatak odasına girdiğimde, onun küçük bedenini büyük yatağıma sıkışmış halde buldum. Kitap okurken uyuyakalmış olmalı, beni bekliyordu. Kıyafetlerimi çıkardım, üzerimde sadece boxer'ımı bıraktım, yıkandım ve yatağa girdim. Kindle'ına ne kadar önem verdiğini bildiğinden, onu komodinin üzerine taşıdım ve lambayı kapattım.

Kollarımı vücuduna dolayarak onu kendime çektim. Hayatım boyunca hiç kimseye ihtiyaç duymamıştım ama ona ihtiyacım vardı.

Kıpırdandı ve göz kapaklarını açtı.

"Hey," diye mırıldandı hülyalı bir şekilde. Rahatlamıştı, tüm gardını indirmişti. "Merhaba Bellissima," diye mırıldandım, dudaklarına bir öpücük kondurarak.

"Seni özledim," diyerek kollarını bana doladı ve yumuşak bedenini benimkine bastırdı. Bu kadın için sertleşmem için gereken tek şey buydu. Evet, daha ona dokunmadan önce bu kadın için kırbaçlanmışım. O benim kadınımdı.

"Yorgunsun," diyerek ona bir çıkış yolu göstermeye çalıştım.

"Ben de azdım," diye mırıldandı, tembelce gülümsedi ve kendini bana sürttü. Elleri karın kaslarımda gezindi, boxer'ımın içine indi ve yumuşak eli şaftımın etrafını sardı. "Görünüşe göre sen de öylesin."

Aletim gece gündüz demeden onu istiyordu. Söz konusu o olduğunda doyumсуzduм. Başka hiçbir şey umurumda değildi. Geçmiş önemli değildi, sırları önemli değildi. Önemli olan tek şey oydu. Mutlu olduğunda yıldızlar gibi parlayan gözleri, bana her şeyini vererek öpen dudakları, dokunuşlarımla yanan vücudu. İstedığım son şey onun kalbi ve ruhuydu.

"Kendine dokundun mu?" Onu sırt üstü yatırdım ve dizimle bacaklarını ayırdım. Çok uyumluydu, sırtını eğdi, amını sikime doğru bastırdı.

"Denedim," diye mırıldandı, elleriyle boxer'ımı aşağı çekerken. Ona yardım ettim ve yere attım. "Çıkamadım."

Bu itiraftan memnuniyet duyarak gülümsedim. Babydoll'unu başının üzerinden çekerek tüm güzelliğiyle önümde durdu. Meme uçları benim için yalvarıyordu. "Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadım kısık sesle, meme ucunu tutarak dişlerimin arasında.

Sırtını dikleştirdi, yumuşak bir inilti odanın sessizliğini doldurdu. Kahretsin, onu bu kadar çok istediğim gerçek değildi. Bunca yıl boyunca, onu arzuladığım hiçbir şey olmamıştı.

Brianna'nın da en az benim kadar ihtiyacı vardı ve istiyordu.

Göğüs ucunu nazikçe ısırdım ve elleri saçlarıma dolandı.

"Söyle bana." Diğer meme ucuna geçtim ve onu emdim. Göğüslerine gösterdiğim ilgiye bayılıyordu.

"Sen. Sadece seni istiyorum," diye fısıltıyla nefes aldı. Gözlerim yüzüne kaydı ama gözleri kapalıydı, yüzünün her yerinde arzu yazıyordu. Zevkin içinde kaybolmuş, ona sahip çıkıyordu. Talep ediyordu. Ona her şeyi verecektim. Boynundan yukarıya doğru öptüm, ağzını talepkâr bir öpücükle aldım.

Her şeyimi ona verirdim ve her şeyimi alırdım. O benimdi. Benim seveceğim, benim koruyacağım, benim besleyeceğim.

Yüzünü ellerimin arasına alarak, "Gözlerini aç, Brianna," diye emrettim.

Ağır göz kapaklarının altından beni izliyordu, bakışları arzuyla puslanmıştı. "Evlen benimle, aşkım."

Küçük bir nefes aldı ve dudakları şokla doldu.

"Evlen benimle," diye tekrarladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Onu ve kızını hayatımın sonuna kadar güvende tutacaktım. Onlar benimdi, benim bir parçamdı. Onu güvende ve benimle tutmak için gerekirse şehirleri yakıp yıkar, savaşlar başlatırdım.

KIRK YEDİ

Brianna

Iuykulu halimin tüm bunları gerçeküstü gösterip göstermediğinden emin değildim. Mateo sanki bu dünyada benden başka hiçbir şey yokmuş gibi beni izliyordu.

"Evlen benimle." Kelimeleri tekrar duydum. Rüya görmemiştim. Sesi sertti, gözleri üzerimdeydi ve beni istediğini söylüyordu. Ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu bilen bir adamdı bu.

Bana evlenme teklif etti. Bunu beklemiyordum, duygularımız hakkında hiç konuşmamıştık. Ona aşık oluyordum, hem de çok, ama bunu kendime saklıyordum. Yüksek sesle itiraf etmeyi reddettim. Onunla geçirdiğim her saniye ondan daha çok hoşlanmama neden oluyordu. Emma ve benimle ilgilenme şekli, ikimizin de iyi olduğundan emin olmak için kullandığı küçük yöntemler.

Ama onunla evlenebilir miydim? Hamile olduğumu mu düşünüyordu? Adetime daha birkaç gün vardı.

Ona doğru ilerledim, dudaklarım onunkilerle buluştu. Öpüşmemizde tutku, çaresizlik ve ihtiyaç bir aradaydı. Dili ağzımın içine girdi ve benimkine dolandı. Kollarımı ensesine doladım, sanki kalan son kaya parçamış gibi ona tutundum.

"Bu bir evet mi?" diye mırıldandı dudaklarıma karşı, ikimizin de nefesleri kesilmişti.

"Evet."

Onu arzuluyorum. Onu istiyorum. Onu seviyorum.

Duygular damarlarımda akıyordu. İlk dansımız sırasında kollarım ona sarıldığı an onun olmuşum. Ona aşık olmuşum.

Bir sonraki öpücüğü morartıcıydı, sahipleniciydi.

Ona açıldığımda, ağızlarımız çarpıştı ve öpücüğü sert ve talepkârdı, tüm duyularımı kaybetmeme neden oldu. Bu adamın hayatımda olmasından başka hiçbir şeyin önemi yoktu. O saçlarımı okşarken ben de tırnaklarımı çıplak sırtında gezdirdim. Dişleri alt dudağımı ısırды, sonra acıyı yalayarak uzaklaştırdı.

"Benim," diye homurdandı, ağızı benimde açgözlülükle geziniyordu.

Güçlü, sert vücudu benimkinin üzerinde duruyordu. Güçlü kollarının her ikisi de başımın iki yanına doğru hareket etti. Bacaklarımın arasındaki ağrı nabız gibi atıyor, onu dindirmesi için sabırsızlanıyordum. İhtiyaçla inledim, kalçalarımı yukarı kaldırdım, ona ihtiyaç duydum.

Kalçalarımı kavrayarak kendini girişime hazırladı ve bana çarptı. Sert, kaba, hızlı ve acımasızca hareket etti.

"O-Oh, Tanrım. Lütfen durma," diye nefessiz bir ses tonuyla yalvardım.

Tekrar içime girdi, beni sonuna kadar doldurdu. Tekrar çekti ve sertçe geri soktu.

"Kimse sana dokunamaz, aşkım."

"Daha fazla, Mateo," diye gırtlaktan gelen bir inilti yatak odamızda yankılandı.

Mateo içime girerek beni sertçe becerdi. Kollarımı sıkıca boynuna doladım ve asıldım.

"Bana bak, aşkım." Sesi boğuk ve derindi. Ağır göz kapaklarının arasından onu izledim, bakışlarımız kilitlenmişti. Gözleri zümrüt gibi parlıyordu, beni sarhoş gibi izliyordu.

Daha hızlı girip çıkıyordu. "Benim kadını." Çekildi ve sonra geri geldi, nefesimi kesti. "Bana benim olduğunu söyle, amore."

Tüm vücudum hassastı, her sert hamleye uyuyor ve onu karşılıyordu. "Ben seninim Mateo. Her zaman seninim." İçimde yoğun bir zevk dalgası yükselirken kelimeleri zar zor söyleyebildim ve kendimi bırakarak bu duyguya teslim oldum. Onun olmuştum.

Sırtım dikleşti ve onun adını haykırdım. Beni tüketti, korlar damarlarımı yaladı, sadece onun için. Daha hızlı hareket edip daha da derine inerken tüm vücudum titredi.

"Brianna," diye homurdandı, başı geriye eğildi ve gözleri sımsıkı kapandı. İçime boşalmadan hemen önce kasları gerildi. Kalp atışım onunkiyle eşleşti, nefes alışım tıpkı onunki gibi sık ve zordu.

Bu farklı hissettirdi. Sanki her nefesi, her kalp atışını almış ve kendisininmiş gibi sahiplenmişti. Bana baktı ve alnımdan nazikçe öptü.

"Benim ölümüm
olacaksın." "Ben mi?" diye
nefes verdim.

"Bana yaptıkların," diye fısıldadı. "Seni güvende ve yanımda tutmak için bu dünyayı yakıp kül edebilirim."

Avucumu yanağına dayadım. *Onu seviyorum, diye* fısıldadı zihnim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. İçimden çıktı ve beni yanına yatırabilmek için ikimizi de döndürdü.

"Uyu, aşkım." Kulağımın dibinde, benimkiyle aynı ritimde atan kalbinin sesiyle uykuya daldım.

Uyandığımda Mateo'nun kolları bana sıkıca sarılmıştı. Ona gittikçe daha çok alışıyor ve etrafında olmayı seviyordum. Üstünü çizin, onu seviyordum. Ama etrafımızda o kadar çok sır vardı ki, bunun uzun vadede asla başarılı olamayacağını biliyordum. Marissa bana ailesinde boşanmanın olmadığını defalarca anlatmıştı.

Ama hayatımın geri kalanında Mateo ile evli olmak o kadar kötü mü olurdu? Ben öyle düşünmüyordum. Benim için o ailenin reisi değildi. O sadece Mateo'ydu, beni sert ve tutkulu bir şekilde beceren adam. Kızım kollarımda uyurken banyo fayansının üzerine oturup saatlerce bana sarılan adam. Evet, başlangıcımız sarsıntılıydı ama içgüdüsel olarak Mateo'nun yeminlerinin samimi olduğunu ve bana ya da Emma'ya bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini biliyordum. Aşktan bahsetmiyordu ama önemsiyordu.

Onu çok sevmekten korkuyordum, beni sevmeyeceğinden ve babam gibi, üvey babam gibi yavaş yavaş solup gideceğimden korkuyordum. Gerçek hayatta çok fazla mutlu aşk hikayesi görmemiştim. Aslında büyükannem ve büyükbabam tanık olduğum tek mutlu aşk hikâyesiydi.

Yüzünü izlemek için döndüm. Elimi uzatıp yüzünün çizgilerini takip etmemek için kendimi zor tuttum. Uyurken bile yüzü rahat ya da yumuşak değildi.

"Sabahın bu erken saatinde seni endişelendiren nedir?" Mateo'nun sesi beni irkiltti, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Hâlâ uyuduğunu sanıyordum," diye mırıldandım. Birden fark ettim ki, onunla birlikte kaldığımdan beri ilk kez uyandığımda hâlâ yataktaydı. Genellikle ben uyanmadan gitmiş olurdu. Kulübemdeki sabah bir istisnaydı.

Gözleri yavaşça açıldı. "Gözlerimi biraz daha dinlendiriyordum." Gözlerimin içine baktı, beni izliyordu. "İkinci düşünceler?"

Kaşlarımı çattım. "Ne hakkında?"

"Şimdiden unuttun mu?" Güldü ama gülüşü gözlerine ulaşmadı. "Benimle evlenmeyi."

Tereddütlerim mi vardı? Öyle düşünmüyordum ama başıma geleceğini düşündüğüm şey tam olarak bu değildi. Ama son beş yıldır hiçbir şey yolunda gitmemişti. Belki bu iyi, yeni bir başlangıç olabilirdi. O zaman neden kalbimde bir boşluk varmış gibi hissediyordum? Sevgi ve bağlılık istiyordum, her şeyi.

"Tereddüt yok," diye yanıtladım sonunda sorusunu.

"Emin misin?" diye sordu bana.

Çarşafı göğsüme doğru çektim ve sonra dizlerimi göğsüme çektim.

Derin bir iç çekerek elimden geldiğince açıklamaya çalıştım. "İkinci bir düşünce yok." Bir sonraki cümlemi en iyi nasıl ifade edeceğimi düşünürken alt dudağımı çiğnedim. "Seni bilmem Mateo ama ben çok fazla mutlu evlilik görmedim. Aslında sadece bir tane hatırlıyorum." Sessiz kaldı, yeşil bakışları beni delip geçiyordu, çok fazla şey görüyordu. "Annemin gerçek babamla evli olduğu döneme dair pek bir şey hatırlamıyorum ama duyduklarım pek de iyi şeyler değildi. Babam hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Üvey babamla annemin evliliği de," doğru kelimeyi aradım, "işlevsizdi. Evet, sanırım doğru kelime bu. Annem babamı perişan etmiş."

"Evliliğimizin perişan olmasından mı korkuyorsun?"

Derin bir nefes aldım. Saklanmak istemediğim için bakışlarına karşılık verdim. "Bilmiyorum. Tanrım, umarım annem gibi olmam. Ama korkuyorum. Gerçek bir evliliğin neye benzemesi gerektiğinden bile emin değilim. Büyükanнемle büyükbabamı çok fazla göremedim ve büyükbabam babamdan önce öldü."

Çarşafın kenarıyla oynayan elimi tuttu. "Bunu birlikte çözeceğiz. Benim ailemin de iyi bir evliliği olmadı ama boşanma benim ailemde asla bir seçenek değildir. Birbirimizin arkasını kollayacağız. Birbirimize karşı dürüst olduğumuz ve yeminlerimizi tuttuğumuz sürece, diğer her şey yerine oturacaktır."

"Tamam," diye kelimeleri boğuk boğuk söyledim. Sorun şu ki, ona tüm dürüstlüğü veremezdim. Onunla asla paylaşamayacağım bir sır vardı.

Yataktan kalktı ve şifonyerine doğru yürüdü, bir kot pantolon çıkarıp giydi. Sonra yatak odasından çıktı. Nefesimi tuttum, vücudumdan gerginlik akıyordu. Acaba yalan söylediğimi biliyor ve buna değmeyeceğime mi karar veriyordu?

Geri geldi ve ben de onun güçlü, bronzlaşmış göğsünü ıslattım. Karın kasları ağız sulandırıyor ve yirmi yaşındakiler bile bunu kıskanırdı.

Yatağın üzerinde sürünerek bana yaklaştı ve elinde siyah bir kutu olduğunu fark ettim. "İki gün içinde seninle evlenmek istiyorum," diye mırıldandı ve dudaklarına aç bir öpücük kondurdu. "Lütfen."

"İki gün mü?" Şok içinde haykırdım ve ondan birkaç santim uzaklaştım. Yüz ifadesini görmek istedim, şaka yapıyor olmalıydı.

Kutuyu açtı ve o güne kadar gördüğüm en güzel yüzük orada duruyordu. Kocaman bir zümrüttü, etrafı elmaslarla çevriliydi, pencerelerimizden sızan sabah güneşinin altında her bir taş diğerinden daha fazla parlıyordu. Yüzüğü çıkardı, sonra sol elimi tuttu. Yavaşça parmağımın üzerinde kaydırды. Yüzük bandının tamamını kaplayan küçük elmasları da fark ettim.

"Tam uydu," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Anneme aitti. Sana başka bir tane daha alıriz; en çok beğendiğini seçebilirsin."

"Bu çok güzel." Sesim titriyordu, parmaklarım da öyle. Duygular içimde dönüp duruyordu ve gözlerimin yaşardığını hissettim. Sonra sanki savaşı kazanmışlar gibi, tek bir gözyaşı kaçtı ve yanağımdan aşağı yuvarlandı. Neden ağlıyordum ki? Böyle bir anda ağlamamalıydım; gülüyor olmalıydım.

Çenemi parmaklarının arasına aldı ve beni zümrüt bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Neden ağlıyorsun, aşkım?"

"Sanırım bunlar mutluluk gözyaşları," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Yüzüğü sevdim. Bana senin gözlerini hatırlatıyor."

Gülümsedi, sonra eğildi ve dudaklarıyla bir damla gözyaşını yakalayıp öptü.

"Seni mutlu edeceğim, Brianna. Ve seni güvende tutacağım." Sözleri yumuşak bir yeminle söylenmişti. Tanık yok, meraklı gözler yok; sadece ikimiz varız. "İki gün içinde benim karım olacaksın. Endişelenmen gereken tek şey bir elbise. Geri kalan her şey halledilecek."

Göğsüm sevgi, umut ve aynı zamanda korku gibi pek çok duyguyla kabardı. "Biraz aceleye gelmedi mi?" Kısık bir sesle sordum.

"Benimle evlenme konusunda tereddütlerin mi var?" "Hayır Mateo," diye mırıldandım. "Ama neden bu kadar acele ediyorsun?"

"Çünkü tüm dünyanın senin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Ve sana ya da Emma'ya zarar vermeyi aklından bile geçirmeye cüret eden her erkek ya da kadını avlayıp öldüreğim."

Gerginlik vücudumdan yavaşça sızarken usulca güldüm. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey."

Sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Parmaklarım hafif kirli sakalında gezindi, sonra dudaklarına gitti ve orada kaldı. Yumuşaktılar, kararlılıkla kıvrılmışlardı. Nefes kesici bir güzelliği vardı. Kırklı yaşlarının sonlarında değil de otuzlu yaşlarının sonlarındaymış gibi görünüyordu. Görünüşü çok sert, güçlü ve hükmediciydi ama aynı zamanda koruyucuydu. Hiç kimse onunla kıyaslanamazdı ve istesem de istemesem de kendi kendine büyüyen bu duygular... Geçip gitmeyeceklerini biliyordum.

"Bana doğru geliyor," diye mırıldandı başparmağıma karşı, küçük bir ısırık aldı. "Sana da doğru geliyor mu, aşkım?"

"Evet," diye fısıldadım ve kaderim mühürlendi.

Mateo ve Antonio o sabahın ilerleyen saatlerinde ofise gittiler ve Marissa'yı nişan yemeği ve düğün için işleri yetiştirmek amacıyla herkese emir yağdırırken bıraktılar. Telefonda birilerine patronluk taslıyor, onlara restoranda masaların nasıl kurulmasını istediğine dair çok kesin ölçüler veriyordu.

Sadece Daphne'nin duyabileceği şekilde nefesimin altında "Çok abartıyor," diye mırıldandım. Bütün gün bunu yapmıştı ve saat neredeyse öğleden sonra dörde geliyordu.

Gözlerini devirdi ve karşılık verdi, "Öyle mi dersin? İki gün sonraki bir düğüne kaç kişi gelecek ki?"

"Yüzlerce insan gelecek," diye homurdandı Marissa her ikisine de Biz.

Daphne beni dürterek *deli olduğunu söyledi* ve ikimiz de kıkırdadık.

"Anne, artık sonsuza kadar burada mı yaşayacağız?" Emma'nın sesi ikimizi de

Daphne ve benim dikkatim onun küçük formundaydı. Biraz solgundu ama kendini çok daha iyi hissediyordu.

"Evet," diye yanıtladım onu. "Ama yine de kulübemizi ziyaret edeceğiz." Bu yanıt karşısında mutlu bir şekilde sıırıttı.

"Hayır, hayır," diye homurdanıyordu Marissa telefonda. "Tüm teras dedim. Bütün mekân sadece bizim partimiz için ayrılmalı."

"Buna daha fazla dayanamayacağım," diye mırıldandım nefesimin altında. "Gidip biraz temiz hava alacağım."

Marissa bu nişan ve düğün işini biraz fazla abartıyordu. Sanki aylardır üzerinde çalışılıyormuş gibi büyük bir olay olmasını istiyordu. Ona küçük bir düğünün gayet iyi olacağını söyledim. Tek umursadığım, sadece Mateo, Emma ve ben olabilirdik, Marissa, Daphne ve Antonio da şahit olabilirdi. Benim için sorun olmazdı.

"Bunu yapmayı sevdiğini biliyorsun." Emma etrafımızda zıplarken Daphne arkamdan geliyordu.

"Biliyorum," dedim nefes verirken. "Ama biraz abartıyor. Mateo ona evleneceğimizi söylediği andan beri telefonda. Bir gelinzilla gibi davranıyor ve gelin bile değil!"

Bakıştık ve kıkırdadık. "Evlendiğinde nasıl olacağını hayal edebiliyor musun?" Daphne şakayla karışık sordu.

"Aman Tanrım, bu beni gerçekten korkutuyor," diye itiraf ettim, alay ederek. "Umarım baş nedime olarak seni seçer çünkü ben böyle bir baskıyı kaldıramam."

"Bu yüzden mi baş nedimenizin olmamasına karar verdiniz?" diye sordu.

Ben.

Durdum ve ona döndüm. "Hayır, çünkü ikinizin de Olsun. İkinizi de eşit derecede seviyorum ve seçim yapamıyorum." Gülümsedi ama anladığını biliyordum. "Ayrıca, ben sadece sevdiğim insanların orada olmasını istiyorum. İkiniz de orada olduğunuz sürece, ikinizi de nedimem olarak kabul ediyorum."

"Brianna." Bir erkek sesi başımı döndürdü.

"Marcus." Onu gördüğüme şaşırmıştım. Hatta Mateo'nun ofisindeki o sabahtan beri onunla konuşmadığım için kendimi biraz kötü hissettim. "Nasılsın?"

O kadar da iyi görünmüyordu. Alnındaki yuvarlak şişlik, grotesk bir şekilde şişmiş gözüne doğru yol alan koyu mor ve siyah morluk tarafından vurgulanıyordu. Koyu morluk, gözünün altındaki hastalıklı sarıya doğru solmaya başlamıştı ve bu da iyileşme sürecinin başladığını gösteriyordu. Fiziksel olarak iyi yapılı olsa da, bırakın gerçek bir kavgayı, bir çatışmaya girecek bir tip gibi gelmedi bana.

"Seninle konuşmak istiyordum." Daphne'ye baktı. "Yalnız."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Daphne. Bunun üzerine kaşlarımı çattım.

Genelde bana cevap vermezdi.

"Sorun değil, Daphne. Emma'yı oyun alanına götürür müsün lütfen?"

Bana aynı fikirde olmadığını belli eden bir bakış attı ama Marcus'la konuşmanın ne zararı olabilirdi ki? Ne de olsa ihtiyacım olduğunda bana bir

iş verdi.

Yani ona bu kadarını borçluydum.

"Hemen arkada olacağım, Daphne." Ona dikkatle baktım.

Tekrar gözlerini devirdi ve iç çekerek yanımdan ayrıldı. Oyun alanına doğru bizden uzaklaşmasını izledim. Marcus'a bakmak için döndüm.

Konuşmak isteyen o olduğu için bir şey söylemesini bekledim.

"Brianna, Mateo'nun etrafında olmamalısın."

Oh, Tanrım. Konuşulacak onca şey varken, kardeşi hakkında mı konuşmak istedi?

"Marcus, gerçekten sanmıyorum-"

"Beni dinle," diye sözümü kesti. "O senin düşündüğün kişi değil."

Nereye varmaya çalıştığından emin olamadan kaşımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"O İtalyan organize suç ailesi Famiglia'nın başı," diye öfkeyle tükürdü.

Onu sessizce izledim. Gerçekten bu kartı kardeşine karşı kullanmaya mı çalışıyordu?

"Biliyorum," diye cevap verdim sonunda, kısa tutarak.

"Hayır, bilmiyorsun," diye devam etti. "O acımasızdır. Öldürür. İnsanlar ondan korkar.

O senin birlikte olman gereken tipte bir adam değil."

"Peki Brianna kiminle olmalı?" Mateo'nun sesi ikimizi de irkiltti.

Hangi cehennemden geldi bu?

"Sen değil," diye acı acı tükürdü Marcus kardeşine. "Öfken neredeyse görme yetime mal oluyordu." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bunu bana o yaptı. Kendi kardeşine. Ailenin her şey olduğunu söylüyor, ama bunu bana yaptıysa, sana ne yapardı... Emma'ya."

İki adamın arasına baktım. Mateo ona o mor gözü ve alnındaki şişliği mi vermişti? Müstakbel kocama sormama bile gerek yoktu. Mateo bunu tamamen kabullenmişti; gözleri kardeşine karşı soğuktu. Mateo'nun duruşu rahattı, elleri cebindeydi ama bu beni yanıltmadı. Göz açıp kapayınca kadar Marcus'un üzerine atlayabilir ve ona bir mor göz daha verebilirdi.

Elimi Marcus'un koluna koydum. "Dinle, Marcus. Kardeşler savaşır. Kız kardeşler de. Endişeni gerçekten takdir ediyorum ama kendi kararlarımı kendim verebilirim. Umarım düğüne gelirsin," diye ekledim. Korkunç hissediyordum.

Bunu nasıl araya sıkıştırdığımı bilmiyorum ama fiziksel çatışmaları yatıştırma konusunda pek de uzman sayılmazdım.

"Düğün mü?" Marcus şaşkınlıkla sordu ve içimden kendime lanet ettim. Marissa'nın çoktan evleneceğimizi tüm dünyaya duyurduğunu sanıyordum. "Onunla evleniyor musun?"

"Evet." Bir ayağımdan diğerine geçerken çok rahatsızdım. Mateo elini bana doladı ve sağ elini gerektiğinde silahına uzanmak için serbest bıraktı. İşte bu sinir bozucuydu. Sertçe yutkundum. "Geliyor musun?"

"Onunla evlenmemelisin," diye mırıldandı Marcus.

"Neden olmasın kardeşim?" Mateo'nun sesinde sert bir meydan okuma vardı.

Isırma, Marcus. Isırma, lanet olsun!

"Çünkü onu mutlu edemeyeceksin." Verdiği yanıt karşısında inledim ve Mateo'nun vücudunun yanımda sertleştiğini hissettim.

Elimi Mateo'nun takım elbise ceketinin altına soktum ve avucumu sırtına dayadım. Sert ve gergin kasları avucumun altında gevşedi ve titrek bir nefes aldım.

"Mutluyuz Marcus," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Lütfen gelmeyi düşün. Ne olursa olsun, sen hâlâ ailedensin. Ama gelmezsen de anlayışla karşılarız."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp bizden uzaklaşmasını izledim. Mateo'ya yan gözle baktım ve gözlerini üzerimde buldum. Kardeşiyle tamamen ilgisizdi.

Konuşmadan önce Marcus'un duyamayacağı bir yere gelmesini bekledim. "Mateo, ona vurmamalıydın. O senin kardeşin."

"Ve o benim kardeşim olduğu için hala hayatta. Başka biri olsaydı, senin hakkında tek bir kötü söz söylediği anda onu öldürürdüm."

Marcus zarar vermek istemiyordu ama bazen çok aceleci davranıyordu.

"İyi misin?" Mateo'ya sordum. Kardeşi hakkındaki tartışmayı uzatmanın bir anlamı yoktu. Ele almaları gereken bazı farklılıklar vardı, bu kesindi.

"Evet. Öyle mi?"

Omzumu silktim. "O senin kardeşin."

Mateo gerçekten de kıkırdadı. "Kesinlikle bana karşı bir darbe."

Başımı salladım. "O sadece yaralı. Onunla konuşmayı denemelisin."

"Konusacak bir şey yok." Ses tonundan fikrini değiştirmeyeceğini anlamıştım. "Eve geri dönmek ister misin?"

"Tanrım, hayır. Marissa tüm o etkinlik planlamalarıyla beni korkutuyor." İkimiz de kıkırdadık. Kuzenini iyi tanıyordu. "Hadi ondan dışarıda saklanalım," diye önerdim.

Koluna girerek Daphne ve Emma'yı aramaya başladık ve Antonio'yu çoktan onlarla birlikte bulduk.

KIRK SEKİZ

Brianna

"**M**Ommy, nasıl görünüyorum?" Arkamı döndüğümde kızımı açık pembe kolsuz güzel bir elbise içinde gördüm. Kollarımı açtığımda bana doğru koştu.

"En güzel prenses gibi görünüyorsun," diye gülümsedim. Yarın Bayan Mateo Agosti olacaktım. Yakında olacağım ismi kafamın içinde birçok kez fısıldamıştım. Her şey çok gerçeküstü görünüyordu.

Küçük kızım bu akşamki nişan yemeğimiz için hazırdı. Sol elindeki küçük tüpler hasta olduğunu hatırlatan tek şeydi. Bir sonraki kemoterapi seansı dört gün içindeydi. Az önce aldığım telefonda sonra umudumu korudum. Dr. Guzman Emma için iyi bir eşleşme olduğunu düşünüyordu ama henüz detay veremiyordu. Bana sadece iyi haberi vermek istemişti ve tüm yılımı güzelleştirmişti. İşler yoluna giriyor gibi hissediyordum.

Marissa ve Daphne, Emma'nın hemen arkasından geldiler.

"Çok güzel değil mi? Ona söylemeye çalıştım ama en iyisini annem bilir dedi," diye kıkırdadı Marissa. Sonra benim soyunmuş halime baktı. Duştan yeni çıkmıştım ve üzerimde hâlâ bornozum vardı. "Neden hâlâ giyinmedin?"

"Lütfen bana Mateo'yla ayaküstü sevişmediğini söyle," diye mırıldandı Daphne, sanki arkamdan gelmesini bekliyormuş gibi gözlerini etrafta gezdirerek.

"Ciddi misin?" Mırıldandım. "Hem de kapı ardına kadar açıkken?"

"Asla bilemezsiniz. İkinizden biri teşhirci olabilir," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Daphne, nefesinin altından konuşarak. Emma odanın karşı tarafında, aynada kendine hayran hayran bakıyordu.

"Gidip Mateo'ya elbisemi göstermek istiyorum," diye ciyakladı Emma ve havalandı. Ondan gerçekten hoşlanıyordu, bu da tüm bu evlilik olayını daha da çekici kılıyordu.

Daphne'ye döndüm. "Teşhirci ne demek? Henüz böyle bir şey duymadım."

"Birinin sizi görme riskini göze alarak seks yapmak. Herkesin içinde mesela."

Yüksek sesle güldüm. "Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey. Mateo da ben de asla böyle bir şey yapmazdık." Önemli bir şey değilmiş gibi omzunu silkti. "Hmm, sen ve Antonio," diye devam ettim, "siz ilgileniyor musunuz?"

"Siktir et, hayır," diye cevap verdi gecikmeden. "Ben üstümü değiştirirken bana bakan herkesi öldürür."

Mateo'nun bana parmağını uzatan ya da ilgisizlikten başka bir şeyle bakan herkesi öldürmekten çok daha fazlasını yapacağına dair bir his vardı içimde.

"Şimdi ciddiye teşhirci cinsel fanteziler hakkında mı konuşacağız?" Marissa hafifçe sinirlenerek araya girdi. "Bir saat sonra nişan yemeğimiz var ve Mateo'nun nişanlısı daha giyinmedi bile."

Marissa'yı inceledim. Tedirgin, neredeyse kızgın görünüyordu ve gözlerini kaçıırıyordu. Elini tuttum ve sonunda bana baktı. "Mar, bir sorun mu var?"

"Hayır."

"Bir terslik var," diye iddia ettim. Hiç şüphesiz biliyordum. "İki gün sonraki düğün için bu hazırlığın çok fazla olduğunu biliyordum."

"Yarın için her şey hazır," diye yanıtladı. "Çok fazla değil." "O zaman ne var?" diye sordum. "Seni rahatsız eden bir şey var. Bir şey mi var? Kuzeninle mi evleniyorum?"

Gözleri bana çevrildi. "Ne? Hayır!"

"Sonra ne olacak?" Onu acımasızca sorguladım. "Çünkü seni rahatsız eden bir şey v a r . "

"Yarınki düğüne bir eş getirmek istiyorum." Beklediğim bu değildi. Bu neden sorun olsun ki?

"O zaman getir onu," diyerek gülümsedim ve elini sıktım. "Düğünle ilgili her şeyi sen yaptın. Herhangi birini getirme hakkına sahip olmalısın."

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için arkasına baktı.

"Declan'ı getirmek istiyorum," diye fısıldadı.

"Oh."

"Delirdin mi lan sen?" Daphne sotto voce mırıldandı.

Marissa'nın yüzünün ve gözlerinin acıyla parlamasını izledim. "Ben de sonsuza dek mutlu olmak istiyorum."

Sonra kararımı verdim. "Getir onu," dedim ona kararlılıkla. O benim en iyi arkadaşımdı ve benimle birlikte cehennemi yaşayıp geri dönmüştü. Mutlu olmayı ve değer verdiği erkeğe sahip olmayı hak ediyordu. Onun için en azından bunu yapabilirdim.

"Brie-" Daphne başladı ama ben onu durdurdum.

"Bu bir düğün," dedim ona. "Gerginliğe gerek olmadığını göstermek için iyi bir yol olabilir." Daphne'nin gözlerinden buna inanmadığı anlaşılıyordu. "Antonio'ya söyleyecek misin?"

"Siktir et hayır," diye karşılık verdi. "Bu gece sevişmek istiyorum."

Üçümüz de kahkahalara boğulduk ve ikisine de sarıldım. "Sizi seviyorum," dedim onlara.

"Siz bayanlar bela mı planlıyorsunuz?" Mateo'nun sesi üçünü de ürküttü Biz.

Yatak odamızın girişindeki kapı çerçevesine yaslanmıştı. Bu adam nefesimi kesti. Yakışıklıydı, pahalı takım elbisesi güçlü ve uzun boyunu vurguluyordu. Görünüşü sertti ama yüzündeki küçük bir gülümseme yüz hatlarını yumuşatıyordu. Gözleri sadece benim üzerimdeydi ve vücudum anında tepki verdi.

Boğazımı temizledim ve sııttım. "Hiç sorun planlıyor muyuz?" "Tahminimce her zaman," diye yanıtladı.

Ona doğru yürüdüm ve avuç içimi göğsüne dayamaktan kendimi alamadım. "Emma seni buldu mu?"

"Öyle yaptı," gülümsemesi kolaydı. "Benden on övgü aldı ve sonra Antonio üzerinde çalışmaya başladı."

Kıkırdadım. "Aynı benim kızım gibi."

Parmağı boynumda gezindi ve ben her şeyi ve herkesi unuttum. "Akşam yemeği için bunu mu giyiyorsun?" Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı.

Gözlerimi kırıştırdım ve sonra kendime baktım. "Ben de tam giyinmek üzereydim."

"İyi," diye mırıldandı, beni yanağımdan öptü ve sonra kulağıma fısıldadı. "Aksi takdirde tüm akşam yemeği partisini öldürmek zorunda kalırdım. Seni bu şekilde görebilecek tek erkek benim."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. *Kesinlikle teşhirci değilim.*

"Bana yirmi dakika ver, hemen aşağıda olacağım." Başını salladı, sonra arkasını dönüp aşağıya yöneldi.

Arkadaşlarıma döndüğümde ikisi de tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu. "Ne?" Nedeninden emin olmasam da sesim biraz savunmacı çıkmıştı. "İkinizi birlikte izlemek," diye mırıldandı Marissa, "porno gibi." Onun bu tuhaf ifadesi karşısında kaşlarımı çattım. "Siz ikiniz yerçekimisiniz," diye ekledi Daphne. "Sanki aldığınız her nefes onun için, onun nefesi de sizin içinmiş gibi. Burada olduğumuzu unuttuğunuza dair hayatım üzerine bahse girerim." Yüzümün kızarması yeterli bir kanıttı. "Hadi, giyinmem lazım."

Restorana vardığımızda herkes çoktan oradaydı. Emma elbisesini herkese göstermek için sabırsızlanıyordu, bu yüzden Marissa ile gitmekte ısrar etti. Giovanni ve diğer üç koruma da onlarla gitti. Mateo'nun bize neden bu kadar çok koruma tahsis ettiğini merak ettim ama bunu düğüne ve Mateo'nun İtalya'dan gelen tüm ailesine bağladım. O ve Antonio son birkaç gündür gergin görünüyorlardı. Onu sorguladığımda Mateo sadece işlerinden biriyle ilgili bir sorun olduğunu söyledi.

Mateo ve ben ön koltukta iki adamıyla birlikte yolculuk ediyorduk; arkamızda bir araba, önümüzde de içinde daha fazla adam olan başka bir araba vardı. Tüm bu ekstra güvenliği görmezden gelmeye çalıştım. Üvey babamla büyürken buna biraz alışmıştım ama bu farklıydı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama şüphesiz farklı olduğunu biliyordum.

Restorana vardığımızda Mateo arabadan inmeme yardım etti. Gözleri bana aç aç bakıyordu. Merdivenlerden indiğim andan beri beni yiyip bitiriyorlardı.

Giydiğim zümrüt yeşili elbise tüm kıvrımlarımı sarıyordu. Yumuşak kumaş vücuduma hafif geliyordu ve gece havası açıkta kalan sırtıma serin geliyordu.

Sıcak, büyük avucunu sırtımda hissettim ve tenim onun dokunuşuyla olabilecek en iyi şekilde kavruldu.

"Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum," diye kulağıma fısıldadı, restorana girerken ikimizin de adımları yavaştı. Bu kadar kısa sürede bu düğün için neden bu kadar çok insanın geldiğini hâlâ anlayamıyordum.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde kocam olacak adama baktım ve onun büyüleyici bakışlarında boğuldum. O büyüleyici gözlerde öylesine şiddetli bir koruyuculuk, hayranlık ve özlem vardı ki. Kalbim çılgınca çarpıyordu ve tören ve resepsiyon geride kalana kadar bu durumda kalacağından emindim.

Adımlarım duraksadı ve ikimiz de restoranın lobisinde durduk. Yüzümü ona döndüm, kravatına uzandım, iki eli de belimdeydi.

"Sorun nedir?" diye sordu, sesi alçaktı.

Parmağımdaki zümrüt yüzük, onun koyu renk takım elbisesine karşı keskin bir renk parıltısıydı. Yüzüğün içindeki parlak taşı gözden kaçırmak zordu. Bir servet değerinde olmalı.

"Sanırım biraz gerginim," diye mırıldandım alçak sesle. "Marissa bana uzun zaman önce ailenizde evliliklerin genellikle benzer geçmişe sahip kişilerle yapıldığını söylemişti. Ben tam olarak benzer bir geçmişe sahip değilim."

"Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok." Başını eğdi ve beni hafifçe öptü. "Her zaman senin yanında olacağım." Yine de bu ifadeyle çelişmediğini fark ettim. "Ayrıca, sadece benim ne dediğim önemli."

Benden gergin bir kahkaha kaçtı. "Patron olmak güzel."

Bana sokularak sırttı. "Evet, öyle."

Bir kargaşa anımızı bozdu ve Mateo başını kaldırdı. Yüzü sertleşti ve gözleri soğudu. Bakışlarını takip ettim. Declan üç genç versiyonu, bir yaşlı versiyonu ve yaşlı bir kadınla birlikte bizden bir metre kadar uzakta duruyordu.

"Merhaba, Brianna," diye sırttı Declan, bana en güzel şeker parçasıymışım gibi bakarak. "Seni tekrar görmek çok güzel. Yardımcın olmadan da olsa tekrar karşılaşacağımızı umuyordum." Bakışları, Mateo'ya ait olduğumu haykıran zümrüt yüzüğün bulunduğu sol elimde oyalandı. Mateo'nun vücudu yanımda kaskatı kesilmişti, saldırmaya hazırды. Declan'ın onunla bilerek alay edip etmediğini merak ettim. Artık Marissa ile aralarındaki hikâyenin bir kısmını bildiğime göre, benden hoşlanmadığını biliyordum.

"Merhaba Declan," diye sakince selamladım onu. Göz ucuyla Mateo'nun adamlarının toplandığını gördüm.

Sağ elimle Mateo'nun sol elini tuttum ve sol elim önümden geçerek kolunu kavradı. Silahına uzanmak için sağ elini serbest bırakmak isteyeceğini biliyordum ama buna gerek yoktu.

Umarım.

Gözlerim ona eşlik eden grubun üzerinde gezindi. O'Connor ailesinin yakışıklı bir grup olduğuna şüphe yoktu. İyi genlere sahip oldukları kesindi.

"Bunlar benim kardeşlerim," diye başıyla işaret etti, gözleri beni ve Mateo'yu hiç bırakmıyordu. Onları merakla izlediğini fark etmiş olmalıydı. "Ve ailem, Declan Sr. ve Aoife."

"Aoife?" Şaşkınlıkla nefes verdim. Gözlerim yaşlı kadına kaydı. Sessizlik uzadı ve bu sürprizi kendime saklamam gerektiğini biliyordum. Sakinleştirici bir nefes aldım. "Çok güzel bir isim," dedim sakın sakın, kalbim deli gibi atarken.

Aradığım kadın bu mu? Dr. Guzman bir eşleşme bulduğunu söyledi ama bir şeyler ters giderse yedek bir planımız olması iyi olur.

"Burada ne işin var senin?" Mateo hırladı. "Burası şehrin senin tarafın değil."

Ah, kahretsin. Kasabada İrlandalılar ve İtalyanlar arasında taraflar olduğunu fark etmemiştim.

"Burası özgür bir ülke," diye karşılık verdi Declan Sr., omurgası dikleşerek. Yaşlı adam gençlik günlerinde bir güç olmalıydı. Eğer Declan Jr. babasının yarısı kadar iyi yaşlanırsa, yakışıklı bir ihtiyar olacaktı. Marissa şanslı bir kız olabilirdi.

Mateo öne doğru tehditkâr bir adım attı ve hiç düşünmeden elini çektim. "Mateo," diye fısıldadım.

"Sorun nedir, Mateo?" Declan Jr. alay etti. "Müstakbel eşinin dışarıda kendisi için daha iyi bir şey olduğunu görmesinden mi korkuyorsun? Sanırım en küçük kardeşim ondan birkaç yaş büyük olabilir. Daha genç etleri tercih edebilir. Daha dayanıklı."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Mateo atıldı ve Declan'ı yakasından yakaladı. Her taraftan silahlar çekilmişti. Declan'ın ailesi de korumaları olmadan burada değildi.

"Mateo," sesim iniltiye dönüşmüştü ve ellerim titriyordu. "Sadece şaka yapıyor."

Declan'ın gözleri bana geldi ve müstakbel kocamın boynunu kavrayan eline rağmen dudaklarında bir gülümseme belirerek göz kırptı.

İleri doğru bir adım attım ve Antonio'nun eli beni tutmak için kolumu kavradı. Silkindim ve bacaklarım hafifçe titreyerek Mateo'nun arkasına geldim. Elimi pazusunun üzerine koydum ve ellerimi etrafına sardım.

"Mateo, yemeğe geldiler," diye mırıldandım, alt dudağım titriyordu. Bu kadar zayıf hissetmekten nefret ediyordum. "Lütfen, sana ulaşmasına izin verme."

Kahretsin, Marissa'ya Declan'ı düğüne getirmesini söyledim. Ne düşünüyordum ki?

Bu ikisi birbirlerinden nefret ediyor gibiydiler, yakıt ve ateş.

Bir kalp atışı. İki kalp atışı. Üç kalp atışı.

Mateo Declan'ı tutuşunu hafifletti ama eli hâlâ boynundaydı. Nefesimi tuttum, bundan sonra olacıklardan korkuyordum.

"Kadınıma bakma," diye homurdandı Mateo. Sesindeki gerginliği ve öfkeyi duyabiliyordum. Bu onun daha önce görmediğim bir yanıydı. Vahşi ve acımasız adam. Onun bu yönüne alışık değildim.

"Anne, anne," diye ciyaklayan kızımın gergin durumdan habersiz herkesin yanından koşarak geçtiğini duydum. "Bakın, Mari Teyze bana kendi elmasımı verdi."

Gözlerim dehşetle durumu kavradı; kızım savaş alanının ortasında koşarken herkes silahlarını çıkarmıştı.

"Emma, Marissa Teyze'ye geri dön." Sesim korkuyla titriyordu, parmaklarını tetikte tutan tüm bu adamların ortasında onun küçük formuna bakarken gözlerim genişledi. Artık çok geçti, Antonio'yu geçip doğruca bana doğru koştu. Mateo'nun kolunu bıraktım ve onu kollarıma aldım.

"Bak, bak anne." Tombul elini yüzümün önüne itti ve sol elini küçük tüplerle tutarken ellerim gözle görülür şekilde titredi.

Titreyen parmaklarımı güzel bileziğin üzerinde gezdirirken, "Bayıldım," diye boğuk bir ses çıkardım. Kızımın her yerinde silahlar görmesini istemiyordum. "O da ne?"

Emma başını eğdi, işaret ettiğim küçük elmas küpeyi inceliyordu. O buna odaklanmışken ben başımı kaldırdım ve herkesin gözü benim üzerimdeydi.

"Lütfen, silah yok," diye mırıldandım, dudaklarımı zar zor kıpırdatabiliyordum. Kime sorduğumdan ya da kime söylediğimden emin değildim. "Lütfen," diye sızlanarak yalvardım.

Mateo İtalyanca bir şeyler mırıldandı ve adamları silahlarını indirdi, ardından Declan Jr. Galce gibi görünen bir dilde bir komut verdi ve adamları da aynısını yaptı. Titrek bir nefes verdim ve Mateo'nun elini sırtımda hissettim. Dokunuşuna hafifçe eğildim, fırtınalı bir okyanusun dalgalarına karşı bir kaya gibi ona ihtiyaç duyuyordum.

"Hasta mı?" Declan'ın annesi buruşuk elini kızına uzatarak sordu.

Emma mavi gözlerini kaldırarak Aoife'in bakışlarıyla buluştu ve irkilerek benzerliği fark ettim. Emma'nın gözleri onlarınkiyle aynıydı, aynı mavi tonunda ve rengindeydi. Emma gülümsedi ve tombul kolunu Declan'ın annesine doğru uzattı.

"Bak, parıldıyor," diye gülümsedi.

"Çok güzeller," dedi Aoife usulca, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla. "Ama sen daha güzelsin."

Emma ciddiyetle başını salladı. "Annem de öyle diyor. Ben prensesim."

Dudaklarımda titrek bir gülümseme belirdi ve kızımı kendime daha da yakınlaştırdım. "Evet, içlerinde en güzeli," diye fısıldadım.

Emma kıpırdanmaya başladı. Benimle işi bitmişti. "Eğil" diye bağırdı.

Onu yavaşça aşağı indirdim, aslında tüm bu delilerin arasında onu kendime yakın tutmak isterken onu korkutmak istemiyordum. Marissa arkamdan geldi.

"Üzgünüm, gitti," diye mırıldandı kulağıma. Başımı salladım ve Mateo'nun yanında tekrar ayağa kalktım.

Declan'ın gözlerini kızımın üzerinde yakaladım, yüzünde bir şok vardı ve sonra gözleri bana döndü. Gözlerinde tam olarak çıkaramadığım bir şey vardı, neredeyse keder ve pişmanlık.

"Declan." Mateo'nun uyarı hırıltısı Declan'ın gözlerini benden Mateo'ya çevirmesine neden oldu.

"Rahatla, Mateo. Güzel Brianna'mızın senin yaşlı kışından başka kimsede gözü olmadığı gün gibi ortada."

Mateo'nun öfkesini bastırmaya çalışarak dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum.

"Siz de aynı yaştasınız, değil mi?" Sinirlerim hala sarsılmış olmasına rağmen kuru bir şekilde karşılık verdim. Bir saniyelik sessizliğin ardından Declan Sr.'ın gür kahkahası restoranda yankılanarak beni irkiltti.

"Hasta mı?" Aoife, Emma'nın sol alt bileğindeki tüpleri işaret ederek soruyu tekrarladı.

"Hadi prenses. Yemekten önce bir tatlı bulalım." Marissa onu restoranın arka tarafındaki özel alanımıza geri götürdü.

Marissa'nın ardından Declan'ın uzun bakışlarını yakaladım ve bu berbat, gergin duruma rağmen gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Evet, aşık olmuştum.

"Evet, lösemi," diye cevapladım sonunda yaşlı kadının sorusunu, bakışlarını karşılayarak. Başımı hepsine doğru eğdim. "Afiyet olsun." Elimi Mateo'nun elinin içine soktum ve gözlerimi ona çevirdim. "Hazır mısın?"

KIRK DOKUZ

Mateo

D Lanet olası Eclan O'Connor. Brianna'ya bakmasına dayanamıyordum, onun yakınında olmasını istemiyordum. Zevkleri hakkında her şeyi biliyordum ve onu gördüğü ilk günden beri, Brianna'daki o parıltılı ilgiyi gördüm.

gözleri. Onu istiyordu.

"Mateo," Brianna'nın sesi beni geri çekti. Eli benimkini sıktı ve kolu beni dürttü. "İyi misin?"

Sarsılmıştı, kendini birbirlerine silah çeken yirmi adamın ortasında bulmuştu ve bana iyi olup olmadığımı soruyordu. Kahretsin, ona ve kızına bunu yapmam yanılttı ama gitmesine izin vermeyi reddettim. Bunca yıldır hayatta kalmamın, fırtınalara göğüs germemin, her şeyin bana karşı olmasının sebebi oydu... Onu bekliyordum.

Emma'yı kollarına alırken titreyen elleri, küçük kızını neredeyse bir savaş alanının ortasında gördüğünde gözlerindeki korku. Onları korumaya çalışıyordum.

Yalancı. Onu elinde tutmaya çalışıyorsun. Onu korumak sadece bir bahane. Onunla evlenmeden de onu koruyabilirsin.

Umurumda bile değildi. Evet, ikiyüzlüydüm. O benimdi.

"Evet," diye cevap verdim ona. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Beni korkutmadın," diye mırıldandı ve sonra bakışımı yakaladı.

"Tamam, belki biraz. Declan biraz ahmağın teki."

Bu tanım karşısında sırtıttım. Tamamen aynı fikirdeydim. "Tam bir ahmak. Ama seni istiyor."

"Hayır, öyle bir şey yok," diye cevapladı kadın, zerre kadar şüphe duymadan. "Sadece seninle alay ediyor."

Alay ettim. "Güven bana, aşkım. O adam seni istiyor. Sadece tatmak için de olsa, seni izlemek için de olsa, seni istiyor."

Kaşları kırıştı. "Beni izlemek mi?"

"Fark etmez," diye konuşmayı bitirdim. "Çünkü sana bir adım yaklaşırsa onu öldürürüm."

Elleri belime sarıldı. "Bana uyar. Sadece seninle alay etmesine izin verme. Önümüzdeki elli yıl boyunca seninle akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşamak niyetindeyim."

Antonio arkamızda boğuk bir ses çıkardı ve Brianna'nın yüzü onu fark ettiğinde kıpkırmızı oldu. Bazen onun dikkati ya da dikkatsizliği beni çok korkutuyordu.

"Kahretsin Antonio," diye mırıldandı. "Ne yapıyorsun orada?"

Adam boğazını temizledi. "Arkanı kolluyorum."

Avucunu yanağına götürdü, utanç yüzünden okunuyordu. "Lütfen bana hiçbir şey duymadığını söyle."

Gözlerinde bir eğlence vardı ama yüzünü ifadesiz tuttu. "Ben bir şey duymadım."

Ona inanmadı ama hiçbir şey söylemedi. Bir sonraki an, etrafımızı bir yaşam telaşı sardı. Düğünden önceki gece ailemdeki en önemli kişiler için küçük bir akşam yemeği idi. Tabii ki Brianna bunun küçük olduğunu düşünmüyordu. Nefesinin altında birkaç kez "*Çok kalabalık*" diye mırıldandığını duydum.

İlgi çekiciydi. Bir senatörün üvey kızı olarak göz önünde büyüdüğünü bildiğime göre, kalabalıktan ya da kalabalığın ortasında olmaktan hoşlanmaması tuhaftı. Sık sık devlet etkinliklerine ve yemeklerine katılırdı. Antonio'nun dosyasını inceledim, bulduğu her şeyi. Ya gelecek vaat eden bir balerin yıldızı olarak ya da tanınmış ve seçkin bir senatörün kızı olarak resimleri sık sık gazetelerde yer alıyordu.

Boston Opera Binası'ndaki performansını izlediğim andan itibaren onun harika bir dansçı olduğunu biliyordum. Ancak bu bile beni hayatı boyunca yaptığı bazı performanslara hazırlamamıştı. Bale okulları tarafından sunulan ve geçmiş sahne performanslarını genç nesillere öğretici olarak kullanan birkaç video izledim. Oynadığı her rolde sahnede bir tanrıçaydı. Onu dans ederken izlemek nefesimi kesiyordu. Videolardan birinde, tekniği ve duyguları mükemmel bir uyum içinde Odette ve Odile olarak ikili bir rol üstlendi. Manşetler bunu bir başyapıt olarak nitelendirdi; genç balerin iyi ve kötü arasındaki mükemmel dengeyi sahneye taşıdı.

sahneye çıktı ve teslim etti. Onun hakkındaki tüm övgülerin doğru olduğunun ilk elden teyidiydi. Zarif ve zahmetsizce hareket ediyordu, sanki süzülüyor, dans ediyordu; yüzünde insanı büyüleyen bir coşku vardı. Çok gençti ama omuzlarında büyük bir ağırlık vardı.

Onunla ilgili siyasi haberler her zaman nazik değildi. Muhalif siyasi partiler sadece üvey babasına saldırmakla yetinmiyor, onu da sık sık hedef haline getiriyorlardı. Genç Brianna'nın üvey babası ve annesiyle birlikte siyaset sahnesinde çekilen fotoğrafları tamamen farklı bir genç kadını gösteriyordu. Gazetedeki ilk fotoğrafı beş yaşındayken, annesinin senatörle düğününde çekilmişti. Garip bir şekilde, küçük bedeni üvey babasının arkasına saklanmış, pantolonunun paçasını tutuyordu. Gergin olduğunda benim kolumu kavradığı gibi. Bu bana annesinin küçük bir çocukken bile onun yanında olmadığını söyledi.

Bir süredir hiç fotoğrafı yoktu. Spekülasyonlar, senatörün mahremiyetine izin vermek için onu spot ışıklarından uzak tuttuğu yönündeydi. Ancak daha sonra yavaş yavaş fotoğrafları daha sık çıkmaya başladı. Nadiren gülümsüyordu, çekingen ve ilgisiz görünüyordu, gözleri uzaktı. Ve yine çoğunlukla üvey babasının yanındaydı. Güldüğünü, yüzünde gerçek bir mutluluk olduğunu gördüğüm tek fotoğraf, üvey babasıyla birlikte çıktığı bir yelken gezisi sırasında çekilmişti. Ona çok başarılı bir denizci derlerdi.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Marissa ellerini mucize eserine doğru uzatarak bize baktı.

Küçük fenerler, asmalarla kaplı arka bahçenin tamamını aydınlatarak Akdenizli bir hava veriyordu. Gece havası dumanlı görünüyordu, arka planda hafif bir müzik çalıyordu ve herkes gülerек ve yemek yiyerek harika vakit geçiriyordu.

Brianna "Çok güzel Mar," diye cevap verdi ve sonra sesini alçaltarak "Bu kadar insan nereden geldi?" diye sordu.

Marissa güldü. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu bir şey değil. Yarın daha da fazlası olacak. Herkes büyük, kötü Mateo Agosti'nin gelinini görmek istiyor. Kimse onun evleneceğini düşünmemişti."

Brianna'nın gülümsemesi zorlamaydı ve ben de onu rahatlatmak için elini sıktım. "Balayımız için ilk fırsatta onlardan kurtulacağız."

Yüz ifadesi ıstıraptan şaşkınlığa dönüştü. "Balayı mı? Ayrılamam-"

"Bu sadece bir gecelik bir gezi ve sabah geri döneceğiz," diye onu temin ettim. "Emma tamamen iyileştiğinde, gerçek bir yolculuğa çıkacağız."

Emma koşarak yanımıza geldi ve ellerini bana doğru kaldırıp onu kucığıma almamı isteyerek beni şaşırttı. "Kalk."

"Prensesin istediğı gibi," diye mırıldandım, hafifçe kıkırdadım ve onu kaldırdım

Yukarı.

Brianna'nın başı benimkine yaklaştı ve Emma'nın elbisesinin askısını düzeltti. I

Brianna'ya baktığımda bir tanrıça gibi görünüyordu. Elbisesinin şeffaf kumaşı hafif bir esintiyle vücuduna yapışıyor ve onu adeta bir hayal gibi gösteriyordu. Açık zümrüt rengindeydi, taktığı tek mücevher ona verdiğim yüzüktü ve elbiseyi mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Yakında benim alyansımı da takacaktı.

Tıkla. Tıkla. Klik. Bu ses üzerine üçümüz de sesin geldiğı yöne doğru döndük. Marissa ve fotoğrafçı fotoğraf çekiyorlardı.

"Mükemmel," diye haykırdı Marissa, az önce çektiğı şeyin ekranına bakarken.

"Brianna kulağıma mırıldandı: "Fotoğraf çekiminin yarın olacağını sanıyordum.

"Fotoğrafınızın çekilmesinden hoşlanmıyor musunuz?" Ona sordum ama cevabı biliyordum.

"Özellikle değil," diye mırıldandı, sonra muzipçe gülümsedi. "Sadece selfie." Tabii ki, bu hiç yapmaya zahmet etmediğim bir şey olacaktı. "Özçekim konusunda sana yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim genç karıcığım," diye karşılık verdim ve şakacı bir şekilde kolumu okşadı.

"Bella famiglia." *Güzel aile*. Gulia teyzemdi. Ellerini çırparak bize yaklaştı. Bütün akşam Brianna'nın büyüüne kapılmıştı. Brianna kendini tuttuğı için diğer aile üyelerim mesafeli dururken, Gulia Teyze onu kovalamaya devam etti. "Yarın, yeğenimin nihayet evlendiğini göreğim."

Aksanı ağırdı ve İngilizcesi de pek iyi değildi ama Brianna buna aldırış etmedi. Onu anlamakta hiçbir sorun yaşamadı. Gulia Teyze Brianna'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve her iki yanağına birer öpücük kondurdu.

"Brianna, bunu sen yap. O senin. Başka hiçbir kadın *başarılı* olamaz." Başka hiçbir kadın *başaramadı*. Bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Brianna'nın gözleri benimkileri arıyor, kurtarılmam için yalvarıyordu.

"Gulia Teyze, Brianna'yı ürkütmek istemeyiz," dedim ona İtalyanca olarak.

"Korkma," diye İngilizce cevap verdi ve Brianna'ya geniş bir gülümseme verdi. "Çok güzel bebekler yapıyorsunuz." Teyzemin gözleri gülümseyerek Emma'ya döndü.

"Aşağı," dedi Emma. Sanırım küçük akıllı prensesimiz sıranın kendisine geleceğini biliyordu, çünkü onu indirdiğim anda Daphne ve Antonio'ya doğru havalandı, Marissa arkasından geliyordu, Brianna ise her ikisini de özlemle izliyordu.

Müstakbel eşimi kendime çektim.

"Ne zaman bebeğiniz olacak?" Gulia Teyze, Brianna'ya hevesle soru sorarak müstakbel genç eşimin rahatsız bir şekilde kaymasına neden oldu.

Brianna yumuşak bir sesle, "Hmmm, hemen," diye cevap verdi. *Hemen.* Bunu söylemek istese de istemese de doğru cevaptı çünkü teyzem yüz wattlık bir ampul gibi ışıldadı. Brianna'nın yanağını sevgiyle okşadı ve mümkün olan en kısa sürede çocuk sahibi olacağımızı herkese haber vermeye gitti.

Yaşayan en mutlu adam gibi sııttım. "Mateo. Aileni seviyorum ama beni çok rahatsız ediyorlar."

"Az önce ona ne söylediğini biliyor musun?"

"Hemen çocuk sahibi olacağımızı," diye mırıldandı nefesinin altından, beni şaşırtarak. "Bundan mutlu olacağınızı düşünmüştüm."

Kollarımı ona doladım ve elleri kalbimin onun için attığı göğsüme yaslandı.

"Senden hoşlanıyorlar. Biliyorum, bunaltıcı olabiliyorlar," diye mırıldandım saçlarına doğru, limon, misket limonu ve okyanus karışımı kokusunu derin derin içime çekerek.

"Ben de onları seviyorum. Sadece-" Kelimeleri aradı ve ben de bekledim. Duygularını ve düşüncelerini açıklamak onun için kolay değildi. "Bir ailem olmayalı uzun zaman oldu, bu yüzden benim için biraz garip bir durum. Sanırım en son annem babamı terk etmeden önce masanın etrafında ailemle bu kadar çok kargaşa olmuştu."

Yüzünü görebilmek için hafifçe yer değiştirdim. "Üvey babanın bir ailesi yok muydu?"

"Tek çocuktu ve ailesi annemi sevmiyordu, bu yüzden onları hiç görmedik." Bakışları hayat dolu ailemize kaydı. Emma onlarla birlikte kendini evinde hissediyor, birinden diğerine koşuyordu. "Onları suçlayabileceğimden değil. Pek sevimli biri değil."

Bu yetersiz bir ifade.

"Brianna." Koyu kahverengi gözleri bakışlarımla buluştu. Gözlerinde o kadar çok kırılganlık ve yumuşaklık vardı ki, gözlerine bakıp boğulabilirdim. "Do

"Annenin düğünde olmasını ister misin?"

Onu burada istemiyordum ama bunun Brianna'nın seçimi olmasını istiyordum. Eğer annesini burada istiyorsa, bunu gerçekleştirirdim ama onu her saniye izletir ve müstakbel eşimin etrafında on adam bulundururdum. Hatta silahlı olmadığından emin olmak için adamlarımdan birine üstünü aramasını emredecektim.

"Hayır." Hiç tereddüt etmedi. "Onu bir daha asla görmek ya da onunla konuşmak istemiyorum."

Güzel.

"Benim için sorun yok," dedim ona. *İyiden de öte.* "Seçme şansın olsun istedim."

Derin bir nefes aldı. "Nasıl olsa gelmeyecekti. Şirketinizdeki işi kabul etmeden önce onu aradım. Ona sordum-" Onu dikkatle izledim. Sesinde alttan alta bir incinmişlik vardı ama yüzünde hiçbir şey yoktu. Bu, küçük yaştan beri her şeyi saklayan kızıydı. "Ona Emma'nın hasta olduğunu ve uygun bir donöre ihtiyacı olduğunu söyledim. Sözümü kesti ve onu bir daha asla aramamamı söyledi."

"O önemli değil," dedim. "Ve bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Emma için bir donör bulacağız."

Göğsüme yasladığı ellerine baktı ve ben de kendi ellerimi onunkilerin üzerine koydum. Bakışlarını benimkilere kilitlemek için başını kaldırdı.

"Dr. Guzman daha önce aradı. Siz geldiğinizde giyinik olmamamın nedeni buymuş." Sesi yumuşaktı. "İyi bir eşleşme bulduğunu düşünüyor. Sadece buna inanmaya korkuyorum."

"İnan buna, aşkım. Emma iyileştiğinde İtalya'ya gideceğiz ve bütün yazı deniz kıyısındaki villamda geçireceğiz."

Onlar benim dünyam oldular ve ben de onlara dünyayı vermek istiyorum.

ELLĪ

Brianna

"I

Bunun olduğuna inanamıyorum," sözlerini aynadaki yansıma-ma tekrarladım.

Emma etrafımda daireler çizdi, başlamak için sabırsızlanıyordu. Çünkü

Kulağa çılgınca gelse de, beni tamamen çıldırmaktan ya da korkmaktan alıkoyan oydu.

"Evleniyorum," diye mırıldandım nefesimin altında. Ve burada benimle birlikte tek bir aile üyesi bile yoktu. Gerçi davet edecek kimse de kalmamıştı. Dün gece Mateo'ya söylediklerimde ciddiydim. Bana kalırsa annem benim ailem değildi. Bana uzun zaman önce sırtını dönmüştü; sadece bunu kabullenmem uzun zaman aldı.

İronik bir şekilde İrlanda mahallesi olarak kabul edilen South End mahallesinde bulunan Kutsal Haç Katedrali'nde evleniyorduk. Tabii ki bunu bilmiyordum ama Daphne kiliseye giderken bana açıkladı. Mateo'nun kilisenin etrafını saran küçük bir orduya sahip olmasının ve evine giden her sokağın güvenliğini sağlamasının nedeni buydu. Bu da beni tedirgin eden bir başka unsurdu. Sanki Boston şehrine benzeyen bir savaş bölgesinde evleniyor gibiydim. Görünüşe göre Mateo büyük bir bağışçıydı ve piskoposun hızlı bir düğün için onu bu kadar istekli bir şekilde ağırlamasının nedeni de buydu.

Gotik Uyanış tarzında inşa edilmiş olan katedral muhteşemdi.

Tören başlamak üzereydi. Kutsal Haç Katedrali tamamen doluydu. Son iki gün, Marissa ve Daphne'nin organizasyonu-yla ilgili her şey bir sis bulutu gibiydi. Organizasyon konusunda umutsuzdum; ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gelinlik benim tek ve en önemli

tek görevdi ve Marissa sayesinde başarılı. Mateo'nun adını altın şeker gibi ortaya attı ve terzi ekibiyle birlikte iki gün iki gece çalışarak bunu gerçekleştirdi.

Gelinlik özel yapımdı ve nefesimi kesti. Uzun kollu, vücuda oturan, sırtı dekolteli, tül bedeni ve organze eteği çiçek desenleri ve payetlerle incelikle süslenmiş, kloş bir trenle son bulan bir balo gelinliğiydi. Duvak elbisenin şeffaflığıyla uyumluydu.

"Bir prenses gibi görünüyorsun, anne." Gözlerim doldu, diz çöktüm ve kızıma sarıldım. Bu yeni bir başlangıçtı, bizim için daha iyi bir başlangıç. Bunu biliyordum. Kendimi gerçekten bir prenses gibi hissediyordum. Mateo bir şekilde ayaklarımı yerden kesmiş ve benim prensim olmuştu.

"Sen benim prensesimsin," dedim usulca, yanağına bir öpücük kondurarak. "Sen benim hayatımsın, bebeğim."

Tombul ellerini boynuma doladı ve ben de ona sıkıca sarıldım. Hamile olduğumu öğrendiğim andan itibaren hayatım çok değişmişti. Ama bunların hiçbirini değiştirmezdim. Sadece hastalığa biricik bebeğim yerine benim katlanabilmeyi diledim.

"Brie," Marissa'nın yumuşak sesi arkamdan geldi ve neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım. Kızıma bir kez daha sarıldıktan sonra doğruldum. Arkamı döndüğümde Declan'ı Marissa'nın yanında görünce şok oldum.

"Gelmeyeceksin diye korktum," dedim, gözlerim ikisi arasında gidip gelirken.

"Merhaba Brianna," diye gülümsedi Declan, gözleri vücudumda gezinirken. "Büyüleyici görünüyorsun." Sonra Emma'ya baktı ve ekledi, "Ve sen, prensesim. Etrafta erkek olmadığından emin olmalıyız."

Emma kıkırdadı ve etrafında dönmek için ona doğru gitti.

Marissa yanıma geldi ve elimi tuttu. "Asla," dedi, "düğününü asla kaçırmazdım. Mateo ile olan düğününü, burada olduğumdan emin olmak için dizlerimin üzerinde sürünürdüm."

Elini sıktım. "Çok gerginim. Ve korkuyorum." Derin bir nefes aldım. "Sanırım tökezleyebilirim."

"İyi olacaksın, sorella," diye mırıldandı usulca. Bana kardeşim dedi.

"Mari-"

Elime sıkıca bastırdı. "Biz bir aileyiz. Her zaman **b i r b i r i m i z** için burada olacağız." Gözlerim yandı, yaşlar serbest kalmaya hazırdı. I

Sertçe yutkundu. *Şimdi olmaz.*

"Kahretsin, umarım bu makyaj su geçirmezdir," diye mırıldandım. "Teyzelerin pek bir şey söylemedi. Takip edebildiğim kadarıyla değil."

"İkinizi biraz yalnız bırakmamı ister misiniz?" Declan teklif etti.

Başımı salladım. "Hayır, bizimle kalsan iyi olur," dedim ona. "Sana ya da müstakbel kocama bir şey olmasını istemiyorum."

"Davetin için teşekkürler, Brianna." Declan'ın alaycı ve dalga geçen hali gitmişti. Gözleri Marissa'ya kaydı ve yumuşadı.

"Sorun değil. Sadece lütfen vurulma ve kimseyi vurma," diye mırıldandım. "Özellikle Mateo'yu."

Başını arkaya attı ve güldü. "Sana söz veriyorum."

Daphne odaya daldı. "Sen en kötü gelinsin, Brie," diye haykırdı. "Buketini unutmuşsun. Geri dönüp aldım."

"Fark etmedim bile."

Daphne'nin adımları Declan'ı fark edince durakladı, sonra hızla bana doğru yürümeye devam etti. "Aman Tanrım, bugün patlama olacak. Şimdiden söyleyebilirim."

Buketi bana uzattı, tatlı çiçek kokusu beni sarmıştı. Emma yanıma geldi ve elbisemi kavradı. "Çiçekleri koklamak ister misin?" Ben teklif ettim.

Başıyla onayladı ve ben buketi indirdim, o da yüzünü bukete gömdü ve hepimizi kıkırdattı.

Daphne, Marissa ve Declan'a döndüm. "Her şey yoluna girecek," diye hepsine güvence verdim. "Daphne, sen Antonio'yu hep yanında tut, ben Mateo'yu tutacağım ve Mari de Declan'ı tutacak." Gözlerimi kilisedeki tek İrlandalıya çevirdim. "Üçünüzün de tasmaşını kısa tutacağız. Lanet olası bir devlet etkinliğinden daha kötü olamaz. Değil mi? Umarım."

Declan sırttı. "Siz üçünüzün her yerinde sorun var."

En iyi iki kız arkadaşımı öptüm. "Şimdi gidip yerinize oturun. Sanırım tören başlamak üzere."

Kızımın göz hizasında olmak için kendimi tekrar alçalttım. "Mari Teyze ile gitmek ister misin? Ya da Daphne Teyze'yle?"

İkisine de baktı ve sonra sırttı. "Marissa Teyze." Onun uzattığı eli tuttu.

"Ah, hain," diye yakındı Daphne geniş bir gülümsemeye. "Babamın seninle koridorda yürümesini istemediğine emin misin?" Kimsem olmadığı için babası benimle koridorda yürümeyi teklif etti. Ama ben reddettim. Babamın ve üvey babamın anısına hakaret gibi gelmişti.

"Evet, eminim."

Kilisedeki müzik başladı ve zamanın geldiğini işaret etti. "Tamam, şimdi gidin," diye ısrar ettim. "Ben hemen arkanızda olacağım."

Kayboldular ve ben derin bir nefes alıp titreyerek verdim. Sonra tekrarladım. Titreyen parmaklarımla duvağımlı indirdim ve bu güzel elbiseye takılıp düşmeden Mateo'ya ulaşabilmek için Tanrı'ya dua ettim.

Odadan çıktım ve kilisenin kapıları açıldı. Her bir koltuk, iki bin koltuğun tamamı doluydu. Bütün gözler bana çevrilmişti.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadım alçak sesle, perdenin altından.

"Bunu yapabilirim."

Öne doğru bir adım attım ve havayı yumuşak solukların mırıltısı doldurdu. Hayatım boyunca dans ettim, televizyonda binlerce, milyonlarca kişinin önünde performans sergiledim. Ama hiçbirini bununla kıyaslanamazdım.

Sersemlemiş bir halde, adımlarımı birbiri ardına atıyordum. Gözlerim, kızımın yanında önemli olan tek kişiyi, adamı aradı. Onun görüntüsüne kilitlendim, attığım her adımda onun gücünden beslendim. Gözleri beni kendine çekiyordu, diğer herkes unutulmuştu.

Sunağı varmadan önce benimle karşılaştı, zaten kendisine ait olan şeyi sahiplenmeye hevesliydi. Şimdi bunu Tanrı'nın ve tüm bu insanların önünde mühürleyecektik. Ama bunların hiçbirini benim için önemli değildi. Önemli olan, kimin duyduğuna bakmaksızın birbirimize verdiğimiz sözlerdi.

Mateo bana elini uzattı ve ben de tuttum. Dokunduğumuz anda tüm gerginliğim uçup gitti. Elimin rahatlatmak için sıkıldı.

"Karım," diye fısıldadı, peçemi kaldırırken gözleri zümrüt gibi parlıyordu.

"Kocam," diye cevap verdim usulca. Sadece birkaç hafta olmasına rağmen onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Birlikte sunağı, bizi bekleyen piskoposa doğru ilerledik. Onun önünde durduk, birbirimize döndük ve Mateo iki elimi birden tuttu. Ellerim onunkilerin içinde küçük görünüyordu. Onunkiler daha büyük, daha acımasız ama aynı zamanda şiddetle koruyucuydu. Yeminlerimizi ederken, onun sonsuza dek benim koruyucum olacağını biliyordum. Ama beni sonsuza dek sevecek miydi?

Çünkü onu sonsuza dek sevecektim. İyi ya da kötü, hastalıkta ya da sağlıkta, zenginlikte ya da fakirlikte.

Düğün resepsiyonu Mateo'nun Boston'un kuzeyindeki diğer mülklerinden birindeydi. Bu ev ve mülk de bizim kaldığımız evden daha az etkileyici değildi. Ona neden burayı seçtiğini sorduğumda, insanların evimizin ve mülkümüzün içinde dolaşmasını istemediğini söyledi. Çok mantıklıydı.

Kilisedeki törenden sonra Emma heyecanla ikimize doğru koştu. Mateo onu kaldırdı ve ikimize de sarıldı. Beş saniyelik mükemmel bir andı.

"Anne, Mari Teyze ve Declan'la birlikte sürebilir miyim?" diye masumca sordu ve ben zihinsel olarak kendime lanet ettim. Tereddütle başımı kaldırıp Mateo'nun gözleriyle karşılaştım. İfadesini okuyamıyordum ve Emma'nın önünde sinirlenmesini istemiyordum.

"Konuşabilmemiz için onları buraya çağırabilir misin?" Ona sordum. Marissa'ya sağ salım döndüğünden emin olmak için onun küçük halini takip ederek Mateo'ya döndüm.

"Kızgın mısınız?" Kimsenin bizi duymaması için alçak sesle sordum.

"Olmalı mıyım?"

"Marissa ve Declan çıkıyorlar gibi bir şey," diye mırıldandım. Kolunu kavrayan eli benimkini örttü. Ellerimin onun kolunda olduğunu fark etmemiştim bile. "Ah, kahretsin. Seni kızdırdım, değil mi? Düğün günümüzün güzel olacağını düşünmüştüm... bilirsin, herkes mutlu olsun. Ve Marissa nadiren üzülür ve asla bir şey istemez. Sarhoş olduğu zamanlar hariç-"

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve saçmalamamı durdurdu. "Haklısın," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Bugün herkes mutlu olmalı."

"Yani onu öldürmeyeceksin?" Umutla sordum.

"Hayır," diyerek kendimi onun üzerine attım ve kollarımı boynuna doladım. "Karıma dokunmaya çalışmadıkça ya da aptalca bir şey yapmadıkça."

Sırıttım. "Yapmayacak. Ayak parmağını bile yerinden oynatsa Marissa onu öldürür."

"Şimdi mi?" Declan'ın sesi arkamdan geldi.

Arkama baktım. "Evet, öyle olacak," dedim ve kocamın ağzına bir öpücük daha kondurdum. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Arkamı döndüm ve Marissa'yı gergin bir şekilde bir ayağından diğerine geçerken yakaladım.

"Emma'nın bizimle gelmesini istemiyorsan anlarım," diye mırıldandı. "Emma şu anda Daphne'yle birlikte."

Sanki onu azarlamasını bekliyormuş gibi Mateo'ya bakıyordu. "Şimdi de söyleyebilirsin Mateo. Çünkü Giovanni beni çoktan azarladı."

Declan onun yanında kaskatı kesilmişti ve içindeki öfkeyi hissedebiliyordum.

"Giovanni-" diye mırıldandım. Üzgün olmakta sonuna kadar haklıydı. İnsan kalabalığı arasında Giovanni'nin tanıdık yüz hatlarını aradım. Onu fark etmek kolay olacaktı. Onu kilisenin kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde sinirli bir ifadeyle buldum.

"Amore, Emma'nın Marissa ile resepsiyona gitmesine izin verebilir misin?" Mateo bana sordu ve ben de bunu takdir ettim.

"Evet, tabii ki."

"Tamam o zaman. Emma ve sizin güvenli bir şekilde oraya ulaşmanızı sağlamak için sizi takip eden normal bir koruma olacak."

"Ne yapacağımı sanıyorsun? Onları kaçıracağımı mı?" Declan öfkeyle tükürdü.

Mateo sakince, "Bu seninle ilgili değil Declan," diye karşılık verdi. "Bir haftadır onlara koruma tahsis etmiş durumdayım. Aileme bir şey olması riskini göze alamam."

"Declan, bu güvenle ilgili değil," dedim ona. "Marissa'ya hayatım pahasına güveniyorum.

Ve Emma'nın. Lütfen bunu kişisel algılamayın."

Declan başıyla onaylayana kadar uzun bir testosteron bakışması yaşandı.

Arkamda bir varlık hissettim ve başımı çevirdim.

"Aman Tanrım," diye bağırdım, yerimden sıçrayarak. Antonio, Mateo ve benim arkamdaydı. "Ne oluyor Antonio?" Kısık bir sesle tısladım. "Az önce ödümü kopardın. Orada ne yapıyorsun?"

Sırıttı. "Arkamı kolluyorum."

Elimi göğsüme bastırdım. "Bana kalp krizi geçirteceksin," diye mırıldandım ona gözlerimi devirerek. "Arkamızdan geldiğini duydun mu?" Mateo'ya sordum. *Evet, duydu.* "Burada tek habersiz olan ben miyim?"

"Brie, sen sadece etrafındaki insanların ya da kendi düşüncelerinin içinde kayboluyorsun," diyerek beni rahatlatmaya çalışan Marissa tamamen başarısız oldu.

"Tamam, sizinle Emma'ya kadar yürüyeyim de resepsiyonda görüşeceğimizi söyleyeyim." Declan ikimizin de arkasında dururken ben Marissa'nın elini tuttum. "Tanrım, sen de mi arkamızı kolluyorsun?" Ona sordum.

"Ya da kışınızı kollayın," diye kıkırdadı, kötü ve tehlikeli bir şakaydı.

Marissa da ben de adımlarımızı yavaşlattık. "Alay etme Declan," diye uyardım onu.

"Bunun şakasını bile yapma," diye tısladı Marissa. "Mateo onu sahipleniyor."

Gözlerim şimdi kocam olan adama kaydı. O ve Antonio konuşuyorlardı ama onun gözleri benim üzerimdeydi. Bu adam her şeyi fark etmişti. Vücudum ona anında tepki verdi. Bir günlük balayı gezimizde ne yapacağımızı hâlâ söylememiştii.

"Bu gece Emma'yla kalacaksın, değil mi Mar?" En iyi arkadaşşıma sordum.

Daphne yanımda, "Evet, Mar ve ben bütün gece Emma'yla kalacağız," diye cevap verdi.

"Mar Teyze'yle gidebilir miyim?" Emma daha önceki sorusunu tekrarladi.

Eğildim, elbisem bir göl gibi etrafıma yayıldı. "Evet, onunla gidebilirsin. Mateo ve ben hemen arkada olacağız. Bu gece kısa bir yolculuğa çıkacağım ama yarın döneceğim."

"Doktora gitmem gerektiği için mi?"

"Öncelikle sensiz olamayacağım için." Kıkırdadı. "Ve evet, tekrar doktora gitmemiz gerekecek."

Ayağa kalktım. Daphne, Emma'nın duymaması için alçak sesle, "Kahretsin, o seanslardan birini daha yapabilir miyim bilmiyorum, Brie," diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça dışarı verdim. "Dr. Guzman dün beni aradı. İyi bir eşleşme olabileceğini düşünüyor ama o zamandan beri ondan haber alamadım."

"Kim olduğunu söyledi mi?" Marissa sordu.

"Hayır, bağışçılar anonimdir. Ne siz ne de ailenizden biri," dedim ona. "Sadece umut etmekten bile korkuyorum."

"İşe yarayacak, Brianna," diye konuştu Declan sonunda, şakacı bir flörtten ciddiyete geçerek. "Donör uygun olmazsa bana haber verir misin?" Bu istek karşısında kaşlarımı çattım. "Belki ailem de test yaptırabilir. Annem kızınızdan oldukça etkilenmişti."

"Oh." Garip görünüyordu ama reddetmeyi göze alamazdım.

"Declan," diye başladım ve beni dikkatle izledi. "Aoife İrlandalıları arasında yaygın bir isim mi?"

Siktir et. Ben sordum ve geri dönüşü yoktu.

Beni inceledi ve bakışları altında kıvrınmamak için kendimi zor tuttum. "Bu eski bir İrlanda ismi. Artık pek yaygın değil ama İrlandalıları arasında duyulmamış bir isim değil."

"Anlıyorum."

"Tamam, gidiyoruz." Marissa Emma'yı kollarının arasına aldı ve ben de Emma'nın yanağına bir öpücük daha kondurmak için eğildim. "Gidelim Declan."

Onları kiliseden çıkarken izledim, arkalarından birçok adam geliyordu. Önlerinde de birkaç kişi vardı. İçgüdülerim bana Declan'ın Marissa ya da Emma'ya bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini söylüyordu. Bu konuda Mateo'ya çok benziyordu.

"Ona nasıl güvenebilirsin?" Giovanni solumdan geldi. "Emma ile."

Ses tonundaki suçlama karşısında gerildim ve içimi suçluluk duygusu kapladı. Kyle'la ilgili her şey olup bittiğinde ve Giovanni'den tüm internet izlerini silmek için yardım istediğimizde, sonunda bedelini ödedi. İrlandalılar onun Kyle'ın kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşündüler ve Mateo da İrlanda işlerine karıştığı için onu cezalandırdı. Marissa ya bu ya da savaş dedi. Giovanni'nin elini kendi elime aldım. "Marissa'ya güveniyorum," diye alçak sesle mırıldandım. "Mateo'nun resepsiyona kadar onları takip eden adamları var." Üzgündü, kızgındı. O her türlü hakkı vardı. "Lütfen Giovanni. Kızma."

Başını bana doğru çevirdi, yara izi ödediği bedelin canlı bir hatırlatıcısıydı. Benim yüzümden. Bunu düşünmeliydik. Onu asla bu işin içine çekmemeliydik.

"Giovanni, birbirlerinden hoşlanıyor gibiler," dedim ona usulca.

"Marissa'yı bilirsin," diye araya girdi Daphne, sesi kimsenin duyamayacağı kadar kısıktı. "Gecenin sonuna kadar onunla işi bitmiş olabilir."

"Kızgın değilim, Brie," dedi sonunda. "Ama onlardan birine zarar verirse, bütün O'Connor'ları tek tek avlar ve hepsini öldürürüm."

Daphne ve beni arkada bırakarak, arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

ELLĪ BĪR

Mateo

I

Giovanni gergin bir konuşmanın ardından Daphne ve onun yanından uzaklaşırken karımın omuzlarının çöküşünü izledim. Declan'ın düğünümde olması beklenmedik bir şeydi. Ve Marissa ve

Declan, daha da fazla. Bundan hoşlanmamıştım ama bir fırsat olduğunu da görmüştüm. Görünüşe göre güzel karım haklıydı; Declan benimle alay ediyordu çünkü Marissa da karım kadar gençti. O da benden çok genç değildi.

Piç kurusu!

Yine de karıma olan ilgisini göz ardı etmiyordum. Declan'ın nelerden hoşlandığını bilmek benim işimdi ve Brianna'yı cinsel fantezilerinde isteyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Bitti. Benim. Ölü. Bedenim.

Tanrım, umarım Marissa bu boka bulaşmamıştır. Her zaman vahşi bir çizgisi vardı. Brianna çok güzel görünüyordu. Hiçbir şey beni onun karım olmak için bana doğru adım attığını görmek kadar sarsmamıştı. O nefes almıştı

hayatıma ışık tuttu.

O sonsuza dek benimdi. Ve ben de onun.

Antonio ve ben kadınlarımıza doğru yürüdük ve ben dayanamayıp kollarımı arkadan ona doladım. Bana doğru eğildi.

"Parti için hazır mısın?" Soruyu kulağına mırıldandım.

Yanıt olarak hafifçe kıkırdadı. "Hayır, ama başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Daphne Antonio'nun elini tuttu ve Brianna'nın bu ikiliye gülümsediğini fark ettim. Dün gece bana bu ikisini birlikte anlamakta zorlandığını söylemişti. Her konuda birbirlerinin tam zıttıydılar. Ama Brianna da

öyleydi.

Arkadaşı için mutluydu ve eğer ona zarar verirse Antonio'yu öldürmek zorunda kalacağını söyleyerek beni tehdit etti. Ona yardım edeceğime söz verdim.

"O da ne?" Brianna'nın kaşları çatık bakışları arkadaşının sol elinin üzerindeydi.

"Hiçbir şey," Daphne elini arkasına götürmek için acele etti ama Brianna yakalamadan önce değil.

"Aman Tanrım, bu-" Gözleri Antonio ve Daphne arasında gidip geliyordu. "Siz ikiniz-"

Evlendiklerini biliyordum. Daphne'nin babası homurdandı ama sonunda kabul etti. Adliyede sadece Daphne ve Antonio ile Daphne'nin ailesi vardı. Antonio düğüne gölge düşürmek istemediğini söyledi, ancak bunun böyle olmayacağı konusunda onu temin ettim. Bunun bir sır olarak kalması konusunda kararlıydılar.

"Balayından döndüğünüzde size söyleyecektim," diye açıkladı Daphne. "Sadece biz ve ailem vardı. Senin anını mahvetmek istemedim."

Brianna onu kucaklamak için kendine çekti. "Pffft, bu çok saçma. Senin adına çok mutluyum." Arkadaşına gülümsedi. İşte benim kadınımlı buydu, içi de dışı da yumuşacık. "Bekle, evlendiğini göremedim."

Antonio, "Kilisede tekrar yaparız," diye söze karıştı. "Küçük bir şey olsa da."

Daphne, "Ve sen ve Marissa da bunun için orada olacaksınız," diye ekledi.

Yüzünde kocaman bir gülümseme olmasına rağmen, "Olsak iyi olur," diye onu azarladı. Sonra yüzünde küçük bir somurtmayla bana döndü. "Neden böyle küçük yapamadık?"

Daphne gülerken, "Patronla evlenmişsin," dedi. "Çok komik, Daphne." Brianna onunla birlikte gülmüyordu.

"Pişman olmak için artık çok geç," diyerek poposunu okşadım. "Hadi resepsiyona gidelim. İrlandalı'nın uslu durduğundan, kızımın ve kuzenimin güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Brianna bana şaşkın bir bakış attı ve sonra gözleri yumuşadı. Biz bir aileydik ve Emma benim kızım olarak korunacaktı. Emma kalbime girmenin yolunu buldu ve annesiyle birlikte kalbime yerleşti. Dışa dönük kişiliği etrafındaki herkesi kendine çekiyordu. Ayrıca, küçük kızım benden çok sayıda, süslü iltifat alma konusunda bir uzmandı. Sonra da ona bu kadar çok iltifat ettiğime göre onu çok seviyor olmam gerektiğini söylerdi. Sonra Antonio'ya geçer ve bütün iltifatları ondan alırdı.

Biyolojik olarak benim olmaması umurumda değildi. O artık benim çocuğumdu.

Hikayenin sonu.

Kiliseden çıktık, adamlarım arkamızdaydı ve daha çok kilisenin ve çevredeki sokakların önündeydik. Brianna'yı kendime yakın tuttum, eli benimkinde sıcacıktı.

Merdivenlerden inmeye başladığımız anda Angelica'yı fark ettim. Gözlerim her zaman tehditleri arardı ve o da orada öylece duruyordu. Beni arıyordu ama telefonlarına cevap vermeyi reddediyordum. Düğünümü nasıl öğrenmişti ki? Yaklaşmaya başladı ve düğün günümde istediğim son şey onun karımın ya da benim yakınımında olmasıydı.

"Sen git," diye alçak sesle İtalyanca konuştu Antonio. "Ben icabına bakarım."

Eşimi Rolls Royce'umuza bindirirken ikisine de "Resepsiyonda görüşürüz," dedim.

Bana yer açmak için koltuğa doğru kayarken bana ters bir bakış fırlattı. "Neden acele ediyoruz?"

"Amore, oraya ne kadar çabuk varırsak, o kadar çabuk gideriz."

"Düşünce tarzını sevdim kocacığım," diyerek sırtıttı ve Daphne ile Antonio'ya el sallayarak veda etti.

"Sür," diye emrettim şoföre.

Araba ilerledi, Angelica'yı geçtik ve yüzündeki ifade beni uyarmış olmalıydı. Ve o bana bakmıyordu. Gözleri kıskançlıkla parlıyordu ve karıma odaklanmıştı. Bu sefer Brianna'nın çevresinden habersiz olmasına şükrettim çünkü gözleri bana yumuşak bakıyordu.

"Mateo, beni duydun mu?" Beni izledi, kaçırdığım bir şey söylediğine beni inandırdı.

"Özür dilerim Bellissima," diye eğildim ve dudaklarımı yumuşak tenine bastırdım. "Tekrar söyle."

Elleri göğsüme geldi, avuç içi ona ait olan kalbimin üzerindeydi. "Kendi resepsiyonumuzda kalmak için iki saat çok mu kısa?" sorusunu tekrarladı, yüzünde suçluluk duygusu vardı. "Ailenizin çok uzaklardan ve bu kadar kısa sürede geldiğini biliyorum. Kaba olmak istemem. Ama kalabalıklar beni... rahatsız ediyor."

"Eğer iyi vakit geçirmiyorsan, iki saat içinde ayrılacağız." Ona söz verdim. Bana verdiği gülümseme paha biçilemezdi. Sanırsınız ki ona dünyayı teklif ettim.

Etrafımızda binlerce fener havada süzülüyordu. Brianna'nın gözleri elmas gibi parlıyordu. Tüm çiçek aranjmanları yaz havasını parçaladı ve karı koca olarak ilk dansımız için eşimin elini tuttum.

Gözlerim ona sabitlenmişti, gözlerimiz kilitlendiği andan itibaren beni ele geçiren bu kadına.

"Şarkımız ne?" diye sordu bana, mutlu bir şekilde gülümseyerek. Gözleri elmas gibi parlıyor, beni yakalıyor, içine çekiyordu.

İlk melodiler çaldı ve Sam Smith'in "Fire on Fire" şarkısının yumuşak melodileri eşliğinde sallandık.

Kaşlarını kaldırdı, sesinde bir şaşkınlık vardı. "Sam Smith mi? Ben Bocelli'yi bekliyordum."

Şaşıрма sırası bendeydi. "Ne? Korkunç melodiler dinleyen karım Andrea Bocelli'yi biliyor mu?" Alay ettim. Bocelli, her cinsiyetten, yaş grubundan, ırktan ve kıtadan milyonlarca dinleyiciye ulaşan dünyaca ünlü bir şarkıcıydı. İnsanlar onun şarkılarını ya sever ya da nefret ederdi.

Kahkahaları dans pistinde yankılandı, herkesin gözü üzerimizdeydi ama o sadece benim farkımdaydı.

"Her türlü havalı müziği dinlerim," dedi bana. "Ve evet, Bocelli'yi biliyorum. Unutmayın, İtalya'da bir yıl geçirdim. Ve adamın melodilerinden kaçamazsınız." Gülümsedi, mırıldanarak eşlik etti. "Onun şarkılarını çok severim. Ama bu şarkıya bayıldım. Mükemmel seçim."

"Hoşuna gideceğini biliyordum. Çünkü sen benim ateşimsin, karıcığım," dedim onu usulca pistte gezdirirken. "Umarım bana ikinci dansını da verirsin. Özellikle senin için başka bir şarkım var."

"Benim için zevktir, Bay Agosti."

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadım kulağına ve vücudu bana daha da yaklaştı. "Nefesimi kesiyorsun."

Karıma vurulmuştum. Tamamen ve tümüyle aşıktım. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyordum ama ailem ve hatta amcamla karısı arasındaki karşılıksız aşk anıları beni engelliyordu.

"Sen de çok şık görünüyorsun." Sesi yumuşak bir okşamaydı. "Her taraftan sana bakan kadınlar var."

"Hiçbiri sen değilsin." Ve bunda ciddiydim. Bir daha hiçbir kadın önemli olmayacaktı.

Gözlerim Marissa'yı aradı ve ona küçük bir baş selamı verdim. Brianna da bakışlarımı takip etti. Marissa diz çökmüş, artık kuzenleri olan diğer küçük çocuklarla oynayan Emma'yla usulca konuşuyordu.

Brianna yumuşak bir sesle, "Emma harika vakit geçiriyor," dedi.

Sanki annesini duymuş gibi Emma bize doğru koştu. Bir adım bile atmadan, onu zahmetsizce kucağıma aldım ve üçümüz birlikte dans ettik.

"Düşündüm de belki bu dansın ikinci yarısını üçümüz birlikte paylaşabiliriz." Karımın dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bir aile olarak."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı usulca.

ELLĪ ĪKĪ

Brianna

I

Kocam ve kızım ile dans ederken hiç bu kadar mutlu olmadığımı fark ettim. Harika vakit geçiriyordum; benim için önemli olan ve sevdiğim herkes buradaydı.

Ben.

Mateo harika bir dansçıydı. Ama ben bunu zaten biliyordum. Ne de olsa Marissa'nın doğum günü partisinde dans etmiştik. Ona anlattığım uzun hikâyeyi hatırladım ve yanaklarım kızardı.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi usulca, "İlk dansımızdan itibaren beni esir aldın," diye mırıldandı.

"Uzun hikâyem yüzünden olmalı," diye mırıldandım, kocaman gülümseyerek. En son ne zaman yanaklarımı acıtacak kadar çok gülümsediğimi hatırlamıyordum. Ama umurumda değildi. Mutluydum.

Emma şarkının sonuna kadar zorlukla geldi, sonra gidip oynayabilmek için yere bırakılmasını istedi. Ayakları yere değdiği anda havalandı.

İkinci şarkının melodileri geldi ve ben şok oldum.

"Crazy in Love" mı? Ona sordum. "Ve Nicole Andresson'un sevdiğim versiyonu."

Sırtışı yavaşça geldi. "Bunu bulmak için biraz araştırma yapmam gerekti."

"Hoşlandığımı nereden biliyorsun?" Onu sorguladım. "Marissa ya da Daphne'nin bile hoşlandığımı bildiğini sanmıyorum."

Beni döndürdü ve sonra ona geri döndü. Çok iyi bir dansçıydı. "Seni ilk kez garajda gördüm," diye açıkladı. "Sen yanımdan geçerken bir şarkı çaldı. Sen durdun ve müzik bangır bangır çalarken

Garajda, cipinin arkasında bir şapka arıyordun. Yüzünü hiç görmedim ama birlikte arabana doğru yürüdüğümüz akşam sen olduğunu anladım."

Sol elim göğsüne bastırdı, bizi sonsuza dek birbirimize bağlayan yeni bant zümrüt bakışları gibi parladı ve bana onun olduğumu hatırlattı. Doğru hissettirdi.

"Dünya küçük, ha?" Yorum yaptım. "O gün seni görmemiştim."

Kıkırdadı. "Kahveyle birlikte doğruca bana koşman iyi oldu," diye şaka yaptı usulca. "Yoksa beni tamamen kaçıracaktıydın gibi bir his var içimde."

Ona suçlu bir bakış attım. "Duygularımı dışa vurma eğilimindeyim," diye kendini mazur gösterdi. "Sanırım annem beni aptalca şeyler yüzünden o kadar çok azarladı ki, etrafımdaki insanları duymazdan gelme konusunda gerçekten iyi oldum."

Gözlerinde bir kızgınlık parladı ama çok çabuk kayboldu. "O kadın iyi bir anne değildi."

Omzumu silktim. "Hayır, ama harika bir babam ve üvey babam vardı."

Resepsiyon çok popülerdi. Hiç bu kadar eğlenceli bir partide bulunmamıştım. İnsanlar gülüyor, yemek yiyor, dans ediyordu. Herkes bizi tebrik ediyor, öpüyordu... hem de çok fazla. Mateo'nun Antonio'yla konuşması gerekiyordu, beni teyzeleriyle baş başa bıraktı, onlar da benimle sohbet ediyorlardı. Ama ben gülümsemeye devam ettim, çoğu zaman ne söylediklerinden emin değildim. İyi kadınlardı ve uzun zaman sonra yeniden bir ailem varmış gibi hissettim.

Jonas Brothers'ın "Only Human" şarkısı çaldığında Giovanni yüksek sesle ıslık çaldı, herkesin gözleri önce ona sonra bana döndü, beni işaret etti ve parmağını oynatarak beni yanına çağırdı.

Gülümseyerek başımı salladım. Kalbi kırılmış gibi yaptı, elini kalbinin üzerine koydu ve hızlı atışını taklit etti. Sonra parmağını tekrar oynatarak beni yanına çağırdı.

"Vai, vai." *Hadi, hadi*. Teyzeler gidip onunla dans etmem için beni zorladılar.

Elbisemi yukarı kaldırdım ve Marissa ve Daphne'nin her iki yanında olduğu halde ona doğru sallandım. Nereden çıkageldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulübe gittiğimizde yaptığımız şey bu olduğu için memnundum. Adımlarımız uyumluydu ve aptallar gibi sırtıyorduk.

Giovanni bizi üniversitede sahte kimliklerle bir gece kulübüne gizlice girerken yakaladı. Orada olduğunu bilmeden önce, gecenin yarısında bu şarkı ve diğerleri için dans etmemizi izledi.

Ona işaret ederek şarkı sözlerini dudaklarımızla söylemeye başladık. "Hâlâ hatırlıyorsunuz demek," diye üçümüze de takıldı.

Üçümüz de onun etrafını sarmış, dans ediyor ve şarkıya eşlik ediyorduk. Giovanni dans pistinde çok becerikliydi, yine de onu Mateo ile kıyaslamadan edemedim. Kocamla dans etmek şehvetliydi, Giovanni'yle ise sadece eğlenceli ve havalıydı. Elimi tutar, benimle ritim tutarak hareket ederdi, hareketlerimiz tanıdıktı. Yıllar boyunca onunla sık sık dans ettim.

Oturma odasında dans

edin Bir tavrınız olsun

Giovanni gülerek başını salladı ve "Sözler böyle değil," dedi. "Bugün benim düşün günüm," dedim ona, sallanarak. "Şarkı sözleri ben ne dersem odur."

"Ohhhh, yan." Marissa kardeşinin omzuna bir tokat attı, üçümüz de güldük.

Mateo araya girerek beni Giovanni'nin kollarından aldı.

"Ah, kocacığım," diye usulca takıldım ona. "Bu şarkıyı seviyor musun?"

"Seninleyken her şarkıyı seviyorum." Ellerimi boynuna doladım ve hareketlerimi yavaşlattım. Ritimle dans etmedik ama bunun bir önemi yoktu.

Emma'yı aradım, Giovanni ile dans ediyordu. Marissa dans pistinin karşı tarafına geçti ve Declan ile dans ediyordu. Antonio ve Daphne bizden sadece birkaç adım ötede dans ediyorlardı.

"Gizlice çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu bana.

"Evet," diye güldüm. "Ama önce Emma'ya veda edelim. Giovanni de Marissa ve Daphne ile birlikte evde kalacak. Ona göz kulak olmak için." Ona doğru eğildim. "Sorun olur mu?"

"Orası senin de evin. Evet ama Declan oraya gidemez." Derin bir nefes aldı. "İyi niyetli olduğunu biliyorum ama ona güvenmiyorum. Sebeplerinden emin olana kadar onunla yapacağım her şey tarafsız bölgede olacak. Evlerimizde değil."

"Anladım ve Marissa da biliyor."

Giovanni'ye doğru yürürken el ele tutuştuk. Gülümsüyordu, kıkırdayan Emma'yı döndürürken rahatlamıştı. Bizi fark edince başını kaldırdı.

"Mateo'ya siz üçünüzü bu şarkı eşliğinde kulüpte sahte kimliklerle nasıl yakaladığımı anlattın mı?"

Kaşlarını kaldıran kocama sıırıttım. "Hayır, ama ağzındaki baklayı çıkardığın için teşekkür ederim."

"Sahte kimliklerine el koymak zorunda kaldım. Ama gelin görün ki, onlardan bir zula dolusu vardı."

Güldüm. "Kötü bir şey yapmadık. Sadece dansa gittik."

Giovanni söylediklerime inanmıyormuş gibi bir bakış attı. "Sırf siz kızların yaptığı her şeyi yakalayamadım diye."

Şarkıyı söylemeye başladım, tam da onun sevdiği şekilde, kocaman sırtarak.

Oturma odasında dans

edin Bir tavrınız olsun

"Bu işler böyle yürümez," diye inledi.

Dilimi ona doğru uzattım. "Dediğim gibi, benim günüm... benim şarkım." Bana gözlerini devirdi ama benimle birlikte güldü.

Mateo ve ben diz çöktük. "Emma, tatlım," diye başladım. "Sarılabilir miyim?"

Teyzelerin ve Giovanni ile kalacaksın."

Kıkırdadı ve yanımıza gelip ikimize de sarıldı. Gözlerimi Giovanni'ye kaldırdım.

"Onu ve Marissa'yı eve götüreceğim." Gözleri kız kardeşine kaydı ve kaşlarını çatı.

"Teşekkür ederim, Giovanni."

Mateo, Giovanni'ye "Declan otuz dakika içinde ayrılacağını söyledi," diye bilgi verdi. "Orada bir sorun çıkmayacaktır."

"Kız kardeşim ve İrlandalı." İrlandalı deyince kulağa kötü bir kelime gibi geliyordu. Declan'dan hoşlanmadığını söylemek hafif kalırdı.

"Giovanni, sakın ol," diye uyardı Mateo. Ortak bir bakış ve Giovanni'nin sarsak bir baş sallaması.

Emma Giovanni'nin elini çekti ve Giovanni'nin yüzü yumuşadı.

"Tamam, bir prensesle dans etmek zorundayım."

İkisi de bize el salladı ve dansa devam ettiler.

"Ben de bu gece kraliçemi alıyorum," diyerek Mateo beni kaldırdı ve yumuşak ışıklar altında arabasına doğru yürürken el ele tutuştuk.

Arabaya vardık, şoför ve Mateo'nun adamları çoktan bekliyordu. "Onlar da mı geliyor?" Yarı şaka yaptım.

"Sadece oraya varana kadar," diye yanıtladı gizlice.

"Gece için bir çanta hazırlamam gerekmiyor mu? Bütün akşam, gece ve yarın gelinliğimi giyemem. Çok sevmeme rağmen."

Sol elimi tuttu ve üzerine bir öpücük kondurdu. "Her şey zaten orada."

"Tamam, görüyorum ki dökülmeyeceksin," diye takıldım ona.

"Bu bir sürpriz," diye sırttı. "Yakında göreceksin."

Sonraki yirmi dakikayı sessizce, parmaklarımız iç içe geçerek geçirdik. Tıpkı hayatımızdaki gibi. Ona sürprizimi anlatmak için doğru zamanı bekliyordum. Ama şimdi zaman yaklaşıyordu ve ben giderek daha da gerginleşiyordum.

Bundan mutlu olur muydu? Aşk hakkında konuşmadık ama bize göz kulak olacağından hiç şüphem yoktu. Aşk zaten abartılıyordu. Değil mi? O zaman neden kalp atışlarım bu adamla başlayıp onunla bitiyormuş gibi hissediyordum. Benimkini tutan elini izledim. Bu basit hareketle bile beni koruduğunu hissettim. Daha büyük, daha güçlü eli benimkinin üzerindeyken daha da büyük görünüyordu, altın rengi teni benim açık tenime tezat oluşturuyordu.

"Biz buradayız." Sesi gözlerimi kaldırmamı sağladı. Etrafıma bakındım, etrafımızda rıhtımlar ve lüks tekneler vardı. Dondum kaldım.

Doğu Boston'daki Boston Harbor Marina, en seçkin yelkenlileri ve yatları barındıran lüks bir tekne çekek yeri idi. Burası aynı zamanda iki yıl önce bir cesedi denize atmak üzere bir yelkenli çalmak için geldiğimiz yeri.

"Burada ne işimiz var?" Kendi sesim tuhaf geliyordu, yüksek perdeden ve hafif bir titreme tonuyla. Belki de bunu fark eden tek kişi bendim çünkü Mateo'nun gülümsemesi rahatlamıştı.

O bilemezdi. Marissa, Daphne ve benim dışımda kimse bilmiyordu.

"Teknemle açılacağız ve düğün gecemizi baş başa geçireceğiz." Kapısı açıldı, arabadan indi ve elini bana doğru uzattı. Parmaklarımı avucunun içine yerleştirdim ve dalgınlıkla başka bir tezat fark ettim... parmaklarım onun sıcak tenine karşı soğuktu. "Sadece ikimiz olacağız ve yarın öğlen saatlerinde evimize geri döneceğiz. Baban ve üvey babanla çekilmiş fotoğraflarını görünce denizden hoşlandığını anladım."

İki yıl önceki o geceye kadar öyleydi. O andan itibaren bir daha tekneye binmekten korktum. Gülümsemeye zorladım ve sertçe yutkundum.

Şimdiden cesedimin okyanusa atıldığını hayal ediyordum, tıpkı Kyle'inkinden kurtulduğumuz gibi. Marissa'nın Kyle'a yaptığı gibi cesedimin etrafına ağırlıklar mı koyacaktı?

Kahretsin, kendime gelsem iyi olacak. Mateo bunu bana asla yapmaz... hamile olduğumu söylesem bile. Aman Tanrım! Eğer bu benim tek kurtarıcımsa, başım büyük beladaydı.

"Brianna, iyi misin?" Mateo'nun endişeli sesi beni korkunç hayallerimden çıkarıp şimdiki zamana çekti. "Eğer istemiyorsan-"

"Evet. Bu harika," diye güçlükle kelimeleri boğarak söyledim. *Kendini toparla, Brianna.*

"Bunu yaptığımızı kimse bilmiyor," diye sırttı Mateo. "Marissa meraktan ölene kadar başımın etini yedi."

Rol yapma becerilerimin en azından biraz iyi olduğunu umarak ona gülümsedim. Eğer Marissa'ya ya da Daphne'ye planını anlatmış olsaydı, onu yapmaması için ikna ederlerdi. Ya da en azından beni önceden uyarırdı.

Birlikte rıhtıma doğru yürüdük, yol boyunca birkaç adam onu selamladı.

"Bay Agosti, talep ettiğiniz her şey yelkenlinize yerleştirildi."

"Teşekkür ederim, Santos."

"Benim için zevk."

Uzun zaman önce o gece başka bir yelkenli bulduğumuz yeri aramamak için kendimi zor tuttum. O gece sanki başka bir hayattı ya da belki de umutsuzca unutmaya çalıştığım bir filmi.

"Hangi tekne senin?" İçimin titremesi ve kalbimin hızla çarpmasının aksine sesimin sakin çıkmasından etkilenmişim.

Başını o tarafa doğru eğerek, "Tam sonda," diye mırıldandı. "Sadece kendimiz ve ailemiz için yeni bir yelkenli aldım."

Gözlerini takip ettim ve kalbim hala çarpmasına ve kulaklarımı uğuldatmasına rağmen biraz etkilenmekten kendimi alamadım. Pahalı bir Valquest yelkenlisi rıhtımın sonunda duruyordu, tüm marinadaki diğer teknelerden daha uzun ve daha parlaktı.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Sizin de mi bir

Valquest'iniz var?" "Bizim, Brianna."

Bu yelkenli tüm yelkenlilerin Lamborghini'siydi. Tüm lükslere ve son teknoloji tasarımlara sahip süper bir yelkenli, yattı. Hiç binmedim ama üvey babamın, lüksün yanı sıra yelken maceraları da sunan en hızlı seyir yatlarından biri olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bunlardan biriyle dünyayı dolaşmak üvey babamın hayaliydi.

"Üvey babam muhtemelen şu anda mezarında ters dönüyordur," diye mırıldandım daha çok kendi kendime.

"Nedenmiş o?" Mateo merakla sordu.

"Hayali emekli olup bu yelkenliyle dünyayı dolaşmaktı," dedim ona, "bu yelkenliyle."

İskelede durduk ve önünde huşu içinde durdum. Bu gerçekten bir şeydi ve üvey babamı ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Annem beni evden kovduğunda, onun benim için ayağa kalkmasını beklemiyordum... ama artık onunla bir bağlantım olmadığı için pişmanlık duyuyordum. O, elimden alınan son aile parçamdı. Büyükanнем umutsuzca her şeyi eskisi gibi yapmaya çalıştı ama ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyorduk. Babamı ve ardından üvey babamı kaybedince içimde bir şeyler kırıldı. Cenazesine bile katılamadım. Aile bağlarım olmadan yaşamayı öğrendim ama bir şekilde Mateo ile birlikte kırık parçalarımın yavaş yavaş bir araya gelmeye başladığını hissettim. Aynı anda hem dehşet verici hem de harikaydı.

"Hazır mısın?" Mateo'ya döndüğümde onu bana bakarken buldum. Başımı salladım ve o da beni zahmetsizce kollarına aldı. "Bu gece bizim eşliğimiz olacak ve ben gelinimi bu eşğin üzerinden geçireceğim."

Vardığımızdaki gerginliğe rağmen içimden kısık ve hırıltılı bir kahkaha yükseldi. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kollarında benle birlikte tekneye doğru adım attı.

"İyi deniz bacakları," diye onu takdir ettim ve o da sırtıttı.

Beni güverteden aşağı indirmeye gittiğinde onu durdurdum. "Ayakkabılarımı çıkarmam lazım" dedim.

Güldü. "Görüyorum ki baban tekneçiliği her yönüyle ele almış." Bu sefer ben de sırtıttım. "Aynen öyle."

Mateo beni kollarında dengede tutmaya devam ederken tek eliyle uzandı ve düğün ayakkabılarımı çıkardı. Her şeyi o kadar zahmetsizce yaptı ki, nefes almak ya da dengede durmak için hiç zorlanmadı, gücünden etkilenmeden edemedim.

Kollarından sıyrıldım ve yalınayak muhteşem yatın güvertesine indim. Ceketini çıkarıp beyaz gömleğini giyerken onu izledim. Kollarını sıvadı ve kaslı ön kollarını ortaya çıkardı. Odunsu kolonyasının kokusu esintiyle yayılıyordu. Kokusuna bayılırdım; vücudum ona her zaman tepki verirdi. Yüzümü boynuna gömmek ve onun tadını çıkarmak istememe neden oluyordu.

Sertçe yutkundum ve vücudumun bu adama, kocama verdiği tepkiyi görmezden geldim. Evli olmam gerçeküstü görünüyordu.

Delici bakışları beni aval aval ona bakarken yakaladı ve soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Onun kemiklerini kırmayı düşünmemeliydim. Önce ona söylemem gereken önemli bir şey vardı.

Güneş hâlâ ufuktaydı ve yaz esintisi elbisemin üzerinden geçiyordu.

"Çok güzelsin." Mateo'nun sesi alçak ve yumuşaktı. "Seni o elbisenin içinde koridorda bana doğru yürürken gördüğüm anı asla unutmayacağım."

Seni seviyorum, diyecektim ama kelimeler ağzımdan çıkmayı reddetti. Mateo Agosti kalbime doğru ilerledi ve orada kalıcı bir mürekkep oldu. Sadece onu lekelememesini ve yok etmemesini umuyordum.

ELLİ ÜÇ

Mateo

W

Limandan çıkmış ve denize açılmıştık. Brianna bir orada bir burada kıpırdanıyor, gözleri sanki belirli bir şey arıyormuş gibi deniz yüzeyinde geziniyordu. Onun gerginliğini hissediyordum.

Limana vardığımızda saklamıştı.

Bizi limandan çıkarırken küçük bedeni benimkine yaslanmıştı. Bizi çıkarmak için yelkenlinin motorunu kullandım. Acele etmeyeceğimiz ve rüzgârı kullanacağımız başka günlerimiz ve uzun yelken gezilerimiz olacak.

Şimdi, bizi açık denize götürmek ve karıma tapabilmek için otomatik pilotu hız sabitleyici ile birlikte dümene ayarlamak için sabırsızlanıyordum.

Karım. Kulağa yabancı, tanıdık ve doğru geliyordu.

Sağ elimle direksiyonu tutarken sol elimle belini sıkıca kavradım. Parmakları alyansımı takip ediyor, onu çeviriyor, kıpırdanıyordu. Gelinliğinin içinde biraz daha kalmayı tercih etti ve bu gözlerimi ondan ayırmamı zorlaştırdı.

Mia moglie. Karım. Evet, bu sese bayıldım. Onu mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir yoğunlukla seviyordum. Ona duyduğum bu sevgi bir dalga gibi yayılıyor ve asla dinmiyordu. Onu bununla korkutmak istemiyordum ama sevgime karşılık vermezse bunun benim için iyi olmayacağını biliyordum. Gözlerinde şefkat ve yumuşaklık vardı ama ben onun sevgisini istiyordum. Onun sevgi sözcüklerini duymak için can atıyordum. Karşılıksız sevginin ebeveynlerimin evliliğine ne yaptığını görmüştüm. Amcamın evliliği de pek iyi değildi. Amcam karısını Agosti ailesinin taşıdığı tutkuyla seviyordu. Ne yazık ki yengem de onu sevmiyor ve ona sadık kalmıyordu.

Siktir et o kasvetli düşünceleri. Brianna ve ben öyle insanlar değildik.

"Aç mısın?" Ona sordum. Resepsiyon boyunca pek bir şey yemediğini ve sadece su içtiğini fark ettim. Kadeh kaldırırken bile şampanyanın dudaklarına değmesine izin vermedi.

"Henüz değil." Kollarımdan sıyrıldı. Bir anda içimi bir kayıp duygusu kaplasa da ona izin verdim. İki eliyle küpeşteye tutunarak teknenin yanına doğru ilerlerken onu izledim.

Rüzgâr kahverengi buklelerini savuruyor, elbisesi vücuduna yapışuyordu. Denizde olmak ona çok yakışıyordu. Onu gözlerini kapatırken, derin derin nefes alırken ve dudaklarında tembel, mutlu bir gülümseme oynasırken yakaladım.

Yüzünü bana doğru çevirdi, yumuşak gözleri mutlulukla parlıyordu. "Çocuklarımıza yelken yapmayı öğretmeliyiz," diye bağırdı rüzgârın içinden.

Gülümseyerek kabul ettim. Bizi şimdiden bir aile birimi haline getirmesine bayılmışım. "Evet, Emma'ya nasıl yelken açılacağını öğreteceğiz."

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve bana çarptı. *Çocuklarımız.*

Çıplak ayakları gelinliğinin eteklerinden görünerek bana doğru yürürken umut göğsümde patlıyordu.

"Amore, sen-" Bu kadınla bu kadar şanslı olmam mümkün olabilir miydi?

Çocuklar hiçbir zaman hedefim olmadı. Uğruna çabaladığım bir şey değildi. Çocuklarımı bu dünyaya getirmenin acımasızlık olduğunu düşündüm. Bu yüzden aşk, çocuklar ve kendi ailem kartlarımda yoktu. Ta ki bu kadın hayatıma girene kadar. Artık onunla her şeyi istiyordum. Aşk, çocuklar, aile, mutluluk.

Derin bir nefes almasını izledim. "Evet, hamileyim."

Başının arkasını kavradım ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için başımı eğdim. İlk başta nazikçe, ama ona duyduğum açlık her zaman tüm hislerimi bastırıyordu. Hayatım boyunca uyguladığım kontrol, Brianna söz konusu olduğunda pencereden dışarı çıktı. Diğer kolumu beline doladığımda, ağzım ona karşı açlık duymaya başladı. Sıcak yaz günlerindeki taze kaynak suyu gibiydi.

Kendimi geri çekilmeye zorladım.

Başka bir çocuk sahibi olmak için çok genç olduğunu bana kendisi söyledi. İstemiyordu. Ertesi gün hapı almasını engellediğim için aptalın tekiydim. Emma hastaydı ve Brianna'nın yeterince derdi vardı. Ama bu habere çok sevinmiş gibi davranamazdım. Benden birkaç adım uzaklaştı, gözleri ufuktaydı. Etrafında hafif bir gerginlik vardı ama rıhtıma vardığımızdaki kadar yoğun değildi.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Sesim alçaktı, onun da bunu benim kadar istediğine dair umutla doluydu.

Yumuşak kıkırdaması beni şaşırttı, gözleri bana yalan söylemediğini anlatıyordu. "Aslında mutluyum. Çok fazla korunduğumuz söylenemez."

Bu konuda haklıydı. Başlangıçta prezervatif konusunda ısrar etti, sonra prezervatif kullanıp kullanmamamız gerektiği konusuna geçti ve ikimizin de prezervatif fikrini tamamen göz ardı etmesiyle sona erdi. Onunla asla o koruma tabakasını kullanmak istemezdim; onun içindeyken hiçbir şeyin bizi ayırmasını istemiyordum.

Açık denizdeydik. Yelkenleri otomatik pilota ve seyir kontrolüne ayarladım, sonra genç karıma doğru ilerledim.

"Seni yatağa götürüyorum."

Gözlerinde arzu parladı ve dili alt dudağının üzerinde gezindi. Koyu kahverengi gözleri beni her zaman büyülemiştir. Gözlerinde benimkilerle eşleşen bir açıklık vardı, ama aynı zamanda özlem ve okuyamadığım bir şey de vardı. Yeterince uzun süre bakarsam, onun da beni benim onu önemseydiğim kadar önemseydiğine kendimi inandırabilirdim.

Yanağını avuçladım ve o da dokunuşuma doğru eğildi. Ona her dokunduğumda, göğsümdeki bir şey daha da yer değiştiriyordu. Karım kalbimin her santimini zahmetsizce ele geçiriyordu.

Onu kollarıma aldım ve lüks kabinimize taşıdım. Onu nazıkçe ayaklarının üzerine yatırdım ve kendimden uzaklaştırdım, parmaklarım sırtından aşağıya doğru uzanan uzun bir düğme dizisini zahmetsizce çözdü. Elbisesi vücudundan kayarak ayaklarının dibinde birikti ve içinden çıktı.

Yüzünü bana çevirdi, üzerinde sadece dantelli beyaz tangası vardı. Vücudu sıkılaşmıştı, yıllarca dans etmekten yontulmuş bir vücut. Elim boynundan aşağıya, göğüslerinin arasından bebeğimizi barındıran düz karnına doğru ilerledi.

"Sen benim her şeyimsin." İtiraf zahmetsizce geldi. Benim dünyamda sevgi ve sadakate paha biçilemezdi. Brianna Agosti benim için paha biçilmezdi; dünyamı her zaman daha aydınlık ve parlak kılacak bir can simidiydi. O benim hayatımdı.

Vücudu dokunuşuma tepki olarak titredi ve parmaklarım daha da aşağıya indi. Başparmağımı klitorisine bastırdım.

"Mateo," sesi alçak bir fısıltıydı, yalvarıyordu. Karanlık bir şekilde gülümsedim ve başparmağımı sırlıklam ıslak amına daldırdım. Kendini benim dokunuşuma doğru itti. Parmağımı tekrar klitorisinin üzerinde kaydurdım, daha hızlı daire çizdim, kalçaları bana doğru bastırdı. Elleri omuzlarıma geldi, parmakları amını kavradı.

beyaz gömleğimi. Bir tezat oluşturuyorduk; ben hâlâ tamamen giyinikken o tangasıyla çıplaktı. Onun zevki benim önceliğimdi.

"Bırak kendini," dedim. "Seni tuttum."

Başparmağım hassas noktasının etrafında dönmeye devam etti ve bir parmağımı içine kaydırarak onu pompaladım. Kalçaları ritme uyarak hareket ediyor, zevkinin peşinden koşuyordu. İnlmeleri kabini dolduruyordu ve bu kulaklarım için en tatlı müzikti.

Kollarımda çözüldü, vücudu orgazmla titriyordu ve yumuşak dudaklarında benim adım vardı. Ben onundum.

Onu kucağıma aldım ve yatağa yatırdım, vücudu benimkiyle bütünleşti.

"Mateo," sesi titrekti, bakışları ağır göz kapaklarının altından beni izliyordu. "Uyumak istemiyorum." Küçük elleri açlıkla vücudumda geziniyordu.

"Uyuyacağımızı kim söyledi?" Kıkırdadım. Elleri hevesle pantolonumun fermuarını açtı, sertleşmiş sikiim öne doğru itildi, onun dokunuşuna açtım.

Ondan hiç bıkacak mıydım? Bundan hiç şüphem yoktu. Bıkmazdım.

Karım üzerime yayılmıştı, ellerim kıcının üzerindeydi. Yüzünü boynuma dayamış, derin derin nefes alıyordu.

"Kokunu seviyorum," diye mırıldandı tenime karşı. "Bana sandal ağacını ve okyanusları hatırlatıyor. Bağımlılık yapıyor. Okyanusu her kokladığımda seni düşüneceğim."

Saçları alnında terlemişti ve gözlerinden nazikçe süpürdüm.

"Beni düşünmek zorunda kalmayacaksın çünkü seninle birlikte olmayı planlıyorum." Bu benim toprağa kazığımdı. Son nefesime kadar hep onun yanında olacaktım. "Ve kokunu seviyorum." Kokusu sonsuza dek içime işlemişti. "Limon ve misket limonu karışımı."

Küçük burnu kıvrıldı. "Bu iyi bir koku değil."

"Bu en iyisi," dedim ona. Başını kaldırdı ve bana inanıp inanmamayı tartışıyormuş gibi gözlerini bana dikti. Yüzümde her ne gördüyse şüphesi gülümsemeye dönüştü.

"Sen öyle diyorsan öyledir," diye cevap verdi sonunda, yanağını omzuma yaslayarak.

"Hamile olduğunu ne zaman anladın?" Ona sordum.

"Dün. Bir test aldım. Muhtemelen bu konuda bir şey söylememeliydim," diye mırıldandı usulca ve tenime kısa bir öpücük kondurdu. Parmakları göğsümün üzerinde geziniyordu, sanki her santimetrekaremi ezberlemeye çalışıyordu. "Daha çok erken."

"Bana her şeyi anlatmanı istiyorum." Evliliğimizde dürüstlük ve güven istiyordum. Bunun karım için zor olabileceğini biliyordum ama eninde sonunda bunu başaracaktık. "Eğer kendini tutarsan seni koruyamam. Seni ve çocuklarımızı güvende tutacağım." Bu, ciddiye aldığım ve tutmaya niyetlendiğim bir yemindi.

Gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarında tereddüt vardı. Bana umutla baktı ve ben nefesimi tuttum. Bana Emma'nın babasından bahsedecek miydi? İki yıl önce olanları? Ağzını açtı ama aynı saniye içinde içine kapandığını, duvarlarının yükseldiğini hissettim.

"Teşekkür ederim, Mateo." Kahretsin, güvensizliği kalbime bir bıçak gibi saplandı. Bedenini bana özgürce verdi ama kalbini ve güvenini sıkıca kilitledi.

Odada sessizlik hüküm sürüyordu ve aramızda söylenmemiş pek çok söz vardı. O da bunu hissediyor muydu? Başını göğsüme yasladı ve parmaklarım onun ipeksi siyah saçlarına dolandı.

"Ben üç aylık olana kadar hamileliğim hakkında başkalarına bir şey söylememeliyiz." Uykulu sesi sessizliği bozdu. "Ne olur ne olmaz."

"Tamam." Sırtını okşadım. Ne zaman kollarıma gelse, içimde bir Huzur beni bunaltıyordu. Onun eşim olması bu duyguyu daha da artırdı.

Brianna'nın uykuya daldığı anı hissettim. Sıcak bedeni kollarımda güvendeydi, kokusu beni sarıyordu. Karanlığa bakarak uyanık yattım. Genç karıma yönelik tüm tehditleri ortadan kaldırmam artık her zamankinden daha önemliydi. Annesinden başlayarak.

Antonio resepsiyon sırasında Brianna'nın annesi ve en olası cinayet nedeni hakkında bilgi almıştı. Hâlâ şoku atlatamamıştım. Ama sonra, dünyayı yöneten, hepimizi yöneten şey paraydı. Onsuz yapamadığımız tüm kötülüklerin kaynağı.

Brianna, üvey babasının tüm mal varlığının yirmi altıncı doğum gününde kendi adına geçirilecek mirasçısıydı. Tüm bilgiler genç karımın milyoner olduğunun farkında olmadığını gösteriyordu. Elli milyon doların üzerinde mal, mülk ve hisse senedinin mirasçısıydı. Annesi bir sonraki doğum gününde kızının mirası üzerindeki kontrolünü kaybedecekti. Brianna'nın ya da onun soyundan gelen herhangi birinin ölümü halinde

hepsi annesine geri dönecekti. Emma'nın ölmesini istemesinin nedeni de buydu.

Bitti. Benim. Ölü. Bedenim.

Brianna'yı uyandırmamaya dikkat ederek mesajları kontrol etmek için telefonuma uzandım.

"Ne oluyor lan?" Nefesimin altında usulca mırıldandım. Yüzden fazla mesaj vardı. İşle ilgili olamazdı, yoksa Antonio arardı.

Şifremi girdim ve telefonun kilidini açtım. Mesajı açtığım anda içimden bir inilti yükseldi. Bir grup sohbetiydi.

"Ne?" Brianna başını kaldırdı, ipeksi bukleleri yüzünden aşağı dökülüyordu.

Yorgun görünüyordu. "Emma mı?"

"Şışt, her şey yolunda." Bana daha sıkı sarıldı, elleri belime dolandı ve bacakları üzerime dolandı. Hamile kadınların dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum, bu yüzden bol bol dinlenmesini istiyordum. Bu gece sadece bizim içindi.

Grup sohbetine göz gezdirdim. Bu genç neslin yaptığı şey bu muydu?

Giovanni de sohbetteydi. Mutluluktan ışıldayan Emma ile bir selfie gönderdiler. Onu doğduğundan beri tanımıyor olabilirim ama o başından beri ailemizin bir parçasıydı. Marissa, Daphne ve Giovanni'nin yanında, kendi annesinin yanında olduğu kadar rahat hissediyordu.

Sonra evlilik seksi hakkında ipuçları vardı, balayımıza bile gidip gitmediğimiz ya da doğrudan seks yapıp yapmadığımız. Ben de kısa bir mesaj gönderdim.

****Kızımıza iyi bakıldığından ve güvende olduğundan emin ol. Acil bir durum olmadıkça mesaj atmayın. Meşgulüz. ****

Hemen bir mesaj daha geldi ama onu görmezden geldim. Bunun yerine Antonio'ya bir mesaj göndererek tehdit ortadan kalkana kadar Brianna ve Emma'nın etrafında iki kat güvenlik ayarlamasını istedim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Annesi bana ait olanın peşine düştüğü an, ölüm fermanını imzalamıştı.

ELLÍ DÖRT

Declan

"W

"Bugün ne duydum, oğlum?" Babamın sesi bilardo odasından geliyordu. Bu saatte uyanık olmasını beklemiyordum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Brianna'nın ölümünden beri

ve Mateo'nun düğünü, işler kızıştı. Son yirmi dört saat içinde üç adam ve iki sevkiyat kaybettik. Marissa'yı düğünden beri görmedim ve bu çok uzun zaman oldu.

Brianna ve Mateo'nun yeminlerini etmelerini görmek inanılmazdı. Bir gangsterin yeminlerinin ömür boyu süreceğini anlayıp anlamadığını merak ettim. Yine de onu terk edeceğini hiç sanmıyordum. Giyinik olmalarına rağmen onları birlikte izlemek en iyi porno türü gibiydi. Kahretsin, bu ikisini sevişirken görmeyi hiç istemezdim. Marissa, Mateo'nun yeni karısını sahiplendiğini iddia etti. Tüm servetim üzerine bahse girerim ki bu sahiplenmenin çok ötesindeydi. Dün beni görür görmez vurmamasının tek sebebi Brianna'ydı.

Brianna bizim dünyamıza alışkın değildi ve muhtemelen bir düşmanın düğün gibi kişisel bir kutlamaya girmesine izin verilen tek zamanın, iki düşman ailenin anlaşmalı evlilik yoluyla barışa ulaşması olduğunu bilmiyordu.

Brianna farkında olmadan Mateo'yla barış konusunda pazarlık yapabilmem için bana bir kapı açmıştı. Ve ben de bundan sonuna kadar yararlanmak niyetindeydim. Marissa benim olacaktı. Keşke şu lanet İtalyanlar adamlarıma ve sevkiyatlarıma saldırmayı bıraksalar.

"Ne duydun baba?" Bilardo odasına girerken ona sordum. Bilardo masasına yaslandım. İşten uzaklaşmak babam için çok zordu. Sonunda bu kararı vermesi için iki kalp krizi geçirmesi gerekmişti.

"Mateo'nun düğününe katılmışsınız," diye yanıtladı. Bu bir soru değildi. Duyacağını biliyordum. Bu tam olarak güvenli bir sır olarak sakladığım bir şey değildi.

"Evet, genç kuzeniyle birlikte gittim," dedim ona.

Gözleri beni izliyordu ve her zamanki gibi tüm detayları hesapladığını görebiliyordum.

"Bir planın mı var?" diye sırıttı sonunda.

"Biliyorum," dedim. "Bu konuda konuşmak için henüz çok erken ama konumumuzu güçlendirecek bir planım var. Şu anda acil meselelerle ilgilenmem gerekiyor."

Başını salladı. "Sana güveniyorum oğlum." Sözleri, güveni ve itimadı çok şey ifade ediyordu. Hayatımda en çok hayranlık duyduğum adamdı. "İtalyanların işimize ve bölgelerimize saldırmaya devam ettiğini duydum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu bende tam güçle saldırı moduna geçme ve onlara bunu ödetme isteği uyandırdı. Beni engelleyen tek şey bir şeylerin yolunda gitmemesiydi. Artık gelişmeyen işlere, artık önemi olmayan eski yerlere saldırıyorlardı. Ama benim korumam altındaki kayıplar ve ölü adamlar tamamen farklı bir konuydu. İntikam almak gerekecekti ve Marissa'yı bana bağlama planımı engelleyeceği için bu beni çileden çıkarıyordu.

"Evet, öyle görünüyor," dedim sonunda babama. "Emin değil misin?"

Boynumdaki gerginliği serbest bırakmak için boynumu krankladım. "Her şey İtalyanları işaret ediyor. Çok net, beni rahatsız eden de bu. Mateo bu kadar temiz bir iz bırakacak kadar aptal değil."

"Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu gösteren bir kanıtım yok." Bu noktada, bu sadece bir önseziydi. "Yine de bir şeyler doğru gitmiyor."

Babamın zayıf eli omzuma geldi. "Onu bulacaksın. Gerekirse fazladan zaman ve adam al. Emin olana kadar misillemeye girişme. Mateo yenilmesi zor bir rakiptir ve geniş kaynaklara sahip bir imparatorluk kurmuştur."

"Eğer adamları saldırırsa, savaşa gitmeye tamamen niyetliyim," dedim ona tereddüt etmeden. Bu, ailemi Marissa'ya tercih ettiğim anlamına gelecekti ve bu bana hiç de iyi gelmiyordu ama başka seçeneğim de yoktu. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. O da ailesini seçecekti. Belki onu kaçırıp esir gelinim yapabilirdim. Bu fikirle alay ettim. Marissa ben uyurken taşaklarımı keserdi.

"Annen çocuk için endişeleniyor," diye konuyu değiştirdi babam. Gerildim ama bunu sakladım. Bu konuyu hiç beklemiyordum.

"Hangi çocuk?" Hemen sonuca varmadığımdan emin olmak için sordum.

"Küçük hasta kız. Mateo'nun genç karısının çocuğu." Kahretsin, şu anda buna ihtiyacım yoktu!

"Neden çocuk için endişeleniyor?"

Sonunda noktaları birleştirmiştim... Brianna'nın Sullivan ailesini araştırması, Marissa'nın benden donör olarak test yaptırmamı istemesi. Küçük Emma restoranda annesinin yanına koştuğunda ve küçük elindeki tüpleri gördüğümde anlamıştım. O Kyle'ın küçük kızıydı. Brianna'nın Kyle'ın kim olduğu ve ailemizle olan bağlantısı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bizim dünyamızda kan her şeydi. Kyle'ın annesi annemin kız kardeşiydi. Babası ise babamın en küçük kardeşiydi. İtalyanlarla bir anlaşma yapana kadar ailemin küçük kızla ilgili sonuca varmasını geciktirmeyi umuyordum. Aile her şeydi ve kızın bizim korumamız altında olduğundan emin olmak için şehirleri yakabilirdi.

"Declan," babamın sesi keskin bir ton taşıyordu, açık bir uyarı. "Kan her şeydir. Nasıl olduğu hakkında soru sormayacağım. Ama bunu senin halletmeni istiyorum. O kendi halkına, kendi ailesine ait."

Brianna ona ne yapıyordu, soruyu ağzımdan çıkarmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Görünüşe bakılırsa, Brianna o küçük kızla ilgilenerek harika bir iş çıkarmıştı. Peki annesiyle ne yapmamı bekliyordu? O artık Mateo'nun karısıydı. Onu bizim çatımız altına getirmek söz konusu bile olamazdı. Mateo karısı için bu eyaletteki... hatta bu ülkedeki... her bir İrlandalıyı yok ederdi.

"Ona bak, oğlum." Babam sırtımı sıvazladı ve odadan çıktı.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

ELLİ BEŞ

Mateo

I Bir gecelik balayımızdan döndüğümüzden beri ne Brianna'yı ne de Emma'yı uyanık görmemiştim. Yatağa giderken Emma'yı kontrol ederdim, kıvrıcık sarı saçlarını çerçeveleyen mışıl mışıl uyuyordu.

Yüzü. Annesiyle aynı pozisyonda uyuyordu, yan yatmış ve tombul elleriyle pelüş hayvanlarından birini tutuyordu. Brianna'nın bana tutunması dışında. Emma'nın iyi uyum sağladığını görmekten mutluydum, Brianna'nın adımını attığı andan itibaren evimizin hayatla dolup taşması hoşuma gidiyordu. Ama ben her şeyi kaçıırıyordum çünkü bu boktan fırtınayla uğraşmak zorundaydım.

"Kaç adam öldü?" Hırladım.

"Üç." Antonio'nun yüzü asıktı. Olaylar tırmanıyordu. Brianna ve ben teknemizi eve yanaştırdığımız anda ortalık karışmıştı. Antonio bizi bekliyordu, öfkesini nötr maskesinin arkasına saklıyordu. Brianna bile bunu anlamıştı. Ona Emma ve kızların iyi olup olmadığını sordu. Onun başını sallaması üzerine yanağıma bir öpücük kondurdu ve bizi işimize bıraktı.

"Bana isimlerini verin. Aileleriyle konuşmak ve onlarla ilgilenildiğinden emin olmak istiyorum."

Sinirlenmişim. Karımın ve yeni ailemin tadını çıkarmak, Brianna ve kızımızla olan bağımı güçlendirmek istiyordum. Onları sadece uyurken görürsem bunu nasıl yapabilirdim ki?

Antonio dişlerini sıkarak, "Mateo, her şey İrlandalıların saldıracağını gösteriyor," dedi.

Bunu biliyordum. Herkes bunu görebiliyordu. Sorun da buydu. Çok açıktı. Sanki bilerek bir savaş başlatmak istiyorlardı. Çok basitti.

Antonio'ya "Declan'ı bir saat içinde bizimle buluşmaya çağır," diye emrettim. Telefon etmek için hemen ayrıldı.

İçim içimi kemiriyordu. Bugün Emma'nın tedavisiydi ve ben karımın yanında olmak istiyordum. Onun için orada olmalıydım. Bunun yerine İrlandalılarla aramızdaki bu savaşı engellemeye çalışıyordum. Konumuma hiç son zamanlarda olduğu kadar içerlememiştim.

Amcamın sözleri kafamın içinde yankılandı.

Bu hayat için, Mateo.

Famiglia önce gelir.

Savaşırız, kan dökeriz

ve öldürürüz. Familigia

için.

Aileme hayatımın yirmi yılından fazlasını verdim. Artık kendi ailem için savaşmaktan, kan dökmekten ve öldürmekten başka bir şey istemiyordum... karım ve çocuklarım için. Hayatımı yaşamak ve çocuklarımın büyümesini izlemek istiyordum.

Görevi devraldığım da Giovanni'den daha gençtim. Ne yazık ki Giovanni bu pozisyonu istemedi. Kardeşleri de istemedi. Eğer bu pozisyonu bırakacak olsaydım, ailemizin dışına çıkmak zorunda kalacaktım. Bunu düşünebildiğime göre amcam ve babam mezarlarında ters dönmüş olmalılar.

Ofisimin kapısı açıldı ve Antonio geri döndü.

"Declan kabul etti."

Antonio ve ben Declan'la buluşacağımız yere vardığımızda o çoktan oradaydı. Kardeşiyle birlikte bekliyordu. Neyse ki en küçük değil de en büyük kardeşiydi. En azından o, küçüğünün aksine çenesini ne zaman kapalı tutacağını biliyordu.

"Mateo," dedi Declan beni sertçe selamlayarak. Ellerini göğsünün önünde kavuşturmuştu.

Ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordum, benim içimde hissettiğim gerginliğin aynısını. Şu anda onu kızdıran tek şey yaklaşan savaş değildi. Marissa'dan gerginlik yatışana kadar Declan'la görüşmemesini istemem de muhtemelen buna katkıda bulunmuştu. O da çok öfkeliydi. Sonunda aile reisi olarak ona Declan'la görüşmemesini emretmek zorunda kaldım. Sonrasında hiç tartışma olmadı.

"Declan."

Herhangi bir saldırganlık belirtisi var mı diye onu izledim. Marissa ve Declan'ın birlikteliği beklenmedik bir sürprizdi, ancak Marissa'nın nasıl büyüdüğünü bildiğimden, yetişkin hayatında da aynı tip erkekleri nasıl arayacağını görebiliyordum.

Declan sessizliği bozarak, "Bu toplantıyı siz istediniz," dedi. "Sanırım konuşacak bir şeyiniz var. Gerçi konunun genç ve güzel eşiniz olmadığından eminim." Alay etti. "Ne yazık ki."

Sırf karımdan bahsettiği için onu yumruklamak istedim.

"Çok basit," dedim ona, beni yemlemesine izin vermek istemeyerek. "Halkıma yönelik bu saldırıları sizin düzenleyip düzenlemediğinizi bilmek istiyorum."

"Değilim." Yanıtında ne bir tereddüt ne de bir aldatma vardı. "Halkıma ve işletmelerime mi saldırıyorsun?"

"Hayır."

"Siktir," diye mırıldandık ikimiz de aynı anda.

Brianna'nın annesinin kızı ve torununun peşinden gönderdiği suikastçı aklımdan çıkmıyordu. Annesinin söylediklerini tekrarlayan sözleri. Tüm bunları o planlamış olabilir miydi? Akıl almaz görünüyordu ama bunu göz ardı edemezdim.

Declan O'Connor'a böyle bir bilgi konusunda güvenip güvenmeyeceğime karar vermem gereken an buydu. Ona Emma'nın kuzeninin kızı olduğunu asla söylemeyecektim ama annesiyle ilgili bu bilgi İrlandalıları ve İtalyanları etkiliyordu. Her iki tarafta da ölüme neden oluyordu.

Söz verdiğim gibi, suikastçısının kellesini kendi suikastçilerimden biriyle birlikte Brianna'nın annesine geri gönderdim ama kadın bulunamadı. Kadın saklanıyordu.

"Bize potansiyel olarak yardımcı olabilecek bir bilgiye sahibim ama bunu burada dördümüz arasında tutmak istiyorum," diye başladım, kararımı vermiştim. Antonio'nun yanımda gerildiğini hissettim ama hiçbir şey söylemedi. Evet, bu bir riskti ama gerekli bir riskti. Eğer iki aile arasında tam anlamıyla bir savaş çıkarsa, Brianna ve Emma daha da büyük bir risk altında olacaktı. Ailelerimizin her bir üyesi daha savunmasız olacaktı.

"Sana söz veriyorum," diye yanıtladı

Declan kararlılıkla. "Ben de," diye onayladı kardeşi.

"Geçen hafta Brianna ve Emma'yı hedef alan bir adamı yakaladık," dedim ikisine de, onları dikkatle izleyerek. İkisinin de yüzündeki şaşkın ifade beni doğruladı. "Onu İrlandalıların gönderdiğini iddia etti. Sonunda bunun İrlandalılarla bir ilgisi olmadığını itiraf etmesi için birkaç kez

konuşmamız gerekti."

"O zaman kim?" Declan kaşlarını çatarak sordu.

"Annesi onu ve muhtemelen başkalarını kızından ve torunundan kurtulmak için tuttu. Ve bunun için İrlandalıları suçladı."

"Orospu çocuğu," diye tükürdü kardeşi. Daha fazla katılamazdım.

"Bizi ve İtalyanları nereden biliyor olabilir?" Declan sordu. "Bir savaş başlatmak için kanıtları ikimize de yöneltmek üzere bunu nasıl planlamış olabilir? Ve neden? Bundan çıkarı ne?"

"Para," dedim ona, kısa tutarak. Ona annesinin Brianna'nın biyolojik babasından bir iki şey öğrenmiş olabileceğini söylemeye hazır değildim. "Kızının mirasını istiyor." Brianna'nın ne kadar değerli olduğunu bilmelerine gerek yoktu.

"Brianna kim?" Declan sordu ve ben ne demek istediğini anladım. İlk bakışta karım basit bir hayatı olan genç bir kadındı. Gerçek bundan daha farklı olamazdı. O bir senatörün üvey kızıydı, gelmiş geçmiş en nüfuzlu senatörlerden birinin.

"California Senatörü Williams onun babasıydı," diye cevap verdim, belirsiz gerçeklere bağlı kalarak.

"Hayatta olmaz." Bunu öğrendiğimde Declan da en az benim kadar şaşırmıştı. "İmkânı yok," diye mırıldandı yine.

"Google'da kızıyla ilgili bir arama yapın ve ilk resim sözlerimi doğrulayacaktır."

Kardeşi çoktan Google'da aramaya başlamıştı ve çenesine bağlı olmasaydı ağzı yere düşecekti. Declan'a iPhone'unun sonuçlarını gösterdi.

Declan'ın gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerinde inançsızlık vardı. "Prenses havası vermesine şaşmamalı. Bir de balerin, ha?"

Karımı onunla tartışmazdım.

"Demek istediğim şu ki, annesinin tüm bunları bu savaşa neden olmak ve karıma daha kolay erişmek amacıyla düzenlediğine inanıyorum."

Declan'ın bunu düşündüğünü görebiliyordum. "Aşırı ama makul görünüyor. Özellikle de suikastçılarından biri bunu İrlandalıların üzerine yıkmaya çalıştığından beri. Asıl soru bunu nasıl başarıyor? Bunu başarmak için bizim dünyamızla iyi bağlantıları olan biri olmalı."

"Katılıyorum." Beni rahatsız eden de aynı şeydi. "Ama bunu göz ardı edemem. Ne benim halkımın ne de senin halkının böyle açgözlü bir kaltak için ölmesini istemiyorum."

Declan, "Onu ortadan kaldırması için adamlarımdan birini gönderebilirim," diye önerdi.

"Saklanıyor," diye tükürdüm tedirginlikle.

Declan şaşkınlıkla, "Onu öldürtecektin," dedi. "Brianna biliyor mu?"

"Hayır." *Siktir, hayır.* Emma'nın tedavi süreciyle ilgili yeterince endişesi vardı. Brianna annesini umursamıyordu ama onu öldürürsem bana kızacağını biliyordum. Bu yüzden mezara kadar götüreceğim bir sır olacaktı. Annesi tahammül edilemeyecek bir tehditti.

Bir cep telefonu sesi hepimizi telefonlarımıza baktırdı.

Declan telefonuna cevap verirken "Affedersiniz," diye mırıldandı ama artık ona dikkat etmiyordum.

Brianna beni arıyordu. "Amore," diye cevap verdim.

Antonio'nun da telefonuna cevap verdiğini fark ettim. "Daphne, yavaşla," diye emretti ona.

"Mateo," Brianna histerik bir şekilde ağlıyordu. Midemin havuzunda bir korku düğümlendi. Tüm telefonlarımızın aynı anda çalması tesadüf değildi.

"Ne oldu?" Kanımda öfke ve korku birbirine karışırken ona soğuk bir sesle sordum.

"Emma ve Giovanni'yi aldılar," derken sesi titriyor, suçluluk duygum içimi burkuyordu. Onunla birlikte olmalıydım.

"Kim?" Onları öldürürdüm, hepsini öldürürdüm.

"Declan'ın kardeşlerinden biri," diye hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Lorenzo'yu kolundan vurdular. Diğer adam bayılmış. Hastanenin hemen dışında."

Beynimde kızıl bir öfke dolaşıyordu. Beynimden başka bir düşünce geçmeden Declan'ın üzerine atıldım. Sol elimle hâlâ telefonu tutuyordum, sol dirseğim boynuna baskı yapıyordu ve sağ elimdeki silahı da kafasına dayamıştım.

"Biliyor muydun lan?" Ona homurdandım.

Telefonu kulağına dayamıştı. Antonio aptalca bir şey yapmadan önce kardeşinin peşindeydi.

"Şimdi söylesen iyi edersin yoksa beynini dağıtırım," diye yemin ettim, sesim vermekten zevk alacağım bir ceza vaat ediyordu.

Marissa'nın kulaklıktan bağırın sesini duydum.

"Mateo, ne yapıyorsun?" Karımın inleyen sesi kendi kulaklığımdan bana ulaştı. "Kime bağırıyorsun?"

"Hastanede kal," diye emrettim ona. "Senin için geliyorum."

"Kime bağıryorsun?" diye sordu yine, hıçkırıqlarla dolu bir sesle. Onun ağladığını duymak göğsümü acıttı.

"Hastaneye gir ve kızların olduğı bir oda bul. Kendini oraya kilitle," dedim ona tekrar. "Senin için geliyorum."

ELLÌ ALTI

Marissa

"H Bana nasıl böyle ihanet edebilirsin?" Telefonda Declan'a bağırdım.

Düğünden beri her şey kötüye gidiyordu.

Daha da kötüsü. Mateo bana Declan'dan uzak durmamı emretti. İrlandalıları ve İtalyanlar arasındaki gerilim ve saldırılar giderek artıyordu. Ve şimdi gidip bunu yaptı. Mateo'nun bunu yaşamasına izin vermesine imkan yoktu. Hiçbir İrlandalının, O'Connor ailesinin hiçbir üyesinin bunu yaşamasına asla izin vermezdi. Mateo'nun daha önce acımasız olduğunu düşünüyorlarsa, henüz hiçbir şey görmemişlerdi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesi gerçekten de şok olmuş gibiydi.

"Kardeşlerin Emma'yı ve kardeşimi aldı." Telefonda çığlık attım. "Mateo bunun için bu şehri yakıp yıkacak ve sen de dahil olmak üzere ailenin her bir üyesini öldürecek. Bunu nasıl yaparsın Declan?"

"Emin misin?"

"Evet, eminim," diye bağırdım. "Onunla birlikteydim. Korumalarından birini vurdular. Onları nereye götürdüler?"

Bir adres okudu. Hiç tereddüt etmeden bana verdi. Belki de gerçekten bilmiyordu?

"Yemin ederim Declan-" Bağırdım. "Eğer onlardan birine bir şey olursa-

Başka bir şey söylemedi ama Mateo'nun sesini duydum ve sesini öfke kapladı. "Biliyor muydun lan?"

Onu öldürecekti. Bu ikisi birlikte ne yapıyordu?

"Onu öldürme," diye bağırdım telefonda. "Lütfen, Mateo. Lütfen." Korkuyla ağladım. Onun öldüğünü bilerek hayatta kalamazdım.

Bağlantı kesilmişti. Brianna ve Daphne'ye baktım.

Ben bir şey söyleyemeden Brianna, "Ben burada kalmıyorum," diye konuştu. Daphne ve ben birbirimize baktık. Brianna devam etti, "Mateo'nun ne dediği umurumda değil. Burada oturup hiçbir şey yapmayacağım."

"Ben de geliyorum," diye ekledi Daphne, sesi sertti.

"Ben de geliyorum."

"Declan'la temasa geçtin mi?" Brianna başlangıçtaki histerik halinden sonra garip bir şekilde sakindi. Bu sinir bozucuydu.

Başımı salladım ve adresi okudum.

"Silahın mı var?" Brianna'nın sorusu beklenmedikti. Genelde cesur olan, güçlü olan bendim. Brianna bu dünya için yaratılmamıştı. Ama kızına karşı korumacıydı. Sevdikleri için her şeyi yapardı.

"Evet, biliyorum," diye yanıtladım onu.

"Ver onu bana." İyi bir nişancı olduğumu biliyordum ama yaralanmasını istemiyordum. Üçümüz İrlandalı çeteye karşı... İşler ters gidecek ve kaybedecektik. Üçümüzün de silahı olsa ve iyi nişancı olsak bile onlara karşı asla kazanamazdık. Sayıları çok fazla olurdu.

Daphne, "Lorenzo'nun silahını ben aldım," diye konuştu.

"O silahı Marissa'ya ver," diye emretti Brianna. "Ateş edemezsin."

"Brianna, eğer öldürülürsen," diye başladım korkuyla. "Mateo asla Bizi affet. Bir savaş başlatacak ve hepsini öldürecek. Lütfen yapma-"

"Umurumda değil," diye tısladı. "Çocuğumu aldılar. Ve Giovanni'yi. Hepsini kendim öldüreceğim eğer-"

"İyi olacaklar," diye söze karıştı Daphne. "Bir çocuğa zarar vermeyecekler."

Brianna'nın korkusu öfkeye dönüştü: "Giovanni'ye zarar verirlerse daha iyi olmaz," dedi. Declan için kendi kardeşimden daha fazla endişelenmem beni utandırdı. Benim neyim vardı böyle?

"Hadi gidelim." Brianna, Daphne ve beni arabasına doğru itti.

ELLĪ YEDĪ

Brianna

F O'Connor ailesine ait mülkü çevreleyen kapıya vardığımız andan itibaren alıştığımızın dışındaydık. Cesurmuşum gibi davrandım ama gerçek şuydu

korku beni derinden sarstı. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Mateo acımasız bir gangsterdi ama bana ve ailesine göz kulak oluyordu. Acımasızlığına dair küçük işaretler asla beni hedef almazdı.

Öte yandan bu adamlar üçümüze karşı açık bir düşmanlık gösterdiler. Neredeyse oracıkta öldürülmemizi bekliyordum ve bize arabayı sürmemizi söylediklerinde, tuttuğumun farkında olmadığım nefesim dudaklarımdan rahatlayarak çıktı.

Arabayı sürdüğüm süre boyunca izlendiğimizi hissediyordum. Her yerde güvenlik kameraları ve arazide devriye gezen adamlar vardı. Mateo'nun mülkü de daha az korunmuyordu ama özgür bir görünüm vermek için iyi bir iş çıkarmıştı. Burada ise hiç yoktu.

Sonunda etkileyici büyüklükte bir malikâne olan eve vardığımızda, park ettim ve araçtan indim. Daphne ve Marissa da peşimden geldiler.

"Ne konuda anlaştığımızı hatırlıyor musun?" Nefesimin altında mırıldandım. "İş o noktaya gelirse, sadece ben olacaktım."

"Brie," Marissa elimi tuttu ve elimi sıktı.

"Sözünü unutma," diye alçak sesle tıslayarak elimi onun elinden çektim.

"Hoş geldiniz." Declan Sr. evinin merdivenlerinde bizi karşılıyordu. O onu koruyan iki muhafızla birlikte kapısının eşiğinde gururla duruyordu.

"Kızımı ve Giovanni'yi geri istiyorum." Nezaket gösterme zahmetine girmedim, cesur görünmeye çalıştım ama içimi gördü. Korkmuş küçük bir kızdım ve beni koruyacak Mateo ya da adamları yoktu.

"Kızınız güvende," diye cevap verdi.

Giovanni'nin güvende olduğunu söylemediğini fark ettim. Ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

"Giovanni de güvende olsa iyi olur." Soğuk bir sesle talep etmeye çalıştım ama sesimde bir titreme vardı.

Gülümsedi. "O yaşıyor, merak etmeyin."

Rahatlayarak nefes verdim. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Tüm bu olanlarda o masumdu.

"İçeri girelim mi?" Declan Sr. elini evine doğru uzattı. Tanrım, içeri girmek istemiyordum. Sadece kızımı ve Giovanni'yi istiyordum, böylece gidebilecektik. Güvende olabilmek için kendime ve tüm sevdiklerime evin içinde barikat kurardım.

Bacaklarım kurşun gibiydi ve eve doğru attığım her adımda daha da ağırlaşıyordu. Marissa ve Daphne hemen arkamdaydı. Malikânenin içinde ilerledikçe cesaretim azalıyordu. Kendi kendime alay ettim. Kimi kandırıyordum ki? Hiçbir zaman fazla cesaretim olmadı. Babam ve üvey babam beni hep korudular, annemden, zalim dedikodulardan, gazetecilerden ya da başka herhangi bir şeyden korudular.

Burada tek başıma ne yapabileceğimi sanıyordum?

Kendime bu soruyu sorarken bile gerçeği söyleme zamanının geldiğini biliyordum. Hatamın bedelini başkalarının ödemesine izin veremezdim. Sevdığım insanlar benim yüzümden zarar görürse kendimi asla affetmezdim. Bununla yaşayamazdım.

Mateo'ya onu sevdiğimi en az bir kere söylemeliydim. Çünkü onu tüm kalbimle sevdim. O benim her şeyim oldu.

Koridorun sonuna geldik ve evin diğer tarafındaymışız gibi görünüyordu.

Durdum ve kaşlarımı kaldırarak arkamı döndüm. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Declan Sr. yanımdan geçip duvara vurdu, ben onu izlerken duvar bir kapı gibi yerinden oynadı.

Daphne ve Marissa ile bakiştık. Kahretsin, bizi oraya tikip sonsuza kadar kilitli tutabilirdi.

"Utanma genç kız," diye konuştu Declan Sr. ve beni içeri doğru itti.

Sertçe yutkundum ve içeri girdim. Gözlerim açıldı çünkü geniş, rahat ve aydınlık bir oturma odasıydı. Beklediğim gibi değildi.

Gözlerim odayı taradı, Giovanni'nin bir sandalyeye bağlı olduğunu gördüm ama durumu iyiydi. Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Ben iyiyim," diye homurdandı. Alnında büyük bir şişlik vardı. "Emma da iyi. Ona prenses ve ejderha oynadığınızı söyledim. Bu aptallar ejderhaymış. Bunun bir macera olduğunu düşünüyor."

Giovanni'nin onu koruyacağını biliyordum.

"Genç adam bizimle dövüşmeyi bırakmayı reddetti," diye açıklamaya devam etti Declan Sr., gözlerimin Giovanni'nin alnında olduğunu fark ederek. "Genç Emma'yı korkutmaması için onu bayıltmak zorunda kaldık."

Bizim genç Emma dedi. Neden?

Odanın geri kalanını taradım ve Emma'yı kaçıırken Giovanni ve diğer muhafızlarıma saldıran Declan'ın iki küçük kardeşini buldum. Kızımı ve değer verdiğim insanları tehlikeye atmaya cüret ettikleri için onlara deli gibi bağırarak isterken, sessiz kalarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Kızım nerede?" Umutsuzca soğukkanlılığımı korumaya çalışarak sordum. "Git anneni getir oğlum," diye emir verdi Declan Sr. ve oğlu gitti annesini almaya gitti.

Bunun kızımı da alacağı anlamına gelmesini umuyordum. Başka biriyle görüşmek gibi bir niyetim yoktu.

Kargaşa ve bağırarak adam sesleri duydum. Gerildim ve etrafıma bakındım. Boğuk sesler birbirine yakın geliyordu ama nereden geldiklerini tam olarak kestiremiyordum.

"Şu lanet duvarı açın yoksa her birinizi öldürürüm." Bu Mateo'nun sesiydi. Nerede olsa tanırdım. "Karım ve kızım zarar görmemiş olsa iyi olur, yoksa sefil hayatının geri kalanında sana işkence ederim."

Birkaç dakika önce geldiğimiz duvar kapısı açıldı ve gördüğüm ilk adam kocamdı. Hiç düşünmeden ona doğru koştum ve kollarımı boynuna dolayarak kendimi onun üzerine attım.

"Mateo," başımı göğsüne gömdüm.

Sağ eliyle bir silah tutarken sol elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

"Amore, sana hastanede kalmanı söylemiştim," diye mırıldandı derin bir nefes alarak. "Yaralandın mı?"

"Hayır, yaralanmadık." Onu burada istememeliydim. Onun incinmesini istemiyordum ama burada olmasından mutlu olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Gözlerimi onunkilere diktim, gözleri yüzümde ve bedenimde geziniyordu. Gözlerim Declan ve Antonio'yu bulmak için onun arkasına kaydı. Mateo'nun yanında beş adamı daha vardı.

Declan'a ters ters baktım, ondan iğrenmiş ve öfkelenmişim.

"Brianna, bundan haberim yoktu," diye konuştu Declan, sesinde pişmanlık vardı. "İnan bana, buna izin vermezdim." Babasına ve kardeşlerine döndü. "Ve bunun benim haberim olmadan nasıl gerçekleştiğine dair bir açıklama istiyorum?"

"Anne," Emma'nın ciyaklamasıyla arkamı döndüğümde kızımın bana doğru koştuğunu gördüm. Hemen Mateo'yu bıraktım ve ona doğru koştum. Kendini kollarıma attı. Onu kendime daha sıkı sardım ve yukarı kaldırdım. Mateo hemen arkamdaydı ve arkamızı kolluyordu.

Onu öpücük yağmuruna tutuyordum, her şey olup bittiği andan itibaren beni saran korku yüzünden kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

"Anne, neden ağlıyorsun?" elleri sonunda serbest kalan gözyaşlarına bulaştı.

"Endişeliydim," gözyaşlarımla tuzlanmış küçük elini öptüm. "Artık benimle birlikte olduğun için mutlu gözyaşları bunlar."

"Tedaviden sonra kendini hasta hissetmiyordu," diyen Aoife başımı ona doğru çevirmeme neden oldu.

"Bunu nasıl yaparsın?" Ses tonum suçlayıcı ve öfkeliydi. "Bugün tedavi görmedi. Aksi takdirde hasta olacaktı ve siz de durumu onun için daha da kötüleştirecektiniz."

"Ona bakmaya hazırdım," diye kendini savundu.

"Kemoterapi tedavisi gördükten sonra hiç bir çocuğa baktınız mı?" "Hayır, ama-"

"O zaman ona bakmaya hazır değildin," diye tısladım. "Bir daha ailemin ya da çocuğumun yanına yaklaşma."

"Bunu bizden isteyemezsin, genç kız," diye araya girdi Declan Sr. kollarını karısına dolayarak. "Ne de olsa o bizim kızımız. Declan'ımızın tıpatıp aynısı."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Gözlerim Declan Sr, karısı ve Declan Jr. arasında gidip geldi.

Başımı salladım. "Anlamıyorum," diye mırıldandım kocama bakarak. Onun da yüzünde sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. "Bize naz yapma," dedi Aoife, gözleri Emma'nın üzerindeydi. "O bir

Declan'ın. Size ilk çocuğumuzun o yaştaki bir resmini gösterebilirim. O, Declan'ın

babasına benziyor."

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. Belki de sonunda tüm akıl sağlığımı kaybettim. Ya da onlar kendilerininkini.

Kızımı göğsüme bastırarak, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım. "Declan'la tanışalı daha birkaç hafta oldu." Ayrıca, Emma bana tıpatıp benziyordu, diye eklemek istedim ama sözlerimi sıkı tuttum.

"Bebeklik fotoğrafını görmek ister misin?" diye sordu, sanki bu beni Emma'nın Declan'dan olduğuna ikna edecekmiş gibi.

İkisi de deliymiş gibi bir adım geri çekildim, gözlerim odanın içinde geziniyordu. "Onun resmini görmeme gerek yok. Yemin ederim, o kız onun değil. Oğlunuzla daha önce hiç tanışmadım."

"Anne, baba," diye araya girdi Declan. "Brianna doğruyu söylüyor. Emma benim değil. Ve ailemizin bugün yaptığı şey kontrolden çıktı. Bu her kurala aykırı. Biz kadınların ve çocukların peşinden gitmeyiz."

"O bizim kızımız," dedi Aoife inatla. "Bunu biliyorum. Gözlerini senden almış Declan. Bizim gözlerimiz."

Marissa ve Daphne'ye baktım. Onlar da şok içinde bakıyorlardı. Bunu beklemiyordum. Kan, işkence, kavga bekliyordum. Ama bunu değil.

"Dinleyin, ben sadece eve gitmek istiyorum," dedim onlara, sesim titreyerek. "Size yemin ederim, Emma oğlunuzun kızı değil." Kahretsin, öyle olsaydı neredeyse daha iyi olurdu çünkü Declan, Kyle'ın yaptığını asla yapmazdı.

Belki de sonunda kafama dank etti, çünkü Aoife ve Declan Sr. birbirlerine baktılar. Üzüntü, hayal kırıklığı, sevgi, rahatlık hepsi bir aradaydı. Bu ikisi birbirini seviyordu.

"Neden bugün tedavi görmedi?" Aoife'nin sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Kızım bu durumda olmamalı, tüm bu saçmalıkları dinlememeliydi.

"Kemik iliği nakli için mükemmel bir eşleşme buldular," diye mırıldandım. "Bunu kan hücreleri aracılığıyla yapacaklar, bu yüzden donör önümüzdeki beş gün boyunca belirli aşamalardan geçeceği için sadece birkaç kan testi yapmaları gerekiyor."

"Donör kim?" Declan Sr. sordu.

"Bilmiyorum," dedim onlara. Keşke bilseydim, çünkü o kişiye teşekkür etmek istiyordum. Emma'yı benim için kurtardılar. "Bu bilgi gizlidir."

"Tamam o zaman," diye cevap verdi baba Declan, boyun eğerek. "Bu bizi elimizdeki ikinci konuya götürüyor."

"İkinci mi?" diye sordum. Buna daha fazla katlanamazdım.

"Donör oğlum Declan. Hastanedeki kaynaklarım beni bilgilendirdi."

"Ne?" Ağzım yere düştü.

"Siktir," diye mırıldandı Marissa ve Declan aynı anda.

Gözlerim en iyi arkadaşşıma kaydı. Şaşırmış görünmüyordu. Declan da öyle. Zihnim bunalmış olmalıydı çünkü tüm bu saçmalıklara yetişemiyordum.

Mateo'ya baktım, "Biliyor muydun?" Ama soruyu sorarken bile bilmediğini biliyordum. Çenesi sıkıca bastırılmıştı.

"Hâlâ onun babası olmadığını mı iddia ediyorsun?" Declan Sr. bana meydan okudu. Artık saklanacak bir şey kalmamıştı. Her şey kontrolden çıkmaya başlamıştı. Büyükannemin sözleri kafamın içinde yankılanıyordu ve keşke Mateo'ya her şeyi anlatsaydım diye düşündüm. Şimdi o da tüm bu yabancılarla birlikte duymak zorunda kalacaktı. I ona güvenimi ve dürüstlüğüme vermeliydim.

"Kızımın bu boktan gösteri için burada olmasını istemiyorum." Kocamdan bir adım uzaklaştım ama o da beni takip etti. Yine de önemli değildi. Yakında o da benden bir adım uzaklaşacaktı. Bunu düşünmek canımı acıtiyordu ama her şeyi bir kenara ittim.

Aoife, "O bizim ailemiz," diye cevap verdi.

"Belki," diye cevap verdim. "Ama her şeyden önce o bir çocuk. Benim çocuğum." Birbirimizi izlerken aramızdaki irade savaşını hissedebiliyordum. "Daphne onu Giovanni'yle birlikte eve götürecektir. Emma orada kendini güvende hissediyor."

"Onu bizden almaya çalışıyorsun," diye beni suçladı.

"Seni tanımıyor," diye tısladım, umutsuzca soğukkanlılığıma korumaya çalışıyordum. Vücudu bana sarılmıştı. Korkmuştu, bugün tam bir kasırgaydı. "Ve bugün sen onu korkuttun."

"Emma, Daphne'yle birlikte eve gidecek," diye araya girdi Mateo, sesi emrediciydi. "İkinize de onu tekrar göreceğinize dair söz veriyorum. Ama doğru şekilde, kaçırma yoluyla değil. Bu konuda benimle savaşırsanız, bu arazideki her bir İrlandalıyı otuz dakika içinde ortadan kaldırıyorum."

"Tehdit mi ediyorsun? Savaş mı başlatmak istiyorsun?" Declan Sr. daha dik durdu, kavgaya hazırды.

"Ben ailemi savunuyorum." Sesi buz gibi soğuktu ve tüylerimi diken diken ediyordu. "Ve sen ailemi kaçırdığın anda savaşı başlattın."

kızım ve ailemin korunması için görevlendirdiğim korumalar yaralandı."

Declan Sr. ağzını açtı ama Declan Jr. onun sözünü kesti. "Daphne, Emma'yı eve götür."

"Ve Giovanni," diye ekledim.

"Hayır, Giovanni değil," diye cevap verdi Declan, gözleri benimkilerle buluştu ve kalbim sıkıştı. Declan çekici ve flörtöz olabilirdi ama bu adam Mateo'dan daha az ölümcül değildi. "Diğer muhafızları alabilir. Sana söz veriyorum, kimse onlara zarar vermeyecek."

Titrek bir nefes aldım, korkum her saniye biraz daha artıyordu. "Antonio, karını ve Emma'yı eve götür," diye konuştu Mateo.

Antonio'nun yüzündeki mücadeleyi görebiliyordum. Mateo'yla kalmak istiyordu ama Daphne'nin onsuz gitmesine de izin vermek istemiyordu. Titrek bacaklarımla Daphne'ye gittim.

"Emma, tatlım," diye mırıldandım. "Daphne Teyzenle git. O seni eve götürecektir."

"Ben de seninle gelmek istiyorum," diye dudak büktü.

Alnımı onunkine dayadım. "Hemen arkanda olacağım," diye mırıldandım, hayatımda ilk kez Emma'nın büyüdüğünü görecektir kadar yaşayamayacağımdan korkuyordum. Mateo'yla birlikte tasarladığımız hayatın bu dünyaya gelecek kadar yaşayamayacağından korkuyordum. Tüm bunların sebebi iki yıl önce çaresizlikten verdiğim aptalca bir karardı. "Eğer uslu durursan sana dondurma bile yedirebilir," diye ağır bir yürekle şaka yaptım, kızımın iyiliği için gülümsemeye zorlayabildim.

Emma başını salladı ve vücudunu Daphne'nin kollarına doğru kaydırıldı.

Daphne Mateo'ya, "Kocamın atadığı muhafızı ben alacağım," dedi. "Antonio burada kalacak. Buradan çıkar çıkmaz ve eve sağ salım vardığımızda ona mesaj atacağım."

Daphne fedakârlığıyla beni utandırdı. Dudaklarım titriyor, korkumu bastırmaya çalışıyordum. Eninde sonunda hepimizi yakalayacağını biliyorduk. Bu konuda hiç konuşmamamızın nedeni buydu. Bir mucize eseri, yaptıklarımızdan zarar görmemiş gibi davranıyorduk.

"Pekâlâ," diye kabul etti Mateo. "Antonio, hangi ikisini seç."

Kimi seçtiğine dikkat etmedim. Hepsi iyi adamlardı.

Daphne'nin elini sıktım. "Unutma," diye kısık sesle fısıldadım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Tek kelime etmeden başını salladı ve ben de Emma'nın alnına bir öpücük kondurdum.

"Uslu dur," diye mırıldandım.

Gittiler, Emma Daphne'nin omzunun üzerinden beni izliyordu. Gülümsedim ve yüzü aydınlandı, içim ısındı. Bir süre nefesimi tutarak boş alanı izledim. Antonio'nun güvende olduklarını bana bildiren sözlerini duymayı bekledim.

Bir ömür gibi gelen bir dakika geçti ve sonunda "Mülkü terk ettiler. Kimse onları takip etmiyor."

"Ben söz verdim," diyen Declan'ın sesi ona inanmadığımız için neredeyse biraz kırgın çıkıyordu. "Şimdi, bence hepimizin burada temize çıkma zamanı geldi. Sizce de öyle değil mi?"

Gözleri Giovanni ve benim aramda gidip geliyordu. Sertçe yutkundum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarım korkudan uğulduyordu. İki yıl önceki o geceyi haklı çıkaracak hiçbir şey söyleyemezdim. Beni öldüreceklerdi. Sadece Giovanni'yi de öldürmeyeceklerini umuyordum.

Giovanni sessizliği bozarak, "Çıkar ağzındaki baklayı, seni İrlandalı pislik," dedi. "Ve başka bir adamın karısına aval aval bakmayı kes."

Odada bir nefes sesi yankılandı. Kimin olduğundan emin değildim. Belki de benimdi.

"Giovanni, alay etme," diye yalvardım, sesim titriyordu.

"Ne?" Yalvarışımı duymazdan geldi. "Kız kardeşimi becermesini ve kuzenimin karısına aval aval bakmasını sorun etmemem gerekiyor. Muhtemelen mutlu bir üçlü yapmayı umuyordur."

Declan'ın sıkılı yumruğu, ben daha bir sonraki nefesi alamadan Giovanni'nin yüzüne çarptı. Giovanni'nin kafası yana doğru uçu ve ardından bir yumruk daha geldi.

"Declan, kes şunu!" Marissa ve ben çığlık attık.

Bir adım attım ama Mateo beni geri çekti. "Yapma," diye uyardı.

"Şimdi Giovanni," diye hırladı Declan. "İki yıl önce başladığımız işi bitireceğiz."

Marissa ve ben bakiştık. Gözleri, her zerremde hissettiğim korku ve dehşetle irileşmişti.

Mateo'yu üzerimden atmaya çalıştım. "Bırak beni," diyerek onu ittim.

"Brianna!" Mateo'nun sesi karanlık ve tehditkârdı ama umurumda değildi. Tüm gücümle karnına doğru dirsek attım. Bırakmadı ama beni tutuşu kurtulmama yetecek kadar azaldı. Giovanni'ye doğru koştum ama Mateo beni yine durdurdu, eli bileğimi neredeyse acıyla kavırıyordu.

Declan Giovanni'ye tekrar yumruk attı, kan gömleğine sıçradı. "Bu sefer, Kyle'ın cesedine ne yaptığını duyana kadar durmayacağız."

"Siktir git," dedi Giovanni Declan'ın üzerine kan tükürerek.

"O bendim!" İçimden bir çığlık koptu. "Declan, lütfen dur. O bendim."

Ellerim titriyor, gözlerim odadaki herkes arasında gidip geliyordu.

"Yalan söylüyorsun," diye tükürdü Declan'ın küçük kardeşi. "Sen sadece Giovanni'yi kurtarmak istiyorsun."

"Hayır," dedim ona. "Yani evet, onu kurtarmak istiyorum. Ben... ben... lütfen. Sana her şeyi anlatacağım," diye yalvardım. Giovanni'nin kanlı yüzü darmadağın olmuştu. "Çok üzgünüm, Giovanni. Senden iyilik istediğimde sana her şeyi anlatmadım."

Gözü şişip kapanmıştı.

Bir adım daha attım ama Mateo beni geri çekti, silahını İrlandalıya doğrultmuştu.

"Brie, hayır," diye fısıldadı Marissa. En iyi arkadaşımın gözlerimi kilitledim ve o anda fikrimi değiştirmem için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını anladım. Sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettim.

Sonunda başını salladı. İşler gerçekten kötüye giderse Emma'nın iacabına bakacağını onaylıyordu. İşler kötüye *giderse, diye* alay ettim. *Zaten kötüye gidiyordu.*

Bana çok yabancı olan bu dünyanın adamlarıyla yüzleşmek için döndüm. İrlanda mafyasının üyeleri önümde, İtalyan mafyasının üyeleri ise arkamda duruyordu. Mateo'ya bakmak için döndüm. Üzerine kahve döktüğüm andan itibaren ona vurulmuşum. Acımasızdı ama aynı zamanda şefkatli ve koruyucuydu.

"Senin arkana saklanamam Mateo," diye yumuşak bir sesle konuştum onunla. Onu ne kadar sevdiğimi söylemedim ama umarım biliyordur. "Ateş etmeyeceğine söz ver," diye sertçe yutkundum. "Siz ve Marissa tehlikede olmadığınız sürece." Sessizlik uzadı, gözleri inatçıydı. "Tehlikede olmadığınız sürece ateş etmeyeceğine söz ver."

"Hayır," diye dişlerinin arasından gıcırdadı. Çenesini o kadar sıkımişti ki azı dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum.

Avucumu yanağına bastırdım. Bana her şeyi ve çok daha fazlasını verdi. "Lütfen," diye yalvardım.

"Hayır." Gözleri öfke ve incinmişlikle parladı.

Bakışlarımı Antonio'ya çevirdim. "Tehdit edilmediğiniz sürece kan banyosu başlatmayın. Tamam mı?"

Antonio'nun onayladığı zar zor anlaşılıyordu ama o beni onayladı.

"Burada patron benim," diye tükürdü Mateo. "Adamlarıma ne yapacaklarını söyleyemezsin." "Özür dilerim," diye fısıldadım ve sonra arkamı dönüp

Onu. Kolumu tuttu ama ben ondan çektim. Giovanni'ye doğru yürüdüm ve onu çözdüm.

"Marissa'ya git," dedim ona.

Mateo bana doğru bir adım attı ve bu sefer ben silahımı çıkarıp ona doğrulttum.

"Daha fazla yaklaşma Mateo," diye uyardım onu ve adımları yavaşladı. Benim yüzümden incinmesine izin veremezdim.

"Brie," diye fısıldadı Marissa şok içinde.

Bakışlarımı İrlandalıları çevirdim. Gözlerim Declan ve kardeşlerinin üzerinde gezindikten sonra yaşlı adamda durdu. Yetmiş yaşlarında görünüyordu ama daha az ölümcül değildi. Gözleri keskindi. İntikam istemeden önce söyleyeceklerimi duymasını umuyordum.

Silahı indirdim. Nasıl olsa boştu.

"Columbia Üniversitesi'ne gittim," diye başladım. Sesim kısıktı ama oda o kadar sessizdi ki sanki bağıırıyordum. "Ayrıca School of American Ballet'e de gittim. Kyle orada takılmayı severdi. Bale dansçılarına karşı bir ilgisi vardı." Yaşlı adam başını salladı. Bunu yeni öğrenmemiş olmalıydı. "Ondan pek hoşlanmazdım. Üniversitedeki ilk üç yılım boyunca sürekli karşılaştık. Bir gece, bir üniversite partisinde karşılaştık. Ben çok içmiştim, o da öyle." Titrek bir nefes aldım. "Her şey birbirini izledi ve diyelim ki pişmanlıklarla uyandım. Ben kendi yoluma gittim, o da kendi yoluna gitti. Altı hafta sonra hamile olduğum ortaya çıktı. Görünüşe göre ikimiz de doğru düzgün korunamayacak kadar sarhoştuk." Gergin duruma rağmen bunu itiraf etmek yine de utanç vericiydi. Bunu kendime itiraf etmek zordu, bir oda dolusu insana itiraf etmek daha da kötüydü. Ama Mateo ve diğerlerini kurtaracaksa, buna değerdi. "Emma senin oğlun değil. İki hafta öncesine kadar oğullarınızdan hiçbirini ne duydum ne de tanıdım. Kyle'ın soyadını bildiğim için şanslıydım. Bildiğim hemen hemen tek şey buydu. Adı ve soyadı, başka bir şey değil. Benim için tamamen yabancıydı. Üvey babam bir senatördü ve ona bağlantılarının Kyle'ı kontrol edip edemeyeceğini sordum. Bilgiler geri geldiğinde, maalesef güvenlik koruması bilgileri üvey babam yerine anneme verdi."

Çılgınlıklarını hala hatırlıyor ve duyabiliyorum. Tüm öfke nöbeti boyunca başkalarıyla ilgili tek bir kelime bile etmedi. Her şey onun konumu ve statüsüyle ilgiliydi.

"Kendi statüsünü ve üvey babamın kariyerini çok önemsiyordu. Raporu hiç görmedim ama Kyle'ın geçmişi babamın kariyerini mahvedebilirdi. Bir senatörle ilişkilendirilebilecek bir şey değildi. İlk başta anneme inanmadım ama babam... üvey babam bunu doğrulayınca doğru olduğunu anladım." Üvey babamın emekli olmak istemesini boş verin. Yorulmuştu ve emekliliğinin tadını çıkarmak istiyordu ama annem onu mezara kadar azarladı. Emma doğduktan bir yıl sonra öldü. "Ben de kimseye bir şey söylemeyeceğime dair söz verdim. Ondan sonra annem beni evden kovdu."

Yaşlı adam başını Marissa'ya doğru eğerek, "Ama arkadaşın biliyordu," dedi.

Başımı salladım. "Evet, sadece iki arkadaşım var. Bu bölgede yaşayan büyükannemin yanına taşındım. Emma," derin bir nefes aldım, "kızım iki yaşındayken ona lösemi teşhisi kondu. O zamana kadar tüm ailem gitmişti, hem üvey babam hem de büyükannem vefat etmişti. Evini bana bıraktı ve ben de tedavi masraflarını karşılamak için ipotek ettirdim. Bu yeterli değildi. Çaresizdim, sadece iki seçeneğim vardı. Anneme ya da Kyle'a ulaşabilirdim. Kyle ile şansımın daha yüksek olduğuna karar verdim."

Bu ne kadar acınası bir durum? Kyle ile şansımın kendi annemden daha yüksek olduğunu düşünmem.

"Peki ya verdiğin söz, genç kız?"

"Söz üvey babamaydı," dedim ona. "O ölmüştü. Kyle'a ulaştım. O farklıydı, tam olarak hatırladığım gibi değildi. Ama bunu büyümeye bağladım. Ben de tam olarak aynı değildim. Her neyse, ona Emma'dan ve tedaviler için paraya ihtiyacım olduğundan bahsettim. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu tam olarak onun kabul edeceği bir şey değildi. Hemen kabul etti ve ailesiyle konuşmak için ona birkaç gün vermemi istedi. Sonra onu onlarla tanıştırmaya götürecekti."

Gözlerim yaşardı. Onları avucumun içiyle silerken diğer elimle de silahı tutmaya devam ettim. "Bir kafede tanıştık. İçeri girdi ve ailesinin onu hemen beklediğini, bu yüzden onu tanımak için zaman harcayamadığını söyledi. O zamanlar yabancıları sevmezdi. Ama onunla gitmesi için ikna ettim. Kıpır kıpır görünüyordu ama belki de sadece gergindir diye düşündüm. İçimde çok kötü bir his vardı ama çaresizliğim beni kör etti. Onu araba koltuğuna oturturken Emma ağlıyordu ve ben de onu uyarmaya çalışıyordum.

onu sakinleştirdim. Kendini yalnız hissetmesin diye ona en sevdiği oyuncak ayısını verdim. Yani, bir araba koltuğu vardı ve benimle birlikte hamilelik ve doğum süreci geçiren arkadaşlarım bile araba koltuğunu unutmaya meyilliydi. Bu onun heyecanlı olduğu anlamına geliyordu, en azından ben kendime böyle söyledim. Arabayla uzaklaşırken annemi aradım-" Sözümlü kestim. "Arkadaşımı aradım ve ona yardım etmeyi kabul ettiğini söyledim. ılgına döndü. Uyuşturucu kullandığını öğendiğini söyledi. Birdenbire tüm işaretler ortaya çıktı. Onları görmem gerekirdi ama görmedim. Oyuncak ayının içinde bir izleme cihazı vardı. ılgınca ona bağlandım ve peşinden gittim. şehrin dışında, varlığından bile haberdar olmadığım bir binaya, depoya gittim. Oraya gitmiş olması yanlış görünüyordu ama takip cihazı kızımı orada gösteriyordu. Ben de içeri girdim."

"Ve onu öldürdün mü?" Declan'ın küçük kardeşi beni suçladı.

"Evet," diye mırıldandım. "İçeri girdiğimde onu kızımı bir adama satarken buldum. Aklımı kaybettim ve çığlık atmaya başladım. Biri bir silah çıkardı ve yere düşürdü. Silahı aldım ve onu öldürdüm."

"İlk kez ateş ediyorsun ve öldürmeyi mi başardın?" diye sordu yaşlı adam.

şu anda olmasını istediğimden çok daha keskin olduğunu hissediyordum.

"Biyolojik babam bir polisti," dedim bakışlarını tutarak. "Ziyaretlerim sırasında onu ne zaman görebilsem, beni poligona götürürdü."

Sessizlik uzadı ve hikaye kendi kulaklarıma zorlama geldi. Çoğunlukla doğruydı. Sadece tek suçlunun ben olduğumdan emin olmak için bazı detayları atlamıştım.

"Onu bizden neden sakladın?" Declan Sr. sordu.

Sertçe yutkundum. "Kyle'ın ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Birkaç hafta önce uygun bir donör bulma umuduyla Kyle'ın ailesini araştırmaya başlayana kadar senin hakkında da hiçbir şey bilmiyordum. Kyle'ın ailesinin öldüğünü öğrendim ve elimdeki tek ipucu senin adındı, Aoife. İnternetteki ölüm ilanlarından birinde yazıyordu. O gece restoranda seninle bir bağlantısı olabileceğinden şüphelenmeye başladım."

Mümkün olduğuunca gerçeğe sadık kalmaya çalıştım. Benim için önemli olan tek şey Marissa, Mateo ve tüm ailelerinin bu olaydan canlı ıkmalarıydı.

"Bu sadece yeğenlerime karşı senin sözün," dedi Aoife, ses tonu nazik olmasına rağmen. "Ve uzun zamandır yalan söylüyorsun. O benim kız kardeşimin tek oğluydu."

Suçlama ve ağır sessizlik devam etti. Ölümcül bir sessizlikti ama aynı zamanda sağır ediciydi.

Declan'ın gözleri benim üzerimdeydi. Gözlerinde gerçekten de bir hüznün vardı ama bunun benim için mi yoksa ölen kuzeni için mi olduğundan emin değildim. Muhtemelen ikincisiydi. Yazık oldu, çünkü başka türlü bir hayatta olsaydım ondan hoşlanabilirdim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sahip olduğum tek şey bu. Ama kızım için bunu yine yapardım. Ona asla ulaşmamalıydım ama bu hatayı yaptım. Kızımın bunun bedelini ödemesine izin veremezdim."

"Bir hayat için bir hayat," diye konuştu yaşlı adam.

"Hiç sanmıyorum," önümdeki adamlara o kadar odaklanmıştım ki Mateo'nun yaklaştığını duymadım. "Özür dileme Brianna," Mateo tam arkamdaydı. Eliyle beni sararken diğer eliyle de yaşlı adama doğrulttuğu silahı tutuyordu.

"Lütfen Mateo," diye elini indirmeye çalıştım ama taş gibi duruyordu. Onu şişiremedim bile.

"Arkama geç, Brianna," diye emretti, bana bir bakış bile atmadan. O'Connor'lar kendi silahlarını kaldırıp bize doğrultarak bağıldılar.

"Bunu kanıtlayabilirim," diye bağırды Giovanni'nin sesi tüm kargaşanın arasından. Gözlerim ona kaydı. "Kanıtlayabilirim," diye tekrarladı Giovanni.

"Nasıl?" Fısıldadım.

"Eğer kanıtlarsam," diyerek sorumu duymazdan geldi ve İrlandalı gangsterlere odaklandı. "Bu işin bittiğine ve hepimizin evlerimize dönebileceğine söz veriyor musun?"

Declan, "Ne gösterdiğinizle bağlı olarak," diye yanıt verdi.

"Brie'nin doğruyu söylediğine ve Kyle'ın kızını bir insan kaçakçısına satacağına dair kanıtlar var. Eğer onu alsalardı küçük kızın akıbetinin ne olacağını biliyorsunuz."

Yaşlı adam başını salladı.

Telefonunu geniş ekrana bağladı. Marissa ve ben bakıştık, korkudan nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Giovanni," diye fısıldadım.

Yeşil gözleri bana kaydı, parmağı basma düğmesinin üzerinde geziniyordu. "Sorun yok, Brie. Güven bana." Sertçe yutkundum, hem korkmuş hem de umutlanmıştım.

Aynı anda.

Ekran bağlandığı anda herkesin gözleri ekrana odaklandı. Mateo'nun gözleri benim üzerimdeydi. Öfke, tiksinti, hayal kırıklığı ya da içlerinde başka bir şey. Emin değildim. Artık çok geçti. Kızımı kurtarmak

zorundaydım.

Göz temasını kestim ve ne olacağını biliyordum. Bunu kafamda birçok kez canlandırdım.

Daphne, Marissa, ve I ran karşısında ve park etme çok doğru Depo.

Declan'ın en küçük kardeşi, "Yalnız olduğunu söylediğini sanıyordum," diye tükürdü.

Ben.

"Kapa ç en e n i , " diye emretti Declan kardeşine. "Bir kez olsun dinle ve Hemen sonuca varmayı bırak. Bizi bu belaya sen bulaştırdın."

Mateo'nun kolu bana daha sıkı sarıldı. Videonun başlangıcı beni kesinlikle bir yalancı olarak gösteriyordu. Daphne, Marissa ve ben telaşlı görünüyorduk, uçümüz de paniklemiştik. Yüzüm gözyaşlarımdan ıslanmıştı.

Kalbimin nasıl çarptığını, kulaklarımdaki gök gürültüsünün kızımın çığlıklarıyla nasıl eşleştiğini hala hatırlayabiliyorum.

ELLİ SEKİZ

Mateo

I Karımı kendime çektim. İki yıl önce olanları İrlandalılara anlatışını dinlemek kanımı dondurmuytu. Hissetmiş olması gereken korku. Cesur olmak için çok çabalamıştı. O bu sırrı gömmek için çok uzun süre cesur davrandı. Gözyaşlarından ıslanmış yüzü kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. Silahı bana doğrultarak geride kalmamı emretti ama asla geride kalıp onun zarar görmesine izin veremezdim. Her zaman onun için gelirdim. Onu her zaman koruyacaktım.

Başının tepesine bir öpücük kondurdum.

Herkes ekranı izledi ve sırlar sonunda açığa çıktı. Marissa, Daphne ve Brianna deponun otoparkında çılgınca koşuyorlardı. Birinin Giovanni'yi gördüğü deponun aynısı. Siktir, karım videoda genç görünüyordu. Orada, o pozisyonda olmak için çok gençti.

Sahne deponun içine doğru değışti. Bu İrlandalıların sahip olduğu depoydu. Ses ve gözetleme için kablo döşediklerini herkes biliyordu. Orada iş yapmamalarının nedeni buydu ama belli ki yeğenleri bunu bilemeyecek kadar aptaldı.

"Kyle," diye bağıırıyordu Brianna Emma'nın babasına. "Emma'yı bana geri ver."

Yüzü şok olmuştu. *"Beni nasıl buldun?"*

"Kızımı bana ver," diye talep etti genç versiyonu.

"Onu satmayı kabul ettin," diye araya girdi diğer adam. "Drama için zamanım yok. Sana parayı verdim, şimdi bana çocuğu ver."

Bu, Kyle'ın kızını satmaya hazır olduğunun teyidiydi.

"Kyle, lütfen onu bana ver," Brianna'nın sesindeki histeriyi duyabiliyordum. Emma avazı çıktığı kadar bağııyordu. *"Ona geri ödemen için sana para bulacağım. Lütfen Emma'yı bana ver."*

"Senin hiç paran yok," diye karşılık verdi.

Bunun için Brianna'nın annesini suçladım. Kızından çalmıştı ve şimdi de karımın mirasını çalmak için onun, Emma'nın ve benim doğmamış çocuğumun hayatını tehdit ediyordu. Mirası ona vermeliydi ve Brianna kendini asla o piçi ararken bulmamalıydı.

"Bir şekilde alacağım. Lütfen onu bana geri ver." Cesur olmaya çalıştı, bir hayalet kadar solgundu.

"Artık çok geç. Bütün parayı harcadım."

"Siktiğimin parası umurumda değil. Kızımı hemen bana ver. Yoksa polisi ararım."

"Kapa çenenı kadın!" Adam Emma'yı yakalamak için ona doğru uzandı.

Marissa silahını kel adama doğrultarak, *"Sakın kıpırdama, pislik herif,"* dedi.

Daphne şimdi çığlık attı. *"Ne oluyor, Mar?"*

"Nasıl- Nerede-" Brianna'nın genç yüzündeki ifade, en yakın arkadaşını elinde iki adama doğrultulmuş bir silahla görünce yaşadığı şok ve korkunun ifadesiydi.

"Çantamdaydı," Marissa sakın görünüyordu.

"Ateş etme, Mar." Brianna, alt dudağı titreyen Marissa'ya fısıldayarak yalvardı. *"Emma onun kollarında."*

Brianna'nın arkasını dönüp Kyle'a doğru bir adım daha atmasını izledim. Asla böyle bir durumda olmaması gerekiyordu ama takdire şayan bir şekilde üstesinden geldi.

"Onu bana ver, Kyle. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece kızımı bana geri ver." Sakin görünmeye çalışıyordu ama kolunu kavrayan elleri onu ele veriyordu.

"Her zaman çok daha iyi olduğunı düşünürdün," diye tükürdü ona.

"Senatörün prenses kızı. Bütün okul sana öyle diyordu." *"Lütfen, Kyle,"* diye yalvardı. Brianna'nın bütün dikkati Emma'nın küçük avazı çıktığı kadar bağııyordu. Yanakları kızarmıştı, ateşi vardı. *"Sana her şeyi veririm. Lütfen, sadece onu bana ver."*

Kyle'a o kadar odaklanmıştı ki, gizlice yaklaşan diğer adamı kaçırdı. Onu.

Karımın yüzüne vurmasını, onu itip kakmasını izlerken vücudum gerildi. onu yere yatırdı.

Daphne'nin ıgılgı tüm depoda yankılandı. Marissa silahın tetiğini çekti ve lanet adamı omzundan vurdu. Genç kuzenimi takdir etmeyi unutmamalıydım. Geriye doğru tökezledi. Ama Marissa da öyle yaptı. Silahı tutuşunu kaybetti ve silah yere düşerek zeminde kaymaya başladı.

Kyle, Emma'yı bir p parçasıymış gibi yere fırlattı ve silahın peşinden gitti. Öfkemi kontrol etmek zorundaydım. Zaten lmemişse, şimdi ölmüş olacaktı.

Brianna yerden fırlayarak silahı almaya çalıştı. Bu onun açısından akıllıcaydı çünkü silahlı bir keş, bir suçludan daha tehlikeliydi.

"Daphne, Emma'yı getir," diye bağırarak silaha doğru koştu ve onu Kyle'dan önce almayı başardı.

Silahı Kyle'a doğrulttu.

"Kımdama," diye emretti ona.

Elleri sağlandı, tereddszd, tüm odağı kızının babası olan bu berbat bahane adama yönelmişti. O an beni gururlandırdı.

"Beni vuracak cesaretin yok," diye tükürdü ona. "Bir sonraki süper yıldız olacak prima balerin. Evet, beni vuramazsın."

"Daphne, onu yakaladın mı?" diye sordu, bakışlarını hedeften hiç ayırmadan.

"Evet."

Kyle ona doğru ilerlemeye devam ederken, kel adam deponun zemininde kanlar içinde yatıyordu. Ama lmeyecekti. Omzundaki yaradan değil.

"Orada dur, Kyle." Sakinliğini korudu. Babası ikisiyle de gurur duyardı.

"O velet de onunla gitmek zorunda," diye bağırdı ona, yüzünde çaresizlik vardı. "Yoksa benim için gelecekler. Onu ben alacağım."

"Ona bir daha asla dokunmayacaksın. Aslında, ona bakmayacaksın bile."

Brianna'nın vücudu kollarımın arasında titriyordu. Ağzını kapattı ama boğazından kısık bir inilti geldiğini duydum. Onu kendime daha sıkı bastırdım.

Kyle'ın kendini ona doğru attığını ve Brianna'nın onu vurarak Kyle'ın canını aldığını izledim.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı ve sonra yere yığıldı.

Brianna ekranda *"Aman Tanrım,"* diye fısıldadı. Silahı adama doğrultup tetiği çektiğinde sakindi ama şimdi bir can aldığını anlayınca sarsıldı. Gözleri genç adamın yere yuvarlanmış, etrafında kan birikmiş bedenine takıldı.

Kyle'a doğru bir adım attı ama Marissa'nın sesi onu durdurdu.

"Olduğun yerde kal, Brie." Ekranda bir yabancıyı, gerçekten kötü bir filmi izliyor gibiydi. Yüzüne gözyaşları, dehşet ve korku bulaşmıştı. Emma avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"Aman Tanrım." Fısıltı korku içinde söylenmişti. *"Onu ben öldürdüm."* Marissa yanına geldi ve silahı elinden aldı. *"Aman Tanrım, Marissa. Onu ben öldürdüm,"* derken yüzünde ve sesinde histerik bir ifade vardı.

Daphne ve Emma arka planda birlikte ağlarken, *"Ya o ya biz, Brie,"* diye gerekçelendirdi.

"Aman Tanrım, bir adam öldürdüm," sesindeki inançsızlığı duydum. *"Annem beni öldürecek!"*

"O bir sürtük ve seni kapı dışarı etti," diyerek onu sarstı. *"Eğer atmasaydı, onu hiç aramazdın ve tedaviler için yeterli paran olurdu."*

Yerdeki cesede bakarak histerik bir şekilde *"Bir adam öldürdüm,"* diye tekrarlardı.

"Keşin tekiydi ve Emma'yı satacaktı," Marissa onu tekrar sarstı. *"Kendini topla, Brie."* Marissa onun yüzünü ellerinin arasına almıştı. *"Ona bakmayı bırak. Odaklan ki bu işten canlı çıkabilelim. Emma için."*

"Ben bir adam öldürdüm. Hapse gireceğim." Karımın genç versiyonu titriyordu ve Marissa ona sıkıca sarıldı. Emma arka planda çılgılık atmaya devam etti ve Daphne de Brianna ve Emma ile birlikte ağladı.

Daphne, *"Geçti Brie,"* diye mırıldanmaya devam etti. *"Sorun yok, Emma."*

O üçünün hırsız kadar kalın kafalı olmasına şaşmamalı. Böyle bir şey yaşadktan sonra, ömür boyu birbirinize bağlanırsınız.

"Kimse hapse girmeyecek," diye kararlıydı Marissa, sesi sertti. Ama yüzündeki korkuyu görebiliyordum. *"Cesetlerden kurtulacağız."*

"Ne?"

"Cesetlerden kurtulacağız."

"Ama diğer adam ölmedi."

Silahı Brianna'nın elinden aldı, ona doğru gitti ve onu vurdu. Gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım çünkü amcam

şu anda kızıyla gurur duyuyor olmalıydı. Her ne kadar boktan bir durum olsa da.

"Ne halt ediyorsun, Marissa?" Brianna çığlık attı. "Onu sen öldürdün."

"Hiç şahidimiz olamaz." Brianna şok içindeydi, Marissa ve cesetler arasında gözlerini dört açmıştı. *"O bir insan kaçakçısı. Daha iyisini hak etmiyor."*

"Sen de kimsin be? Ödümü koparıyorsun." Brianna Marissa'yı itti. *"Çantanda neden bir silah var?"*

"Korunmak için," diye cevap verdi. *"Babam bir gangsterdi, bu yüzden birkaç şey öğrendim."*

*"İnsanları mı
öldürdü?" "Sadece
kötü olanları."*

"Tanrım, hiç gangster tanımadım. Bu hiç iyi değil." Zavallı karım o gece çok fazla şey yaşadı ve keşfetti.

"Ne? Artık arkadaş olmak istemiyor musun?" Marissa bunu Brianna'ya ciddi ciddi soruyordu. Sanki bir pembe dizi izliyor gibiydim. İzlediğimden değil ama bu kesinlikle bir pembe dizi gibiydi.

"Arkadaşlık şartlarını tartışmak için pek uygun bir zaman değil. Ama arkadaş olmak istiyorsak insanları öldüremezsin." Brianna'nın sözleri karşısında dudağım büküldü. Odayı taradım ve herkesin gözleri ekrana yapışmıştı. Declan'ın bakışını ve hızlı bir baş sallamasını yakaladım.

Daphne, *"Sen de az önce öldürdün,"* diyerek bariz olanı işaret etti. Sonunda Emma sakinleşti.

"Durmadi. Anlamıyorum."

Brianna küçük kızının yanına gitti ve elimi alnına koydu.

"Tanrım, umarım bunu hatırlamaz."

"Oyalanmayı bırak, Brie. Bu cesetlerden kurtulmalıyız."

"Polisi arayıp olanları anlatmamız gerekmez mi?" O önerdi. Nasıl büyüdüğü düşünüldüğünde mantıklı geliyordu.

"Siktir, hayır. Onlar bu pisliği çözene kadar hapiste mi oturtmak istiyorsun?" Evet, Marissa babasının, benim ve kardeşlerinin yanında biraz fazla kalıyordu.

"Aman Tanrım. Kesinlikle cehenneme gideceğim. O aptal dansı yapmalıydım. Şimdi insanları gömmek zorundayım."

"Onları gömemeyiz."

"Neden olmasın?" Brianna kaşlarını çatmış arkadaşlarına bakıyordu.

"Onları bulmak çok kolay."

"O zaman ne yapacağız?"

"Muhtemelen onları yakmalıyız ama kuzenim öğrenmeden onları krematoryuma nasıl sokacağımızdan emin değilim."

"Geniş ailenle tanışmak istediğimi sanmıyorum, Marissa. Bok gibi korkutucu olmalılar."

"Kardeşlerimi seviyorsun, değil mi?" diye sordu Brianna'ya ve Brianna'nın gözleri büyüdü.

"Lütfen bana insanları öldürdüklerini söyleme," diye fısıldadı.

"Tabii ki hayır!" Marissa Brianna'ya yalan söyledi. Kardeşleri zaten o noktada benim için çalışıyorlardı. "Eskiden bir yelkenliniz vardı, değil mi?" Marissa konuyu değiştirerek Brianna'ya sordu.

"Babam, evet. Bunun konuyla ne ilgisi var?" "Onları denize atıp tekneyi batırabiliriz."

"Ve ne yapacaksın? Gecenin köründe yüzerek geri mi döneyim? Ayrıca, artık bir yelkenlim yok."

"Ben bir tane biliyorum," diye karşılık verdi Marissa.

"Peki Emma'yı ne yapmamı öneriyorsun? Onu tekneye alamam."

Daphne umutla, "Onunla kalabilirim," diye önerdi.

"Bu beni korkutuyor. Burada cesetlerle birlikte durmak." Brianna kollarını kendi etrafında sararak açıkladı.

Marissa bir yere gitti ve beyaz çarşafı geri geldi.

"Dişlerini sökmemiz gerekecek."

"Ne?" Brianna bayılacak gibi görünüyordu. "Hayır!"

"Yirmi yıl sonra bile onlar tarafından teşhis edilebilirler."

"Marissa, hayır. Bunu yapamam." Eğildi, solgun ve midesi bulanmış görünüyordu. "Polisi aramalı ve durumu açıklamalıyız."

"Neyi açıklayayım? Polisi aramak yerine silahla depoya koştuğumuzu ve silahı olmayan iki adamı da vurduğumuzu."

"Keşke onu hiç aramasaydım," diye sızlandı Brianna, pişmanlık doluydu. "Onun dişlerini çekemem. Özür dilerim." Diz çöktü ve başını dizlerinin arasına koydu. "Sanırım hasta olacağım."

"Tamam, dişleri unut." Marissa derin bir nefes aldı. "Ben de yapamam. Sanırım biraz şans için dua etmemiz gerekecek."

"Harika, sonumuz geldi. Çünkü benim şansım birkaç yıldır çok kötü gidiyor," diye mırıldandı Brianna. "Tanrı aşkına, babam bir polisti. Ben hiçbir zaman

kimseyi öldürmek istemedim."

Daphne titreyen bir sesle, *"Nişancılığın ölümcül,"* diye şaka yapmaya çalıştı. Brianna bu kaba şaka karşısında irkildi. Emma hâlâ ağlıyordu ama en azından çığlık atmıyordu.

Brianna'nın gözleri cesede döndü.

"Gözlerini kapatmalı mıyız? Sanırım bunu filmlerde görmüştüm," diye mırıldandı. *"Bilmiyorum. Daha önce hiç ölü birini görmemiştim. Babam öldüğünde annem beni almadı. Üvey babam beni aldığı anda, mezarlığa ancak zamanında varabildik."*

"Saçmalıyorsun. Çıldırmaı bırak." Marissa cesedin başına gitti. *"Onu sarmamız ve arabaya koymamız gerekiyor."*

Brianna ayaklarının üzerinde sallandı. *"Sakın bayılmaya kalkma, Brie."*

Vücudu duvara yaslandı. *"Kusacağım."*

"Hayır, yapamazsın. Sana kadar izlenebilir. DNA ya da onun gibi bir şey."

Vücudu öğürdü ama kusmadı.

Brianna benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu kendime çektim. Artık duvarlarını yükseltmesine izin veremezdim. *"Sakın benden uzaklaşmayı aklından bile geçirme,"* diye mırıldandım saçlarına, bedenim karıma odaklanmıştı.

"O geceden kalan boğazımdaki safranın tadı hâlâ damağımda," diye mırıldandı, gözleri yaşlarla parlıyordu. *"Marissa'nın haklı olduğı ve DNA'nın izini bana kadar sürebilecekleri korkusuyla kendimi yutkunmaya zorladım."*

"Artık bitti," diye mırıldandım ona. Bana attığı bakış buna inanmadığını gösteriyordu.

Gözlerimi ekrana çevirdim.

Brianna'nın genç halinin *"Bu duyulursa annem beni öldürür,"* diye mırıldandığını duydum. Çok genç ve çok kırılgan görünüyordu. Belki de fazla saf. *"Hamileliğin aile mirasımızı mahvettiğini düşünüyorsa, bu onu alevler içinde bırakacak."*

Marissa cesedi sarıyordu. *"İkinizden birinin bana yardım etmesi gerekiyor,"* diye homurdandı.

Daphne Brianna'nın yanına geldi. *"Al onu,"* diyerek Emma'ya verdi. *"Benimleyken sakinleşemiyor."*

Emma annesinin kollarına girdiği anda sakinleşti ve ağlaması kesildi. Gözleri annesiyle buluştu ve alınları birbirine değdi. Tıpkı daha önce onu Daphne'yle gönderirken yaptıkları gibi.

"Şşşt, sorun yok," diyerek küçük bebeği teselli etti. Çocuk sahibi olmak için çok gençti ama iyi bir anne olduğunu kimse ondan alamazdı.

"Cesetle ilgilenmenin iki yaşında ağlayan bir kızla ilgilenmekten daha kolay olacağını söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi," diye hastalıklı bir şekilde şaka yaptı Daphne.

Kaba şaka karşısında irkildim. Brianna da öyle.

"Peki ya dizüstü bilgisayar?" Brianna'nın genç versiyonu sordu.

"Onu alalım mı yoksa-?"

"Onu hackleyebilir misin?" Daphne sordu.

"Hayır, ben İngilizce ve bale okudum, bilgisayar korsanlığı değil."

Marissa cesedi kaldırmaya çalışırken, *"Giovanni bunu yapabilir,"* diye homurdandı.

"Sana aşık olmuş. Dostum, bu vücut çok ağır." "Ona söylemeli miyiz? Neye bulaştığını bilsin diye mi?"

Marissa Brianna'ya ters ters bakarak, *"Kesinlikle olmaz," dedi. "Kyle'ın ailesinin kötü bağlantıları var. Bu onlarla bizim aramızda lanet bir savaşa neden olur."*

"Anlamıyorum. Ne savaşı? Hangi bağlantılar?" Brianna, Kyle'ın kim olduğundan habersizdi.

"Unut gitsin," dedi Marissa. *"Ona ne olduğunu anlatmayacağız."*

Ve Giovanni'nin bunun bir parçası olmadığına dair kanıtlar vardı ama ne olduğunu biliyordu. Bu kadar korumacı olmasına şaşmamalı.

Brianna ekranda, *"Bunun için cehenneme gideceğiz,"* diye mırıldandı.

"En azından birlikte olacağız," diye kıkırdadı Daphne. *"Brie, Emma'yı benimle bırakman gerekecek. Sen ve Marissa yelkenliye binin. Yelkenli kullanabilen tek kişi sensin."*

"Nasıl oluyor da bir yelkenlisi var? Ve yine de, paraya mı ihtiyacı vardı? Sence bunu satmaz mıydı?"

"Kuzenininmiş," diye yanıtladı Marissa. *"Ateşli olan."*

"Tanrım, ateşli bir tanesine ihtiyacım var," diye yakındı Daphne. *"Uzun zamandır biriyle yatmadım."*

"Siz ikiniz ciddi misiniz? Elimizde cesetler var. Sevişmek hakkında konuşmak için doğru zaman değil."

"Tamam, tamam," diye kabul etti Daphne. *"Artık bu konuda şaka yapmayacağım. Yelkenliyi ödünç alacak mısın, almayacak mısın?"*

Marissa ona, *"Hayır, onu batırmak zorundayız,"* diye cevap verdi.

"Ama neden?" Brianna bundan hoşlanmamıştı. *"Öldürdüğümüz yeterince kötü değil mi? Şimdi listeye hırsızlık ve mülke zarar vermeyi de mi eklememiz gerekiyor?"*

"Hadi ama, Brie. Sen her zaman çok başarılıydın," diye sırtı Marissa, vücuduyla mücadele etmesine rağmen. "Ne oldu sana böyle?"

"Hamile kalmış olabilirim, annem beni evden kovdu, zaten benim olmayan soyadımı değiştirtti ve üstüne üstlük yaşadığım tek seks berbattı, beni hamile bıraktı ve kızımızı üç gün gibi kısa bir süre tanıdıktan sonra satmaya çalıştı. Sanırım bu biraz abartılı oldu."

Daphne, "Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diye onayladı.

"Belki seni kuzenimle tanıştırebiliriz. O tüm patronların mafya patronudur," diye şaka yapmaya çalıştı Marissa ama Brianna'nın yüz ifadesinden benimle tanışmaktansa ölmeyi tercih ettiği anlaşılıyordu.

Brianna hemen, "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Kimseyle tanışmak istemiyorum. Sadece buradan canlı çıkmaya çalışalım. Sanırım tekneyi batıracağız, her ne kadar bir yelkenli için büyük bir kayıp olsa da."

Marissa arkadaşlarına, "Piç herif bunu hak ediyor zaten," dedi. "Brianna, git arabamı getir ve kapıya kadar geri götür."

"Senin mi benim mi?"

"Benim. Daha sonra aileden birine yakıp yakamayacağını soracağım."

"Oh, tamam." Yüz ifadesinden, arkadaşının ne düşündüğünden emin olmadığı anlaşılıyordu.

Şaka ya da değil. Brianna depodan ayrılırken, Marissa ve Daphne arabayı beklemeye devam ettiler.

"Onu korkutmayı bırak, Mar," diye azarladı Daphne Marissa'yı Brianna'yı duymazdan gelir gelmez. "Mafya ve kuzenin hakkında endişelenmeden de yeterince derdi var zaten."

"Haklısın, ama Kyle'la geçirdiği o korkunç geceden beri tek bir randevuya bile çıkmadığını, hatta bir erkekle öpüşmediğini biliyor musun?" Marissa'nın her zaman garip bir mantığı vardı. "Peki bu geceden sonra biriyle çıkma olasılığı nedir sence?"

"Seni anlıyorum ama Mateo onun ödünü koparır. Lanet olsun, benim ödümü koparıyor. O yüzden bu aptal düşüncüyü aklından bile geçirme."

"Onu asla onunla tanıştırmazdım. Kötü bir şakaydı." Marissa da aynı fikirdeydi. "Kyle'ın İrlanda mafyasının bir parçası olduğunu bilmediğine hâlâ inanmıyorum."

"Peki bunu ne zaman anlayacaktı?" Daphne kuru bir sesle Marissa'ya karşılık verdi. "Günde beş saat bale yaparken ve sonra sekiz saat daha üniversite derslerine katılırken... bunların hepsini atladık. O aptal parti, onunla konuştuğu tek zamandı. Ve çok sarhoştı."

Çünkü annesi onu teşvik etmişti. Normalde ona asla ikinci kez bakmazdı. Muhtemelen bir gün bir politikacıyla evlenecek ve ait olduğu dünyaya geri dönecek. Bırak ne istediğine o karar versin. Onu bu dünyanın içine çekmeyin."

Marissa ekranda nefes verdi. *"Haklısın. Bu bok için fazla iyi. Lanet olsun, mahvolduk. Ya İtalyanlar bizi öldürecek ya da İrlandalılar. Onu ikisinden de uzak tutacağız."* Brianna ve Emma'yı Declan ve benden korumak için bir anlaşma yaptılar.

Kamera kayıtları, Kyle'in cesedini arabaya koyduklarını, diğer cesedi de hikâyelerinde onlara yardımcı olması için Giovanni'ye bıraktıklarını gösteriyordu.

"Kahretsin," diye ilk konuşan Declan'ın en küçük kardeşi oldu. "O-"

Bitiremedi bile. Declan'ın anne ve babası gözle görülür bir şekilde üzgündü. Bu hikâyeyi gerçeklerden başka bir şeye dönüştürmeye çalışmasalar iyi olur. Yeğenleri kendi kızını kaçırmış ve onu satmaya çalışmıştı.

"Burada işimiz bitti diyebilirim," dedim herkese. "Ailemi eve geri götüreceğim."

Aoife Brianna'ya doğru yürüdü, kocası da onun yanındaydı. Brianna'yı kendime doğru çektim ve olası bir tehdide karşı onu korudum. Antonio ve Giovanni'nin de aynı şeyi yaptıklarını hissettim, her biri Brianna'nın bir tarafını tutuyordu, biri sol tarafında diğeri de sırtında.

"Ah, genç kız, çok üzgünüm," Aoife silahla birlikte Brianna'nın elini tuttu ve onu nazıkçe okşadı. Silahı kocasına uzattı, "Sakın o şeyi vurmaya aklından bile geçirme," diye emretti kocasına.

"Dolu değil," diye mırıldandı Brianna.

Aoife usulca kıkırdadı. "Dolu olmayan bir silahla birini nasıl vuracaktın?"

"Kimseyi vurmak istemiyorum." Brianna ona bunu söyledikten sonra karanlık bakışları benimkilerle buluşmak üzere yükseldi. "Ve Mateo'yu asla vurmam," sesi yumuşaktı, derin gözleri parlıyordu. "Onu seviyorum."

Bir kalp atışı. İki kalp atışı. Üç kalp atışı.

Kahretsin, kalbini ruh eşine kaptırmak böyle mi hissettiriyor? Cığerlerim sadece Brianna'nın bana verebileceği hayatla doldu.

"Tekrar söyle, aşkım." Yavaşça talep ettim. Etrafta kimin olduğu umurumda bile değildi. Benim için önemli olan tek şey oydu.

ELLİ DOKUZ

Brianna

T

Kelimeler boğazıma düğümlendi, onu kaybetme korkusuyla birlikte boğazıma takıldı. Ama pes etmeyi, ondan vazgeçmeyi reddettim.

"I Aşk Sen," I yumuşakça tekrarlanan benim kelimeler içinde a

Bildiri. Bu adama karşı hissettiğim yoğun duygular boğazımı sıktı. Doğru, çok romantik bir ortam değildi ama ona günler önce söylemem gereken bir şeyi geciktirmek istemiyordum. "Bunun kötü olduğunu biliyorum. Ve her şeyi yanlış yaptım. Büyükannem bana güven ve dürüstlüğün evliliğinin temeli olduğunu söylemişti ama ben her şeyden şüphe etmeye devam ettim."

"Ben de seni seviyorum," dedi ağzını ağzıma bastırarak. "Bu gece konuşacağız. Evimizde, yatağımızda." Kalbim bu sözle çırpındı. Mateo beni seviyordu.

Mateo beni sevdi!

İçinde bulunduğumuz karmaşaya rağmen sııttım.

Aoife anımızı bozdu. "Kyle sana yanlış yaptı," dedi. "Biz sana yanlış yaptık. Ama eğer izin vererseniz, kızınızın hayatının bir parçası olmak isterim. Kız kardeşim, biz çok yakındık, ikizdik. Torununa benim bakmamı isterdi. Biz kan bağımız var. Lütfen."

"Biz kanımızı koruruz," diye araya girdi baba Declan, sesi hafifçe titreyerek. "Kyle bunu bozdu ama biz asla bozmazdık. Kyle hastaydı ve biz onu özledik."

Mateo'ya baktım. "Her şey sana bağlı," diye mırıldandı usulca.

"Bu nasıl olacak?" Aoife, Declan Sr. ve Mateo'ya sordum. "İki örgütü göz önünde bulundurursak. Emma'yı görmek istediğiniz günlerde bir ateşkes ya da başka bir şey olacak mı?"

Declan Sr. kıkırdadı. "Ateşi kes. Bunu sevdim." Aoife kocasının koluna bir şaplak attı.

"Bu hiç komik değil," diye onu azarladı. Ben de komik olduğunu düşünmüyordum. Bunu düşündüğüme bile inanamıyordum. Gözlerim Antonio'yu aradı. Bilmem gereken şeyi biliyordu.

"Evlerine sağ salim döndüler," diye yumuşak bir sesle konuştu.

Nefes verdim. Tamam, güvendeler. Oraya vardığımızda mutlu olacaklardı.

Marissa üzülmezdi. Declan'ın ailesi de üzülürdü.

"Giovanni ile bir saniye konuşmam lazım," dedim. "Yalnız."

"Amore-" Mateo beni avucunun içine almadığı için hiç de heyecanlı değildi. "Odadan çıkmayacağım," diye ona güvence verdim. O da gönülsüzce kabul etti. Marissa'nın gözlerinin üzerimde olduğunu fark ederek Giovanni'ye doğru ilerledim.

"Hey," diye fısıldadım ona alçak sesle.

"Bana kızgın mısın?" Giovanni sordu ve bu soru karşısında kaşlarımı çattım. "Tanrım, hayır," diyerek elini kendi elime aldım. "Kızgın olması gereken biri varsa, o da

bana bakıyorsun. Hepiniz kanlısınız," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Evet, bana karşı bu kadar yumuşak olma ve beni iyileştirmeye çalışma," diye alçak sesle kıkırdadı. "Mateo beni öldürebilir çünkü karısı bana dokunuyor."

Bakışlarını takip ettim ve Mateo'nun yanan bakışlarını üzerimizde gördüm. Kocama gülümsedim. Evet, sahiplenici ve kıskançtı ama onu kimseye değişmezdim.

Giovanni'ye döndüm. "Tamam, ilk soru. Sen iyi misin?"

"Evet, gayet iyiyim." Sırıttı ve dişlerinde biraz kan vardı.

"Evet, temizlenmen gerekiyor," dedim ve o da daha geniş gülümsedi.

"Tamam, ikinci soru." Derin bir nefes aldım. "Declan ve Marissa resmi olarak çıksalar ne kadar sinirlenirdin?"

İkimizin de bakışları Declan'dan uzakta, aynı yerde hareketsiz duran kız kardeşine döndü ama ikisi de bakışlarını paylaşmaya devam etti.

"Eğer onunla çıkmak istiyorsa," diye yanıtladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Aoife'in Emma'yı tanımasına engel olmak istemiyorum. Eğer bu ikisi çıkıyorlarsa ve senin için de sorun yoksa, Emma'nın sadece Marissa ziyarete geldiğinde gelmesine izin veririm. Ben onlarla rahat edene kadar."

"Bence bu makul," diye mırıldanarak onayladı.

"Sana vurduğuna inanamıyorum." Declan'a doğru bir bakış fırlattım. "Önce Mateo, şimdi de o."

"Ne? Mateo bana hiç vurmadı mı?"

"İlk seferinde seni kim dövdü?" "Aynı lanet adam."

Gözlerimi Declan'a diktim ve o da bakışlarımı yakaladı. "Belki de ona kendi ilacını tattırmanı şart koşmalıyım."

"Hayır, biz de yolumuza devam edebiliriz. Bu dünyada işler böyle yürüyor."

Başımı salladım. Kollarımı ona doladım ve sertleştiğini hissettim. "Teşekkür ederim, Giovanni."

Rahatladı ve kıkırdadı. "Bir şey değil. Mateo sarılman için beni dövecek."

Bir adım geri attım ve gülümsedim. "Hayır, yapmayacak. Çünkü onu seviyorum ve eğer önümde çıplak bir şekilde geçit töreni yaparsan, bu hiçbir işe yaramaz. Mateo benim için tek kişi."

Kocamın ellerini üzerimde hissettiğim anda Giovanni sırtıttı. "Bunu bildiğim iyi oldu," diyerek boynumun arkasını öptü. Geriye, onun bedenine doğru eğildim. Eve gidip onunla konuşmak ve beni kucakladığını hissetmek için sabırsızlanıyordum.

"Bir karar verdin mi?" Mateo sordu.

Başımı salladım ve odanın geri kalanıyla yüzleşmek için arkamı döndüm. Gözlerimi Marissa'ya kilitledim. *Kahretsin, belki onunla da konuşmalıyım.*

"Mar, aynı adamla görüşmeye devam edecek misin?" Alçak sesle sordum. Bu odada onun Declan'la görüştüğünü kimin bilip kimin bilmediğinden emin değildim.

"Mateo bunu yasakladı," diye alçak sesle cevap verdi. Kafamı Mateo'ya çevirdim.

"Tüm saldırılar yüzünden yaptım," diye gerekçelendirdi, her ne kadar yapmak zorunda olmasa da. Ne de olsa patron oydu. "Ama Declan ve ben karşılıklı bir anlaşmaya vardık. Eğer onunla çıkmak istiyorsa, benim için endişelenmesine gerek yok. Onu güvende tuttuğu sürece."

"Tamam o zaman," diye yorum yaptım. Bakışlarımı Aoife ve kocasına çevirdim. "Emma seni tanımıyor. Ama Marissa'yı tanıyor. Onu doğduğundan beri tanıyor. Declan ne zaman Marissa ve Emma'yı bir araya getirmek isterse Marissa'yı ziyaret etmesine izin verebilirim."

Declan gözlerime baktı, gözlerinde bir şaşkınlık vardı ve sonra gülümsedi. Nefesinin altından "Akıllıca" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim ama emin olamadım.

Ailesinin her bir üyesi gözlerini önce Declan'a sonra da Marissa'ya çevirdi.

"Siz ikiniz mi?" Declan Sr. gözleri şaşkınlıkla dolu bir şekilde sordu.

"Evet baba," diye cevap verdi Declan ona. "Yaklaşık yedi yıldır falan."

"Tanrım, neden onunla evlenmedin ki?" Declan Sr. dehşete düşmüş görünüyordu ve ben gülmekten kendimi alamadım.

Mateo, "Bırakalım da o ikisi ne yapmak istediklerine karar versinler," diye araya girdi. "Ben karımı eve götürmek istiyorum. Antonio da karısına dönmek için can atıyor. Giovanni'nin de tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Marissa, sen de bizimle eve geliyor musun?"

"Ben de sizinle gelmeliyim," diye cevap verdi Marissa, ama yapmak istediği şeyin bu olmadığı belliydi. Declan da hayal kırıklığına uğramıştı.

"Mar, yapman gerekeni yapma," dedim ona. "Seni mutlu eden şeyi yap."

Gözleri hemen Declan'a kaydı. Declan hafifçe başını salladı ve ikisi de gülümsedi. "Tamam. Declan beni bir bırakma noktasına götürecek. Ben de şoförlerden birine beni almasını söyleyeceğim."

Mateo ona, "Declan seni eve getirsin," dedi. Şaşıрма sırası bendeydi. Marissa'nın da ağzı açık kaldı. Mateo iç çekerek açıkladı. "Nerede yaşadıklarınızı biliyoruz. Ayrıca, Emma ile aramızda bir bağ varken birbirimize karşı gelmek aptallık olur. Declan ailesine neyi tespit etmeye geldiğimizi açıklayacak."

Tanrım, ne tuhaf bir gün! Öldürüleceğimi sanıyordum ama Emma bir dizi dede ve amcaya kavuştu. Ve Declan Marissa'yı evimize geri getirecekti.

Aoife geldi ve bana sarılıp veda etti. Declan Sr. da aynısını yaptı. Declan geldiğinde Mateo homurdandı. "Bunu aklından bile geçirme, Declan. Sen ve kardeşlerin karıma sarılamayacaksınız."

Marissa ve ben kıkırdadık. Kesinlikle sahiplenici.

"O zaman el sıkışalım," diyerek elimi Declan'a uzattım ve o da büyük elinin içine aldı. "Ve Declan, donör olduğun için teşekkür ederim. Emma muhtemelen hayatını sana borçlu. Ben de öyle."

"O benim de ailem," diye yanıtladı basitçe. "Başlangıçta bunun kimin için olduğunu bilmiyordum. Ama küçük kuzenim için olduğunu öğrendiğimde, bunu yapmayı daha da çok istedim."

"Emma'nın kuzenin olduğunu nasıl öğrendin?" Marissa merakla sordu. Ben de aynı şeyi merak ettim. Eğer Marissa ona söylemediyse, o nasıl bilebilirdi?

"Sen, Brianna," diye cevap verdi. "Kyle'ın bilinen son adresinde annemi aramaya gittin. Annemi ve adreslerini nereden biliyordun?" İnanamayarak başımı salladım. "Columbia bana Kyle'ın ailesinin adresini vermişti. adı ve bilinen son adresi. Google'da arattığımda öldüklerini öğrendim. Dediğim gibi, ölüm ilanlarından birinde annenizin bir notu vardı. Onun tarafından birini bulmak için tek ipucum buydu."

Bu yolculuk buna değdi çünkü Emma'nın artık bir donörü ve ailesi vardı.

"Bilmeni isterim ki Brianna," diye yumuşak bir sesle konuştu Declan, "Kyle'ı yaptığı şey yüzünden ben de öldürürdüm. Ve bu hızlı bir ölüm olmazdı."

"Ben de," diye ekledi küçük kardeşi. "Benim yaşımdaydı ve çok iyi arkadaşlık," dedi en küçük kardeşi acı bir tonda. "Ama yaptığı şeye... Hâlâ inanamıyorum. Başına geleni hak etti."

Bu konuda ne düşünmek ne de konuşmak istiyordum. Kocamın elini tuttum. "Beni eve götür."

ALTI

Mateo

I Emma'nın yatak odasının kapısında durmuş, kapıya yaslanmış, karım ve Emma'nın büyük yatağında ona masal okurken kucaklaşmalarını izliyordum. Marissa, Daphne ve Brianna Brianna'nın evindekine benzeyen bir prenses odası. Bazı yükseltmelerle birlikte.

Hikayeyi tanıımıyordum ama bir prensin gelip onu kurtarmasını bekleyen bir prenses hakkındaydı.

"Biliyor musun bebeğim," dedi Brianna başını kızına çevirerek, "en iyisi kendini nasıl kurtaracağını bulmak."

"Neden?"

"Fiona gibi yıllarca kulede mahsur kalmayasın diye," diye açıkladı.

"Sen ve Mateo beni kurtarırsınız," diye ekledi Emma esnerken. "Bu konuda haklısın prenses."

"Eğer sen gelemezsen, o zaman Mar Teyze ve Daphne Teyze gelir. Giovanni de öyle," diye devam etti, sesi uykuluydu. "Eğer Mateo meşgulse." "Seni kurtarmak için asla çok meşgul olmaz."

"Anne?"

"Evet?"

"O kadın neden bahsedip duruyordu?"

Brianna ona yumuşak bir sesle, "Kafası karışmıştı," dedi ve tombul yanağını öptü.

Yalan söylemekten uzak durmaya çalıştı.

"Nasıl olur da benim bir babam olmaz?" Brianna'nın ağır iç çekişi odada yankılandı ama o cevap veremedi Emma devam etti, "Mateo'yu arayabilir miyim?"

Baba?"

Brianna'nın gözleri kızınınkilere kayarken benim göğsüm gururla kabardı.

"Eğer istersen. Mateo'ya yarın sorabiliriz."

"Bana ne soracaksın?" Varlığını ilan ettim.

İkisinin de gözleri bana kaydı ve gülümsemeleri en güzel karşılamaydı. Odaya girdim ve yatağın kenarına, Brianna'nın karşı tarafına oturdum. Bu kadar çok pembeyle çevrili olmak garip hissettiriyordu.

"Sana baba diyebilir miyim?" Emma ağzından kaçırıldı.

"Onur duyarım," diye cevap verdim. "Ve seni her zaman güvende tutacağıma ve bana baba demene layık olacağıma söz veriyorum," diye söz verdim, gözlerim Brianna'nın ışıltılı bakışlarına kilitlendi.

Emma mutlulukla ciyaktı. "Son sayfayı okuyabilir misin baba?"

"Elbette." Emma sol yanında bir yeri okşadı ve ben de onunla Brianna'nın pozisyonunu taklit ettim. Emma ikimizin arasındaydı, tüm bacaklarımız yatay olarak gerilmişti. Emma yorganın altındaydı, karımın üzerinde siyah ipekli uzun bir pijama ve beyaz bir atlet vardı, benim üzerimde ise hâlâ üç parçalı bir takım elbise vardı. Neyse ki silah kılıfım Emma'nın karşı tarafındaydı. İleride onu çıkarmayı hatırlamam gerekecekti.

Emma kitabı bana uzattı ve ben de son sayfayı okudum. Bitirdiğimde Emma baygındı, küçük horlama sesleri sessizliği dolduruyordu.

"Ah, böyle uyumak," diye fısıldadım şakayla. "Kitabı nereye koyayım?"

"Sadece komodinin üzerine bırak. Muhtemelen yarın tekrar okumak isteyecektir."

Kitabın adına göz attım. "*Shrek* mi?" Kaşımı kaldırarak karıma sordum.

Tek omzunu silkerek cevabını mırıldandı. "*Frozen'dan* daha iyi. Artık onunla başa çıkamıyorum."

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yataktan kalktık. Brianna eğilip Emma'yı alnından öptü ve yorganı çenesine kadar çekti. Bekledim ve elini tutarak onu Emma'nın yatak odasından çıkarıp kendi odamıza götürdüm.

"Nasıl hissediyorsun?" Yatak odamıza girdiğimizde ona sordum.

"Yorgun." Bitkin görünüyordu. Onun için zor bir gün olmuştu. Yatağa oturdu ama uzanmadı. Dizlerini göğsüne doğru çekip kollarını dizlerine dolayarak odada ilerleyişimi izledi,

Silahımı ve kılıfını, ayrıca bileğimde taşıdığım kılıflı bıçağı attım.

"Bileğinizde her zaman bir bıçak taşır mısınız? Daha önce gördüğümü hatırlamıyorum."

"Çoğu zaman değil."

"Hmmm." Görüntülerde Marissa ve Daphne'nin Brianna'nın bu dünya için fazla iyi olduğunu söyledikleri sözleri tekrar hatırladım. Gerçekten de öyleydi. Benim olduğumdan ya da olabileceğimden çok daha iyi bir adamın koluna aitti.

Onu daha iyi birinin almasına izin vermek istememem benim hakkımda yeterince şey söylüyordu. O sadece ve sadece benimdi. Hala onun aşk sözlerine inanamıyordum. Bu güzel kadın beni sevdiği için bu kadar şanslı olabilir miydim?

"Mateo," diye seslendi yumuşak, çekingen sesiyle. "Delirdin mi sen?"

Pijamalarımı çıkardım ve gelip yatağın üzerinde yanına oturdum. "Ne hakkında?" Vücudunu yanıma çektim, böylece yumuşaklığını üzerimde hissedebiliyordum. Bugün, balayından döndüğümüzden beri karımla konuştuğum ilk gündü. Onun yanında uyumama rağmen, bu yeterli değildi. Onun sesini duymak, ellerini üzerimde hissetmek her gün ihtiyacım olan şeylerdi.

"Sana söylemediğimi," diye cevap verdi. "Kyle hakkında."

"Hayır, kızgın değilim. Onun Emma'nın biyolojik babası olduğunu biliyordum." Kaşları kırıştı. "Nasıl?" diye düşündü.

Derin bir nefes verdim. "Fark etmediysen söyleyeyim, sevgili karıcığım, aşırı kışkanç biriyim." Çıplak göğsümü öptü, dudakları tenimi ve kalbimi ısıttı. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyordum ve sen kendini kapalı bir kitap gibi saklıyordun. Biraz zaman aldı ama sonunda isim değişikliğin ve Kyle'la olan bağlantın ortaya çıktı. Neler olduğunu bilmiyordum. Giovanni'nin onu öldürdüğünden şüpheleniyordum ama yıkılıp gerçeği söyleyemeyecek kadar güçlüydüm."

"Bu acıyı çekmek zorunda kalması korkunç," derken sesi suçluluk duygusuyla sırılsıklamdı.

"Seni, Emma'yı, kız kardeşini ve Daphne'yi korudu. Her şeyi tekrar yapardı." Ağzını açacak oldu ama ben onu durdurdum. "O iyi bir adam ve sizi koruduğu için onunla daha fazla gurur duyamazdım."

"Ama bu doğru değil," diye mırıldandı, onun cezalandırılması hoşuna gitmemişti. Ne söylersem söyleyeyim, onu korumak için bir başkasının zarar görmesini asla kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Marissa'yla birlikte Declan'ın yelkenlisini batırdığınızı bilmiyordum," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım.

Gülümsemedi. "Korkunçtu. Beni yelkenliye bindirdiğin gün, batanın senin yelkenlin olmasından çok endişelenmiştim. Teknenin kime ait olduğunu söylediğini hatırlayamadım."

"Onun olduğuna sevindim. Siz ikiniz nasıl döndünüz?" İkisinin de okyanusta yalnız olduğunu düşününce korku göğsümü sardı.

"Fırtınanın geçmesini bekledik ve yelkenliyi batırdıktan sonra güvenlik botlarından birini kıyıya çıkardık."

O gece ters giden pek çok şey olabilirdi. Onu ve arkadaşlarını güvende tuttuğu için beni dinleyen herkese sessiz bir teşekkür duası gönderdim.

"Kyle'ı düğünden sonra mı öğrendin?" Karım sordu.

Ben.

"Hayır, düğünden önce. Ve sen sormadan önce, ben sormadan önce biliyordum.

sen de benimle evlen."

"O zaman neden benimle evlenmek istedin?" Koyu kahverengi gözleri merakla beni izliyordu.

"Amore, gerçekten bilmiyor musun?" Sessizlik içinde birbirimizi izledik. Belki de genç karımın da benim kadar güvence ve sevgi sözcüklerine ihtiyacı vardı. "Tanıştığımız andan itibaren seni istedim. Beni o kadar zahmetsizce ele geçirdin ki. Her şeyine ihtiyaç duymam uzun sürmedi. Ofisimdeki o ilk seferde, ertesi gün hapı almanı engellemem yanılttı. Kadınlar onlarca yıl beni tuzığa düşürmeye çalıştı, ben de dönüp sana bunu yaptım. Seni kendime bağlamak istedim. Başka bir mazeretim yok. Sana ailemin iyi bir evliliği olmadığını söylemişim. Annem sürekli kıskançtı, sahiplenici bir kadındı, her gün gözyaşı döküyor ve tiyatro yapıyordu. Bundan nefret ederdim ama şimdi nihayet anlayabiliyorum. Babam ona sadıktı ama onu sevmiyordu. Onu kıskandıran da buydu. Bana vücudunu verdin ama ben de kalbini istedim. Bu kıskançlık beni senin geçmişini araştırmaya itti. Ne pahasına olursa olsun seni sonsuza dek benim yapacağıma yemin ettim."

"Whoa."

Onu şok ettiğimi biliyordum. Normal insanlar bunu yapmaz.

"Kyle'ın kaybolmasıyla bir ilgin olduğunu öğrendiğimde seni ve Emma'yı korumak istedim. Bu bilgiyi seni benimle evlenmeye zorlamak için kullanmazdım dersem yalan söylemiş olurum. Ama kabul ettin. Sorun şu ki, bu benim için yeterli değildi. Hâlâ aşkını istiyordum, arzuluyordum."

"Oh, Mateo. Sende zaten vardı." Serin avucu hafifçe yanağıma geldi ve ben de ona doğru eğildim. "Neredeyse anında sana aşık oluyordum ama Emma'nın hastalandığı gün banyoda yanıma oturduğün zaman, bu mühürlendi. Kalbim senindi. Sana aşık olmaktan kendimi alıkoyamadım."

"Bana söylemeliydin," diye mırıldandım, yüzümü kaydırdım ve avucunu öptüm. "Sana karşı hissettiğim kıskançlık, sahiplenme duygusu. Hafifleyecek mi bilmiyorum. Seninle birlikte tüm mantığım ve soğukkanlılığım pencereden dışarı çıkıyor."

"Seni olduğün gibi seviyorum," diye itiraf etti kısık bir sesle. "Asla sadakatsizlik etmeyeceğim ve sen de benim sevgime her zaman sahip olacaksın. Sahipleniciliğün ve kıskançlığıyla birlikte başa çıkacağız."

"Seni hak etmiyorum," diye itiraf ettim. "Benden çok daha iyisini hak ediyorsun. Daha iyisine sahip olmana izin vermeyeceğimden değil."

"Komik, çünkü belki de seni hak etmediğimi düşünüyordum." Yumuşak kıkırdaması içimi ısıttı. "Belki de birbirimiz için mükemmelizdir."

"Sen başıma gelen en iyi şeysin," diye itiraf ettim. "İhtiyacım olan her şeye sahibim ama sen hayatıma girene kadar bunu bilmiyordum."

"Kahve ve her şey," diye alay etti, güzel dudaklarında yorgun bir gülümseme oynayıyordu. "Sana hâlâ kahve borçluyum, biliyorsun değil mi?"

"Yarın sabah bana bir fincan kahve yapsan ve birlikte içsek nasıl olur?"

"İşe erken gitmek zorunda değil misin?"

"Bekleyebilir," diye ona güvence verdim. "Seninle ve Emma'yla vakit geçirmek istiyorum." Yorgunluğuna rağmen yüzü aydınlandı. Başka herhangi b i r kadın elmas ya da para hediye edildiğinde gülümserdi. En çok karım mutlu olmuştu.

satın alınamayacak kadar basit bir şey.

"Umarım işler sakinleşir," dedi kollarıma daha sıkı sarılarak. "Ve tüm bu uzun saatler boyunca çalışmak zorunda kalmazsın." Başını göğsümden kaldırdı ve gözlerini benimkilere kilitledi.

"Biliyor musun, İrlandalılarla bir anlaşma yapmak kötü bir anlaşma olmayabilir. Muhtemelen daha fazla güce sahip olursunuz."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bir gangsterle evli olmak senin için sorun değil mi?" Ona sordum. "Bu iş kolundan çekilmemi isteyeceğini düşünmüştüm."

Derin bir nefes aldı ve sonra verdi. "Garip bir şans eseri, Emma onların organizasyonunu sizinkine bağladı. Eğer bu dünyadan gitmek istiyorsan, ben buna varım ve seni her yerde takip ederim. Ama eğer bu dünyada kalacaksan

bizi daha güçlü ve daha güvenli kılacak. Bunu da onlarla bir anlamaya vararak başaracaksınız. Bence zaten bu yolda ilerliyorsunuz."

Başını kavradım ve dudaklarından öptüm. "Benim genç, akıllı ve güzel karım. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Uzun bir hikâye istedin," diye kıkırdadı. "Ben de beni karanlık bir köşeye çekip ırzıma geçeceğini umarak heyecanlandım."

Gümbür gümbür bir kahkaha odayı doldurdu ve bu benim kahkahamdı. Beni sürekli gülümseten ve güldüren tek kadın oydu. Vücudu bana yaklaştı, içimde eridi ve sikim anında karşılık verdi.

"Amore, yorgunsun," diyerek doğru olanı yapmaya çalıştım.

"Öyleyim ama senin için de acı çekiyorum," diye mırıldandı, göğsüm boyunca öpücükler bırakarak.

Elim poposunun kıvrımlarında gezinerek onu kendime daha çok bastırdı. Ölüm döşeginde olsam ve bana acı çektiğini söylese, içimdeki son yaşam parçasını alır ve ona zevk verdiğimden emin olurum.

Elimi pijama pantolonunun kemerinin altına kaydurdum ve külot giymediğini görünce inledim.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye inledim ağzına karşı. Dilim dudaklarının üzerinde gezindi ve sonra ağzının içine girdi. İniltili inlemeleri, saçlarımdan geçirdiği parmaklarının beni daha da yakınlaştırması odaklanabildiğim tek şeydi.

Parmaklarım amını buldu ve sıırıslam olmuştu. Benim için. Benim kadını için. Ona duyduğum bu ihtiyaç ruhumu parçalıyor, her şeyi tüketiyordu. Onunla ilk tanıştığımda, bana her dokunuşunun beni doyuracağını düşünmüştüm. Çok yanılmışım. Her dokunuş ateşimi daha da yakıyor, ona olan açlığımı daha da artırıyordu.

"Ben de seni seviyorum kocacığım," sesi soluksuz ve muhtaçtı. "Sana o kadar çok ihtiyacım var ki."

Onu yiyip bitirmeliydim, yavaştan almalıyım, ama sikim onun sıcak amcığı için zorlanıyordu.

O benim evimdi.

"Senin içinde olmalıyım."

"Evet!" El yordamıyla giysilerimizi çıkardık. Ailelerinin onları yakalayacağından korkan, seks yapmak için acele eden iki genç gibiydik. İkimiz de çıplaktık, kalçalarını ayırdım ve iç uyluğundan aşağı süzülen uyarılma kanıtlarını hayretle izledim.

"Çok güzel," diye mırıldandım.

"Ben seninim." Ve bunda ciddiydi. Kalçaları yataktan kalktı, sanki kendini bana sunuyordu.

"Ve ben seninim, amore." Ben hep onun oldum. Hayatım boyunca bilmeden aradığım kişi o oldu. Kendimi onun damlayan, sıcak girişinde konumlandırımdı ve eve çarptım.

"Siktir, evet." Bağırđım ve geri çekildim, sadece tekrar ileri itmek için. "Sen benim için yaratılmışsın." Bir itiş daha. Parmakları sırtımı pençeledi, yolculuk için tutunarak adımı inledi.

Klitorisine doğru bastırdım, serbest bırakma ihtiyacıyla zonkluyordum. O çok yakındı ve ben de öyleydim.

"Mateo!" Adımı haykırdı, amcığı sikimin etrafında sıkıca kenetlenmişti.

"Seni kim beceriyor, amore?" Hırladım, ona sertçe vurdum. "Kim, karıcığım?"

"Aman Tanrım!" İnemeleri yüksekti, kendini tutamıyordu. "Beni beceriyorsun," diye nefes nefese kaldı, bacakları daha derin itmeme izin vermek için belime sarıldı. "Mateo."

"Aynen öyle." Acımasızca içine girip çıkmaya, her yerini almaya devam ettim. "Sen benimsin."

O adımı haykırırken ben de kükredim, yüzünde en güzel coşkulu ifade vardı. Vücudu serbest bırakılırken titredi, amcığı sikimi sağıyordu. Sıkışan kaslarının arasından sertçe geçtim ve onunla birlikte titreyerek titreyen amına boşaldım.

Bizi ters çevirip onu tekrar üstüme yatırdığımda ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, sikim hala karımın derinliklerine gömülüydü.

"Kahretsin, çok mu sert davrandım?" Sesim boğuk çıkıyordu.

"Hayır." Poposunu oynatarak sikimin etrafında kenetlendi. "Bu harikaydı."

Kıçına bir tokat attım. "Dikkatli ol karıcığım. Yoksa bütün gece bunu yapabilirim."

"Oh, beni iyi vakit geçirmekle tehdit ediyorsun, ha?" diye muzipçe söylendi, ama gözlerinin altındaki koyu halkaları görmezden gelemedim.

"Dinlenmen gerek," diyerek alnından öptüm ve ondan ayrıldım. "Sen ve bebek için."

Eli, iki terli bedenimizin arasına sıkışmış olan karnına gitti. "Hamile olduğum hâlâ gerçek dışı geliyor."

"Beni çok mutlu ediyorsun." Hiçbir zaman duygusal bir adam olmamıştım ama onunlayken... kahretsin. Onunla konuşurken kelime dağarcığımda asla yer almayan kelimeler ortaya çıkıyordu. "Kızlara söyledin mi?"

Alay etti. "Hayır, beklemek istiyorum. Sır tutabilirim, biliyorsun."

Kıkırdadım. "Oh, yapabileceğini biliyorum. Onlarla ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, herkese söylemek için sabırsızlanıyorum."

Başını kaldırdı ve yana yatırarak düşünmeye başladı. "Bir doktor randevusu alacağım. Beni görüp hazır olduğumuzu söylediğinde bunu tüm dünyaya duyurabiliriz."

"Sabırsızlanıyorum." Ona söyledim. "Teyzeme *hemen* çocuk sahibi olacağımızı söylemenin nedeni bu mu?"

Kahkahasını göğsümde hissettim. "Bağlayıp bağlamayacağını merak ettim. Kısmen nedeni buydu. Ama esas olarak bunun onu bir süre meşgul edeceğini düşündüğüm içindi."

"Benimle kadın doğum uzmanıma gelmek ister misin? Bebeğin kalp atışlarını dinleyebilirler." Bu soruyu sorarken hafifçe gerildi. Hiçbir şeyde yalnız kalmak istemiyordu.

Ona daha sıkı sarıldım. "Kesinlikle. Her şey boyunca yanında olmak istiyorum."

"Teşekkür ederim." Derin bir iç çekti. "Aptalca olduğunu biliyorum ama geçen seferki gibi hissedeceğimi düşünüp duruyorum. Bunu yalnız yapmak istemiyorum. Mar ve Daphne harikaydı ama-

"Bunu birlikte yapıyoruz." Başını göğsümden kaldırdım ve gözlerinin parladığını gördüm. "Söz veriyorum, bunların hiçbirini yalnız yapmayacaksın." Bana titrek bir gülümseme verdi. "Hormonlarım devreye girecek, beni çılgınca mutlu ya da çılgınca üzgün yapacak. Sadece seni sevdiğimi hatırla, başka bir şey değil.

önemli."

"Ve seni seviyorum, ne olursa olsun."

ALTMİŞ BİR

Brianna

T Declan'ın ailesinin Emma'yı kaçırmasının üzerinden üç hafta geçmişti ve hepimiz yavaş yavaş yeni normal rutine alışmaya başlamıştık. Mateo her sabah bizimle kahvaltı ediyordu. Ben de

ona yeni bir kahve makinesi aldım ve oldukça iyi bir fincan kahve yapmayı öğrendim. Her sabah, koyu renk üç parçalı takım elbisesi içinde masanın başında otururken kahve fincanını hazırlardım.

Lorenzo aldığı yaradan çabuk kurtuldu ve işinin başına döndü. Küçük kızı ve Emma tanıştılar ve sık sık birlikte oynadılar. Yüksek güvenlik nedeniyle onu kreşe götüremedim. Ayrıca, tedavileri bitene kadar herhangi bir kreşe gitmemesi tavsiye ediliyordu. Bağışıklık sistemi o kadar güçlü değildi.

Declan, Emma'nın tedavisinde kullanılmaya devam edebilmeleri için trombosit toplamaya başlamak üzere gereken kan tedavisini görmüştü. Kan nakli Declan'dan bir makine aracılığıyla Emma'ya geçtiğinden beri onu hemen hemen her gün hastanede görüyordu. Ailesi gelmek için ısrar etti. Başlangıçta bunun nedeni **oğullarının** kan kaybından bayılmamasını sağlamaktı. Bu bahaneye gülmek için kendimi zor tuttum. Declan Sr. onların peşinde olduğumu biliyordu ama ikimiz de onun gerekçesine inanmış gibi davrandık.

Tesadüfen, ilk doğan oğullarını değil de Emma'yı eğlendirmek için bir sürü şeyle gelmişlerdi. Emma'yı öve öve bitiremediler. Aoife'ın ikiz kız kardeşinin Declan Sr.'ın en küçük üvey kardeşiyle evli olduğunu öğrendim.

Marissa her gün Declan'la birlikte geliyordu. Bu ikisi neredeyse birbirlerinden ayrılamazlardı ve ben sadece nişanlandıklarını duyuracakları haberi bekliyordum. Daphne ve Antonio daha sık gelirdi.

daha iyi. Antonio'nun bahanesi benim ve Mateo'nun arkasını kollaması gerektiği idi. Mateo tek bir randevuyu bile kaçırmadı, gerçi bazı günler tüm gün kalamıyordu ama yine de denedi. Umduğumdan da fazlası oldu.

Bu evren gizemli bir şekilde işliyordu. Bir zamanlar ezeli düşman olan Declan ve Mateo giderek daha fazla birlikte çalışıyorlardı. Sanki ikisi de aynı amaç uğruna hareket ediyor gibiydi ama bu amacın ne olduğunu anlayamıyordum. Mateo bana Emma'nın ve gelecekteki çocuklarımızın iyiliği için ittifaklarımızı güçlü tutmak istediğini söylemişti ama bana söylemediği bir şey varmış gibi hissediyordum. Rastgele saldırılar hâlâ devam ediyordu ve suçu birbirlerine atıyorlardı ama hem Declan hem de Mateo adamlarını kontrol altında tutuyordu. Bunun bir tuzak olduğuna ikna olmuşlardı. Bu yüzden tüm bunları yapanı acımasızca aradılar.

"Anne, Declan Amca neden Mar Teyze'yi diliyle öpüyor?" İçkimi üstüme tükürdüm.

Ben Marissa ve Declan'a ters ters bakarken Mateo'nun kahkahaları hastane odasını dolduruyordu. "Kendinize hâkim olun," diye azarladım onları.

Boğazımı temizledim ve Emma'nın sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünmek için kendime biraz zaman kazandırmayı umarak elbisemi temizledim.

"Özür dilerim prenses. Bunu yapmamalıydım," diye kendini haklı çıkardı Declan. "Sadece ondan çok hoşlanıyorum. Teyzeni öpsem olur mu?"

Emma omuzlarını silkti ve gözlerini devirdi.

"Bunu nereden öğrendiğini biliyorum," diye kıkırdadı Daphne. "Bu bir mini-Brianna hareketi."

"Baba, annemi böyle mi öpüyorsun?" Hemen tekrar boğulmaya başladım.

"Hayır tatlım," diye cevap verdi Mateo, kalp atışlarını hiç kaçırmadan. "Ben anneni bundan daha iyi öperim."

"Tanrım, bu kadarı da fazla," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Mutlu ol, Brianna," diye gülümsedi Daphne. "Şu halimize bak. Çok iyi anlaşıyoruz. Hepsi Emma'mız sayesinde."

O haklıydı. Emma hepimizi bir araya getirdi. Kanepede Mateo'nun yanına oturdum ve eli karnımda gezindi. Küçük bir bebek yumrusu görebildiğine ikna olmuştu. Ona deli olduğunu söyledim.

"Herkes," diye haykırdı Marissa. "Bugün tedavinin son günü olduğu için kutlama amacıyla şampanya getirdim."

Daphne, "Evet, harika düşünmüşsün," diyerek onu övdü.

"Hastaneye alkol getirmeniz gerektiğini sanmıyorum." Kimsenin gelmediğinden emin olmak için kapıya baktım. "Bizi dışarı atabilirler."

Marissa alay etti. "Bırakın denesinler. Biz onlardan daha fazlayız."

"Declan, Mar'ı kötü etkiliyorsun," diye azarladım onu, her ne kadar yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

Marissa daha önce getirdiği çantaya doğru yürüdü ve küçük kırmızı bardaklarla birlikte bir şampanya çıkardı.

"Kristal şampanya kadehlerinde ısrar etmemenize şaşırdım," diye takıldım ona, küçük shot bardaklarını Declan'ın ailesine uzatırken.

"Ama bu anıları geri getiriyor. Doğru mu?" Marissa'nın gözleri parladı. Sadece Daphne, ben ve Marissa bu göndermeyi anlamıştık. "Bunu üniversitedeyken shot bardaklarımız için kullanırdık," diye açıkladı. "Bir ya da iki kez Brianna'nın *bikinisine* kadar soyunmasına neden oldu," bikiniden bahsederken boştaki tek eliyle hava işareti yaptı. Bir sonraki bardağı Daphne ve Antonio'ya uzattı. "Sonra da havuza gülle atmaya başladı."

"Sadece birkaç kez," diye sırtarak ekledim. "Ve süslü gülle diye bir şey yoktur."

Mateo eğildi ve kulak mememi dişledi. "Seni gülle kıyafetlerinle gören tüm erkeklerin isimlerine ihtiyacım var, böylece onları avlayabilirim."

Tanrım, bu adam. Onu çok sevmiştim. Marissa geldi ve ikimize de birer shot bardağı uzattı, sonra Emma'ya içinde meyve suyu olan kendi bardağını verdi.

"Aileye," diye kadeh kaldırdı Marissa ve herkes alkışladı. Bardağı dudaklarıma götürür gibi yaptım ve sonra yere bıraktım. Marissa benimkine geldiğinde herkesin bardağını yeniden doldurmaya başlamıştı bile. Şöyle bir baktı ve kaşlarını çattı.

"Yine mi?" diye mırıldandı, el değmemiş şampanyama bakarak. "Tamam, artık dayanamıyorum," diye yakındı Marissa. "Neden bizimle içmeyi reddediyorsun? Haftalardır alkole dokunmadın."

Mateo ve ben bakıştık, dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Sebebi yok," diye mırıldandım.

Daphne, "Aman Tanrım," diye bağırdı ve Emma telaşla başını kaldırdı.

"Sakin ol, Daph," dedim ona. Neyse ki Emma oyununa geri döndü. en yeni oyuncağıyla.

"Yani sen-" Marissa araya girdi. "Öyle mi?"

"Siz ikiniz neden bu kadar meraklı olmak zorundasınız?" Geniş bir sırıtışla mırıldandım.

"Vay anasını. Bu müthiş bir şey," diye övündü Daphne. "Artık arkadaş olmak istemediğinden endişeleniyordum." Gözlerimi devirdim ve o da hemen beni işaret etti. "Gördün mü, gördün mü! Kızınla aynı göz devirmesi."

"Bunu kendimize saklayabilir miyiz?" Mateo kollarını bana dolayarak araya girdi. "En azından birkaç hafta daha."

"Tebrikler Mateo," Declan bizim adımıza gerçekten mutlu görünüyordu. "Tuhaf bir dünya, ha! Karınızın hamilelik haberini paylaşırken buraya geleceğimiz kimin aklına gelirdi ki?"

"Bunu bugün erken saatlerde ben de düşünmüştüm," diye itiraf ettim, gözlerim odadaki insanların üzerinde geziniyordu. "Milyon yıl geçse de bu sonu hayal edemezdim."

"Bu bir son değil canım," dedi Aoife. "Bu bir başlangıç. En iyisi."

Ona gülümsedim. Ondan çok hoşlandığım ortaya çıktı. Bazı yönlerden bana büyükannemi hatırlatıyordu. Nazik ama sert. Aoife için aile her şeydi. Kendi annemin asla anlayamadığı bir şeydi bu.

"Anne, Declan Amca'nın evine gidebilir miyim?"

"Eşyalarını ben toplamadım prenses." Son üç gündür onun evine gitmem için başımın etini yiyordu. Declan'ın ailesiyle vakit geçirmeyi çok severdi.

"Sorun değil," diye atıldı Declan Sr. hevesle. "Eve dönerken yolda durup bir şeyler alabiliriz."

Declan ve Mateo'nun bakışlarını neredeyse kaçıırıyordum. Kocama bakmamış olsaydım, bunu tamamen kaçırmış olacaktım.

"Bu da neydi şimdi?" Telaşla sordum. "Ne, amore mu?" Mateo soğukkanlılığını kaybetmedi. "Az önce Declan'la paylaştığınız bakış mı?"

İçini çekti. "Emma yatıya kalmak için onların evine gitmek isterse sorun değil. Şu anda onu alışverişe götürmek akıllıca olur mu bilmiyorum. Tansiyon hâlâ yüksek."

"Oh, tamam." Hâlâ bana bir şey söylemediğini hissediyordum. Ama bir gangster karısının hayatı böyleydi işte. Asla her şeyi bilemezdim.

"Hepsini internetten sipariş edeceğim," diye söze girdi Marissa, "ve bugün teslim ettireceğim."

Daphne suratını astı. "Bu berbat bir şey. Ben de Emma ile vakit geçirmek istiyordum."

"Dün sendeydi," diye hatırlattım ona. Onu önemseyen bu kadar çok insan olması içimi yumuşattı.

Emma boştaki eliyle, "Daphne Teyze, seni hâlâ seviyorum," diye onu teselli etti. "Yarın döneceğim. Baban çalışıyorsa annene eşlik etmelisin. Babamın evde olmamasından hoşlanmıyor."

"Bu çocuk çok anlayışlı," diye kıkırdadı Antonio.

"Tamam, anlaştık o zaman," diye duyurdu Mateo. "Emma yatıya kalıyor."

Ve o anda hiç kimse kızımın daha mutlu olamazdı.

Ertesi sabah ev sessizdi. Kahvaltıda genellikle Emma, hatta bazen Daphne ve Antonio ile Marissa da bizimle olurdu. Ama bugün sadece biz vardık. Emma geceyi Declan ve Marissa ile birlikte onun ailesinin evinde geçirmişti. Bu ikinci seferiydi ve bu sefer ilk seferki kadar endişelenmedim. Daphne ve Antonio'nun evlenebilecekleri bir kiliseyi görmek için erken bir randevuları vardı. Bu yüzden mutlu bir şekilde yalnızdık.

Kocamı içinde biraz krema olan bir kahve içmeye ikna etmeye çalıştım.

"Hadi gel de hayatını tatlandıralım," diye ısrar ettim.

"Bütün tatlılık burada." Beni kucağına çekti ve eli pembe yazlık elbisemin altına kayd. Parmakları külotuma değdiği anda kalçalarımı birbirine kenetledim.

"Bitirmeye niyetin olmayan bir şeye başlamasan iyi edersin," diye onu kışkırttım, kalçalarımı yukarı ittim, dokunuşuna ihtiyaç duydum.

"Oh, bitireceksin," diye kurt gibi gülümsedi. Kahve fincanını kendisinden uzaklaştırdı, içmeyeceğinden emindi. Ona sıkıcı sade kahveyi yapacaktım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kaldırdı ve önündeki masaya oturttu. "Aç şu bacaklarını da benim olanı göreyim."

Küçük bir kız gibi kıkırdadım ama emrettiği gibi yaptım. Parmağı yavaşça külotumun üzerinde hareket etti, hassas seksimin üzerinde daireler çizerek külotumun içinde sürtünmeye neden oldu. Her dokunuşu damarlarımda alev alev yanan bir ateşe neden oluyordu. "Bu güzel amcık kime a i t ?" Sesi karanlıktı ve

Vücudum adrenalinle doldu. "Sen."

Ayağa kalktı, sert vücudu benimkinin üzerinde geziniyordu. Öpücüğümü sahiplenerek alırken eli kabaca enseme kavradı. Buna aldırmadım. Onun benim ve ailemiz üzerindeki acımasız ve sahiplenici tavırlarını seviyordum. Bize zarar vermeye çalışan herkesi yok ederdi.

Telefonu çaldı. Görmezden geldik, hararetle öpüşüyorduk. Hamilelik hormonlarının bu sefer beni hasta etmediğini, sadece azdırdığını fark ettim. En azından bu adam için. Zil sesi kesildi ve kemerine uzandım, onu kurcaladım.

Telefon tekrar çalmaya başladı ve dudaklarından bir dizi İtalyanca ve İngilizce küfür döküldü. Güldüm.

"Kim olduğunu kontrol etsen iyi olur. Önemli bir şey olabilir," diye fısıldadım, dudaklarına karşı ağır bir nefes alarak.

"Şu anda kendimi karımın içine gömmekten daha mı önemli?" diye homurdandı, kalçalarını içime doğru itti, sert aleti bana baskı yapıyordu.

"Gangster olmak zor bir hayat," diye takıldım. "Bir gangsterin karısının hayatı daha da zor. Beni ateşli ve muhtaç bırakıyor."

Göğsü gülmekten titriyordu. Onu gülerken duymak hoşuma gidiyordu.

"Hiçbir yere gitme," diye emretti, masadan kalkmak istediğimde eliyle beni yerimde tuttu.

"Acil olsa iyi olur," diye bağırdı telefonda.

Öyleydi. Bunu vücudunun anında gerilmesinden anlayabiliyordum. Elini tuttum ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurduktan sonra masadan atladım. "Sana sıkıcı, sade bir kahve yapacağım," diye mırıldandım gülümseyerek.

Ona bir fincan sade kahve yaptım ve yemek odasına döndüm. Her ne oluyorsa, onu sinirlendirmişti. İtalyanca konuşuyordu, bu genellikle kötü bir şeyler olduğuna ve benim bilmemi istemediğine dair bir ipucuydu.

Telefonu kapattığında gözleri vücudumda gezindi. "Benimle ofise gelebilir misin? Üstünü değiştirmek zorunda değilsin."

Kaşlarımı çattım. Masasında seks yaptığımız o günden beri geri dönmemiştim. "Declan ve Marissa bu sabah Emma'yı geri getirecekler. Eve döndüğünde burada olmak istiyorum."

Telefonuna hızlıca bir mesaj yazdı. "Declan'dan Emma ve Marissa'yı da oraya getirmesini isteyeceğim. Antonio zaten orada."

"Daphne ve Antonio'nun kiliselere baktığını sanıyordum?"

"Bir şey çıktı." Mateo'nun sesi soğuk ve sakindi ama alttan alta vücudumu ürpertiyordu.

"Her şey yolunda mı?"

Kendini rahatlamaya zorladı. "Evet. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." "Tamam."

Agosti Enterprise'a vardığımızda doğruca en üst kata çıktık. Geri dönmüş olmak garip hissettirdi. Sadece birkaç hafta olmuştu ama sanki bir ömür gibi gelmişti. Çok şey değişmişti. Artık Mateo'nun karısıydım, çocuğunu taşıyordum ve kızımız İrlanda mafyasıyla bağlantılıydı.

Doğruca ofisine gittik.

"Üzgünüm, kaçıramayacağım bir toplantım var." Başını eğdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Burada iyi olacak mısın? Marissa birazdan Emma'yla birlikte burada olur ve bu katı ve her giriş çıkışı gözetleyen adamlar var."

Kıkırdadım. "Ben iyiyim. Git eşyalarınıza ilgilen."

"Marissa ve Emma geldiğinde Antonio ve iki muhafız olmadan gitmeyin," diye uyardı, sesine endişe karışmıştı. "Daphne de kısa süre içinde gelecek. Ne kadar kalacağımın emin değilim."

"Onlar olmadan gitmeyeceğim," diyerek ellerimi belime doladım. "Her ne oluyorsa, dikkatli ol."

"Benim için endişelenme, aşkım. Bebeğimizi ve kendini güvende tut."

Bir öpücük daha ve ben arkasından bakarken o gitti.

Neler oluyor?

ALTMİŞ İKİ

Mateo

I beş dakika içinde Antonio'nun ofisindeydi. Daphne onun yanındaydı, kucağında oturuyor, o da karısının sırtını sıvazlayarak onu rahatlatmaya çalışıyordu.

"İyi misin?" Daphne'ye sordum. Solgundu, gözleri hafifçe büyülmüştü. "Evet." Sarsılmış görünüyordu.

Gözlerimi Antonio'ya çevirdim. "Onu yakaladın mı?"

"O bodrumda." Normalde bunu bir kadının önünde tartışmazdık ama adamın Daphne'yi kaçırıp kirli pençelerini karıma geçirmeye çalıştığını düşünürsek, bunu saklamanın bir anlamı yoktu. "Soğukkanlılığımı kaybettim. Ama o hâlâ hayatta."

Onu suçlayamazdım. Karımın ve kızımın yakınında olduğunu düşündükçe, onu kendi ellerimle öldürmeye hazırdım.

"Daphne, çok şey istediğimin farkındayım," diye başladım, sesimi sakın tutmaya çalışıyordum ama içimde öfke kaynıyordu. "Senden Brianna'ya bir şey söylememeni rica edebilir miyim? Onun üzülmesini istemiyorum, özellikle de bu durumdayken."

Kadın başını sallayarak cevap verdi. "Nerede o?"

"Ofisimde, Marissa, Emma ve seni bekliyor."

"Elimi yüzümü yıkayıp ona gideceğim." Ayağa kalktı, Antonio ona endişeyle bakıyordu. Kolunun üst kısmında çirkin, mor bir çürük oluşmuştu.

"Hafif bir ceketin var mı?" Ona sordum ve o da bakışlarımı takip etti. "Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında.

Antonio dolabına gitti ve takım elbise ceketlerinden birini çıkararak kadının omuzlarına yerleştirdi.

"Annesinin neden ona zarar vermek istediğini anlamıyorum," diye mırıldandı.

Daphne suikastçının Brianna'ya arkadaşları aracılığıyla ulaşmaya çalıştığını itiraf ettiğini duydu ama mirası Antonio, Declan ve benden başka kimse bilmiyordu. Declan'ın Emma ve Marissa'yı buraya getirmesinin nedeni buydu. İrlandalılar Emma'yı güvende tutmak için yatırım yapmışlardı. Kan onlar için her şeydi, tıpkı benim ve ailem için olduğu gibi.

"Kim bilir?" Antonio karısına cevap verdi. "Sakinleş ve sonra Brianna'ya katıl. Siz üçünüz bensiz Emma'yla gitmeyin. Anlaşıldı mı?"

Tekrar başını salladı. Antonio'nun özel banyosunda yüzünü yıkadı, ikimiz de işinin bitmesini bekledik. Ofisten çıktığında Marissa'yla karşılaştı.

Daphne onu ve Emma'yı, "Mükemmel zamanlama," diye selamladı.

"Baba," Emma beni Daphne'nin arkasında gördü ve bana sarılmak için koştu. Fırfırlı küçük pembe bir elbise giymişti. Onu kucağıma aldım ve tombul yanaklarından öptüm. Her geçen gün daha sağlıklı görünüyordu ve enerjisi hiç bitmiyordu.

"Selam prenses. Declan ve Marissa ile iyi vakit geçirdin mi?" "Evet.

Geç saate kadar kalmama izin verdiler."

"Oh, ne kadar geç?"

"Saat dokuzda."

"Vay canına, bu gerçekten geç oldu." Kendisiyle gurur duyarak kıkırdadı. "Şimdi git annene merhaba de. Seni özledi."

"Hadi, Emma. Gidip anneni bulalım," diye cesaretlendirdi Daphne, elini ona uzatarak. Emma hevesle elini tuttu ve üçü birlikte çıktılar. Declan içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Onu yakaladınız mı?"

Antonio başıyla onayladı. "Bodrum."

Declan bana şaşkınlıkla baktı. "Burada da mı işkence odanız var?"

"Sadece acil durumlar için. Ve bu da onlardan biri."

Declan, "Pençelerini ikisine de geçirmeden önce annesini bulmamız gerek," diye mırıldandı. "Onu bulmak bu kadar zor olmamalı."

Antonio İtalyanca birkaç küfür savurarak, "Bir de bana sor," dedi. "Kızına ve torununa kirli ellerini sürmek için arkadaşlarını hedef alacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Görünüşe göre kızını iyi tanıyor." Soğukkanlılığımı korumak zordu ama şimdi her zamankinden daha mantıklı olmaya ihtiyacım vardı. "Brianna onları kurtarmakta tereddüt etmezdi." Başımı Declan'a çevirdim. "Marissa'ya bir şey söyledin mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Declan alay etti. "Brianna'ya bir Şey söyler ya da bu konuda bir Şey yapardı. Bu u kendi mini mafyaları gibi."

Glnecek bir Şey yoktu ama Antonio ve ben yine de kıkırdadık. Bu u için doğru bir tanımlamaydı.

"Sence Daphne söyleyecek mi?" Antonio'ya sordum.

"Hayır, Brianna'nın stresi ve bebek için endişeleniyor. Daphne ilk hamileliğinin zor olduğunu söylemişti, o yüzden eminim bunu ondan saklayacaktır."

Bu benim için sürpriz oldu. Brianna ilk hamileliğinin zor olduğunu söylemedi. Kadın doğum uzmanı her Şeyin yolunda gittiğini söyledi. Çocuğumuzun kalp atışlarını duyduğum anda ona aşık oldum. Kimsenin onları incitmesine izin veremezdim, en azından Brianna'nın ağzl annesinin. Karımı mutlu etmeye ve onu güvende tutmaya yemin ettim. Yeminimi yerine getirmek için her türlü niyetim vardı.

"Ziyaretimize gidelim ve bu işi bitirelim." fkem içimde kaynıyordu. Ondan bilgi alabilmemiz için öfke dizginlerimi sıkı tutmam gerekiyordu. Ailelerimize ciddi bir zarar vermeden önce annesinin yerini tespit etmemiz gerekiyordu.

Agosti Enterprise iki asırdır aileme ait. Fortune 100'de yer alan bir Şirketin Şu anki göz alıcı ve gösterişli yüzü yeni bir olaydı. Görevi devraldığımda böyle bir görünüm yaratmayı hedeflemiŐtim. Ancak temel hala aynıydı.

Asansörle sadece Antonio ve benim girebildiğim yeraltı katına çıktık. Parmak izimize göre girişe izin veriyordu. Yeraltına indiğimizde mermer zeminler ve ışıltılı dış cephe kaybolmuştu. Sadece soğuk, gri imento zemin ve duvarlar vardı. İŞte biz buyduk. Ailelerimiz ve örgütlerimiz tehdit altındayken temel kurallar ve zulüm.

Bir adım ne çıktım ve mahkmumuzun tutulduğu kapıyı açtım. Plastik zemin, tavan ve odanın tüm duvarlarını kaplamıŐtı. Temizliği kolaylaŐtırıyor ve hiçbir kanıtın izinin srlememesini sağlıyordu.

Mahkmumuza oturacak bir yer verilmemiŐ. Bunun yerine, tavandan sarkan ipe bağlı bileklerinden asılmıŐtı. Elbiseleri kanlıydı. Antonio onu iyice hırpalamıŐtı. O benden daha iyi bir adamdı çünkü ben bu adamı öldürmeye hazırdım.

"nce bilgiye ihtiyacımız var," diye mırıldandı Antonio, eli omzumdayken.

Bilginin canı cehenneme! Bu adam karıma, doğmamış çocuğuma, kızıma zarar vermek istedi.

Sakinleştirici birkaç nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Hayat ironikti çünkü Brianna'dan önce soğukkanlılığımı korumakta hiç sorun yaşamamıştım. İnsanları kontrol altında tutan bendim. Şimdi söz konusu olan çok şey varken ve ailemi kaybetme korkusu yaşarken, öfkemi kontrol altında tutmakta zorlanıyordum.

Üçümüzün içeri girdiğini görünce mahkûmun kan çanağına dönmüş gözleri büyüdü. Yüzünün her yerinde korku vardı ama hissetmesi gereken dehşetin yanından bile geçmiyordu. Bana neden soğuk ve acımasız dediklerini çok yakında öğrenecekti.

Bıçağımı çıkardım ve öne doğru bir adım atarak bıçağı boynunun etine bastırdım.

"Tanıştırılmalıyız," diye homurdandım, öfkemi zor tutuyordum.

Sertçe yutkundü; bıçağın ucu boynuna battı. Kan damladı ama canını yakacak kadar değildi. Kadınımı incitmek istediğı gibi.

"Kimsin sen?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Senin en kötü kabusun," diye tükürdüm. "Şimdi söyle bana, patronun nerede?"

"İşverenim mi?"

"Seni kiralayan kadın. Karıma ve kızıma zarar vermek için. Bu adamların eşlerine zarar vermek için." Başımı hafifçe Declan ve Antonio'ya doğru eğdim, gözlerimi ondan ayırmadım.

"Bilmiyorum." Gözleri arkamda gezindi. Hangimizin en büyük tehdit olduğunu hesaplamaya çalıştı. Basit bir ifadeyle, boku yemişti.

Bıçağımı boğazına daha sert bastırdım, acı verdim ve bundan olması gerekenden daha fazla zevk aldım. Onu iterek ipin üzerinde dönmesine neden oldum, bu hareket çığlık atmasına neden oldu. Omzu yerinden çıktı ve kolu patladı, ses beton mezarın etrafında yankılandı.

"Bunu günlerce, haftalarca, yıllarca yapabilirim," diye feryat ettim, öfkemi zar zor bastırarak. "Kimse seni burada bulamayacak. Üçümüzün her gün seni ziyaret edip daha fazla acı çektireceğinden emin olacağım. Hayatın cehenneme dönecek." Yüzüne baktım. Bakışları gözlerime kilitlendi ve onlarda gördüğü her neyse, altına işemesine neden oldu. "Bir vücudun ne kadarını kaldırabileceğini biliyoruz, bu yüzden çabuk ölmeyeceksin. Düşünsene," diye mırıldandım, "yıllarını böyle geçireceksin. Kimse senin iğrenç çığlıklarını duymayacak. Kimse gelip seni kurtarmayacak. Her gün durmaksızın işkence çekeceksin."

İp sallanmayı bıraktı ve sallanmasının neden olduğı acıdan korkarak herhangi bir hareketi engellemeye çalıştı. Bunu engellemek için ne yaptığının bir önemi yoktu... daha fazla acı gelecekti.

Boğazını sıktım. "Şimdi bana ne bildiğini söyle."

"Hiçbir şey." Vücudunu hafifçe ittim ve acı dalgasının üzerine çöküşünü izledim, boğazından gırtlaktan bir çığlık çıkarken gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı. Vücudunun tüm ağırlığı çıkık kolunu çekiyordu. Kolunun her an bedeninden kopacakmış gibi hissettiğini ancak hayal edebiliyordum.

Sakince bıçağı kaldırdım ve vücudu bir kez daha hareketsizleşirken gözlerine bir anlığına umut girdi. Bana söylemeye çalıştığı yalana inandığıma gerçekten inanabilir miydi ya da bundan sağ çıkıp kurtulabileceğine?

Yumruğum yüzüne değdi ve kanı her yere sıçradı. Kan ve tükürük çenesinden akarak yere damladı. Burnu yeni kırıldığı için eğilmişti. "Lütfen, lütfen," diye yalvardı. "Hiçbir şey bilmiyorum." Ağlamaklı sözleri hiçbir işe yaramadı.

Tekrar salladım. Karımın ve kızımın yaralandığı ya da öldüğü görüntüler zihnimden geçerken kulaklarımda parazitler oluştu ve içimdeki öfke büyüyerek her zamankinden daha kötü bir şeye dönüştü. Yüzüne, göğsüne, karnına yumruklar yağdırdım.

"Mateo," Antonio'nun sesi bana bilgiye ihtiyacımız olduğunu hatırlattı.

Kendimi zar zor toparladım. Bıçağımı tekrar çıkardım ve gövdesine saplayarak onu kestim. Ama çok derine değil. Ölme zamanı gelmemişti. Ama yakında. Önce bilgiye ihtiyacım vardı.

"Bir daha sormayacağım," diye homurdandım. "Ne biliyorsun?" Sessizlik uzadı ve bıçağı tekrar göğsüne bastırdım.

"Bana aramam için bir telefon numarası verdi," diye haykırdı. "İş bittiğinde."

Ah, sonunda bir ipucu. "Bana şu numarayı ver." Numarayı ezberden okudu. Antonio ve Declan'ın numarayı çoktan telefonlarına kaydettiklerini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. "Başka bir şey var mı?"

"Bu hafta işi bitirirsem fazladan bir milyon alacağımı söyledi. Her ceset için bir milyon, kadın ve kızı."

O anda görebildiğim ve hissedebildiğim tek şey kırmızı öfkeydi. Silahımı çıkardım ve onu iki gözünün ortasından vurdum.

Gözlerindeki ışığın sönmesini izlerken sessizlik devam etti. Hak ettiğinden daha iyisini aldı. Ona saatlerce işkence etmeliydim.

"Lanet olsun Mateo," diye sessizliği bozdu Declan. "Bana bir sıra bile vermedin."

Şaka yapmaya çalıştı ama hiç havamda değildim. O kadını ortadan kaldırmamın bir yolunu bulmalıydim. O bir tehditti. Vücudumu taradım ve kıyafetlerim kanla kaplıydı. Kahretsin, bu bana hiç olmamıştı. Verdiğim her ölüm her zaman temizdi.

Ceketimi ve yeleğimi çıkarırken ona "Antonio kadınları eve götür" dedim. Ofisime gidene kadar biraz temizlik yapmam gerekiyordu. "Binadan çıktığında bana mesaj at. Brianna'nın beni bu halde görmesini istemiyorum."

Lavaboya doğru yürüdüm ve ellerimi yıkamaya başladım. Neyse ki pantolonum koyu renkti, bu yüzden üzerindeki kan lekeleri pek görünmüyordu.

"Giovanni'ye bu kata giriş izni verin," diye devam ettim ellerimi yıkarken, "ve temizliği denetlemesini sağlayın."

Başını salladı ve gitti. Duvara yaslandım, kafamı toparlamaya ve buradan sonra nereye gideceğimi bulmaya çalıştım. Elimizde bir telefon numarası vardı. Bir yere kadar izini sürmemiz gerekiyordu ama bunun olmayacağını bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Muhtemelen sadece bu işlemi tamamlamak için kullanılan bir telefondur.

"Bu daha önce hiç başına geldi mi?" Declan sordu.

"Ne? Bir insanı öldürmek mi?" Kuru bir şekilde karşılık verdim.

"Yoksa soğukkanlılığımı kaybetmek mi?" "Soğukkanlılığımı kaybetmek."

"İster inan ister inanma," diye mırıldandım nefesimin altında, "asla. Kalp atışlarım bile hiç hızlanmadı. Brianna'ya kadar. Onunla birlikte tüm mantığım pencereden uçup gidiyor. O lanet olası annesi-"

"Onu yakalayacağız," dedi omzumu sıkarak. "Bütün adamlarım da yardım edecek. Emma benim de ailem."

Telefonum çaldı, Antonio'nun mesajı kadınları binadan çıkardığını bildiriyordu.

ALTMİŞ ÜÇ

Brianna

S Bir şeyler oluyordu ve ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Daphne, Mateo'nun ofisinde benimle karşılaştığı andan itibaren kıpır kıpır görünüyordu. Ona kiliseyi bulup bulmadıklarını sorduğumda

evlenmek istediklerinde, bahçe düğünü yapabileceklerini mırıldandı. Antonio, Mateo'ya göz kulak olmak yerine sürekli Emma ve benim etrafımdaydı. Declan, Emma'nın amcasından çok bizim korumamız gibi davranıyordu. Marissa da en az benim kadar bilgisiz görünüyordu ama o da tansiyonun yükseldiğini fark etmişti.

Ve Mateo! O kadar gergindi ki her an kopacak sandım. Ona birkaç kez sorunun ne olduğunu sorduktan ve bana her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra sonunda sormayı bıraktım. Ama bir şeyler kesinlikle yanlıştı. Giovanni dahil herkes alarmdaydı.

Emma'ya evimde bıraktığımız birkaç şeyi almak için kulübeye gidip gidemeyeceğimizi sorduğumda, bir savaş alanına girmeyi talep ettiğimi düşünebilirsiniz. Mateo'nun bunu reddetmek istediğini ama bana hayır demekten nefret ettiğini hissediyordum. Artık dışarıda üç, içeride de üç adam bizi koruyordu.

"Bu çok saçma," diye mırıldandım nefesimin altında yüzüncü kez. Emma, Marissa ve ben oturma odasının zemininde Duplo legoları oynuyorduk. Öğle yemeği vakti gelmişti, bu yüzden biraz ara verdik. Öğle yemeğinden sonra fazladan birkaç eşya alıp toparlayacaktık. Madem buradaydık, alabildiğimiz kadar çok şey alabiliriz diye düşündüm.

"Onlar sadece işlerini yapmaya çalışıyorlar," diye onları haklı çıkardı Daphne. Etrafta volta atmaya ve pencereden dışarı bakmaya devam etti. Kıpır kıpır hareketleri

beni uçurumun kenarında.

Marissa ve ben ona şüpheli bir bakış fırlattık. Mateo'nun ofisinde buluştuğumuzdan beri bunu günlerdir yapıyordu. Benimle birlikte banyoya girmek için ısrar etmemelerine şaşırmıştım.

"Daphne, **o t u r u r** musun?" Alçak bir sesle tavsiye ettim. Onu rahatsız eden her neyse, ona yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Antonio birazdan burada olur," diye mırıldandı, sanki bu bir anlam ifade ediyormuş gibi Neden kafesteki bir hayvan gibi volta attığını.

"Bir kadeh şarap ister misin?" Daha öğlen bile olmamasına rağmen teklif ettim. "Hayır, sorun değil."

"Ben bir kadeh şarap alacağım," diye atıldı Marissa.

Ona yandan bir bakış fırlattım. "İhtiyacın olduğuna emin misin?" Kuru bir ses tonuyla onunla alay ettim.

Sadece sıırttı. "Evet."

"Tamam. Gidip herkes için öğle yemeği ve Marissa için biraz şarap hazırlayayım." "Anne, arka bahçeye çıkabilir miyim?" Emma araya girdi. "Oyun oynamak istiyorum. salıncakta."

"Bana bir dakika ver de öğle yemeğini hazırlayayım."

"Ben onunla giderim," diye teklif etti Marissa. "Bizimle arkada buluş." "Teşekkürler."

Ayağa kalktım ve mutfığa yöneldim. Koridorda erkeklerin kısık sesle konuştuklarını duyabiliyordum. Ön kapıyı açmış olmalılar, çünkü ön bahçeyi izlemeyi tercih eden Lorenzo'nun sesini duydum.

Bizi koruyan adamlar da dahil olmak üzere herkes için öğle yemeği hazırlamaya başladım. Onları beslemeyi sevdiğimi fark ettim. Mateo'nun aşçısı tatilden döndüğünden beri tüm yemekleri çoğunlukla o hazırlıyordu. Son yirmi yıldır Mateo için yemek yapıyordu ve işini ciddiye alıyordu. Sadece onun izinli olduğu günlerde mutfığa girmeye cesaret edebiliyordum.

Son bir ayda her şeyin bu kadar değişmesi bir mucizeydi. Gerginliklere rağmen daha mutlu olamazdım. Büyük bir ailem vardı, kızım mükemmel bir iyileşme sürecine girmişti, kocam beni seviyordu ve ben de onun için deli oluyordum.

Ve sonunda kendi bale okulumu açıyordum! Mateo'nun bakmamız için sıraya koyduğu bazı mülkler vardı. Bu işe yatırım yapmak istediğine inanamıyordum. Küçük bir şartla kabul ettim, her kuruşunu faiziyle geri ödememe izin verecekti. Bu şartı açıkladığımda bana garip bir bakış attı.

Tüm bunlar gerçek dışı görünüyordu. Mutluluktan patlayabilirdim, ama kafamın arkasında bir şey, bu gerginliklere neden olan şeyin zor kazandığım mutluluğumu tehlikeye atabileceği konusunda beni rahatsız ediyordu.

Mantarı patlattım, yüksek ses beni zıplattı. Kendime yüksek sesle güldüm. Bir şarap şişesini açarken çıkan ani ses beni her zaman çok korkutmuştur. Tam da bu yüzden korku filmi seyretmezdim.

Marissa için bir kadeh şarap doldurdum ve "Daphne, istemediğine emin misin?" diye seslendim.

Belki o da ister diye bir bardak daha uzattım.

"Evet, eminim," sesi arkamdan geldi ve arkamı döndüm. "Tanrım, Daphne," diye bağırdım. "Seni duymadım. Ödümü kopardın. benden."

Kalp atışlarım hızlandı. Birkaç adam koridordan mutfağıma doğru koşuşturdu. Daphne usulca kıkırdadı. "Dikkatin çok kolay dağılıyor." "Sen ve Antonio benim ölümüm olacaksınız," diye mırıldandım. "Ne oldu?" Lorenzo ikimize de bakarak sordu.

Başımı iki yana sallayarak, "Bana sinsice yaklaştı," dedim. "Kocasından biraz koçluk alıyor olmalı. Sen ve adamların için yemeğim var."

"Bizi beslemeye devam etmek zorunda değilsin," diye itiraz etti. "Yemeklerini sevmeme rağmen."

Yorumuna gülümsedim. "Teşekkürler, aslında hoşuma gidiyor. Ve eve döndüğümde bunu zar zor yapabiliyorum."

Home.

Evet, Mateo'nun evi evim olmuştu. İhtiyacım olan tek şey o ve Emma'ydı.

Onlar neredeyse, ben de orada olmak istiyordum.

Emma ve Marissa için bir tepsi yemek ve bir kadeh şarap taşıyarak evin arka tarafına yöneldim. Daphne geride kalıp Lorenzo ile konuşuyordu. Antonio ve Mateo'nun ne zaman döneceklerini soruyordu.

Arka kapıyı kalçamla iterek açtım, gözlerim ikisini arıyordu. Avlu küçüktü ama beynim yetismeyi reddediyor, etrafta dolanıyor, her köşede oyalanıyordu. Sanki bir şekilde kendilerini görünmez kılıp saklanabilirlermiş gibi.

Ve yavaşça, çok yavaşça, beynim kendini topladı. Açılan kapı, Marissa'nın yerde duran telefonu, Emma'nın parmak arası terlikleri kaydedildi.

Tepsi yere düştü, her şey etrafa saçıldı.

ALTMİŞ DÖRT

Mateo

Antonio ve ben kapıdan ancak geçebilmiştik ki, kırılan tabakların sesi hepimizi alarma geçirdi ve Brianna'yı kırık cam ve porselenlerle çevrili halde bulmak için kapıya doğru koştum. Yüzündeki panik

endişe vericiydi, koyu renk gözleri solgun yüzünde belirgindi. Durumu kavradım ve titreyen ellerini kendi ellerime aldım.

"Emma ve Marissa gittiler," sesi histeri sınırındaydı. "Yapabilir misin-" sanki umutsuzca sakinleşmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Biri onları kaçırdı. Daha yeni çıktılar."

"Bana bak," diye emrettim ona, sesimi duygularımdan arındırarak. Gözlerini benimkilere dikti ve gözlerinde kalbimi parçalayacak kadar büyük bir korku vardı. "Her şey yoluna girecek."

İyi olsa iyi olur. Karıma onu mutlu edeceğime, güvende tutacağıma söz verdim.

Başının üstünde Antonio ve Lorenzo'nun gözleriyle karşılaştım. "Gözetimi kontrol et."

Lorenzo başıyla onayladı ve doğruca eve geri döndü. Kollarımda korkudan titriyordu.

"Antonio, tüm adamlarımıza ve İrlandalılara haber gönder," diye emrettim ve arka planda emirleri bağırdığını duydum. Karımın yüzünü ellerimin arasına aldım. "Onu sağ salim bulacağız."

Dudağını ısırdı ve korktuğunu anladım. Sonunda her şey sakinleşiyordu ve Brianna mutluydu. Gerginliği hissediyordu ama ben onu stresten uzak tutmaya çalışıyordum. Amacım onu gereksiz yere endişelendirmeden tehdidi ortadan kaldırmaktı, son birkaç gündür bunu başaramamıştım.

Günlerdir. Ve şimdi de bu bok. Annesini ve ona yardım eden herkesi öldürecektim. Onu eve geri ittim. Onu açıkta bırakmak istemedim. Tehdit hâlâ dışarıdaydı.

Declan kapıdan içeri daldı. "Bu doğru mu? Biri Emma'yı mı kaçırdı?"

Brianna başını ona çevirdi, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ve Marissa da. Neredeyse senin ailen olduğunu umacaktım," diye sızlandı.

"Bizi gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun, Brianna?" diye tükürdü, gözlerinde acı parlıyordu.

"Karımla nasıl konuştuğuna dikkat et, Declan," diye uyardım onu, ters ters bakarak. "Öyle demek istemedim," dedi Brianna avucunu göğsüme dayayarak, dudağı titreyerek. "Demek istediğim, umarım ailende vardır. O zaman

En azından ikisinin de güvende olduğunu bilirdim. Aman Tanrım, eğer-"

"Onları yakalayacağız," diye onu teselli ettim. "Declan'ın adamları ve benim adamlarım çoktan sokakları aramaya başladılar. Saklanabilecekleri hiçbir yer yok," diye onu temin ettim.

"Tamam," diye mırıldandı Brianna, her zamanki sakin tavrı yıpranmış ve paniklemişti. Kendisine bir silah doğrultulduğunda umursamaz ve sakinliğini korurdu. Ama bu onun çocuğuydu... bizim çocuğumuz.

"Bunu kim yapar ki?" Brianna ellerini saçlarının arasına soktu ve bir avuç tuttu. "Biri onlara yaklaşırsa Marissa çılgın atardı. Ve o arka kapı her zaman kapalıdır," diye alçak sesle konuştu, gözyaşları dökülmek üzereydi ve onu böyle görmek iç burkucuydu. "Aslında, benden başka kimsenin nasıl açılacağını bildiğini bile sanmıyorum. Çocukluğumdan beri kırık ve mandalı garip bir şekilde çalışıyor. Sadece büyükannem ve ben nasıl çalıştığını biliyorduk."

"Onu geri getireceğim," diye söz verdim ona. Telefonumu çıkardım ve Giovanni'yi aradım.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Olanları duydum."

"Güvenliği kontrol edin, arka bahçeye odaklanın. Biri kapıyı açmış. Mandalı kimsenin açamaması gerekirdi."

Onu hoparlöre verdim. Emma ve Marissa hem İtalyanların hem de İrlandalıların koruması altındaydı. Brianna'nın annesinin onları kaçırdığını varsaymak zorundaydım. Farkında değildi ama kendi üzerine bir fırtına yağdırmıştı. Emma ve Marissa bu işten sağ salim çıktıkları sürece onları kimin kurtardığı önemli değildi. Hepimiz nefeslerimizi tuttuk, hoparlörden gelen tek ses Giovanni'nin daktilosunun sesiydi.

"Lanet olsun. Marissa vurulmuş, kan yok. Sakinleştirici gibi görünüyor. Emma da öyle. Kapı zahmetsizce açılmış," diye konuştu Giovanni sonunda. "Görüntüleri sana, Antonio'ya ve Declan'a gönderiyorum. İki kadın. İkisini de tanımıyorum. Yüz tanıma sistemini çalıştıracam."

Declan'ın ve benim telefonum bip sesi çıkararak mesajı işaret etti. Declan mesajı kaydırırken Brianna ve bana yaklaştı. Telefonumu masanın üzerine bıraktım, hala hoparlör açıktı, böylece Giovanni güncellemeleri sağlayabilirdi.

Tam video oynatılırken, üçümüz de videoyu izlerken Antonio'nun "Puttana" diye küfrettiğini duydum.

Ve bir sonraki an nedenini biliyordum. Eski müdirem Angelica'nın kapıdan girişini izledim. Yanında başka bir kadın vardı.

"Annemin gözetlemede ne işi var?" Brianna'nın gözlerindeki şaşkınlık çok açıktı, gözlerinde sorularla hepimize bakıyordu. "Peki bu diğer kadın kim?"

Brianna'nın annesi ve Angelica birlikte çalışıyorlardı. Kahretsin, Angelica'nın hayatına devam etmeyi reddedeceğini anlamalıyım.

Gözetlemede Brianna'nın annesine bakarken, senatörle olan düğününde Brianna'nın üvey babasının pantolonunun paçalarına yapıştığı fotoğrafı gördüğümü hatırladım. Kızının yanında hiç olmamıştı. Ailelerimizin ve adamlarımızın güvende olabilmesi için tüm bunlara bir son vermemizin zamanı gelmişti.

Angelica'nın kapıyı zorlayışını izledim ama Brianna'nın annesi onu iterek kapıyı açtı. Angelica, Brianna'nın annesiyle birlikte kapıdan içeri girdi. Önce Emma'yı götürdüler, sonra Marissa için geri geldiler.

"Giovanni, yüz tanımayla uğraşma," diye homurdandım, öfkemi zar zor bastırarak. "Antonio bir sonraki adımı bildirecek." Başka bir gecikme olmadan aramayı sonlandırdım.

"Mateo," diye seslendi Brianna ve ses tonundaki suçlamayı şimdiden duyabiliyordum. "Gerginlik bu yüzden miydi?"

Siktir, siktir, siktir!

Daphne, "Siktir," diye mırıldandı ve Brianna'nın kafası en iyi arkadaşına döndü.

"Biliyor muydun?" Sesinde kesinlikle bir suçlama vardı. Onu suçlayamazdım.

Onu.

"Sizi strese sokmak istemedik," diye kendini savundu Daphne.

"Annen sana ve Emma'ya zarar vermeye çalışıyordu."

"Ne?" Brianna başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Neden?" Gözlerini bana çevirdi, telaşlanmıştı. "Annem ve diğer kadın bunu neden yapsın Mateo?" Brianna elimi tuttu ve kendimi en kötü pislik gibi hissettim. Brianna benim yüzümden acı çekiyordu. Emma benim yüzümden kaçırılmıştı. Onu hayal kırıklığına uğrattım. *Lanet Angelica*. Brianna Declan'a baktı, takip edip etmediğini merak ediyordu ama o bunu bilmiyordu. Bilir miydi? Metreslerimi gören tek kişi Antonio'ydu. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Sonra konuşuruz," dedim ona. "Şu anda Emma ve Marissa'yı eve sağ salım götürmemiz gerekiyor."

Kafasının karışık olduğunu hissetmeme rağmen başını salladı. Bir an için tutsağıımızdan aldığım numarayı kullanıp Brianna'nın annesini arasam mı diye düşündüm. Bütün bu çileyi planlayanın o olduğu açıktı, bu gösteriyi o yönetiyordu. Mantıklı ve hesaplı biriydi. Angelica serseri mayın gibiydi, kıskanç ve terk edilmiş bir kadındı. Ama Angelica konuşmaya daha yatkındı.

Kararımı vermişim, hemen Angelica'yı aradım ve telefonu hoparlöre verdim. Hattın açılması için sadece bir kez çalması yetti.

Angelica'nın cevap vermesini bekleme zahmetine girmeden konuştum. "Angelica, eğer kızımın saçının bir telini bile yerinden oynatırsan seni öldürürüm. Uzun ve acı verici olacak."

Brianna'nın gözleri fazladan bir şaşkınlığı yansıtıyordu ama soru sormadı.

"Tehdit edecek durumda değilsin," dedi Angelica'nın kahkahası çığlıncaydı. Baştan aşağı bir hataydı. "Burada kararları ben veririm. Aksi takdirde beynini dağıtırım. Görünüşe göre karının annesiyle epey ortak noktamız var."

Brianna inledi ve yüzünü göğsüme sakladı. "Böyle bir şey yapmayacaksın," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "Kızlardan birine bir çizik atarsan, sadece tüm İtalyan ailesini değil, İrlandalıları da peşine takarsın. Emma İrlandalı reisin yeğeni ve Marissa da onun kadını."

"Umurumda değil," diye deli gibi bağırdı. "Eğer biri evime girmeye kalkarsa, çocuğu öldürürüm ve karın senden sonsuza dek nefret eder. Çünkü bu senin suçun olacak."

"Lütfen, yapma-" Brianna'nın sesi titriyordu, zorlukla yutkundu. "Lütfen ona zarar verme. Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Ne istersen yapacağım."

"Sana mafya gelini diyorlar," diye alay etti Angelica. "Evet, doğru. Daha çok titiz bir prenses gibiyim."

"Angelica-" Hırladım ama Brianna elimi tuttu ve başını salladı.

"Bana ne dediğiniz umurumda değil. Ben sadece kızımı geri istiyorum. Karşılığında ne istediğini söyle."

"Onu çoktan çaldın, sürtük." Angelica hayalperest ve deliydi. "Mateo benim. O beni seviyor ama sen ona yapıştın."

Brianna'nın koyu kahverengi gözleri bana çevrildi. Bana baktı, gözlerinde pek çok soru vardı. Ama tek bir tanesi bile dudaklarından çıkmadı. Bu, gazetecilerin gözetimi altında büyümüş bir kızdı. Bu kendini içine kapatmış bir kadındı. Etrafında meraklı gözler varken asla öfke nöbeti geçirmez ya da toplum içinde tartışmazdı.

"Annem nerede?" Brianna dikkatini tekrar Angelica'ya çevirerek sordu. "Telefonu ona ver."

"Bu iş böyle olacak," diye bağırdı Angelica telefonda, ricayı dikkate almayarak. "Sen ve Mateo buraya geleceksiniz. Sonra da bu küçük veletle ne yapacağımıza bakacağız." Brianna bu sözler karşısında irkildi. Telefonu Brianna'dan geri aldım.

"Böyle devam edersen sana merhamet göstermeyeceğim," diye soğuk bir sesle söz verdim ona. İnsanların benden neden korktuğunu ona göstermenin zamanı gelmişti. "Kadın olman umurumda mı sanıyorsun? Sana yapacağım şey acı içinde çığlık atmana neden olacak. Seni bağlamak ve zavallı vücudundaki her kemiği kırmak için zaman ayıracağım ve bundan zevk alacağım. Ve bunu yapmayı bitirdiğimde, vücudundaki deriyi yüzeceğim. Parça parça."

Brianna'nın gözleri bana kaydı, ancak bakışını tam olarak ayırt edemedim. Şok mu olmuştu? İğrenmiş miydi? Hayal kırıklığına mı uğramıştı?

Declan araya girdi. "Angelica, ben Declan O'Connor. Yeğenim ve Marissa'nın gitmesine izin verirsen, sana şehir dışına kadar eşlik ederiz ve bundan kurtulabilirsin. Seni İtalyanlardan koruyacağım." Evet, Angelica'nın bunu yaşamasına izin verme şansım yoktu. Ya da Brianna'nın annesinin. Bir daha asla tehdit olmayacaklardı. O ikisi ibret olsun diye öldürülecekti, kimse aileme bulaşamazdı. Kadın ya da erkek, kimse benim olana dokunamaz.

Angelica, "Çok güzel, sen de gel," dedi ve ekledi, "Otuz dakika içinde burada ol, yoksa çocuğu öldürmekle işe başlayacağım. Kadın da onu takip edecek."

Hat kesildi ve sessizliğin kalp atışları sağır ediciydi.

Brianna sessizliği bozarak, "Oraya hemen gitmeliyiz," dedi. "O delirmiş

ve aklı başında değil. Annemi aramam gerek."

Telefonunu çıkardı ve annesinin cep telefonunu aradı. Cevap vermedi. Tekrar aradı. Cevap yok.

"Ne oluyor lan?" Dağılıyordu.

"Brianna, beni dinle." Karımın ellerini kendi ellerimin arasına aldım. "Annen sana ve Emma'ya zarar vermeye çalışıyor. Yardım etmeyecek."

"Hayır, bu olamaz," diye mırıldandı, duygulu gözleri üzerimdeydi. "Bizi umursamadığını biliyorum ama itibarını asla tehlikeye atmaz. Bu onun için çok şey ifade ediyor."

"Amore, insanlar para için umutsuz şeyler yaparlar."

"Bütün para onda. Benim hiç param yok, Mateo. Babam öldüğünde her şey ona miras kaldı."

"Hayır, yapmadı." Brianna yaşadığı tüm zorluklara rağmen çok güvenen, çok masum biriydi. "Her şey sana miras kaldı. Yirmi altıncı yaş gününde üvey babandan kalan her kuruş sana miras kaldı."

Etkileyici gözlerinde şaşkınlık parladı, ardından incindi, sonra kızdı ve öfkeyle bitirdi. Bunu ondan saklamış olmamın bana aileme ve sevdiğim tek kadına mal olmamasını umuyordum. Ona açıklamaya çalışarak alçak sesle devam ettim. "Sana ve Emma'ya ulaşmaya çalışan bir suikastçıyı yakaladık. Seni neden öldürmek istediğini düğün günümüze kadar öğrenemedim. Her şey sana miras kalacak. Annene hiçbir şey bırakmadı."

Bir soru ya da yorum bekledim ama Brianna bir adım geri çekildi ve gözlerime bakmayı reddetti. Declan'a döndü, "Gidebilecek misin?"

"Evet, Emma ve Marissa da benim ailem."

Onun elini tuttu ve sıktı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ona usulca.

Onun başka bir erkeğe dokunduğunu görmek beni çileden çıkarıyor, ona bakışını kıskanıyordum. Ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. Emma tehlikedeydi.

Antonio'ya döndüm, "Adamlarımız o evin etrafını sarsın," diye emrettim. "İçeri girmesinler ama keskin nişancılar Angelica ve Brianna'nın annesinin hangi odada olduğunu tespit etsinler ve net bir atış yapabilirlerse onları indirsinler."

Brianna, "Emma ya da Marissa aynı yakınlıktaysa olmaz," diye araya girdi.

Antonio cevap vermek için ağzını açtı ama kadın onu durdurdu. "Çocukların hareketleri önceden kestirilemez. Ve ben Marissa'nın hayatını riske atamam. Eğer

Bunlardan herhangi biri o kadına ya da anneme yaklaşırsa ateş etmeyecekler."

Karım bu andan önce dehşet içinde olabilirdi ama kendini toparladı ve bu da bana onun ne kadar güçlü olduğunu gösterdi. Beni gururlandırdı; tek umudum onu ya da kızımı iki deli kadın yüzünden ya da karımı karanlıkta bıraktığım için kaybetmemektir.

ALTMİŞ BEŞ

Brianna

T Angelica'nın evine giderken bakışlarımı pencereden ayırmadım. Mateo, Antonio ve Declan stratejileri üzerinde çalışıyorlardı. Tüm konuşmaları duymazdan geldim, kendi işime odaklanmaya çalıştım.

nefes almamı ve kalp atışlarımı. Kırık bir kalp böyle hissettiriyordu. Eğer kızıma bir şey olursa, hayatıma devam edemezdim. Emma'nın incindiğini görme korkusu ve Mateo'nun bu kadınla ilişkisi olduğunu duyduğumda göğsüme saplanan bıçak göğsümü kemiriyordu.

Belki Mateo beni benim onu sevdiğim kadar sevmiyordu. Mutluluğu bulduğumuzu sanıyordum ama o zaman neden bir metresi olsun ki? Bu benim yaşayabileceğim bir şey değildi. Kızımın bunun normal olduğunu düşünmesini istemedim.

Kocam videodaki kadını gördüğünde gerçekten şok olmuş gibiydi. Annemi biliyor olmalıydı ama bu Angelica'yı bilmiyordu. Hala onunla görüşüyor muydu? Lanet olsun, fark etmezdi. Ne pahasına olursa olsun kızımı kurtaracaktım ama o zaman da onu terk etmek zorunda kalacaktım.

Düşüncelerimin karmakarışık olmasını ve içimde paniğe yol açmasını engellemek zordu. Arkamızda ve önümüzde sıra sıra arabalar vardı. Ama benim için önemli olan tek şey Emma ve Marissa'nın bu olaydan zarar görmeden kurtulmalarıydı. Gerçeği benden sakladı. Emma ve Marissa annem ve onun çılgın metresi tarafından kaçırıldı çünkü gerçeği benden sakladı.

Annem! Metresi!

Evet, ona sonuna kadar aşık oldum. Onun koruyucu ve sahiplenici tavırlarını sevdim. Onun korumasını, dertlerimi onunla paylaşmayı istedim. Ama ailemi ve kendimi istemeden tehlikeye attığım bir yerde tamamen korunmak istemedim. Tehlikeyi bilseydim, onun yanında kalırdım.

ve güvenli olana kadar bekledi. Bunu söylemek için bana güvenmesi gerekirdi.

"Brianna," Mateo'nun sesi beni irkiltti. Üç adamın da beni izlediğini fark ettim.

Be

n. "Hmmm?"

"Beş dakika içinde orada olacağız. Ne olursa olsun yanımda kal." Evet, kesinlikle korumacıydı. Ama Mateo'nun bir metresi olduğu gerçeği bana, Emma'ya ve doğmamış çocuğumuza ihanetti. Kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim. "Angelica hakkında-"

"Önemli değil Mateo," diye onu durdurdum. Aşağılanmama tanıklık etmelerine ihtiyacım yoktu.

"Açıklamak istiyorum."

"O zaman bunu sonraya sakla," dedim ona yorgun bir sesle. "Ben sadece Emma ve Marissa'yı sağ salim görmek istiyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Çenesi sıkıştı ve dişlerinin gıcırdadığını duydum. Şimdi bile parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu. Onu hissetmek için, böylece tüm korkularımı yatıştırabilirdi. Bunun yerine, başımı ondan uzağa çevirdim.

ALTMİŞ ALTI

Mateo

B Rianna bana bakmaya zor dayanıyordu. Ona annesinin tehdidini neden bir sır olarak sakladığımı açıklamak istiyordum. Yüzü solgundu, elleri kucağında birbirine kenetlenmişti. soğukkanlılık. Bana yaslanmak yerine, benden uzaklaşmaya devam etti. Dokunmamı bile istemiyordu.

Ve şu lanet Angelica meselesi. Mutluluğumu tehdit ettiği için o kadını ve Brianna'nın annesini öldürmekten zevk alırdım. Son birkaç gündür gergindim, Brianna'nın annesini hayatımızdan çıkarmak için somut ipuçları bulamadığım için tedirgindim. Ancak bunların hiçbirisi karıma ve kızıma baktığımda mutluluğumu engellemedi. Karımın beni izleyişi, derin ve yumuşak gözlerindeki sevgi ve arzu. Ve şimdi, yanımda oturmaya bile zor dayanıyordu.

Park ettiğimiz anda araçtan indim, tüm adamlarımız yerlerini aldı. Telefonum çaldı ve açtım.

"Yukarı gel," diyen Angelica'nın sesi öfkemi besliyordu. "Yatak odasının nerede olduğunu biliyorsun." Lanet olsun, keşke o kadını yatağa hiç almasaydım. "Sadece üçünüz, yoksa çocuğun beynini dağıtırım."

Brianna yanımda kaskatı kesildi, her kelimeyi duyduğunu belli ediyordu. Angelica telefonu kapattı ve ben de karımın elini kendi elime aldım. Elini çekmeye çalıştı ama ben sadece daha sıkı kavradım. Ona alan bırakmayacaktım. Bu işte beraberdik ve her şeyi düzeltecektim. Onun için. Bizim için!

Declan Brianna'nın diğer tarafındaydı, ben ise onu solumda tutuyordum. Üçümüz eve girdik, karım da aramızdaydı.

Odaya girdiğimiz anda Angelica mutlulukla, "Ah, işte hepimiz buradayız," dedi. Onu en son düğünümde kilisenin önünde takılırken görmüştüm. Çıldırmış gibi görünüyordu. Ona her ne olduysa, akıl hastasıydı. "Bütün aile toplandı. Amca bile."

Brianna kendini tutarak beni gururlandırdı. Duygularına ihanet eden tek şey elini sıkmasıydı. Ben de sıktım. Benim tesellimi istese de istemese de bunu alacaktı. Annesinin düğünü sırasında üvey babasının pantolonunun paçasına sıkıca tutunduğu görüntü aklıma geldi. Çocukluğundan beri farklı tehditler ve incelemeler altındaydı. Kimsenin ona ya da çocuklarımıza zarar vermesine asla izin vermezdim.

"Annem nerede?" Brianna sert bir sesle sordu. Gergin olduğunu gösteren tek işaret tutuşuydu. "Burada değil," diye cevap verdi Angelica soğukkanlılıkla.

"Nerede o?" Hırladım. "Peki kızım ve kuzenim nerede?"

Brianna'nın gözleri odanın içinde geziniyordu. Kızımızı ve Marissa'yı arıyordu. Kendini tutmaya çalışsa da gözlerinde panik vardı. Eğer ikisinden birine bir şey olursa karımı kaybedeceğimden zerre kadar şüphem yoktu. Beni asla affetmezdi.

"Emma ve Marissa nerede?" Sorumu tekrar hırlayarak sordum. Declan gergin görünüyordu, vücudu Brianna'nın önüne geçti, Angelica aptalca bir şey yapmaya kalkışırsa diye onu koruyordu.

"Soru soran ben olacağım," diye bağırarak silahını salladı. İleri doğru bir adım attım ama silahı hemen Brianna ve Declan'a doğrulttu. Karımın hayatını riske atamazdım. "Mateo ve İrlandalı pislik, silahlarınızdan kurtulun. Sizde olduklarını biliyorum."

"Gel de al," diye alay ettim onunla. Pencerenin önüne çıkmasını istedim, böylece adamlarımdan biri onu vurabilecekti.

Tetiği çekti ve mermi yanımdan geçip Brianna'ya doğru fırladı. Kalbim dondu. Arkamdan bir inilti duyuldu ve hızla arkamı döndüm. Vücudum rahatlamıştı. Kurşun Brianna'nın hemen yanına isabet etmişti ama ona bir şey olmamıştı. Declan da öyleydi, kollarını karıma dolamıştı.

"Silahlardan kurtulun," diye alay etti Angelica. "İkiniz de." Ben kendiminkini kılıfından çıkardım. Declan da öyle yaptı. "Ve aklınıza parlak fikirler gelmesin. Aksi takdirde o çocuk ve kadın duman olup gidecek."

Brianna hemen, "Hayır," diye cevap verdi. "Size silahlarını verecekler."

"Kendine geleceğini biliyordum." Angelica aklını kaçırmıştı; gözleri kıpkırmızı ve odaklanmamıştı. Tam bir kaçıkta. "Bana doğru tekmele," diye bağırdı. Kadın uyuşturucu almış olmalıydı; bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Üzerine atılmak ve çıplak ellerimle boynunu sıkmak istedim. Ama kızıma ya da Marissa'ya bir şey olursa, Brianna beni asla affetmezdi. Eğer Brianna'ya bir şey olursa, kendimi asla affetmezdim. Öfke damarlarımda dolaşüyor, bedenimi alev alev yakıyordu.

Onun yerine silahımı yere bıraktım ve Angelica'ya doğru tekmeledim. Declan da aynısını yaptı.

"Marissa ve Emma nerede?" Brianna'nın sesi endişeden sırılsıklam olmuştu. "Lütfen, sadece iyi olduklarını söyleyin."

"Yaşıyorlar," diye karşılık verdi, sesi sadistçe çıkıyordu. "Onlar seni görebiliyor ama sen onları göremiyorsun. Yerinden bir adım atarsan, sen bir sonraki nefesini alamadan ölmüş olurlar."

Brianna'nın gözleri bana doğru kaymadan önce genişledi. Onun korkusunun, Brianna hayatıma girmeden önce yaptığım kötü kadın seçiminin bir sonucu olması içimi parçaladı. Tereddütlü adımlar attı ve arkama geldi. Avuç içiyle gergin sırtıma dokundu ve bu beni rahatlattı. Onun dokunuşu hep öyle yapardı.

Declan onu takip etti.

"Ne kadar tatlı?" Angelica alay etti. Üçümüz de onu dikkatle izledik. "Karin pencerenin yanında duracak," dedi. "Bu doğru. Adamlarınıza bir gösteri sunacağız. Ve eğer ateş etmek gibi parlak bir fikirleri olursa, benden önce ölmüş olursunuz."

Brianna sallantılı bacaklarının üzerinde pencereye doğru ilerledi. Çenesini kaldırarak Angelica'nın gözlerine meydan okurcasına baktı. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. İşte benim güçlü ve cesur karım!

"Şimdi Mateo," diye devam etti Angelica. "Öp onu!" Brianna şaşkınlıkla Angelica'ya baktı. "Bu kaltağı bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu görmek istiyorum."

Ne Declan ne de ben kıpırdayınca çığlık atarak Brianna'nın sıçramasına neden oldu. "Öp onu yoksa ateş etmeye başlarım."

"Anne!" Emma'nın çığlığı bir yerden geliyordu ama onu göremiyordum. Sanki duvarın arkasındaymış gibiydi.

Sonra duvara vurmalar başladı ve Marissa'nın sesini duydum. "Çıkar bizi, seni çılgın sürük."

Brianna'nın gözleri parladı, yüz hatlarını rahatlama kapladı.

"Sorun yok, Emma," Brianna'nın gözleri, kızı ve Marissa'yı bir an olsun görebilmek umuduyla odanın içinde dolaştı. "Her şey yoluna girecek. Gözlerini kapat ve Mar Teyzen seni güvende tutacak." Daha fazla ağlama sesi duyuldu ve Brianna sonraki sözcükleri boğuk bir şekilde söyledi. "Mar, görmesine izin verme."

"Son uyarı," diye tehdit etti Angelica. Üçümüz de kaskatı kesildik.

Karımın yüzünü ellerimin arasına aldım, sonra başımı eğerek ağzını öpücüklerle boğdum. Dudaklarında gözyaşı ve bakır tadı vardı. Dudağını sertçe ısırması olmalı ki kanadı. Dilimi üzerinde gezdirdim, acısını hafifletmek istiyordum. Tüm endişelerini, acısını ve korkularını dindirmek istiyordum. Elleri benimkileri sardı, bana tutundu ve hafif bir inilti kaçtı. Karımla her öpüşmemiz yepyeni bir öpüşme gibiydi, ona duyduğum ihtiyaç ve yoğunluk her geçen gün artıyordu.

ALTMİŞ YEDİ

Declan

W

Brianna ve Mateo'nun öpüşmesini izlerken kendimi rahatsız hissediyordum ama bakışlarımı onlardan ayıramıyordum. Bu sadece bir öpücüktü ama şimdiye kadar gördüğüm en erotik öpücüktü. Nişanı

Mateo'nun Brianna'yı seçtiğini Angelica'ya hatırlatmak için parlayan alyans da onun olduğunu hatırlatıyordu.

Bir gözüm Angelica'daydı ama Mateo ve Brianna'ya bakmaktan kendimi alamıyordum. Brianna küçük bir inilti çıkardı ve parmakları Mateo'nun ellerine gömüldü. Sanki kendine engel olamıyor ve ona daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

Evet, sertleşmeye başlamıştım. Ve Angelica her geçen saniye daha da öfkeleniyordu. Bu ikisinin sahip olduğu şeyi kaçırmamasına imkân yoktu. Şu ana kadar anlamamıştım, tek bir öpücüğün içinde kaybolmalarını izliyordum.

Mateo başını kaldırdı ve karısı gözlerini açtı, tüm dikkati kocasının üzerindeydi. İkisinin de bakışlarında aşk ve arzu birbirine karışmıştı ve insan ister istemez biraz kıskanıyordu. Şu anda bu iyi bir şey değildi çünkü Angelica kıskançlıktan yeşile dönmüştü.

"Sen," diye tükürdü bana, "Arkasına geç ve onu soymaya başla."

Yerimden kıpırdamayı reddederek kaskatı kesildim. Bunu kastetmiş olamazdı. Bu kadın tamamen deliydi. Mateo karısına dokunmaya cüret eden her erkeği ya da kadını parçalardı.

"Karıma benden başka kimse dokunamaz," diye homurdandı Mateo.

Kıpırdamadım bile ve o beni öldürmeye hazırды. Ona dokunan herkesi öldürecekti, onu soymaya çalışmaktan bahsetmiyorum bile. Brianna'nın korkusunu belli etmemeye çalıştığını görebiliyordum. Kocasının yanında hareketsiz duruyordu ve gözleri ona odaklanmıştı. Tek ihaneti alt dudağıydı.

Dişlerinin arasına sıkışmıştı. Dudaklarından herhangi bir ses çıkmasını engellemek için ısırıldığından şüpheleniyordum.

Kahrolası kaltak iki adım ileri atsa, keskin nişancılarımızdan biri onu yok edecekti. Ama o bir korkak gibi saklandı.

İki adım geri çekildi, bir şeye bastı ve duvarın kaymasına neden oldu, Marissa ve Emma'nın duvarın arkasındaki küçük bir alanda toplandıkları ortaya çıktı.

"Anne," diye seslendi yeğenim küçük bir sesle annesine. Titriyordu, Marissa onu kendine doğru tutuyordu. Brianna kızının yanına gitmek için bir adım attı ama Angelica silahı ona doğrulttu.

"Oraya geri dön," diye emretti ve Mateo onu hızla kollarının arasına aldı.

Marissa gözlerini Brianna'ya kilitledi ve "*Onu yakaladım*" diye mırıldandı. Brianna'dan zar zor algılanabilen bir baş sallama.

"Şimdi, seni İrlandalı pislik. Arkasına geç ve onu soymaya başla," diye bağırdı Angelica.

Yavaşça evli çiftte doğru yürüdüm ve Brianna'nın arkasına geçtim. Kaskatı kesilmişti, zarif sırtı bana dönüktü. Mateo'nun yeşil bakışları fırtınalı denizler gibi öfkeliydi, başının üzerinden bana bakıyordu ve kolları karısının etrafında korumacıydı. Ondandır korkmuyordum ama onun onayı olmadan karısına dokunmayacak kadar da saygı duyuyordum.

"Tamam, bu işi zor yoldan halledeceğiz," diye öfkelenildi Angelica. Üçümüz de başımızı çevirdiğimizde silahı Emma'nın kafasına doğrulttuğunu gördük.

"Bekle," diye yalvardı Brianna. "Şimdi yapacak. Bize sadece bir saniye ver."

Başını çevirdi, o yumuşak gözleri cesaretine hayran bırakıyordu. "Sadece yap," diye mırıldandı.

Gözlerimi kocasına kaldırdım. Onun onayı olmadan bunu yapamazdım. Büyürken düşman olabilirdik ama artık ailece birbirimize bağlıydık. Gergindi, öfkeliydi, öldürmek istiyordu. Ve onu suçlamıyordum. Kimse Mateo'ya ait olana dokunmaya cesaret edemezdi.

"Bütün adamlarına karının İrlandalı bir fahişeye dönüşmesini izleteceğiz," diye alay etti Angelica ve Mateo hırlayarak gözlerini nefretle kadına dikti. Onunla alay etmekle aptallık etmişti; sonunda onu öldürecekti. Ve bu uzun bir işkence olacaktı çünkü Mateo şu anda saatli bir bombaydı.

Brianna kocasının yüzünü ellerinin arasına alarak onu kendine yaklaştırdı. "Kazanmasına izin verme," diye fısıldadı alçak sesle, böylece başka kimse onu duyamayacaktı.

Acımasız gangsterin ihtiyacı olan tek şey, kadını hatırlatan bir şeydi.

Gözlerini bana dikti ve zorlukla fark edilebilen sarsak bir baş hareketi yaptı.

Kalın, yumuşak buklelerini nazikçe yana doğru ittim, parmak eklemlerim ensesinin yumuşak tenine değdi. Brianna bu yabancı dokunuş karşısında kaskatı kesildi. Mateo'nun bu kadına aşık olmasını anlayabiliyordum. Gösterdiği yumuşaklık ve rahatlığın yanı sıra sevdiklerine karşı şiddetli bir koruyuculuğu da vardı. "Bana odaklan," diye mırıldandı Mateo usulca dudaklarına. Eğildi alnını onunkine dayadı. "Seni seviyorum," diye alçak sesle konuştu, sözleri zar zor duyuluyordu ama ben duydum. Bizim konumumuzdaki herhangi bir erkek için tehlikeli bir itiraftı bu. Kız onun zayıf noktasıydı.

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldadı. Ya da belki de onun gücüydü. Fermuarı tuttum ve yavaşça aşağı çektim. Sessizliği bozan tek ses fermuarın sesi ve Brianna'nın yumuşak, sığ nefes alışıydı. Sırtının güzel kıvrımları sadece benim gözlerimin önünde ydi.

Kahretsin, çok güzeldi.

"Elbisesini ıkar." Angelica'nın sesi titriyordu. Çevreden Mateo'yu a gözlerle izlediğini gördüm ama Mateo'nun gözleri sadece karısındaydı.

Ellerimi Brianna'nın omzuna koydum ve elbisesini nazikçe omuzlarından aşağı çektim ve elbise zahmetsizce ayaklarına kadar kaydı. Brianna üzerinde beyaz dantelli tangası ve ona uygun sutyeninden başka bir şey olmadan topuklu ayakkabılarıyla duruyordu. Muhteşemdi, bir tanrıçanın vücuduna sahipti. Sikim kot pantolonumun fermuarına doğru sertçe itildi ve gözlerim Marissa'ya kaydı. Emma'yı göğsüne sarmış, hâlâ aynı yerde ve gözleri zerimizdeydi.

Marissa benim diğer yarımdaydı; yedi yıl önceki o geceden beri öyleydi ama bu güzel bir kadını göremeyeceğim ve takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Bu ikimiz için herhangi bir umudu sonsuza dek ortadan kaldıracak mıydı? Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi başını salladı. Bu onun onayıydı.

Gözlerinde sıcaklık ve arzu vardı. Her zaman vahşiydi ve izlemeyi severdi. Sanırım yaramaz kızımın bu sahneyi izleyerek tahrik olması beni şaşırtmamalıydı. Silahlı deli kadın düşünüldüğünde zamanlama mükemmel değildi.

Dikkatimi tekrar Brianna'ya verdim. Pürüzsüz teni dudaklarımı ve dilimi sırtında gezdirmem için beni cezbediyordu ama lanet olsun, gerekenden fazlasını yapmayacaktım. Mateo'nun dışı buz gibi olmasına rağmen ii kaynıyordu. Patlamaya hazır bir yanardağ gibiydi.

Angelica sessizliği bozarak, "şimdi ona dokun," dedi.

Kahretsin, Mateo bakışlarıyla beni öldürebilir. Bunu ben yapmamış olsam da, kadınına dokunduğum için Angelica'yla birlikte bana da işkence edebilir.

Parmaklarımı kulağından sırtına doğru gezdirdim ve vücudunda bir ürperti belirdi. Bu zevk miydi yoksa tiksinti mi?
Angelica, "Onu öp ve ona dokun," diye ısrar etti.

ALTMİŞ SEKİZ

Brianna

M Angelica'nın Declan'a bu sözleri söylediğini duyunca gözleri Mateo'ya kaydı. Gözleri yanıyordu, sanki Declan'ı öldürmeye hazır gibiydi. Buraya gelirken çok incinmiş ve korkmuştum,

Ama şimdi, dehşet tüm hislerimi bastırdı. Annem beni bu deli kadına teslim etmişti. Aslında pek de iyi bir anne sayılmazdı. Angelica dengesizdi ve kızımın Marissa'yı esir tutuyordu.

Bu dengesiz kadına baktım. "Lütfen," diye aklını başına getirmeye çalıştım. "Kızımın gitmesine izin verin. Bunu görmesine gerek yok."

Manyakça kahkahası odayı doldurdu ve omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderdi. Sonumuz böyle mi olacaktı?

"Mateo'yu benden aldın," diye alay etti bana. "Hepsini senden alacağım."

"Özür dilerim," diye fısıldadım usulca. Ona ne söyleyebilirdim ki? "Bilmiyordum."

"Angelica, sen ve ben karımla tanışmadan çok önce ayrılmıştık." Mateo'nun sesinden öfke damlıyordu. Sözleri hiçbir işe yaramamıştı. Angelica kendi dünyasında, kendi gerçekliğindeydi. Yapmak için yola çıktığı şeyi yapmaya kararlıydı.

Yine de, birlikte olduğumuz süre boyunca bu kadının onun metresi olmadığını duyduğuma sevindim. Bu ölüm kalım meselesinde bunun bir önemi yoktu. Mateo ve Angelica göz göze geldiler ve kadın bir düğmeye basarak duvarın geriye kaymasını sağladı ve Emma ile Marissa'nın görüşünü engelledi. Onların gözümün önünde olmasını istiyordum ama bu kadının ima ettiği şey ikisinin de görmesi gereken bir şey değildi. Kalbim şimdiden pişmanlıkla sızlamaya başlamıştı.

"İrlandalı pislik şimdi karını öpecek," diye mırıldandı Angelica. "Birinin sevdiğin kişiye dokunmasının nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Şimdi yap yoksa ateş ederim."

Kaskatı kesilmiş, bekliyordum. Tanrım, bu bir kâbustu. En kötü türden bir ihlal gibi hissettiriyordu. Yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü ve Mateo parmağıyla gözyaşımı sildi. Declan'ın dudaklarını boynumda hissettiğimde kocamla gözlerimi kilitledim ve onun gücünü içime çektim. Tenimde şaşırtıcı derecede yumuşaktılar. Dokunuş vücudumda tüylerimi diken diken etti. Nahoş değildi ama Mateo'nun ağzının üzerimde olması gibi bir şey değildi.

Ellerim Mateo'nun bembeyaz gömleğini yumrukluyor, umutsuzca bunun her an sona ermesini umuyordum. Declan'ın ölmesini istemiyordum. Angelica bizi Mateo'nun ve Declan'ın tüm adamlarının görebileceği şekilde konumlandırdı. Bu beni aşağılamak ve Mateo'yu küçük düşürmek içindi. Declan sırtımı ısırdı ve yaladı, dokunuşu tüy gibi hafifti, popoma gelene kadar sırtımda dolaştı ve kıcımlı avuçladı. Mateo'nun ellerinin üzerimde olmasını, ağzının üzerimde olmasını istiyordum, Declan'inkini değil.

Bu aşağılayıcı hissettirse de, aynı zamanda sıcak hissettirdiğini de inkar edemezdim. Nefesim hafifçe kesildi ve Mateo'nun bakışları benimkilere kilitlendi. Sert, sahiplenici bir öpücükle ağzımı aldı. Sert bir öpücüktü, öfkesi ve hiddeti nefesimi tüketme şeklinden belliydi. Alt dudağımı sertçe ısırdı, acı ve zevk birbirine karışmıştı ama umurumda değildi. Sahiplenici doğasının birinin bana dokunmasından nefret ettiğini biliyordum ve bu onu yiyip bitiriyordu. Ağız boynumda gezindi ve başımı eğdim, ellerim ensesine dolandı.

"Sen benimsin," diye kulağıma homurdandı, eli külotumun içine girdi. Beni ıslak buldu ve parmağı klitorisime sürtündü.

"Evet, sadece senin," diye inledim, utanç ve zevk birbirine karışmıştı.

Parmağı amıma girdi, kaygan ve onun için istekliydi. Kocamın sert bedenine doğru bastırdım, parmağı içime girip çıkarken kalçalarımı sıktım. Onu içimde hissetmek için çaresizdim.

Declan'ın sert vücudu sırtımı itti ve sert şaftı popoma baskı yaptı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Haysiyetsizce sordum. En azından haysiyetsiz görünmeye çalıştım ama sesimin nefessiz kalmasından kaçış yoktu. Sesim tahrik olmuş gibiydi.

"Ciddi bir mavi taşak vakası geçireceğim," diye yakındı bir goanın üzerinde.

Mateo tehditkâr bir sesle, "Kendine dikkat et Declan," diye tısladı.

"Anlaşılan karın İrlandalı gangsterin hoşuna gidiyor," diye alay etti Angelica. Mateo'nun öfkesi kaynıyordu ve öfkesi o kadar sıcaktı ki beni yakacağını düşünmüştüm. "Devam et yoksa birini öldürürüm."

Dudaklarımı kocamınkilere bastırdım, bunu sadece sağ salim atlatmak için değil, ilişkimizin bozulmaması için de dua ettim. Tabii bu mümkünse.

Bir an Declan'ın dizlerinin üzerine çöktüğünü fark ettim. Külotumu kenara iterken, ağzının amımın üzerinde olduğunu hissettim. Mateo iniltimi yuttu, bir eli beni sikmeye odaklanmışken diğer eli sütyenimin içinden göğsümle oynadı, ince kumaşın arasından meme uçlarımı çimdikledi. Onun dokunuşuna doğru eğildim ve o da meme ucumu daha sert çimdikledi, acı ve zevk birbirine karıştı.

İnsanlar izlerken iki adamın beni tatmin etmesiyle akıl sağlığımı kaybetmiş olmalıyım. Mantığımı geri kazanmalıydım. Mateo parmağını içime daha sert soktu, beni acımasızca pompaladı... sanki beni cezalandırıyordu. Sert sikinin bana doğru bastırdığını hissettim.

"Declan'ın sesi hırıltılıydı, elleri bacaklarımı daha da açıyordu. Üçümüz de kontrolden çıkmaya, gerçeklik duygumuzu kaybetmeye başlamıştık.

Kıcımın ters haremi. Çok ateşliydi ama bir daha asla denemeyeceğim bir şeydi. Kocam deliliğin sınırında sallanıyordu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Declan yanarak kül olurdu.

Declan dilini acımasızca kullandı. Kocamın ve Declan'ın ellerini üzerimde hissetmek harika bir duyguydu ama bu yanlıştı. Bunun Mateo'yu ne kadar rahatsız ettiğini biliyordum. Vücudumun Declan'ın dokunuşuna tepki vermesini engellemek için çok çalıştım. Tüm orgazmlarım kocam içindi. Vücudum Mateo'nun dokunuşuna doğru eğildi, kolonyası duyularımı sardı. Gözlerimi kapatırsam, neredeyse sadece ikimiz varmışız gibi davranabilirdim. Ve yaptığım da tam olarak buydu; Mateo'nun burada tek olduğunu hayal ettim.

Declan'ın sert elleri ayak bileklerimdeydi ve bunun hassas bir nokta olduğunu asla düşünmezdim ama beni yerken ayak bileklerimi tutma şekli, zevkle çılgılık atmak istememe neden oldu. Orgazma çok yaklaştım ama kendimi tuttum.

Sonra zevkin bulanıklığı içinde bileğim bana bir şey hatırlattı. Kocam ayak bileğindeki kılıfta bir bıçak taşıyordu. Mateo'nun başını kendime doğru çektim ve bir öpücük için onunla buluştum ve yanağında gezindim, sonra kulak memesini ısırdım.

"Bileğindeki bıçak mı?" Beni sadece o duyabilsin diye fısıldadım. "Evet." Kulağımdaki sesi hırıltılı ve çaresizdi.

Mateo gömleğini yumruklayan ellerimi tuttu ve ceketinin altından geçirerek etrafına sardı. İşte o zaman hissettim. Bıçağını ayak bileği yerine pantolonunun arkasına saplamıştı. Elim Mateo'nun bıçağını bulduğu anda kalbim göğsümden fırlayabilirdi. Parmaklarım bıçağı sıkıca kavradı, bıçağın ağzı avucumu kesti. Hiçbirinin önemi yoktu. Acı beni toprakladı. Mateo'nun ceketinin yaptığım şeyi Angelica'nın görüşünden koruması için Tanrı'ya dua ettim. Elimi yavaşça Mateo'nun önüne doğru yaklaştırdım, ikimizin vücudu da bıçağı saklıyordu.

Gözlerim Mateo'nun bakışlarına kilitlenmiş, onun işaretini bekliyordum. Bu bir riskti. Eğer ıskalarsa, Angelica içimizden birini vurabilirdi. Ya da daha kötüsü, Marissa veya Emma'yı. Birinin ölmesi gerekiyorsa, bunun Angelica olmasını umuyordum. O çok ileri gitmişti ve deliydi.

Şok edici bir soluk, tüm bu berbat sahneyi kesintiye uğrattı ve onursuz bir çığlık kafalarımızı o yöne çevirdi.

"Brianna!" Annemin azarlayan sesi, hayatım boyunca beni azarlarken çıkardığı sesle aynıydı. Mateo, Declan ve beni görünce yüzünde beliren dehşet ifadesi neredeyse komikti. Kalbimin göğsümde öyle sert çarpması dışında, kaburgalarım ağrıyordu.

Gözlerimi kırıştıracak ya da olanları algılayacak vaktim bile olmamıştı. Mateo bıçağı elimden aldı ve tek duyduğum havada uçuşan bıçağın şakırtısıydı. Acı dolu bir çığlık ve bir silah patladı.

Gözlerim kocamı aradı ama üzerinde kan yoktu, yaralı da görünmüyordu. Declan'ı kontrol ettim, o da silahsızdı. Sonra onu gördüm.

Mateo'nun omzunun üzerinden baktığımda, Angelica'nın nefes nefese kaldığını, ağzından kan fışkırdığını gördüm. Silahı yerdeydi, ulaşamayacağı bir yerdeydi. Düşürmüş olmalı ve belki de ateş almıştır. Mateo'nun bıçağı göğsüne saplanmıştı. Mateo'nun ölümcül bir nişancılığı vardı. Bakışlarımı onun bedeninden ayıramıyordum. Yavaş da olsa ölecekti. Mateo'nun ona tıbbi yardımda bulunup bulunmayacağını merak etmeme gerek yoktu. Vermeyecekti. Ona ayırdığı tek bakış, artık bir tehdit olmadığından emin olmak içindi.

"Karıma bir daha dokunma," diye homurdandı Mateo, Declan'a ters ters bakarak. Bu onun suçu değildi ama bariz olanı göstermeyecektim. Declan'ın nefesinin altında çılgın eski sevgililer hakkında bir şeyler mırıldandığını duydum ve omzumun üzerinden ona baktım, tam kendini düzeltirken ona bir uyarı bakışı attım.

"Şimdi, Bayan Williams," Mateo'nun sesi soğuktu, gözleri annemin üzerindeydi.

Bu Mateo beni çok korkuttu. "Sonunda tanıştık."

Annemin gözleri kocam Declan ve benim aramda gidip geliyordu. İki adam beni aralarında sıkıştırmış, vücutlarıyla koruyorlardı.

Annem ve ben göz göze geldik. Onu son gördüğümünden bu yana beş yıldan fazla zaman geçmişti. Annemin gözlerine, saç rengine ve vücut tipine sahiptim. Ama benzerliğimiz burada sona eriyordu.

Onu son gördüğüm zamanki gibi görünüyordu. Sadece daha acımasız, daha soğuk. Yaşına rağmen hala ince ve formdaydı. Görünüşüyle büyük gurur duyardı. Her zaman öyleydi. Saçları hâlâ koyu renkti ama benimki gibi koyu kahverengi yerine siyahtı. Ama hiçbir şey gözlerindeki acımasızlığı silemezdi.

"Sonunun lanet olası baban gibi olacağını bilmeliydim," diye tükürdü annem.

Sertçe yutkundum. Artık bir önemi yoktu. O sadece beni doğuran kadındı.

"O senden daha iyi," diye cevap verdim sakın bir sesle, bakışlarını tutarak. Artık onun söylediklerini duymazdan gelmeme gerek yoktu. Sözleri beni incitmesin diye hayatım boyunca bunu yaptım. Ama onun sözleri beni bir daha asla incitemeyecekti. "Onu her gün sana tercih ederim anne."

Gözlerinde şaşkınlık parladı. Ona nadiren karşılık verirdim. Hayatım boyunca babam, üvey babam ve ben onun acımasız sözlerine ve bizi kendi istediği şekle sokmasına katlandık. Ona isyan ettiğim tek zaman üniversite yıllarımdı. Binlerce kilometre uzaktayken ona karşı durmak daha kolaydı. Ama şimdi, sadece birkaç adım ötemde duruyordu.

"Cesurlaşıyorsun, görüyorum." Sesi alaycıydı. "Peki bunun için kime teşekkür etmeliyim? O yaşlı cadı büyükanneye mi?"

Sessizce onu izledim. Sadece iki adım atması yeterliydi ve Mateo'nun keskin nişancılarından biri onu yakalayacaktı. Bundan hoşlanmadım ama bunu kendi kendine yaptı.

Mateo rahat bir tavırla, "Benim bölgemde büyük bir karmaşaya neden oldunuz, Bayan Williams," diye konuştu. Ama onu artık çok iyi tanıyordum. En tehlikeli olduğu zamanlardı.

Declan, "İki tarafa da saldırmak ve İtalyanların İrlandalıları suçlamasını sağlamak akıllıca bir plan," diye övgüde bulundu. O da katil modundaydı.

Annem hiç endişeli görünmüyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye karşılık verdi. "Hepinizin birbirinizi öldürmemesi çok kötü. Bu dünya bunun için daha iyi olurdu."

Nasıl bu kadar acımasız olabildiğini anlayamıyordum. "Peki ya Emma ve ben?" Ona sordum. "Dünya bizsiz de daha mı iyi olurdu?"

Bana bir bakış bile atmadı. Kendi kanında boğulmakta olan Angelica'ya baktı. Görüntü rahatsız ediciydi ama annem hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Gözleri yerdeki silaha kilitlendiği anda, silahı almaya gideceğini biliyordum. Mateo'nun da bunu bildiğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Tehditkâr görünmeyerek onun silahı almasını istiyordu.

"Sen ve lanet olası piç kızın yoluma çıktınız." Bana nefret dolu bir bakış fırlattı. "Doğduğun andan beri yoluma çıkıyorsun."

Nefesimi keskin bir şekilde içime çektim. Beni incitmek için ne söyleyeceğini hep bilirdi. "O zaman üvey babamla evlenirken neden beni de yanında götürdün? Beni geride bırakabilirdin."

En komik şakaymış gibi güldü. "Yapardım. İstedim." Bakışları tekrar yerdeki silaha kaydı. Uzun sürmeyecekti ve bunu yapacaktı. "Ama görüyorsun, üvey babana babanın mafyanın bir parçası olduğunu ve yaptığı aptalca şeyler yüzünden hayatımın tehlikede olduğunu söyledim. O da doğal olarak senin de tehlikede olduğunu düşündü. Seni de yanımızda götürmemiz için ısrar etti. Tek yolu buydu."

Kaşlarımı çattım. Babam mafyanın bir parçası değildi. O bir polisti. "Oh, bilmiyor muydun?"

Isırmayı reddettim ama nasıl olsa bana söyleyeceğini biliyordum. Annem insanlarla alay etmeyi ve acı çektirmeyi severdi. Sessizlik uzamaya devam ediyor, Angelica'nın gurultusu ve açık pencereden gelen kuş cıvıltıları etrafımızdaki tek gürültü oluyordu.

"Baban Agosti patronlarının içerideki adamıydı." Annem bıçağı yaraya saplamaktan kendini alamadı. "Önce kocanızın selefi, sonra da büyük Mateo Agosti."

Kafamı Mateo'ya çevirdim. Şaşırmış görünmüyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu. Ne olursa olsun, Mateo hayatımıza girdiği andan itibaren Emma ve beni korumuştı.

Ayrıca, Mateo'yu sevmekten beni alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Bunu sadece o yapabilirdi. Onu her zaman sevecektim ama beni incitirse onu terk edecektim. Bir metresi olduğunu düşündüğüm o kısa an

Ne olursa olsun onu seveceğimi fark ettim ama onunla kalıp her şey yolundaymış gibi davranmazdım.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Annem beni yönlendirdi.

"Hayır, pek sayılmaz." Asla kendimi kaybettiğimi ve kesinlikle dağıldığımı görmeyecekti. "Ama babamın onayladığı biriyle evlendiğimi bilmek güzel."

Bu oyunda iki kişi oynayabilir, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Ve işte o zaman hamlesini yaptı. Angelica'nın silahına doğru zar zor hareket etti, Mateo'nun kolları etrafıma dolandı ve beni yere çekti. Bir keskin nişancının kurşunu anneme isabet ettiğinde Declan da yere düştü.

Annem yere yığıldığı anda Mateo bir hamlede ayağa kalktı ve bana yardım etti. Üzerimde hâlâ sadece külotum ve sütyenim ile topuklu ayakkabılarım vardı. Declan da ayağa kalktı, gözleri herhangi bir yara olup olmadığını kontrol edercesine vücudumda geziniyordu.

Mateo hırladı. Aslında ona hırladı. "Declan," diye uyardı onu, elleriyle kışımı kapatarak.

Declan kuru bir sesle, "Elbisesini çıkardığıma göre ben alırım," diye karşılık verdi.

Bakışlarını benden kaçırarak elbisemi Mateo'ya uzattı. Hızla içine girdim ve Mateo arkamdan fermuarını çekerek omzuma bir öpücük kondurdu. Gergin ve sinirliydi.

"Özür dilerim Mateo," diye fısıldadım alçak sesle. "Ben-"

Sözümü kesti. "Bu benim hatam," diye hırladı, sesini alçak tutarak. "Angelica'yı kapımıza ben getirdim. Seni annen hakkında uyarmalıyım. Ve bunun sebebi benim," durakladı, sanki soğukkanlılığını zar zor koruyormuş gibi, "sana dokundu. Seni tattı ve seni hissetti."

Angelica'nın ve annemin çılgınlıkları Mateo'nun da benim de dikkatimizi çekti.

"Şimdi, siz iki çılgın sürtük," Declan'ın sesi soğuk ve alaycıydı. "Angelica, ben sana işkence ederken Mateo'nun seni umursamamasını izleyebilirsin. Ve siz, Bayan Williams," annemin adını söyleme şekli bir lanet gibi geliyordu, "işkence seanslarınızı bekleyebilirsiniz. Biri ailemize bulaştığında neler olduğunu ilk elden öğreneceksin. Ve tahmin et ne oldu? Küçük Emma benim ailem. Bu da Brianna'yı pratikte kız kardeşim yapıyor."

Kurşun yarasına rağmen annem bana nefretle baktı. "Kardeş, doğru!" diye alay etti. "Eminim kocası böyle bir kardeş sevgisine bayılıyordur."

Mateo göz açıp kapayıncaya kadar annemin üzerine atladı ve hiç geri çekilmedi. Parmakları annemin ince boynunu kavradı ve onu yerden kaldırarak

kabaca boş bir sandalyeye.

Hepsini görmezden gelerek, Angelica'nın daha önce duvarı açmak için düğmeye bastığını gördüğüm noktaya koştum. Düğmeyi bulana kadar ellerimi çılginca duvarın etrafında dolaştırdım. Duvar kaymaya başladığı anda açık alana koştum, diz çöktüm ve kollarımı Emma ve Marissa'ya uzattım.

Emma kendini bana doğru attı ve ben de onun küçük bedenini sıkıca kavradım. "Ben buradayım," diye onu yatıştırdım, her ne kadar olaylardan dolayı sarsılmış hissetsem de bugün. "Artık her şey yolunda. Seni kurtarmaya geldik."

Az önce Declan, kocam ve benim aramda yaşananlardan utanarak gözlerini Marissa'ya çevirdim. "Gördü mü?" Başını salladı. "Sen gördün mü?"

Sertçe yutkundü ve başını salladı. "O yapmadı ama ben yaptım. Duvarda izlemenizi sağlayan bir havalandırma deliği var. Onu uzakta tuttum."

"Çok üzgünüm Mar," diye mırıldandım.

"Bu senin hatan değil," diye hızla gerekçelendirdi. Gözleri arkamı aradı ve ben de onu takip ettim. Mateo ve Declan, Angelica ve anneme işkence ediyorlardı. Umurumda değildi ama Emma'nın görmemesini sağladım. Sanki içgüdüsel olarak başını göğsüme gömdü.

"Hadi buradan gidelim," diye önerdim. Emma'nın bunların hiçbirini duymasını istemiyordum. Emma kollarımdayken ayağa kalktım ve Marissa'yı da yanıma çektim. Acele adımlarla kapıya doğru yöneldik.

"Nereye gidiyorsun?" Mateo'nun sesi tam arkamdaydı ve arkamı döndüm.

"Emma'nın bunu duymasına gerek yok," dedim ona sakince.

Gergindi, soğuktu, diken üstündeydi. Gözleri Emma'ya kaydı ve içindeki öfkenin bir kısmı hafifledi ve onunla konuşurken sesi yumuşaktı. "İyi misin prenses?" Emma ona baktı ve başını salladı. "Annen ve ben her zaman seni kurtarmaya geleceğiz."

Emma ona gülümsedi. Ona inanıyordu ve haklıydı da. Bu adam onu korumak ve kurtarmak için her şeyi yapardı.

Gözleri kuzenine kaydı. O daha sormadan Marissa mırıldandı. "Ben iyiyim." Durakladı ve sonra devam etti, "Lütfen Mateo, ona zarar verme."

Kafamı kocama çevirdim. Kimi incittin? Declan'ı mı? O yapmazdı. O da en az bizim kadar kurbandı. Gözlerindeki soğuk öfke sinir bozucuydu.

"Bu ikisi dışında başka birini gördün mü?" diye sordu. "Hepsini yakaladığımızdan emin olmak istiyorum."

"Hayır, sadece ikisi vardı. Bizi buraya getirip o deliğe tıktıktan kısa bir süre sonra tartışmaya başladılar." İkisi arasında nasıl bir bağlantı olduğunu merak ettim. "Brianna'nın m-" diye kendini durdurdu, "diğer kadın Angelica'nın planlarına sadık kalmasını istedi ama Angelica çılgınca davranıyordu, bu yüzden diğeri gitti. Kafasını dinlemesi gerektiğini söyledi. Angelica'yı telefonda seninle konuşurken duydum. Sonra sen geldin ve kısa bir süre sonra diğerkadın da geldi."

Mateo başını Angelica'ya, anneme ve Declan'a çevirdi. Birden Mateo'yu Declan'ın yanında bırakmaktan korkmaya başladım. Ya onu öldürürse?

Emma'yı bu korkunç yerden ve durumdan uzak, güvenli bir yere götürmek istiyordum. Ama Mateo'nun Marissa'nın sevdiği adamı öldürmesini istemiyordum. Karşımdaki adam öfke ve hiddetle kaynıyordu. Genellikle bana yönelilmeyen acımasızlık vücudundan dalga dalga yayılıyordu. Declan'ın bundan zarar görmeden kurtulmasına izin vereceğine yemin edemezdim. Angelica ve annem kesinlikle bu işten sıyrılamayacaklardı ama onlar umurumda bile değildi. Declan başka bir hikâyeydi, onun güvende olduğundan emin olmak istiyordum.

İşte bu çok anlamlıydı. Annem için bir saniye bile düşünmezken Declan'a bir şey olmasından endişeleniyordum.

Torununu öldürtecekti. Ve beni de. Emma'nın büyükannesi ve benim annem olma ayrıcalığını kaybetti.

Başımı Marissa'ya çevirdim. "Emma'yı alıp dışarı çıkar mısın lütfen? Dışarıda bazı adamlar var ve Antonio size arabamızı gösterecek. Bizi orada bekle."

Yeşil gözleri beni izliyor, beni okuyordu. Mateo'nun Declan'a zarar verme ihtiyacını anladığımı biliyordu.

Yüzümü kızıma çevirdim. "Çok üzgünüm bebeğim. Babana yardım edeyim, sonra ikimiz de aşağı ineriz. Tamam mı?"

Çocuğumla ilgilenmeyi bir ya da on dakika daha ertelemek yanılttı. Ona bakma ihtiyacımla Mateo'ya bakma ihtiyacım arasında mücadele ettim. Çünkü belli ki onun da bana ihtiyacı vardı. Eğer Declan'a zarar verirse, çok daha fazla cinayet işlenebilirdi. İrlandalılar ve İtalyanlar arasında bir tür anlayış ve barışa varmıştık.

Kendi düşüncelerimin izini sürdüğüme neredeyse inanamıyordum. Baş balerinlikten mafya karılığına, yolda birkaç tümsekle birlikte. Ama bir

Şaşırtıcı bir şekilde fark ettim ki, tam olarak olmak istediğim yer burasıydı. Bunu değiştiremezdim. Hiçbirini.

Burası Emma ve benim olmamız gereken yerdı. Mateo ile tanışmamış olsaydım, Emma ve ben muhtemelen şimdi ölmüş olurduk. Annemin emriyle öldürölmüş.

Emma'yı Marissa'nın kollarına bıraktım. "Tamam, hemen aşağıda olacağız."

İkisi de kapıların ardında kayboldu ve ben Mateo'ya döndüm. "Planın nedir?"

"Hepsini öldürün."

Karı koca arasında garip bir konuşma. Ama bu artık benim hayatımdı. O da benim hayatımdı. Ve birlikte daha güçlüydük. Birlikte çocuklarımızı koruyacaktık.

Mateo annemin yanına döndü. "Ailemin peşinde başka tetikçiler var mı?"

"Siktir git." Annem ona karşı koyacak kadar aptaldı. Mateo'nun acımasız ve merhametsiz olduğunu bilmeliydi. Bıçağını annemin kaburgalarına saplarken tereddüt bile etmedi. İçim titredi ama kendimi tuttum. Onun yaşamayı hak etmediğini biliyordum. Tüm bu olanlarda masum olan Emma'yı öldürmeye hazırđı. Ama annemin acı çektiğini görmek beni hâlâ tedirgin ediyordu.

Angelica Mateo'ya uzanmaya çalıştı ama Mateo geri çekildi, Angelica'nın ulaşamayacağı bir yerde durdu, silahını çıkardı ve kafatasına doğrulttu. Bir çift cansız göz daha görmek istemediğim için gözlerimi kapattım. Kyle'in ölümünü görmek bana sonsuza dek yetecekti. O cansız gözler bazı geceler peşimi bırakmıyordu. Silahın patlama sesiyle bedenim hâlâ sarsılıyordu.

Bu kadına karşı hiç bir şey hissetti mi? Onu böyle görmek canını sıktı mı? Belli ki onu seviyordu. Hastalıklı, saplantılı bir şekilde. Kadın ölüyordu; adam sadece onun daha çabuk ölmesini sağladı. Belki de onun açısından merhametliydi.

Annem bu kadar şanslı olamazdı.

"Aileme zarar vermek için kiraladığınız başka biri olup olmadığını bilmek istiyorum." Mateo sordu.

Annem cevap vermek yerine ona tükürmeye çalıştı ve sadece kendi üzerine tükürmeyi başardı.

Mateo soğuk bakışlarını annemin üzerinde gezdirerek, "Bıçak yarası yeterince derin değil," dedi. "Sen ne düşünüyorsun, Declan?"

Declan'ın eli çoktan bıçağın üzerindeydi, onu döndürüyor, et yarasını daha da genişletip derinleştiriyordu. Bir gangsterin karısı olabilirdim, ama

işkence hala

Bu yüzden başımı başka yöne çevirdim. Onun yerine kocamın yüzünü izledim. Durmuş, tüm sahneyi soğukkanlılıkla izliyordu... neredeyse zalimce bir tavırla bilgiyi bekliyordu.

"Karımın ve kızımın peşinde başka tetikçiler de var mı?" Mateo tekrarladı, sesi tüylerimi diken diken ediyordu.

Bu ses tonu bana yönelik olsaydı, dayanabilir miydim emin değildim. Kendime rağmen gözlerim ona döndü. Declan acıyı vurgulamak için bıçağı bir kez daha döndürdü. Acı içinde çığlık attı. Ölmemi istemesine ve benden o kadar nefret etmesine rağmen gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı.

"Hayatımı mahvettin," diye inliyordu annemin sesi, gözleri nefretle üzerimdeydi. "Her şeyimi senin yüzünden kaybettim."

"Sakar bir sürtük olup bacağını kırdığın için her şeyini kaybettin," diye tükürdü Mateo, sesi anlayışsızdı. "Kendi hayatını mahvettin."

"Benim olması gerekiyordu," diye tısladı. "Her şeyi bana bırakması gerekiyordu. Ben onun karısıyım. Ama sana tapardı, her zaman üzerine titrerdi. Sanki gerçekten onun biricik kızıymışsın gibi. Evliliğimiz senin yüzünden perişan oldu!"

İşlevsiz evliliği ve başarısız kariyeri için beni suçladı. Tüm mutsuzluğu için beni suçladı.

Mateo bıçağını parmaklarının arasına alarak, "Son şansın," diye teklif etti.

Angelica ile aynı kaderi paylaşacağını bildiğim için anneme sırtımı döndüm.

"İsteseydin anne," diye omzumun üzerinden onun kanlı haline baktım, "her şeyi sana devrederdim."

Yalan söylemediğimi biliyordu. Bu kadar basitti. Tek yapması gereken sormaktı. Emma'nın tedavisini karşılayabilecek kadarını alırdım. Hepsine sahip olabilirdi.

"Hayır, Brianna ve çocuğunun peşinden giden başka kimse yok." Bunlar onun son sözleriydi.

Silahın patladığını duymadan önce üç adım atmıştım. Arkama bakamadım. Görmek istemiyordum ve her şeye rağmen göğsümde bir sızı hissediyordum. Belki de sahip olabileceğim bir anne içindi ya da pek de sahip olamadığım bu anne içindi, emin değildim. Ama bu sefer gözyaşlarım hiç akmadı. Emma'nın artık ondan güvende olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı.

Önümde durmak için hareket ettiğinde Mateo'nun kollarının beni sardığını hissettim. Alnımı göğsüne yasladım ve derin bir nefes aldım.

"Her şey yolunda mı?" Declan'ın eli omzuma geldi ve Mateo'nun sertleştğini hissettim. Aklıma gelen ilk düşünce, vücudumun Declan'ın dokunuşunu kocaminkinden ayırt edebildiğiydi. İkinci düşünce ise odadan çıkmazsa Mateo'nun onu öldüreceğiydi.

"Declan, lütfen Marissa ve Emma'yı kontrol et," dedim ona.

"Karıma dokunduğun için ellerini kesmek istiyorum." Mateo'nun sesi soğuktu ama alt tonundaki nefret ve öfkeden şüphe etmek mümkün değildi.

Ve işte kocamın içindeki acımasız gangster patronunu bir kez daha doğrulamış oldum. Başından beri oradaydı, sadece cazibesinin ve dokunuşunun altında gizliydi ve beni onun için eritiyordu. Bunu hiç bugünkü kadar net görmemiştim.

Onun gözleriyle karşılaştım. Gözlerindeki öfke bana ormanın derinliklerinde gömülü fırtınalı gölleri hatırlattı.

"Ama bunu yapmayacağız," diye yumuşak bir sesle konuştum, avucumu yanağına dayadım. "Declan aileden biri." Kocamın bakışlarını hiç ayırmadan devam ettim: "Git Declan. Antonio da dağınıklığın icabına baksın."

Ne yapmam gerektiğini bilerek İrlanda mafyasının başını gönderdim.

Kapı arkamdan tıklandığı anda Mateo'nun sözleri içime işledi. "Kimse benim olana dokunamaz ve anlatmak için yaşayamaz."

"Hiçbir şey söylemeyecek."

"Ellerinin üzerinde olması hoşuna gitti mi?" diye sordu hırılayarak. "Onun için ıslanmıştın."

"Mateo, seni seviyorum. *Seni.*" Ona Declan'ın ellerimden hoşlanmadığımı söyleyemedim. Yalan söylediğimi anlar. "Vücudum tepki verdi, evet. Ama bu çok doğal. Senin ellerin de üzerimdeydi."

"Adamlarım ve onun adamları pencereden görmüşler." Kocam sakın tavrını zar zor koruyordu.

"O zaman onlara kime ait olduğumu göster Mateo," dedim elini elime alarak. Gözleri şaşkınlıkla bana döndü, sorular ve inançsızlıkla doluydu. İçim titremesine rağmen sakın bir sesle devam ettim. Bunun heyecan mı yoksa korku mu olduğunu tartışmaya ara veremedim. Evet, berbat bir cinsel karşılaşmadan sonra uzun bir yol kat etmiştim. "Beni çimlerin ortasına, başka bir pencereye ya da balkona götür ve kocamın yapabildiği tek şekilde becer beni. Nerede yaptığın umurumda değil. Onlara kime ait olduğumu göster."

Gözlerindeki sahiplenme duygusunu gördüm. Belki bu en iyi öneri değildi ama burada kendi alanımın çok dışındaydım. Declan'ı öldürmek söz konusu bile olamazdı. Ya Mateo tüm bu olayı, Declan'ı öldürmek gibi sefil bir

ya da onu neyin daha iyi hissettireceğini bana söylemesi gerekiyordu. Hayatımızın geri kalanını kocamın kafasında Declan ve onun ellerindeki benle ilgili düşüncelerle yaşamayı reddettim.

Mateo beni kendisininmişim gibi damgalamak istese de umurumda değildi. Ben zaten onunum.

Önceden haber vermeden beni kollarına aldı ve odadan dışarı çıktı. Odadan çıkıp koridordan geçerken balkona açılan Fransız kapısını iterek açtı. Kapının çarptığını duydum ve yarı yarıya camın kırılmasını bekledim. Ama kırılmadı.

Ben de paramparça etmezdim.

Balkonda beni duvara doğru itti. Bu balkon evin ön tarafına bakıyordu ve tek tesellimiz Marissa ve Emma'nın bunu arabamızdan fark edemeyecek olmasıydı.

Evet, Marissa dışında herkes bunu görürse çok daha iyi olur.

ALTMİŞ DOKUZ

Mateo

I

Karıma bakarken, tüm öfke ve duygularımı derinlerde tutmaya çalışıyordum. Ama Declan'ın Brianna'nın üzerindeki ellerinin görüntüleri kafamın içinde yüzerken bu imkansızdı. O anı unutamıyordum.

Ağzını karımın vücudunda gezdirmesi, amının tadına bakması, sikini ona sürmesi... Kimsenin karımın tadına bakmasına ve bunu yaşamasına izin verilmedi. O tatlı sadece bana ayrılmıştı.

İri kahverengi gözleri bana bakıyordu.

"Sen benimsin." Sesim sertti. "Bana ait olanı aldıkları için insanları öldürüyorum." Aklımı kaçırmanın, her şeyi ve herkesi parçalara ayırmanın eşiğindeydim. "Benim olanı aldı," diye homurdandım, kelimeler sadece ikimizin duyabileceği kadar kısıktı.

"Ben seninim," dedi usulca. "Her zaman senin olacağım."

Bu içimde kaynayan kıskanç canavarı yatıştırmalıydı ama yeterli değildi. Onu damgalamak, tüm dünyanın görmesi için ona sahip çıkmak istedim.

Kollarını mengene gibi kavrayarak kaldırdım ve başının üzerine diktim. "Seni becermemi mi istiyorsun?"

"Evet," diye kekeledi. Ben lanet bir canavardım, berbat bir kocaydım. Bugün olanlardan sonra buna katlanmak zorunda kalmamalıydı ama yine de öfke beynimi bulandırıyor, kan kulaklarıma hücum ediyordu. "Sadece seni istiyorum Mateo," sesi yumuşaktı. "Sadece ellerini."

Neredeyse vücudumuzun her yeri birbirine değiyordu. Karım bana mükemmel bir şekilde oturdu, her bir lifi kocasının kıskanç canavarına yumuşak bir şekilde teslim oldu. Burnumu yanaklarında gezdirdim, limon ve misket limonu kokusunu derin derin içime çektim. Tanrım, karım beni bu şekilde çözen tek insandı.

Elim hâlâ kollarını başının üzerinde tutarken, diğer elimi elbisesinin üstünden geçirip kalçasına yerleştirdim. Onu sertçe kavradım, parmaklarım yumuşak tenine batıyordu.

Bakışlarım onunkilerde boğuldu, ölmek üzere olan bir adam gibi etkileyici ve ışıltılı gözlerini içime çektim. Dudaklarım dudaklarına yakındı, sıcak nefesi tenimi okşar gibiydi. Vücudum ürperdi, ona sahip olma ihtiyacı beni iliklerime kadar sarstı. Zaman ve mekân duygusu zihnimden tamamen silinmişti. Sadece karımın ve ona olan ihtiyacımın farkındaydım.

Dudaklarımı kabaca onunkilere yapıştırdım ve vücudu duvarla benim aramda sıkışıp kalırken onu daha sert öptüm. Bana karşı koymadı. Bunun yerine tamamen teslim oldu ve dokunuşuma kendini bıraktı.

Öfkeliydim. Vücudunun Declan'ın dokunuşuna verdiği tepkiyi kıskanıyordum. Vücudunun Declan'inkine karşı duruşunu. Mantıklı değildi ama bu yoğun kıskançlık da mantıklı değildi. Vücudu benimkine karşı yumuşacıktı ve beni deli ediyordu.

Kollarını ellerinin üzerinde tutmayı bıraktığım an, titreyen elleri gömleğimin düğmelerine uzandı ve hepsini çözdü. Pantolon da onu takip etti. Fermuarı açtı ve sikim serbest kaldı, parlıyordu ve onun içinde olmak için yalvarıyordu. Kalçalarından tuttum ve onu kaldırdım. Bacaklarını belime doladı ve hızlı bir hareketle külotunu yırttım.

"Mateo." Karım elini yüzüme koydu, dokunuşu yumuşak ve nazikti. "Seni seviyorum." Onun sözleri bana hayat verdi.

"Seni daha çok seviyorum." Klişeydi ama benim dünyam karımla başladı ve onunla bitti.

Bacakları hala bana sarılıydı, bizi balkondan çıkardım. Koridorda, gördüğüm ilk köşede, onu duvara yasladım, ikimiz de tüm manzaradan saklandık. Ona sahip çıkmam gerekiyordu.

Sikimi onun girişine hizaladım ve içine girdim. Kalçalarım ileri, içeri ve dışarı doğru itilirken tüm duyularım onun inlemelerine ve çığlıklarına odaklandı. Dudakları, inlemeleri ve her dokunuşu... hepsi benimdi. Hızımı artırarak tekrar içine girdim, amcığı sikimi sıkıca kavradı. İçeri ve dışarı pompaladım, kontrolümü kaybettim.

Serbest kaldığını haykırırken sırtı eğildi ve vücudu orgazmla sarsıldı. İçine daha sert girdim, amı sikimin etrafını sımsıkı sardı ve onu uçurumun kenarına kadar takip ederek içine boşaldım.

"Kahretsin," diye homurdandım zor nefesler alarak, gerginlik sonunda içimden boşaldı. "Kontrolümü kaybettim."

Brianna güldü ve beni bir kalkan gibi kullanarak bana daha sıkı sarıldı.

"Yaptın, sadece birazcık. Ama iyi hissettirdi. Öfkenin geçtiğini hissedebiliyorum." "Sen benim karımsın," diye mırıldandım, alnımı onunkine yaslayarak. "Hayır.

kızgın bir sikiş."

"Çok iddialı bir sikişti kocacığım," diye kıkırdadı usulca. "Ve hoşuma gitti. Yine de gelecekte teşhirci seks yapmayalım."

İçimden kısık, boğuk bir kahkaha kaçtı. "Seni hak etmiyorum." Bu doğrudu; hak etmiyordum. O tatlı ve nazık bir adamı hak ediyordu. Aşırı sahiplenici ve kıskanç birini değil.

"Sen beni hak ediyorsun, ben de seni hak ediyorum. Sen benimsin ve ben de seninim.

Ne eksik ne fazla."

Eşim bu hayatın bana verebileceği en güzel hediye idi.

Sonsöz

I

Mateo, Emma ve bir yaşındaki oğlumuz Dante'nin sahilde kumdan kaleler yaparak oynamalarını izledim. Emma ve Dante yazlık kıyafetlerini giymişlerdi ama Mateo üç parçalı takım elbisesini giymişti. O sadece

iş seyahatinden döndü ve onları görmek için sabırsızlanıyordu, bu yüzden eve gelir gelmez bize katıldı.

Bunca zaman sonra bile onu her gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Mateo ile başlangıcımız sarsıntılıydı ama birlikte daha güçlü çıktık. Güvensizlik, kıskançlık ve sadakati birlikte aştık. Uzun ve dolambaçlı bir yoldu ama hepsine değdi.

Bakışlarım ailemin üzerinde gezindi. Dante, henüz bir yaşında olmasına rağmen şimdiden babasına benziyordu. Yeşil gözleri ve siyah saçları bebek yüzünü çerçeveliyordu. Emma ise genç bir hanımefendi olarak büyüyordu. Declan ve Marissa'yı sık sık ziyaret ediyordu ve Declan'ın anne babasını kendi büyükanne ve büyükbabası olarak görüyordu.

Mateo'nun bakışları benimkilerle buluştu ve anında kalbim yerinden fırladı. Bu adama kocam olarak sahip olduğum için mutlu bir şekilde gülümsedim. O harika bir baba ve en iyi kocaydı. Evet, hâlâ sahipleniciydi ve Declan'ın gözlerinin üzerimde iki saniyeden fazla kalmasından nefret ediyordu. Ama benim için ondan daha iyi ya da daha yakışıklı bir erkek yoktu.

Dante'yi kucağına aldı ve Emma'yla birlikte battaniyenin üzerine oturduğum yere doğru yürüdü. Burası bizim piknik yerimizdi. Mateo yanıma oturdu ve ben de hemen ona doğru eğildim.

"Seni özledim," diye mırıldandım, öpücüğü için yüzümü yukarı kaldırdım. "Seni daha çok özledim, aşkım."

"Gideli sadece iki gün oldu," diye kıs kıs güldü Emma. İğneleme konusunda gerçekten çok iyiydi. Muhtemelen Marissa Teyzesi sayesinde olmuştu bu.

"Ama çok uzun iki gündü," diye itiraf ettim.

Eli bebeğimin karnına geldi. "Peki bebek nasıl?"

Altı aylık hamileydim. Dante'yi doğurduktan ancak altı ay sonra tekrar hamile kaldım. Korunmuş olsaydık tabii ki faydası olurdu.

"Bebek deli gibi tekmeliyor," diye gülümsedim. "Sanırım yine bir oğlan."

"Ahhh," diye sııttı. "Sırada bir balerin deneyebiliriz."

Başımı arkaya attım ve güldüm. "Bir yıl kadar beklemeye ne dersin? Tekrar denemeden önce formumu geri kazanmak istiyorum."

Kulak mememi dişlerinin arasına aldı. "Şeklini seviyorum," diye mırıldandı usulca. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

"Bir ev kadar büyürsem yapamazsın."

"Oh, yapacağım. Çünkü sen benimsin ve ben de seninim." Tanrım, bu adamı nasıl da sevmiştim!

***** The End *****

Yazarın Notu

Sevgili okuyucu,

Bir Mafya Babasının Yeminleri'ni satın aldığınız için teşekkür ederiz. Bu bağımsız mafya romantizmi serisi sizi devam etmek isteyeceğiniz bir yolculuğa çıkaracak. Eğer beğendiyseniz lütfen yorum bırakmayı unutmayın.

Daha fazlasını merak ediyorsanız, yayınlanmış veya yayınlanacak olan çalışmalarımın güncel listesi aşağıda yer almaktadır.

Aşk Görüldüğü Gibi Değildir Serisi

Adanmışlık www.amzn.to/2FubBWH

Hayranlık www.amzn.to/38bCt8k Vahiy

www.amzn.to/3nIFC5m Sevgi

www.amzn.to/2LzMyEM **Aşkta Sans**

Serisi

Aşkta İkinci Şans www.amzn.to/3hZc29m Aşkta Son

Şans www.amzn.to/3oOKyXz **Rus Günahkarlar**

Marked www.amzn.to/2KhpuKm

Scarred www.amzn.to/3bDEwpc

Disgraced www.amzn.to/3bKiUY3

Vows of a Mobster - Standalone

www.amzn.to/3f6IDu6

Eva Kazananlar

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, bu yolculukta bana eşlik eden harika bir arkadaş grubum vardı. Bu yüzden hepinize teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istedim - tüm bu çile boyunca beni yapıcı geri bildirimlerle, zorluklarla desteklediğiniz ve şüphelerim olduğunda beni zorladığınız için.

Lütfen aşağıdaki listenin her şeyi kapsamadığını ve atladığım birileri varsa bunun kesinlikle kasıtlı olmadığını unutmayın.

İlk taslaklarımın, ikinci ve beşinci taslaklarımın, fikir fedailerimin ve diğer her şeyin okuyucuları!

Susan C. H
Jessica F.
Christine S
Nicole H.
Emma J.
Mia O.

MW Editing'e tüm bunlara benimle birlikte katlandığı için teşekkür ederim. Yazdığım her kitapta benim cankurtaranım oldu. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Sen olmasaydın bunu başaramazdım!

Biçimlendirme **Kassie Morse** tarafından yapılmıştır.

Kitap Kapağı Tasarımı **Eve Graphic Design LLC** tarafından yapılmıştır.

Son olarak, planlar, maceralar ve sonsuza dek mutlu sonlarla dolu dünyamda kaybolduğumda her şeyi idare ettiği için **Ashley B.'ye** teşekkür ederim.

Hepinize teşekkür ederim! Siz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım!

Eva Kazananlar

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

